

Totul este gata, poftiți la Nuntă!

Gili Cârstea

„Prin curățirea templului, Isus Și-a anunțat misiunea Sa mesianică și Și-a început lucrarea. Templul acela, înălțat pentru ca Dumnezeu să locuiască în el prin prezența Sa, avea ca scop să fie o pildă pentru Israel și pentru lume.

Scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice a fost ca fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt până la om, să fie un templu în care să locuiască Creatorul. Din cauza păcatului, omul a încetat să mai fie un templu pentru Dumnezeu. Întunecată și mânjită de rele, inima omului a încetat să mai descopere slava Celui Sfânt. Dar prin întruparea Fiului lui Dumnezeu, scopul cerului este realizat din nou. Dumnezeu locuiește în corp omenesc, iar prin harul salvator inima devine din nou templul Său.

Dumnezeu voia ca templul din Ierusalim să fie o dovadă continuă despre soarta aleasă, pusă în fața fiecărui suflet. Dar iudeii nu au înțeles însemnătatea clădirii la care priveau cu atâta mândrie. Ei nu s-au consacrat pentru a fi temple sfinte ale Duhului lui Dumnezeu. Curțile templului din Ierusalim, pline de zgomot și de urâta negustorie, reprezentau prea bine templul inimii, mânjit de prezența patimilor senzuale și de gândurile lor nesfinte.

Prin curățirea templului de cumpărătorii și vânzătorii lumii, Isus a dat de știre misiunea Lui de a curăți inima de murdăria păcatului, de dorințele pământești, de plăceri egoiste și de obiceiuri rele, care strică sufletul.“

(Desire of Ages 161)

Introducere

A doua venire a Domnului Hristos, oricât de importantă și dorită este ea, nu poate avea loc dacă mai întâi nu s-a desfășurat un alt eveniment major din marea controversă, și anume Ziua Ispășirii pentru generația în viață.

De fapt, modelul planului de mântuire din Vechiul Testament se concentrează chiar pe acest eveniment, având doar slabe referiri la ceea ce urmează după el. Sistemul ceremonial, oglinda realităților din planul răscumpărării, se încheia triumfător cu Ziua Ispășirii, lucrarea de ștergere a păcatelor pentru cei care și-au recunoscut păcatul la sanctuar și au fost iertați (Lev 16:30).

Dar Sanctuarul, cu toate activitățile din jurul lui, nu era decât o pildă, o învățătură intuitivă, despre ceva mult mai glorios, mai „misterios“, așa cum spune sora White, și anume unirea dintre divin și uman, nunta Mielului (DA 161).

Dacă ținem cont de faptul că „nunta“ reprezintă „unirea dintre divin și uman“, că scopul lui Dumnezeu „din veacuri veșnice“ a fost să locuiască „în fiecare ființă creată“, că scopul lui Dumnezeu s-a realizat pe pământ, pentru prima oară de la căderea lui Adam, în Omul Isus Hristos, și că Dumnezeu urmărește să facă din biserică Sa „continuarea întrupării lui Hristos“, atunci înțelegem ușor importanța majoră a Zilei Ispășirii pentru ultima generație.

Iată un pasaj care susține acest lucru:

„Hristos, în timpul lucrării Sale pământești, nu ar fi putut face nimic pentru salvarea omului căzut dacă divinul nu ar fi fost împletit cu omenescul. Capacitatea limitată a omului nu poate defini această taină minunată – unirea celor două naturi, divină și umană. Aceasta nu va putea fi niciodată explicată. Omul trebuie să se minuneze și să tacă. Și totuși, omul este privilegiat să devină părtaș de natură divină, și astfel să înțeleagă într-o oarecare măsură această taină. Această demonstrație excepțională a dragostei lui Dumnezeu a fost făcută pe crucea Calvarului. Divinitatea a luat natura umană, și pentru ce scop? Ca prin neprihănirea lui Hristos omenirea să poată fi făcută părtașă de natură divină. Această unire dintre divin și uman, posibilă în Hristos, este de neînțeles pentru mințile omenești.“

Urmăriți acum declarația că această lucrare de unire a celor două naturi este „cel mai mare eveniment al tuturor timpurilor“:

„Lucrurile minunate care urmează să aibă loc în lumea noastră – cele mai mari evenimente ale tuturor timpurilor – sunt de neînțeles pentru mințile lumești; ele nu pot fi explicate prin știința omenească. Puterile cerului vor fi clătinate.

„Hristos vine cu putere și slavă mare, dar venirea Lui nu este o taină așa de mare ca lucrurile care urmează să aibă loc înaintea ei. Omul trebuie să fie părtaș de natură divină, ca să poată rezista în acest timp periculos, când tainele agențiilor satanice sunt la lucru. Doar prin puterea divină unită cu omenescul vor putea sufletele să reziste în acest timp de mare încercare“ (The EGW 1888 Materials, 332).

Prin urmare, poporul lui Dumnezeu trebuie să vină la nuntă, să fie făcut părtaș de natură divină, iar această lucrare misterioasă trebuie să aibă loc înainte de revenirea lui Hristos.

Este interesant de observat că pasajul în care Ioan vorbește despre nunta Mielului și mireasa Lui este plasat între căderea Babilonului și începutul mileniului de devastare, în care Șarpele cel Vechi este legat și nu mai poate face nimic.

De ce oare se produce în univers o așa explozie de bucurie, la căderea Babilonului cel mare, din Apocalips 18? Glasuri puternice, „de gloată multă“, strigă de bucurie că Dumnezeu „a judecat“ pe desfrânata care vărsase sângele mucenicilor lui Hristos. Cei douăzeci și patru de bătrâni, și cele patru făpturi vii, se pleacă înaintea tronului, strigând „Aleluia!“ Un glas „ca vuietul unor ape multe, ca bubuitul unor tunete puternice“, striga plin de bucurie că Dumnezeu „a început să împărățească“.

Lumea liberă de păcat pare prinsă într-o nemaiauzită euforie, într-o sfântă exaltare fără precedent. De ce oare?

Răspunsul vine imediat: „Să ne bucurăm, să ne veselim, și să-l dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului; soția Lui s-a pregătit, și i s-a dat să se îmbrace cu in subțire, strălucitor, și curat (Inul subțire sunt faptele neprihănite ale sfinților)“ (Apoc 19:7).

Sucesiunea evenimentelor este evidentă. Solia neprihănirii lui Hristos este propovăduită și primită de o ultimă generație, și de aceea poate fi eliberată din robia babiloniană. Cu ei, Hristos poate realiza „scopul etern al lui Dumnezeu“, adică împlinirea noului legământ. Când această lucrare are loc, Babilonul se prăbușește, deoarece nu mai poate ține în captivitate sufletele oamenilor. Sclavia păcatului este abolită, iar Babilonul își pierde puterea de vrajă asupra locuitorilor lui.

Prin Mireasa lui Hristos, îmbrăcată în in subțire, strălucitor și curat, Dumnezeu își descoperă caracterul într-o ultimă și magnifică demonstrație, prin mii de

oameni „din orice seminție, neam și popor“, o repetare a descoperirii făcută prin Hristos, acum la scară planetară. Taina lui Dumnezeu, „Dumnezeu descoperit în trup“, se încheie, iar omenirea este adusă la Har-Meggido, pe muntele Carmel și în valea Meghidonului (Zah 12:11), la o finală confruntare dintre Hristos și Baal.

Omenirea își dă seama că „fiara“ nu a urmărit decât înrobirea planetară, instaurarea unui nou feudalism, și înțelege că „proorocul mincinos“, care amăgise pe oameni să se închine fiarei, era de fapt proorocul lui Baal și nicidecum al lui Dumnezeu, așa cum se prezenta. De aceea gloatele amăgite se întorc cu mare furie împotriva lui, așa cum a procedat poporul din vechime cu profeții lui Baal pe muntele Carmel.

Acesta este un măcel cumplit, care pune capăt civilizației umane. Pământul este devastat, viața s-a stins, iar Satana este legat prin lanțul împrejurărilor produse chiar de el, ca o demonstrație eternă a adevărului că păcatul, despărțirea de Dumnezeu, produce o suită de circumstanțe al căror final este moartea, moartea veșnică.

Ceea ce produce această secvență de evenimente finale este Ziua Ispășirii pentru ultima generație, nunta Mielului, în care copiii lui Dumnezeu sunt făcuți părtași de natură divină.

Este cel mai mare eveniment al tuturor timpurilor, visat și sperat de întregul univers. În sfârșit, întruparea lui Hristos se încheie, iar omenirea poate vedea caracterul lui Dumnezeu reprodus perfect în oameni păcătoși, chiar „sub ochii lor“ (Eze 36:23).

Doar așa se poate sfârși „taina lui Dumnezeu“, (Apoc 10:7), doar așa poate reveni Dumnezeu pe tronul Său, începând din nou „să împărățească“ (Apoc 19:6).

Sunteți gata pentru cel mai mare și important eveniment al tuturor timpurilor? Ați primit invitația la nuntă, și sunteți gata să renunțați la holda și negustoria dumneavoastră de dragul Nunții Mielului?

SANCTUARUL — eterna piatră de poticnire

Ori de câte ori a existat tensiune în poporul lui Dumnezeu, de-a lungul întregii lui istorii, adevăratul motiv a fost sanctuarul, acea „casă“ sfântă și slăvită (Isa 64,11). Apogeul acestei confruntări dintre adevăr și eroare la ușa sanctuarului a produs o spectaculoasă răsturnare de situație: O religie de aproape patru mii de ani, plină de simboluri și ceremonii profunde, a devenit inutilă peste noapte. Iar cei ce s-au agățat cu disperare de ea au devenit la fel de inutili. Avem motive să

credem că ne așteaptă un cutremur, o confruntare finală dintre adevăr și eroare, tot la o ușă, la cealaltă, a sanctuarului, care va produce o situație și mai spectaculoasă: O istorie a religiilor, veche de șase mii de ani, va deveni inutilă peste noapte, înmormântată pentru totdeauna de un mic și disprețuit grup de credincioși cărora li s-a „dat să se îmbrace cu in subțire, strălucitor și curat“ (Apoc 19,8). Aceste două șocuri tectonice sunt provocate de aceeași „mahramă“ ridicată de pe ochii miresei lui Hristos, când i s-a „deschis mintea să înțeleagă Scripturile“ cu privire la El, Templul.

Dumnezeu a făcut încercări disperate de a trezi pe poporul Său la realitatea din spatele întregii lor vieți religioase, al cărei centru era Templul. O întreagă linie de mesageri a fost sacrificată, în speranța că ei vor „înțelege însemnătatea clădirii la care priveau cu atâta mândrie“. Efortul acesta a luat, mai întâi, forma aproape intuitivă a vecinilor opresivi, care invadau Israelul și răpeau chivotul și uneltele cortului. Mai târziu, când națiunea s-a dezvoltat și s-a stabilit în granițele ei, au apărut solii aceia incomozi, care vorbeau „împotriva casei“ Domnului și slăbeau astfel încrederea națiunii în destinul ei profetic. Cazul lui Isaia este mai mult decât reprezentativ.

Isaia este chemat în slujbă într-o perioadă de tensiuni internaționale extrem de periculoase. Egiptul, marele jandarm internațional din sud, este în plină decădere, în timp ce la nord puterea asiriană devine pe zi ce trece tot mai amenințătoare. Deplasarea polului internațional al puterii găsește pe poporul lui Dumnezeu într-o criză așa profundă încât era amenințată chiar existența fizică a națiunii, cu tot ce implica ea în marea controversă spirituală.

Solia lui începe cu un diagnostic foarte corect despre starea națiunii. „Țara vă este pustiită, cetățile vă sunt arse de foc, străinii vă mănâncă ogoarele sub ochii voștri, pustiesc și nimicesc ca niște sălbatici. Și fiica Sionului a rămas ca o colibă în vie, ca o covercă într-un câmp de castraveți, ca o cetate împresurată“ (Isa 1,7.8).

Din ce cauză? Descrierea care urmează este atât de vie, încât cu greu ar putea cineva pierde motivul real al crizei serioase în care se găseau. Întregul lor sistem de închinare fusese pervertit iremediabil, iar cauza acestei pervertiri era mai profundă decât puteau s-o definească, în starea lor prezentă. Era nevoie de percepția unui Martor Credincios și Adevărat.

Reproșul se îndrepta violent împotriva fiecărei activități legate de Sanctuar. Jertfele nu mai erau bune. Sângele taurilor nu mai era plăcut. Când veneau să se închine spurcau curțile. Darurile erau inutile. Tămâia producea scârbă. Sărbătorile erau desuete. Mixajul dintre sărbătoare și nelegiuire era insuportabil. Aniversările erau apăsătoare. Rugăciunile erau vorbărie în vânt (Isa 1,11-15).

Ce însemnau toate acestea? Însemnau că o singură înțelegere greșită pervertea tot sistemul serviciului divin, în toate detaliile lui. Ei nu au înțeles că „templul acela, înălțat pentru ca Dumnezeu să locuiască în el, avea ca scop să fie o pildă... Scopul lui Dumnezeu a fost, din veacuri veșnice, ca fiecare ființă, de la serafimul luminos și sfânt până la om, să fie un templu în care să locuiască Creatorul“ (DA 161). Acest unic detaliu, această pildă neînțeleasă, această doctrină plecticoasă, a viciat fatal toată viața lor religioasă, până când ei, care trebuiau să fie „capul, și nu coada“, au rămas „ca o covercă într-un câmp de castraveți“. Ei „nu au înțeles“.

Dar acest unic detaliu, oricât de mărunț ar părea el, înțeles și acceptat pe deplin, ar fi revoluționat nu numai națiunea lor, ci ar fi scurtat cu mii de ani agonia unei planete în derivă și ar fi luat de pe umerii lui Dumnezeu povara unei mijlociri chinuitoare.

Din păcate, „...împăratul Babilonului a venit împotriva Ierusalimului și l-a împresurat. Domnul a dat în mâinile lui pe Ioiachim, împăratul lui Iuda, și o parte din vasele casei lui Dumnezeu“ (Dan 1,1.2). Când nu înțelegem „pilda“ rămânem fără „vase“.

Ieremia a vorbit și el împotriva acelei „case“, iar reacția la solia lui a fost la fel de virulentă. Să vorbești împotriva „casei“ într-o vreme de prosperitate era destul de rău, dar să slăbești încrederea poporului în „casa noastră cea sfântă și slăvită“ într-o vreme de criză, era mai mult decât o crimă de înaltă trădare. „Nu vă hrăniți cu nădejdi înșelătoare, zicând: Acesta este Templul Domnului, Templul Domnului, Templul Domnului!“ (Ier 7,4). Este adevărat că expresia lor doctrinală conținea, chiar la loc de frunte, conceptul Sanctuarului, și se arătau extrem de atenți să-i păstreze puritatea exegetică. În realitate însă, doctrina „casei“ devenise o „peșteră de tâlhari“ (vers 11), plină de „dumnezei străini“ care legau „în chip ușuratic“ rana profundă a fiicei poporului, strigând de la înălțimea tribunei academice „Pace! Pace!“ deși nu era pace. Poporul fusese hrănit atât de mult timp cu nădejdi înșelătoare, încât nu mai reușea să vadă speranță în oferta de „ploaie la vreme, ploaie timpurie și târzie“ (cap 5,24).

Ezechiel este trimis și el la poporul lui Dumnezeu cu o solie al cărei interes gravitează în jurul „casei“. El este dus în „vedenii dumnezeiești“ (cap 8,3) dincolo de realitatea concretă a răzvrătirii, ca să poată înțelege de ce „poporul acesta al Ierusalimului se lasă dus în necurmăte rătăcirii, stăruiesc în înșelătorie și nu vor să se întoarcă la Dumnezeu“ (Ier 8,5). Spre surprinderea lui, profetul vede în casa Domnului depărtări uluitoare de la adevăratul scop al templului, vede „marile urâciuni“ pe care „le săvârșește aici casa lui Israel, ca să Mă depărteze de sfântul Meu locaș“ (cap 8,6). Erau acolo uși secrete, ascunse „în zid“, care duceau la taina nelegiurii. Pătrunzând pe ele, Ezechiel vede peștera de tâlhari, zugrăvită cu „tot

felul de chipuri de târâtoare și de dobitoace urâcioase, și toți idolii casei lui Israel, zugrăviți pe perete de jur împrejur“ (8,10).

Acolo, „în neînțelegere“, se desfășura un serviciu divin. „Înaintea acestor idoli stăteau șaptezeci de oameni dintre bătrânii casei lui Israel... fiecare dintre ei avea o cădelniță în mână și se înălța un nor gros de tămâie“ (8,11).

Aceasta era adevărata față a serviciilor de la templu, văzută din perspectiva divină. Când „însemnătatea acelei clădiri, la care ei priveau cu atâta mândrie“ nu este înțeleasă, evlavia devine fără putere. Dar nu numai atât. Altcineva se „așează în templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu“ (28,2; 2 Tes 2,4).

Ca o întruchipare a mesagerilor Lui din toate timpurile, „Cuvântul“ S-a făcut trup și a locuit printre noi. El venea să aducă lumina înțelegerii corecte asupra mult controversatei chestiuni a sanctuarului. În această înțelegere erau implicate toate celelalte aspecte ale misiunii Sale. Din această cauză, prima Lui predică în fața bătrânilor poporului s-a rezumat la o expresie rămasă, din păcate, obscură până astăzi: „Stricați Templul acesta și în trei zile îl voi ridica“ (Ioan 2,19). Ei stăteau în fața Celui care era împlinirea fiecărui detaliu al sanctuarului și al slujbelor legate de el. Dar „nu au înțeles“.

Hotărât să nu accepte noua înțelegere despre templu, care ar fi revoluționat fundamental teologia națiunii, Sinedriul alege calea ușoară a păstrării „unității“ neamului: Dărâmarea adevăratului Templu. De aceea, au „găsit“ doi martori care să confirme că Acuzatul intenționează să tulbure credința poporului în doctrina care îi ținuse uniți mai bine de două mii de ani.

Templul din Ierusalim, superba reprezentare a scopurilor lui Dumnezeu din „veacuri veșnice“, devenise acum „o piatră de poticnire și o stâncă de cădere“. Când este luată drept realitate, pilda se transformă într-un imens obstacol pentru viziunea bisericii, un zid de nepătruns între noul și vechiul legământ. Dar acesta nu era ultimul test. Urma să vină un potop și mai mare de lumină, căci Dumnezeu urmărea să dea jos de pe ochii poporului Său „mahrama“ și „solzii“.

Ucenicii nici nu visau consecințele hotărârii lor de a-L urma pe Cel pe care Îl numeau „Învățătorul“. Așteptările lor erau deformată de credința populară că venirea lui Mesia însemna în primul rând moarte romanilor. Abia când li s-au „deschis mințile“ prin interpretarea corectă a profețiilor cu privire la El, au fost capabili să vadă cât de greșit aplicaseră ei doctrina sanctuarului. Abia acum, când „puterea lor“ era zdrobită de tot (Dan 12,7), erau pregătiți să-și ocupe locul în planul lui Dumnezeu. Și ce loc glorios! Venise timpul pentru ploaia timpurie, făgăduința noului legământ.

Dar poporul lui Dumnezeu nu era nici de data aceasta dispus să asculte la cei pe care „preoții și conducătorii iudei îi considerau așa de periculoși, deoarece aduceau învățături noi și ciudate la aproape toate subiectele teologice“ (TM 70). Sinedriul s-ar fi îngrozit dacă ar fi putut vedea rezultatul hotărârii lui așa cum îl vedem noi astăzi. Este adevărat, pe Isus L-au tratat așa deoarece „nu știau ce fac“. Dar de data aceasta hotărârea de împotrivire era fatală, sinucigașă.

După o perioadă furtunoasă, cu amenințări mai mult sau mai puțin directe la adresa urmașilor noii învățături, Sinedriul se trezește brusc în fața unei decizii teribile, care urma să afecteze viitorul națiunii lor pentru două mii de ani, dacă nu pentru totdeauna. Printr-un singur gest al marelui preot, ei sigilează în răzvrătire o perioadă de sute de ani de închinare la Baal. Și nici nu știu...

Tensiunea atinge la Ierusalim cote de explozie. Învățătura bisericii, aceea dată sfinților odată pentru totdeauna, era amenințată mortal de un grup de fanatici. Ei atacau doctrina fundamentală, despre care Moise spusese că trebuie să rămână în veci: Sanctuarul. Lucrurile nu mai puteau continua așa. Deja mulți preoți părăseau doctrina bisericii. O decizie trebuia luată urgent. Și ocazia s-a ivit foarte repede.

Un grup de frați, devotați și hotărâți să rămână la vechile hotare, au început o „ceartă de vorbe“ cu Ștefan, dar nu reușeau să-l convingă de rătăcirea lui. „Atunci au pus la cale pe niște oameni (ei nu puteau minți, nu?) să zică: Noi l-am auzit rostind cuvinte de hulă împotriva lui Moise și împotriva lui Dumnezeu“ (Fap 6,11). Dar acuzația era mult prea generală pentru a convinge pe cei sinceri. De aceea „au scos niște martori mincinoși, care au zis: Omul acesta nu încetează să spună cuvinte de hulă împotriva acestui locaș sfânt și împotriva Legii... l-am auzit zicând că acest Isus din Nazaret va dărâma locașul acesta și va schimba obiceiurile pe care ni le-a dat Moise“ (6,13.14).

Aceasta era obsesia lor sfântă: Să nu le „dărâme“ cineva sanctuarul și să nu li se schimbe obiceiurile. Putem vedea că acestea sunt și fanteziile noastre astăzi? De zeci de ani strigăm, pe toate căile, că vrem redeșteptare și reformă, dar fără să înțelegem mai mult și fără să schimbăm ceva. Acum Ștefan avea ocazia de aur să explice Sinedriului, aflat pe marginea prăpastiei, scopul real al sanctuarului.

Nu vrem să intrăm în detaliile prezentării sale. Cert este că predica lui oferă descrierea fidelă a rebeliunii lui Israel. Ajungând la subiectul „fierbinte“ al zilei, sanctuarul, Ștefan nu se sfiește să facă afirmația fatală că „Dumnezeu nu locuiește în locașuri făcute de mâini omenești“ (7,48). Exact în acest moment filmul se rupe brutal, redat în Scriptură prin puncte puncte [...]. Ce se ascunde în spatele lor? De ce această întrerupere subită? Ellen G. White ne ajută (pentru învățătura noastră) să privim tragedia care se desfășura în sala de consiliu:

„Dar Dumnezeu nu locuiește în locașuri făcute de mâini omenești... Când Ștefan a ajuns la acest punct, s-a produs o rudoare în sală. Acuzatul și-a citit soarta pe fețele celor prezenți. El a sesizat opoziția pe care o întâmpinau cuvintele sale, rostite la îndemnul Duhului Sfânt. A înțeles că își prezintă ultima mărturie. Dintre cei care citesc această prezentare a lui Ștefan, puțini o apreciază cum trebuie. Ocazia, timpul și locul trebuie luate în considerare spre a înțelege deplina lor semnificație.

Când a făcut legătura între Isus Hristos și profeții, vorbind despre templu așa cum a vorbit, marele preot, cuprins de oroare, și-a sfâșiat haina. Acest gest a fost pentru Ștefan semnul că vocea lui va fi adusă la tăcere pentru totdeauna. Deși se afla abia la jumătatea predicii, el a încheiat-o brusc, întrerupând lanțul profetic și, întorcându-se către judecătorii lui înfuriați, a spus: Oameni tari la cerbice și netăiați împrejur cu inima și cu urechile! Voi totdeauna vă împotriviți Duhului Sfânt!“ (3SP297)

Fascinată piesă de mozaic, lipsă din peisajul fatidicului an 34! Acest scurt paragraf explică magistral motivul a ceea ce noi numim „lepădarea lui Israel ca națiune aleasă“. În realitate nu Dumnezeu i-a lepădat pe ei, ci ei l-au lepădat pe El, căci sfâșierea hainei marelui preot însemna despărțirea voluntară a poporului de Dumnezeu. Caiafa își mai sfâșiasse odată haina, dar atunci „nu știa ce face“. Avem aici o foarte clară prezentare a principiului celei de-a doua șanse. Zarurile au fost aruncate! Națiunea își sigilase destinul! Ei nu îl voiau pe Dumnezeu altfel decât încuiat în sfânta sfintelor!

Ce ar fi dorit Ștefan să le spună în continuare, dacă nu ar fi fost întrerupt de gestul final și fatal al marelui preot? Sora White spune că în acel moment Ștefan era abia la jumătatea prezentării lui. Bineînțeles că urma partea cea mai aspră, cea mai apropiată de inima controversii, cea mai necesară în acel moment de criză: Că Șekina nu mai locuia în templul lor și că nu fusese niciodată voia lui Dumnezeu să locuiască acolo. Că din milă pentru orbirea lor acceptase Domnul să fie izolat în piatra rece și mută a templului. Că monumentul religiei lor era pentru El o închisoare neagră, un loc al detenției de bună voie. Că slava încarcerată le asigura lor desfătarea în păcat. El dorea să le spună că venise, în sfârșit, vremea eliberării, că monumentul devenea inutil, că realitatea era nespun mai bună decât umbra. El ar fi putut să le spună că, deși au reușit să „dărâme“ adevăratul Templu, situația nu era disperată, că poarta este încă deschisă. Că privilegiul de a fi „un locaș al lui Dumnezeu prin Duhul“ nu era doar pentru Mesia, ci pentru oricare dintre fiii lui Avraam care aveau credința. El dorea să le spună că „taina ascunsă timp de veacuri“ (în sanctuar) care este „Hristos în voi, nădejdea slavei“ era descoperită și nu trebuiau să se împotrivescă.

Dar urechile lor nu trebuiau să audă aceste lucruri. Gura lui Ștefan a fost sigilată și împreună cu ea a fost sigilată și soarta națiunii. Orbirea era asigurată, deci împotrivirea față de Duhul Sfânt putea continua.

Tragic, dar „adevăratul sanctuar“ devenea în acest moment piatra de poticnire și stâncă de cădere pentru copiii lui Avraam.

Are experiența lor tristă vreo însemnătate pentru noi, astăzi? Avem și noi sanctuarul nostru, cu tensiunile și agitația lui. Avem și mărturiile unui Moise modern. Vedem noi în sanctuarul nostru o simplă umbră a umbrei, bucuroși că avem un Mijlocitor care ne „acoperă“ desfătarea în păcat? Suntem noi dispuși, ca și ei, să laudăm un Dumnezeu închis, de dragul nostru, în sfânta sfintelor mai bine de 150 de ani, fără să facem nimic spre a-L elibera?

Nuntă, căsătorie, legământ

Pavel aduce încă un argument zdrobitor că educația religioasă obținută în școlile de teologie nu este de niciun folos în înțelegerea împărăției lui Dumnezeu, a caracterului și principiilor Sale neschimbătoare. Înțelepciunea omenească nu poate pătrunde tainele lui Dumnezeu, deoarece nu le înțelege și nu le poate analiza cu instrumentele pe care le posedă. Pavel a avut nevoie de o perioadă destul de lungă de dezintoxicare, înainte de a putea înțelege taina lui Dumnezeu. Tot ce învățase la universitatea din Ierusalim era în contrast flagrant cu realitățile împărăției lui Dumnezeu, pe care le-a obținut mai târziu prin „descoperire dumnezeiască“.

„Prin descoperire dumnezeiască am luat cunoștință de taina aceasta, despre care v-am scris în puține cuvinte. Citindu-le, vă puteți închipui priceperea pe care o am eu despre taina lui Hristos“ (Ef 3:3-4).

El vorbea aici despre unirea dintre natura umană cu cea divină, așa cum se întâmplase în Omul Isus Hristos. Dar a fost obligat să se limiteze la acele „puține cuvinte“, deoarece audiența lui nu era pregătită să depășească evlavia fără putere în care era ținută de teologia populară.

Astăzi biserica stă tare la „învățăturile începătoare“ ale credinței, fiind cu totul nepregătită să înțeleagă „taina lui Hristos“ despre care Pavel vorbise doar în puține cuvinte. Concepția actuală este aceea că subiectul tainei lui Hristos nu poate fi important, atâta timp cât despre el se vorbește în Scriptură doar în puține cuvinte. Din acest motiv, îngerul al șaptelea nu poate suna din trâmbița lui (Apoc 10:7) anunțând că taina lui Dumnezeu a luat sfârșit, s-a împlinit, a ajuns la realizarea scopului ei în familia omenească.

Pavel a încercat de multe ori să aducă înaintea poporului lui Dumnezeu subiectul tainei lui Dumnezeu, dar mereu se mulțumea să facă doar aluzii trecătoare, conștient că nu are cui vorbi. Așa se întâmplă în pasajul din Efeseni 5, unde a pornit de la o imagine familiară, pe care o puteau înțelege, spre a ajunge la adevăruri profunde. Dar s-a oprit imediat, dându-și seama că generația aceea pierduse trenul escatologic și deci nu merita să-i mai amețească inutil. Ascultați:

„Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă prin Cuvânt, ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană. Tot așa trebuie să-și iubească și bărbații nevestele, ca pe trupurile lor. Cine își iubește nevasta, se iubește pe sine însuși. Căci nimeni nu și-a urât vreodată trupul lui, ci îl hrănește, îl îngrijește cu drag, ca și Hristos Biserica; pentru că noi suntem mădulare ale trupului Lui, carne din carnea Lui și os din oasele Lui. De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mamă-sa, și se va lipi de nevestă-sa, și cei doi vor fi un singur trup. Taina aceasta este mare — vorbesc despre Hristos și despre Biserică“ (Efeseni 5:26-32).

Ca și mine, ați auzit probabil acest pasaj folosit în predici de mii de ori, cel mai adesea la nunți. Dar niciodată nu am auzit imaginea legăturii dintre soți prezentată în contextul ultimei propoziții din citat, care este de fapt punctul central al evangheliei, temelia legământului cel veșnic. „Taina aceasta“ pare atât de mare încât biserica recunoaște deznădăjduită că nici la două mii de ani după enunțarea ei, poporul nostru nu este capabil să pună în practică formula credinței adevărate.

Pavel nu a inventat această paralelă dintre căsătorie și taina lui Dumnezeu, unirea dintre natura divină și cea umană. El aproape a copiat-o cuvânt cu cuvânt și idee cu idee din Maleahi, iar acolo este vorba exact despre unirea dintre cele două naturi:

„Și dacă întrebați: «Pentru ce?»... Pentru că Domnul a fost martor între tine și nevasta din tinerețea ta, căreia acum nu-i ești credincios, cu toate că este tovarășa și nevasta cu care ai încheiat legământ! Nu ne-a dat Unul singur Dumnezeu suflarea de viață și ne-a păstrat-o? Și ce cere Acel Unul singur? Sămânță dumnezeiască! Luați seama, deci, în mintea voastră, și nici unul să nu fie necredincios nevastei din tinerețea lui! «Căci Eu urăsc despărțirea în căsătorie,» zice Domnul, Dumnezeul lui Israel, «și pe cel ce își acopere haina cu silnicie,» zice Domnul oștirilor. De aceea, luați seama în mintea voastră, și nu fiți necredincioși!“ (Mal 2:14-16).

Ca și sanctuarul, căsătoria era o pildă despre scopul lui Dumnezeu de a uni cele două naturi despărțite. El „urăște“ despărțirea de izvorul vieții, căci ea aduce

moarte veșnică pentru copiii Săi. Dar atunci când legătura cu natura divină este refăcută, când legământul este împlinit, rezultatul este „sămânța dumnezeiască”, oameni refăcuți după chipul lui Dumnezeu, demni și autentici urmași ai lui Hristos.

Ca să nu existe dubii că aici este vorba despre legământul cel veșnic, Maleahi continuă, doar peste un verset, să pună în context această ilustrație despre căsătorie:

„Iată, voi trimite pe solul Meu; el va pregăti calea înaintea Mea. Și deodată va intra în Templul Său Domnul pe care-L căutați: Solul legământului, pe care-L doriți; iată că vine, zice Domnul oștirilor. Cine va putea să sufere însă ziua venirii Lui? Cine va rămâne în picioare când Se va arăta El? Căci El va fi ca focul topitorului, și ca leșia nălbitorului. El va ședea, va topi și va curăți argintul; va curăți pe fiii lui Levi, îi va lămuri cum se lămurește aurul și argintul, și vor aduce Domnului daruri neprihănite“ (Mal 3:1-3).

La rândul ei, sora White pune acest pasaj din Maleahi în contextul adevărului despre sanctuar, folosindu-l ca să justifice poziția ei despre intenția lui Dumnezeu de a locui în ființele inteligente, „de la serafimul luminos și sfânt până la om“ (DA 161). Ea spune că, de la căderea lui Adam, scopul lui Dumnezeu a fost refăcut doar în Omul Isus Hristos, iar pe El Dumnezeu L-a făcut împlinitor și garant al legământului cel veșnic.

Solul legământului nu poate intra în templul Său atâta vreme cât nu înțelegem și nu apreciem taina lui Dumnezeu. Doar pentru acest scop înalt a trimis Dumnezeu poporului Său „un învățător al neprihănirii.” Privind la neprihănirea lui Hristos, și descoperind acolo împlinirea scopului lui Dumnezeu, avem șansa veacurilor să trecem de la învățăturile începătoare ale credinței la cunoașterea realităților cerești ale noului legământ. Doar „Hristos în voi“ este „nădejdea slavei“, singura slavă care poate lumina bezna spirituală ce acoperă biserica și planeta.

Invitația „Toate sunt gata, veniți la nuntă” (Mat 22:4) este încă actuală.

Sanctuarul și poporul ales

Deși majoritatea creștinilor cred că templul de la Ierusalim era locuința lui Dumnezeu pe pământ, și speră să-l vadă reconstruit ca o componentă a evenimentelor ultimelor zile, pentru iubitorii soliei advente este clar că templul nu era decât o metaforă și un simbol pentru o realitate infinit mai profundă. Iată cea mai bună definiție despre scopul sanctuarului:

„Templul acela, înălțat pentru ca Dumnezeu să locuiască în el prin prezența Sa, avea ca scop să fie o pildă pentru Israel și pentru lume.

Scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice a fost ca fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt până la om, să fie un templu în care să locuiască Creatorul. Din cauza păcatului, omul a încetat să mai fie un templu pentru Dumnezeu. Întunecată și mânjită de rele, inima omului a încetat să mai descopere slava Celui Sfânt. Dar prin întruparea Fiului lui Dumnezeu, scopul cerului este realizat din nou. Dumnezeu locuiește în corp omenesc, și prin harul salvator inima devine din nou templul Său“ (DA 161).

Sanctuarul era, deci, o reprezentare a lui Mesia și a scopului lui Dumnezeu în creațiunea ființelor inteligente.

Înțelegând acest lucru, este amețitor să ne gândim ce eforturi colosale a făcut Dumnezeu de-a lungul secolelor spre a păstra nestinsă această flacără despre scopurile Sale. Ne imaginăm cu câtă pasiune a căutat Dumnezeu un popor căruia să-i încredințeze această cunoaștere profundă a guvernării Sale, iar când poporul pe care l-a ales a scăpat din robia egipteană, prima Lui grijă a fost să-i încredințeze lumina despre sanctuar.

Istoria lui Israel este înfășurată în istoria sanctuarului. De la momente de grandoare națională la apostazii teribile, națiunea a avansat în timp doar în relație cu sanctuarul. Atunci când uitau scopul lui sau îi denaturau întrebuintarea urma imediat plecarea în robie și pierderea prerogativelor naționale. Atunci când se întorceau la Domnul cu toată inima, primul lucru era construirea sau refacerea sanctuarului. Fără sanctuar, Israel nu exista și nu conta ca națiune, iar istoria modernă a demonstrat acest lucru.

Priviți perioada robiei babiloniene. Câte răsturnări spectaculoase de situație pe harta globală, câtă vărsare de sânge și câtă suferință, cu imperii care se ridică și se prăbușesc, doar pentru că poporul lui Dumnezeu nu a reușit să vadă scopul sanctuarului, pervertind obiectul spre a servi unei subtile închinări la Baal. Ieremia și Ezechiel nu lasă loc la îndoieli în această privință. Deși elita lui Israel părea credincioasă misiunii încredințate, rostind cu abnegație lozinca națională –

„Templul Domnului, Templul Domnului“ – ei transformaseră sanctuarul într-o peșteră de tâlhari; și nu știau.

Ca să readucă pe Israel în țara sfântă, și astfel să poată reaprinde lumina despre scopul Său veșnic, Dumnezeu a trebuit să-l impresioneze pe Cir, să-l convingă pe Dariu și să trezească „duhul“ lui Artaxerxe, iar lucrul acesta nu a fost deloc ușor, dacă privim din perspectiva mării controversate. Stăpânitorul acestei lumi veghea cu un interes desăvârșit ca lumina sanctuarului să rămână în beznă pe vecie. Au fost bătălii teribile în jurul acestui templu, iar îngerul lasă să străbată, cu modestie, o informație despre situația complicată în care a fost pus Dumnezeu de neseriozitatea poporului ales: „Daniele, nu te teme de nimic! Căci cuvintele tale au fost ascultate din cea dintâi zi, când ți-ai pus inima ca să înțelegi și să te smerești înaintea Dumnezeului tău, și tocmai din pricina cuvintelor tale vin eu acum! Dar căpetenia împărăției Persiei mi-a stat împotriva douăzeci și una de zile; și iată că Mihail, una din căpeteniile cele mai de seamă, mi-a venit în ajutor, și am ieșit biruitor acolo lângă împărății Persiei“ (Dan 10:12-13).

Știind că Dumnezeu nu folosește constrângerea și amenințarea cu forța, ne imaginăm ce energii enorme au fost folosite de Duhul Sfânt spre a mișca inimile acestor împărați prin legea dragostei. Ne imaginăm presiunea formidabilă ce apăsa pe umerii acestor monarhi, prinși între susurul blând al Duhului și taifunul patimilor demonice stârnit de balaur. Între timp, Israel nu știa cum să se așeze mai confortabil în țara tuturor posibilităților, iar singura lui preocupare rămăsese aceea de a face un dolar în plus.

În ciuda apostaziilor lor succesive, Domnul a reușit să mențină sanctuarul în picioare, ca o emblemă eternă a scopului Său pentru sufletul omenesc. Apoi a făcut un pas și mai surprinzător: A ridicat Adevăratul Sanctuar, locul locuinței lui Dumnezeu, și l-a pus alături de metaforă, ca Israel și lumea să privească și să admire „soarta aleasă, pusă în fața fiecărui suflet“.

„Dar iudeii nu au înțeles însemnătatea clădirii la care priveau cu atâta mândrie“. Ei au preferat metafora și au distrus realitatea. În acest moment au dispărut complet din calculele mării controversate.

Mișcarea adventă s-a născut și ea în sanctuar, iar istoria ei este legată într-o îmbrățișare fatală de înțelegerea corectă a sanctuarului ceresc. Scopul sanctuarului a rămas același: descoperirea intenției lui Dumnezeu de a locui în fiecare ființă creată, „de la serafimul luminos și sfânt până la om“. Noi repetăm însă eroarea lui Israel, preferând să vedem sensuri mântuitoare în metaforă, în timp ce refuzăm cu obstinație să privim dincolo de simbol, către scopul lui Dumnezeu, acela de a face din noi temple sfinte pentru locuirea Sa.

Dacă Dumnezeu a făcut asemenea eforturi în trecut spre a menține în picioare o clădire care nu reprezenta nimic altceva decât o pildă, este vremea să înțelegem ce eforturi depune cerul astăzi pentru a străpunge bariera care ne împiedică să vedem taina lui Dumnezeu ascunsă în sanctuar și să mobilizeze un popor pentru luminarea lumii cu slava Sa.

Dacă am învățat lecția istoriei, nu este greu de înțeles că această tergiversare fără rost a asumării scopului și misiunii noastre ne va spulbera pentru totdeauna din ecuația marii controversă.

Legământul căsătoriei

Studiile școlii de sabbat din primul trimestru al anului 2006 au avut ca subiect viața de familie, căsătoria, căminul creștin. Biserica înțelege că actualele tendințe ale societății sunt distrugătoare pentru familie, pe care noi o considerăm a fi celula de bază a societății. Autorii acestor studii sunt îngrijorați de coborârea standardelor în această privință. Divorțul a devenit aproape epidemic în anumite segmente ale bisericii mondiale, iar necredințioșia între parteneri a ajuns la cote alarmante.

Studiile propun tot felul de tehnici, metode, planuri, rezoluții, angajamente și contracte, spre a-i ajuta pe parteneri să rămână credincioși conceptului biblic de cămin. Nu este prima oară când recurgem la această abordare păguboasă. Am încercat mereu să venim în ajutorul poporului aflat în dificultate prin sfaturi bune, deși el avea nevoie disperată de vestea bună.

În lumina neprihănirii lui Hristos, înțelegerea rolului și funcțiilor familiei capătă cu totul alte dimensiuni.

Când a binecuvântat instituția familiei în Eden, Dumnezeu Se afla în mijlocul tensiunilor teribile ale marii controversă, iar El era la lucru încercând să explice copiilor Săi fundamentele sistemului divin de guvernare, care fuseseră afectate cumplit de o parte semnificativă a îngerilor. Se produsese o ruptură între natura divină și cea creată, ruptură promovată de îngerii rebeli ca fiind o cale nouă spre progres și împlinire personală. „Scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice“ era acuzat, batjocorit și declarat a fi piedica majoră în calea dezvoltării plenare a individului. Locuirea Duhului Sfânt în templul sufletului era considerată a fi o unealtă de control și menținere în sclavie.

Prin noua familie creată pe pământ, Dumnezeu dorea să exemplifice înaintea lumilor natura și principiile guvernării Sale, care se bazează pe veriga esențială a unirii dintre două naturi. Dumnezeu prezenta universului „taina evlaviei“ prin

intermediul tainei căsătoriei, când două componente informatice diferite se unesc și dau naștere vieții. Unirea dintre bărbat și femeie proiecta unirea dintre divin și creat; în alt limbaj, unirea dintre Hristos și biserică. Când informațiile genetice ale bărbatului se contopeau cu informațiile genetice ale femeii, apărea o făptură nouă. Încearcă să îndepărtezi cumva din noua făptură unul dintre seturile de informații genetice, și tot ce vei obține este moartea.

Exact acest lucru se întâmplase în familia lui Dumnezeu, iar consecințele erau mortale. Copiii Săi răzvrățiți nu doreau să creadă că separarea lor de natura divină, despărțirea de izvorul vieții, este letală. Au crezut mai degrabă explicația „științifică” a lui Satana, care le spunea că ei au o existență autonomă, de sine stătătoare, și că orice dependență de o sursă exterioară ființei lor va fi o piedică spre împlinire. Astăzi auzim aceleași ecouri în societatea modernă, menite să distrugă familia omenească la fel cum a fost distrusă familia cerească. Unirea care dă viața este văzută ca o piedică în calea realizării individuale; căminul este declarat o instituție învechită și irelevantă pentru omul modern. Chiar în biserici care onorează familia, relația conjugală este sacrificată de dragul realizării profesionale.

Dacă Adam și Eva nu se lăsau ispitiți să se despartă de natura divină, ei ar fi devenit obiectul de studiu al întregii familii universale. Dumnezeu dorea să explice prin familia „de o nouă ordine în univers” că viața este o unire dintre două naturi, și că cele două naturi nu pot fi separate decât cu riscul morții veșnice. La așa ceva Se referea Dumnezeu atunci când spunea: „Căci Eu urăsc despărțirea în căsătorie” (Mal 2:16) și „Ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă” (Mat 19:6). Universul urma să pătrundă în tainele creației lui Dumnezeu privind la noua familie de pe pământ. Ei aveau nevoie să verifice autenticitatea declarației lui Dumnezeu că cei ce se despart de izvorul vieții nu sunt pedepsiți de Dumnezeu, ci culeg consecința naturală a separării celor două naturi. Demonstrația era făcută astfel „în liniște și pace”, fără experiența traumatizantă a bolii, suferinței și morții. În noua familie creată Dumnezeu deschidea o fereastră către misterele creației, iar înțelegerea acestora ar fi înlăturat definitiv suspiciunile provocate de acuzațiile diavolului.

Dar noua familie nu a dorit să colaboreze, fiind și ea amăgită de promisiunile fără acoperire ale diavolului că independența de natura divină ar fi calea către o nouă și superioară stare de existență. Planul lui Dumnezeu fiind refuzat, El a fost constrâns să recurgă la varianta de urgență a planului de mântuire. Ceea ce dorea să explice prin familia umană urma să fie clarificat prin viața unui membru al familiei umane făcut părtaș de natură divină. „Sămânța femeii” urma să fie unită cu natura lui Dumnezeu în ființa unui profet ridicat „din mijlocul tău, dintre frații tăi”. Hristos urma să preia misiunea lui Adam, devenind astfel Al Doilea Adam și

arătând universului spectator că nu este nici o rușine, nici o degradare și nici o umilire în a fi un templu al Duhului Sfânt. Acest lucru a fost confirmat definitiv atunci când Omul Isus Hristos a fost invitat să ocupe tronul universului, deși este un membru al familiei omenești și Se conformează deplin scopului lui Dumnezeu din veacuri veșnice.

Fără această viziune despre rolul familiei, poporul acesta nu va reuși în veci să respecte legământul căsătoriei, oricâte sfaturi bune i s-ar da și oricât de mulți consilieri maritali ar frecventa. El are nevoie disperată să înțeleagă formula criptică al lui Pavel, și el trist că nu are cui spune mai mult: „Taina aceasta este mare (vorbesc despre Hristos și despre Biserică)” (Efes 5:32). Puțin mai sus în aceeași scrisoare el spunea că despre „taina aceasta” a luat cunoștință „prin descoperire dumnezeiască”.

Exact aceasta este nevoia bisericii de azi: O descoperire dumnezeiască a celor două naturi unite în Hristos, și chemarea noastră înaltă de a deveni temple sfinte ale Duhului Sfânt ca unică sursă pentru frumoasa și mult-râvnita neprihănire a lui Hristos.

Sanctuarul, nunta, în solia 1888

Câțiva cititori m-au rugat să punctez, pe scurt, care este esența soliei 1888, și ce așteaptă Dumnezeu de la generația de azi a bisericii Sale. Ei au citit istoria aceluși eveniment, au observat susținerea solidă a sorei White pentru cei doi mesageri, iar acum ar dori să afle care este locul acestei solii în cadrul adevărului prezent al timpului nostru.

Exact la două mii trei sute de seri și dimineți de la darea decretului pentru zidirea din nou a Ierusalimului (Daniel 9:25), pe 22 octombrie 1844, guvernarea divină a început lucrarea despre care a vorbit îngerul: „Sfântul locaș va fi curățit” (Daniel 8:14).

Timp de 44 de ani, pe măsură ce lucrarea de curățire a păcatelor pentru cei morți în Hristos se efectua în rapoartele salvate în memoria cerească, Dumnezeu pregătea un popor asupra căruia această curățire urma să se realizeze în viață. Ei trebuiau să devină „continuarea întrupării lui Hristos”, metoda prin care Dumnezeu Se face cunoscut lumii, o lume care, închinându-se lui Baal, crede că se închină lui Dumnezeu.

Cu puțin timp înainte de 1888, Dumnezeu avertizase asupra unui lucru de maximă importanță, atât pentru poporul Său, cât și pentru guvernarea divină: „Curând, nimeni nu știe cât de curând, judecata va trece la cei vii“ (GC 490). Acum, la 44 de ani de la începerea ștergerii păcatelor pentru cei morți în Hristos, Dumnezeu era gata să treacă la ultima fază a curățirii sanctuarului, la ștergerea păcatelor pentru cei în viață.

Lucrarea descrisă în Maleahi 3:1-3, despre care vorbiseră toți profeții, era iminentă. Venise timpul pentru Nunta Mielului, în care natura umană trebuia să se unească cu natura divină. Sfinții Celui Preaînalt urmau să fie făcuți părtași de natură divină, astfel ca Hristos să poată prezenta universului și lumii „o biserică slăvită, fără pată, zbârcitură sau ceva de felul acesta“. Hainele de in subțire fuseseră deja pregătite, și așteptau, călcate și aranjate frumos, pe umerășele Locului prea Sfânt al noului legământ. Totul era gata, iar ceea ce mai lipsea era o ultimă și finală invitație expediată prietenilor lui Dumnezeu de pe pământ. Textul invitației era simplu și concis: „Totul este gata: Pofțiți la Nuntă!“

Invitația a fost expediată prin doi mesageri cu „acreditare divină“, tinerii pastori Alonzo T. Jones și Ellet J. Waggoner, redactori la „Signs of the Times“. Surprinzător chiar și pentru sora White, chemarea la nuntă a venit prin solia foarte prețioasă a neprihănirii lui Hristos în legătură cu legea, despre care ea declara cu entuziasm că este „cu adevărat solia îngerului al treilea“, și că, primită, această solie va fi însoțită de revărsarea fără precedent a Duhului Sfânt. Era „începutul“ Ploii Târzii și al Marii Strigări, lumină care deschidea înaintea bisericii ușa către Locul Prea Sfânt, acolo unde Hristos intrase ca premergător al nostru (Evr 6:19-20).

Hristos, Fratele nostru mai mare, a fost prima realizare a scopului lui Dumnezeu. În El cele două naturi au fost reunite pentru prima oară de la căderea lui Adam. În acest sens a intrat El „înaintea noastră“ în Sfânta Sfintelor, acolo unde omul și Dumnezeu se întâlnesc, se unesc (Exod 25:22).

Chivotul legământului este o reprezentare a Nunții, în care Legea (caracterul lui Dumnezeu, natura divină), este instalată, scrisă, în natura umană. Chivotul mărturiei îl reprezenta pe Hristos, și de asemenea, el este o reprezentare a trupului lui Hristos din ultima generație.

Solia 1888 construiește, zidește „un chivot“ pentru Dumnezeu, o arcă de salvare pentru întreaga lume, la fel cum s-a întâmplat în zilele lui Noe. El a fost un „propovăduitor al neprihănirii“, care prin credință a zidit „un chivot“ (Evr 11:7; 1 Petru 2:5) ca să scape viața civilizației umane. La fel urmează să facă și ultima generație a poporului lui Dumnezeu.

Solia trimisă prin frații Waggoner și Jones urmărea să corecteze grave neînțelegeri ale bisericii, în special în legătură cu legea. Lumea creștină se prinsese de eroarea că legea a fost pironită pe cruce, și prin urmare și-a încetat existența. Biserica adventistă, spre a corecta această eroare, căzuse în altă extremă, văzând în lege codul etic și moral pentru cetățenii împărăției, dar fără să înțeleagă că ea este o transcriere a caracterului lui Dumnezeu care, fără să fie scrisă în inimă și minte, duce automat la legalism și formalism.

Solia 1888 provoca biserica rătăcită cu întrebarea esențială: „Cum a fost Hristos fără prihană? De ce El a putut să trăiască fără păcat, iar noi nu?”

Descoperirea „mai proeminentă” a lui Hristos oferea răspunsuri tocmai la acest subiect. Sursa neprihănită a lui Hristos era prezența Duhului Sfânt în El, chivotul legământului cel nou. Șekina se mutase în noua ei locuință, adevărata ei locuință, singura ei locuință, pentru care templul de la Ierusalim nu fusese decât o metaforă, o pildă, o învățătură intuitivă.

Dar poporul care a avut sub ochi mărețul eveniment nu a vrut să creadă că Dumnezeu nu locuiește în case făcute de mâini omenești. Chiar marele apostol Pavel a avut nevoie de o descoperire dumnezeiască spre a înțelege profunzimea afirmațiilor lui Ștefan, în fața Sinedriului. Era ceea ce mai târziu el a definit ca fiind „taina lui Dumnezeu”.

Solii din 1888 au înțeles perfect semnificațiile metaforei despre nuntă, și le-au pus corect în contextul soliei îngerului al treilea, pentru prima oară de la Ziua Cincizecimii.

Waggoner, vorbind despre căsătoria din Romani 7:

„Când venim la Hristos, și ne predăm Lui, El rupe legăturile pe care le-am avut cu trupul păcatului. Intrăm apoi în aceeași relație intimă cu Domnul Isus Hristos pe care mai înainte am avut-o cu trupul păcatului. Suntem uniți cu Hristos – căsătoriți cu El – și devenim una. Ca și în cazul anterior, când păcatul era influența stăpânitoare, acum, în a doua căsătorie, Hristos este influența stăpânitoare.

„Notați cât de perfect continuă această figură de stil a nunții. Noi suntem reprezentați ca fiind femeia. Bărbatul este capul familiei, deci Hristos este capul nostru, și noi ne supunem Lui. Suntem una cu El. Ce gând prețios, că suntem una cu trupul lui Hristos! Aici vedem apărând din nou taina întrupării. Dacă putem crede că Hristos a fost în trup, Dumnezeu întrupat în Hristos, atunci putem crede că Hristos locuiește în noi, lucrează prin noi, prin trupul nostru, la fel ca și când a luat trupul acesta asupra Lui și a avut control asupra lui. Este o taină pe care nu o putem înțelege, dar pe care o putem accepta, și aceasta ne dă libertate” (E.J.Waggoner, General Conference Sermons, 1891 – Study 12).

Jones susține total acest concept, așezându-l în cadrul corect al încheierii lucrării lui Dumnezeu de pe pământ:

„Taina lui Dumnezeu nu este «Dumnezeu manifestat în trup fără păcat.» Taină nu este atunci când Dumnezeu este manifestat în trup fără păcat; acesta este un lucru natural. Nu este Dumnezeu Însuși fără păcat? Are vreun rost să ne mirăm că Dumnezeu Se poate manifesta în sau printr-un corp fără păcat? Este vreo taină că Dumnezeu Și-a manifestat puterea și slava prin Gabriel, sau prin vreun alt heruvim sau serafim? Nu. Acesta este un lucru natural. Minunea este aceea că Dumnezeu poate face acest lucru în și prin trupul păcătos. Aceasta este taina lui Dumnezeu. Dumnezeu descoperit în trup păcătos.

„În Isus Hristos, pe când era în trup păcătos, Dumnezeu a demonstrat în fața universului că El poate lua în stăpânire trupul păcătos, și poate manifesta în el prezența, puterea și slava Sa, în locul manifestării păcatului. Și tot ceea ce cere Fiul de la orice om, în scopul de a realiza acest lucru în el, este ca omul să permită Domnului să locuiască în el, așa cum a făcut Isus Hristos.

„Isus a spus: «Îmi voi pune încrederea în El.» Prin această încredere, Isus a adus pentru oricine credința divină prin care și noi ne putem pune încrederea în El. Și atunci când ne despărțim de lume așa complet, și ne punem toată încrederea în El, Dumnezeu ne va lua și ne va folosi în așa fel încât păcătoșenia noastră nu va mai influența și afecta pe nimeni, iar Dumnezeu Își va manifesta neprihănirea și slava înaintea oamenilor, în ciuda păcătoșeniei noastre. Acesta este adevărul. Aceasta este taina lui Dumnezeu, «Hristos în voi, nădejdea slavei.» Dumnezeu manifestat în trup“ (A.T.Jones, General Conference Sermons, 1895 – Study 15).

Ellen White așează, peste acest adevăr fundamental al sanctuarului, piatra din capul unghiului: „Dumnezeu urmărește să facă din biserica Sa continuarea întrupării lui Hristos“ (The EGW 1888 Materials, 1709).

Aceasta era inima, centrul vital al soliei neprihănirii lui Hristos. Prin această unire dintre divin și uman, legea – caracterul lui Dumnezeu – ajunge să fie scrisă în minte și inimă, iar omul păcătos este conectat din nou la izvorul vieții. Scopul sanctuarului este realizat, iar marea controversă este încheiată.

Dumnezeu a demonstrat că legea scrisă în inimă și minte este singura cale spre libertate și viață, și că ea funcționează, abilitând chiar pe oamenii păcătoși, trăind în cel mai degradat mediu cu putință, să păzească legea lui Dumnezeu în literă și spirit, exact ca Hristos.

Dar acest lucru nu s-a întâmplat încă în biserica rămășiței, iar motivele nu sunt învăluite în mister.

Solia care chema la nuntă pe invitații Împăratului a fost respinsă, iar mesagerii au fost disprețuiți și lepădați. De 120 de ani, invitația stă aruncată prin sertarele arhivelor adventiste, iar prietenii Împăratului își văd de holda și negustoria lor, fără să fie șocați că „secerișul a venit, vara a trecut, și noi tot nu suntem mântuiți“. Ei se miră de ce poporul acesta încă nu are „caracterul lui Hristos desăvârșit reprodus“ în el, se miră de ce Martorul Credincios este încă afară, bătând la ușă; dar ei refuză să creadă că motivul pentru această stare gravă este lunga împotrivire, de 120 de ani, față de scopul etern al lui Dumnezeu, acela de a face din biserica Sa „continuarea întrupării lui Hristos“.

Între divorțul din Eden și nunta din Apocalips

Deseori analizăm și verificăm evenimentele care au avut loc la începutul și sfârșitul mării controversate, și desfășurările dintre ele, din perspectiva locală a planului de mântuire. Foarte rar ne interesează aceste momente dramatice din perspectiva largă a controverselor dintre Hristos și Satana.

Divorțul din Eden și Nunta din Apocalipsa sunt evenimente cutremurătoare, care au afectat profund viața universului întreg. Odată cu rebeliunea lui Satana, care a produs despărțirea a milioane de îngeri de izvorul vieții (DA 764), guvernarea divină a fost confruntată cu teribila situație de a fi obligată să păstreze în viață ființe care, de drept și de fapt, trebuiau să moară instantaneu.

Moartea a doua, adică moartea din care nu există întoarcere, înviere, este un mecanism legitim în univers, cu un scop foarte precis definit. Universul nefiind o planetă-pușcărie, ființele create nu pot fi obligate să trăiască în ea, indiferent dacă le place sau nu. Deoarece nu poți întreba pe copil dacă este de acord să se nască sau nu, este normal să nu-l obligi să trăiască în lumea în care s-a născut, dacă nu-i place. Niciun guvern nu poate legifera împotriva sinuciderii. Dacă individul nu poate fi convins că viața este prețioasă, și că este o binecuvântare să trăiești, nimeni nu-l poate obliga să trăiască. Nu există lege sau pedeapsă împotriva sinuciderii.

Tot așa se întâmplă în vastul univers al neprihănirii. Nimeni nu este obligat sau constrâns să trăiască acolo, dacă nu dorește. O dorință fermă și categorică de deconectare de la izvorul vieții este suficientă spre a produce dispariție instantanee și nedureroasă. Mecanismul acesta nu a fost încercat de nimeni, până la rebeliunea lui Satana. Într-o lume a păcii, fericirii și neprihănirii, în care Legea

desăvârșită a libertății este satisfacția supremă a ființelor din univers, cui i-ar trece prin cap să solicite deconectarea de la izvorul vieții?

Rebeliunea lui Satana a complicat acest simplu mecanism. Profitând de poziția pe care o avea, el a început să răspândească printre îngeri o nouă versiune despre conectarea lor la marele Server Divin prin locuirea Duhului Sfânt în ei. Departe de a fi fundamentul vieții, fericirii și libertății, părtășia de natură divină, unirea, nunta, este un sistem al sclaviei, o barieră în calea evoluției către dumnezeire.

Lucifer știa bine cât de departe este Dumnezeu capabil să meargă spre a clarifica lucrurile pe baza faptelor doveditoare. De aceea a riscat, fiind sigur că guvernarea divină va face sacrificiul suprem spre a-i păstra în viață chiar așa, despărțiți de izvorul vieții.

A anticipat corect. Guvernarea divină a făcut sacrificiul suprem, deoarece doar adevărul poate garanta libertatea și pacea. Nu doresc să spun că Dumnezeu avea și alte opțiuni, deoarece forța sau amenințarea cu forța sunt cu totul străine de principiile guvernării divine. Aici nu este vorba despre puterea sau capacitatea lui Dumnezeu de a spulbera rebeliunea. Este evident pentru oricine, Creatorul universului nu duce lipsă de asemenea resurse.

Guvernarea divină fiind una morală, construită pe fundamentul neprihănirii care este caracterul lui Dumnezeu, singura ei unealtă în relațiile cu cetățenii universului este dragostea jertfitoare, de Tată. Dumnezeu operează doar în limitele neprihănirii; orice derapaj către neleguire aruncă universul în haos. De aceea spunem noi că, prin natura Sa, Dumnezeu este un prizonier al neprihănirii. Când este vorba de copiii Săi, anumite lucruri nu se pot face „nici prin tărie, nici prin putere“, ci doar prin Duhul Domnului așezat în templul Său, inima și mintea ființelor create.

Menținerea în viață a unor ființe deconectate de la izvorul vieții este o breșă atât de devastatoare în legislația divină, încât ea nu a fost posibilă decât prin moartea Legiuitorului, Cuvântul, a Doua Persoană a dumnezeirii. Doar o astfel de intervenție a putut stopa, provizoriu, efectele mortale ale deconectării de la izvorul vieții. De unde putem înțelege natura ucigașă a păcatului și teribilele lui consecințe.

Prin urmare, divorțul dintre natura divină și natura creată s-a produs în Sanctuarul ceresc, dacă putem spune așa. Doctrina sanctuarului nu este o soluție locală, de moment, prin care ni se explică planul de mântuire pentru planeta Pământ. Ea este o metaforă a fundamentului întregii creații a lui Dumnezeu. Nu există ființă inteligentă în univers, „de la serafimul luminos și sfânt până la om“, care să aibă o altă structură și să funcționeze în afara scopului etern al lui

Dumnezeu. Expresia „sanctuarul ceresc“ este, deci, o metaforă pentru modul în care Dumnezeu creează și întreține viața în univers. Toți copiii lui Dumnezeu sunt părtași de natură divină, ceea ce le asigură nemurirea. Această legătură este numită metaforic în Scriptură ca fiind „căsătoria“, unirea dintre divin și creat.

Primii administratori ai planetei noastre, Adam și Eva, au căzut pradă științei mincinoase a heruvimului rebel, fiind făcuți să creadă că, despărțindu-se de natura divină, vor ajunge ca Dumnezeu. S-a produs divorțul dintre natura umană și natura divină, cu consecințele pe care le putem constata astăzi.

Ceea ce se întâmplă pe pământ între divorțul din Eden și Nunta din Apocalipsa nu este decât o reprezentare la scară redusă a ceea ce se întâmplă în vastul univers al lui Dumnezeu, dar cu un asemenea nivel de întrepătrundere, de morphing, încât pilda devine realitate la un nivel mult mai profund.

Divorțul real și masiv a avut loc în cer, în Sanctuar. Milioane de îngeri sfinți au cerut despărțirea de natura divină. Li s-a explicat în detaliu, insistent, că ceea ce cred ei este o puternică lucrare de rățacire, și că efectul deconectării este moartea veșnică, nicidecum evoluția. Nu au vrut să creadă, și astfel părtășia de natură divină a luat sfârșit pentru ei. Pentru totdeauna. Prin jertfa Legiuitoareului, au fost păstrați în viață, ca să se demonstreze prin fapte de partea cui este adevărul.

Planeta noastră a devenit astfel scena universului. Căderea lui Adam nu este decât componenta locală a marelui divorț consemnat în Sanctuarul ceresc, în vasta familie universală a lui Dumnezeu. Familia omenească doar s-a alăturat marelui divorț care deja se petrecuse în Sanctuar. Divorțul din Eden este minor, dacă ne gândim că au fost afectate doar două persoane, pe lângă milioanele, poate chiar miliardele, de îngeri căzuți. Devine monumental, când înțelegem că familia omenească produce încheierea ostilităților, anularea divorțului și realizarea Nunții Mielului. Printr-o spectaculoasă răsturnare de situație, oamenii iau locul îngerilor în refacerea căsătoriei, răspund apelului divin în locul lor, și duc marea controversă la actul ei final, Nunta Mielului. În frunte cu Fratele lor mai mare, „începutul, cel întâi-născut dintre cei morți“ (Col 1:18), ei se întorc la scopul etern a lui Dumnezeu, se întorc la „căsătorie“ și declară că divorțul este nelegitim, criminal, mortal. Printr-o bătălie purtată cu păcatul (despărțirea de izvorul vieții) până la sânge, ei cer guvernării divine aducerea familiei omenești înapoi în legământul cel veșnic. Ei condamna divorțul, îl declară ilegal, și răspund cu toată inima la oferta de căsătorie, de Nuntă, pe care cerul a păstrat-o deschisă permanent.

Între Divorțul din Eden și Nunta din Apocalipsa, universul și oamenii au avut posibilitatea să urmărească în acțiune natura păcatului, caracterul lui Dumnezeu și efectele unei guvernări lipsite de legea divină. Mai precis, au avut ocazia să

probeze dacă Divorțul este trambulina către dumnezeire, poarta spre evoluție, așa cum li se promisese la începutul rebeliunii.

Fiecare generație a văzut bine „ce rău și amar este să părăsești pe Domnul, Dumnezeul tău“ (Ier 2:19). Dar oamenii nu au dorit să vină la Nuntă, la unirea dintre divin și uman. Nici nu au înțeles principiul dinamicii nimicirii: „Tu singur te pedepsești cu răutatea ta și tu singur te lovești cu necredințioșia ta“. Au crezut că Dumnezeu îi pedepsește pentru neascultare, și astfel inima lor s-a răzvrătit și mai mult împotriva Sa.

Acum, la sfârșitul istoriei, pășește pe scena universului o generație a poporului lui Dumnezeu care condamnă divorțul dramatic produs în Sanctuarul ceresc. Cu experiența veacurilor în spate, ei declară că propunerile heruvimului rebel s-au dovedit mincinoase și criminale. Ei cer întoarcerea la scopul etern al lui Dumnezeu ca singură soluție pentru o guvernare a libertății, păcii, fericirii și prosperității. Sunt martori că viața nu poate fi păstrată sub o guvernare paralelă, oricât de mărețe ar fi promisiunile ei.

Ceea ce s-a întâmplat între divorțul din Sanctuar și Nunta Mielului a fost o paranteză în viața universului produsă de minciuna că păcatul nu omoară pe nimeni. Paranteza aceasta dramatică va fi închisă oricând poporul lui Dumnezeu înțelege mecanismul morții a doua, și care este rostul lui în planul guvernării divine.

Harta și busola ultimei generații

Dacă doctrina sanctuarului este busola pentru navigatorii ultimei generații, tot așa viziunea cu cele două tronuri este harta. Doar folosind aceste două instrumente vor reuși ei să comunice bisericii și lumii urgenta solie a îngerului al treilea.

Temelia credinței noastre, Daniel 8:14, spune că la 2300 de ani după decretul pentru rezidirea Ierusalimului, adică în 1844, sfântul locaș va fi curățit. Această lucrare era oglindită în ceremonia străveche a Zilei Ispășirii, când sanctuarul era curățit de păcatele poporului, iar acesta era eliberat: „Căci în ziua aceasta se va face ispășire pentru voi, ca să vă curățiți: veți fi curățiți de toate păcatele voastre înaintea Domnului“ (Lev 16:30). Anul 1844 este vital în ecuația mării controversate, și

este deplorabil că acest eveniment este tratat cu o tot mai vizibilă indiferență. Curățirea sanctuarului este busola care arată drumul către casă, pe învolburata mare a teologiilor contradictorii ale frăției ecumenice globale.

Ridicată la înalta cinste de a prezenta lumii scopul etern al lui Dumnezeu, bisericii rămășiței i s-a oferit și harta, adică viziunea cu cele două tronuri, despre care am scris în câteva rânduri.

Viziunea se referă direct și explicit la Ziua Ispășirii începută în 1844, spunând că momentul tratat acolo are loc în următorul cadru: „Am văzut un tron, iar pe el stăteau Tatăl și Fiul Său, Isus Hristos... Înaintea tronului se aflau poporul advent, biserica și lumea.“

Aceasta înseamnă întreaga biserică creștină, adică Filadelfia, restul lumii, și urmașii lui Miller, oamenii care își legaseră viața de a doua venire a lui Hristos, numiți aici „poporul advent“. Deși toți se aflau înaintea tronului, viziunea specifică un detaliu: Doar „o grupare“ erau plecați înaintea tronului, adică dădeau importanță lucrării care se realiza pe acel tron.

Viziunea cu cele două tronuri se sfârșește însă abrupt, ca o foarfecă blestemată a timpului ce decupează tocmai finalul glorios pe care ni-l dorim.

Acest final abrupt este însă explicația sigură pentru prelungirea excesivă a planului de mântuire, pentru „întârzierea“ despre care a vorbit Hristos în pildele Sale despre nuntă.

Viziunea vorbește despre faptul că Tatăl „S-a ridicat“ de pe tronul pe care stătuse până în 1844, adică a încetat lucrarea de iertare realizată în Sfânta, prima încăpere a Sanctuarului. Sinonimă cu lucrarea de peste an din doctrina sanctuarului pământesc, în care păcătosul mărturisea păcatul pe capul victimei, iar păcatul era transferat asupra sanctuarului, această fază a planului de mântuire se încheiase. Acum venise timpul pentru faza a doua, și anume ștergerea păcatelor descrisă, în tip, prin eliberarea poporului, trupul lui Hristos, de păcat.

Tatăl S-a ridicat de pe tronul din Sfânta, și a intrat în Sfânta Sfintelor, adică metafora pentru începerea ștergerii păcatelor.

Curând Isus S-a ridicat și El de pe tron, iar „o mare parte“ a celor care stăteau plecați în fața tronului s-au ridicat și ei și au urmat pe Tatăl și Fiul în noua lor lucrare, ultima fază a planului de mântuire.

Și acum vă rog să notați ce se întâmplă:

„Cei care s-au ridicat împreună cu Hristos își țineau privirile ațintite asupra Lui pe când părăsea tronul, iar El i-a condus puțin; apoi El a ridicat brațul, și s-a auzit

vocea Lui spunând: «Așteptați aici, Eu intru la Tatăl să primesc împărăția. Păstrați hainele neîntinate, iar Eu Mă voi întoarce de la nuntă, și vă voi lua cu Mine.»“

Expresia „își țineau privirile ațintite asupra Lui“ explică uimirea și confuzia lor referitoare la aceste două faze; nu înțelegeau de ce este nevoie de părăsirea tronului acela, și ce urma să se întâmple acum, cu Tatăl și Fiul așezați în Sfânta Sfintelor.

Domnul a înțeles tulburarea lor, și le oferă explicația, vitală pentru noi:

„Așteptați aici, Eu intru la Tatăl să primesc împărăția. Păstrați hainele neîntinate, iar Eu Mă voi întoarce de la nuntă, și vă voi lua cu Mine.“

Uimitor, nu? Noi credeam că Hristos a primit împărăția când S-a înălțat la cer, după înviere. Dar aici se spune că El primește împărăția atunci când are loc „nunta“.

Urmașii Lui trebuiau să aștepte „aici“, adică realizarea nunții, momentul în care Hristos primea împărăția. Numai după aceea era posibil să revină a doua oară, spre a-i lua acasă și pe ei.

Au trecut 150 de ani de la această viziune, și Hristos nu a revenit. Motivul este evident: El nu a primit împărăția, deoarece nu a avut loc nunta, adică unirea dintre divin și uman (COL 307).

Biserica rămășiței recunoaște – evident – că revenirea încă nu a avut loc, dar are explicații confuze, care uneori merg până la absurd, despre motivele acestei amânări. Ba uneori explicațiile devin neobrăzate, sugerând că Dumnezeu este de vină pentru întârziere.

Harta oferită nouă în viziunea despre cele două tronuri descoperă însă un motiv complet diferit de ceea ce se cultivă printre noi ca fiind cauzele întârzierii. Finalul viziunii este tulburător, dovedind că solia Martorului Credincios nu a fost ascultată, și astfel ne aflăm în opoziție cu scopurile și dorințele lui Dumnezeu.

Iată cum sună acest final de viziune:

„M-am întors să privesc la gruparea care rămăsese plecată înaintea tronului. Ei nu știau că Isus a plecat. Satana s-a prezentat așezat pe tron, încercând să ducă mai departe lucrarea lui Dumnezeu. I-am văzut privind spre tron și rugându-se: «Tată, dă-ne duhul Tău!» Atunci Satana a suflat asupra lor influența lui nesfântă. În ea era lumină și multă putere, dar nu dragoste scumpă, bucurie și pace. Scopul lui Satana era să-i țină și să-i atragă înapoi prin amăgire pe copiii lui Dumnezeu. Am văzut cum unul după altul părăseau gruparea celor care se rugau lui Isus în Sfânta Sfintelor, și mergeau să se alăture celor dinaintea tronului; și imediat primeau influența nesfântă a lui Satana“ (Day Star – 14 martie 1846).

Sucesiunea evenimentelor este precis descrisă:

– Satana a preluat lucrarea lui Dumnezeu, pentru cei care nu L-au urmat în Sfânta Sfintelor.

– Asupra lor a suflat o „influență nesfântă“, adică oferă lumină și putere falsă, spre a le da senzația că ei slujesc lui Dumnezeu.

– Prin acest elan religios el urmărea să-i „atragă înapoi“ la el pe cei care urmaseră pe Isus în Sfânta Sfintelor, și așteptau acolo ca El să primească împărăția.

Poporul nostru spune că schema ticăloasă nu a reușit.

Viziunea nu spune așa, și aceasta este dovada zdrobitoare că suntem în beznă, că nu percepem corect realitatea, și că ne închinăm unui hristos fals fără să știm. Ascultați și uimiți-vă de groază:

„Am văzut cum unul după altul părăseau gruparea celor care se rugau lui Isus în Sfânta Sfintelor, și mergeau să se alăture celor dinaintea tronului; și imediat primeau influența nesfântă a lui Satana.“

Aceasta este, descrisă cu o exactitate uimitoare, istoria noastră de după 1888. Nu toți deodată, ci „unul câte unul“, am părăsit speranțele unei lucrări speciale în Sfânta Sfintelor, și ne-am întors la harul ieftin predicat lumii creștine de diavolul așezat pe tronul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu (2 Tes 2:4; Eze 28:2). Nu credem și nu predicăm despre nuntă, și nici nu visăm că aceasta ne privește personal. Hristos nu se căsătorește cu Noul Ierusalim din ziduri și palate, chiar dacă ele sunt de aur. Cetatea este poporul Său, pe care trebuie să-l faci partaș de natură divină, și doar astfel Hristos poate primi împărăția. Mai precis, Hristos poate trece de la statutul de Mare Preot la cel de Împărat doar atunci când Împărăția s-a format, s-a realizat, când sfinții ultimei generații au fost eliberați de păcat și în ei cele două naturi s-au unit.

Astăzi, în 2009, care este situația? Realitatea din viziune s-a blocat în punctul mort de la final. Nunta nu a avut loc, Hristos nu a primit împărăția, iar motivul este clar: unul câte unul poporul Său a părăsit locul unde are loc nunta. Mireasa lui Hristos s-a întors la tronul din Sfânta, visând să ajungă în împărăție sub acoperirea mijlocirii lui Hristos, așa cum a fost până în 1844.

Pare uimitor, și puțini sunt dispuși să-l suspecteze pe Baal de asemenea performanțe spectaculoase. Dar ei uită „isprăvile lui trecute“, cum a amăgit timp de generații pe poporul lui Dumnezeu, făcându-i să creadă că se închină lui Iehova, când în realitate erau slujitorii lui devotați. Ei uită, desigur, de isprava lui cu generația lui Ilie, sau cu generația care L-a răstignit pe Hristos. Ei uită isprava lui

cu biserica apostolică, pe care a garat-o pe linie moartă pentru mai bine de o mie de ani, când omenirea a zăcut în bezna papală a evului mediu.

Și deoarece ei uită aceste isprăvi, le este greu să creadă această ultimă ispravă, că ne-a făcut să ne întoarcem, „unul câte unul“, la tronul ocupat de el, și astfel să-L lăsăm pe Hristos singur în Sfânta Sfintelor, fără mireasă pentru nuntă, și deci fără împărăție și tron.

Vă imaginați, în asemenea situație cumplită, ce fals trebuie să sune la urechile universului festivalurile și sărbătorile noastre, corurile și slujbele pretențioase, darurile și lucrarea noastră misionară, faptele bune și tot cercul părtășiei cu bisericile surori. Isaia (cap 1) și Amos (cap 5) au scris pentru învățătura noastră, dar cine este dispus să creadă că aceasta este starea bisericii de azi?

Hristos bate la ușă, dorind să ne facă părtași de natura Sa, iar invitația încă răsună zadarnic: „Toate sunt gata, veniți la nuntă“ (Mat 22:4).

De aceea, aproape de sfârșitul vieții, mesagerul Domnului spunea bisericii Sale: „Dezamăgirea lui Hristos este imposibil de descris“ (RH, 15 decembrie 1904). Apoi adăuga:

„Frații și surorile mele, umiliți-vă inimile înaintea Domnului. Căutați-L cu ardoare. Am o dorință puternică de a vă vedea umblând în lumină, după cum El este în lumină. Mă rog fierbinte pentru voi. Dar nu pot să nu observ că lumina pe care mi-o dă Dumnezeu nu este primită bine de pastorii și comunitățile noastre. Voi ați părăsit dragostea dintâi. Neprihănirea voastră nu este haina de nuntă. Eșecul de a urma lumina clar descoperită a adevărului este cel mai mare pericol al nostru. Solia către biserica Laodicea descoperă starea noastră ca popor“ (idem).

Da, cel mai mare pericol al nostru, care nu a putut fi evitat, a fost că, aruncând la gunoi harta și busola, nu am mai putut urma „lumina clar descoperită“ despre importanța copleșitoare a nunții, dragostea dintâi care ne-a propulsat pe scenă, și astfel ne-am întors la tronul părăsit de Hristos. De pe acest tron diavolul suflă asupra închinătorilor un amestec ciudat de adevăr și eroare, un cocktail de sloganuri religioase și nelegiuirea cea mai grosolană, și care nu poate duce niciodată la desăvârșirea cerută de cugetul nostru.

Dar este o veste bună pe care nu o pot evita: În ultimul timp, observ cu bucurie indescrribibilă cum, unul câte unul, folosind harta și busola, oameni din biserică se întorc din nou la tronul din Sfânta Sfintelor, la locul prețios și sfânt unde Hristos spusese părinților noștri să aștepte puțin.

Unul câte unul descoperă că pe tronul din Sfânta nu se mai află Hristos, și se decid să facă drumul înapoi, sub presiunea formidabilă a disprețului colectiv, sub anatema teologică emisă de activiștii profesioniști.

Unul câte unul constată că neprihănirea pe care contează ei nu este haina de nuntă, și astfel descoperă cu bucurie haina neprihănirii lui Hristos.

Unul câte unul se întorc de la finețurile teologice și literare pe care le-au numit hrană spirituală, cu care au fost hrăniți toată viața lor, și se apleacă tot mai serios către simplitatea lui Hristos, descoperită în scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice.

Mă simt onorat să fiu o parte, neînsemnată și nevrednică, a vocii care cheamă pe scumpul popor al lui Dumnezeu înapoi la ușa Sanctuarului, ușă la care încă ne așteaptă Hristos, și pe care am părăsit-o din dragoste pentru Babilon.

Așa disprețuite cum sunt acum, harta și busola se vor dovedi, în final, salvatoare.

Taina lui Dumnezeu se va sfârși

Solia 1888 a fost, ni se spune, o „descoperire a neprihănirii lui Hristos“, și astfel începutul mult-întârziatei Mari Strigări (RH 1 apr 1890). Deducția simplă este că, în momentul în care primim solia, înțelegând neprihănirea lui Hristos, Ploaia Târzie vine imediat să ducă recolta la coacere.

Întrebarea care se pune mereu este următoarea: Cine nu a înțeles vreodată că Hristos a fost neprihănit?

Cu alte cuvinte, a contestat cineva vreodată neprihănirea lui Hristos? Ce mai este de înțeles la ea? Ce este atât de important și neînțeles la acest subiect, ca să justifice o atât de îndelungată întârziere? De ce era nevoie de o solie care să descopere neprihănirea lui Hristos? Se îndoiește cineva de neprihănirea lui Hristos?

Nu, confuzia nu vine din calitatea neprihănirii Lui, ci din originea ei; adică, de unde venea această neprihănire pe care noi nu o avem? De ce El trăia fără păcat, iar noi nu?

Se crede că Hristos, fiind Dumnezeu întrupat, nu avea cum să păcătuiască. Era normal să trăiască în neprihănire, așa cum pentru noi este normal să trăim în păcat.

Aceasta este poziția bisericii despre neprihănirea lui Hristos. Deși se recunoaște că Hristos a fost 100% om și 100% Dumnezeu, tendința firească este să fie văzut, înțeles și prezentat dinspre latura divină. Adică, El era Dumnezeu părtaș de natură umană, și aproape imposibil de crezut că era om părtaș de natură divină.

Dumnezeu a trimis în 1888 pe mesagerii Săi spre a corecta acest dezechilibru păgubos. Aici nu era vorba de chițibușuri teologice. Dumnezeu nu se ocupă cu nimicuri. Această gravă neînțelegere făcea imposibilă ispășirea, punerea împreună a celor două naturi despărțite de păcat. Dacă nu înțelege că Hristos este modelul după care trebuie fasonați ucenicii Săi, poporul nu vine la Nuntă. Faptul că Apocalips 19:1-10 nu s-a împlinit, este dovada că solia 1888 nu este primită de biserică.

Prin urmare, cum a biruit Hristos? Care a fost secretul vieții Lui în ascultare totală de legea lui Dumnezeu, deși sufocat de atacurile nelegiurii la fiecare pas al vieții Lui? Ascultați explicația, în lumina soliei 1888:

„În Hristos, divinul și omenescul erau combinate. Divinitatea nu a fost degradată spre omenesc; divinitatea și-a menținut poziția, dar omenescul, fiind unit cu divinul, a rezistat celui mai aprig test de ispitire în pustie“ (RH 18 feb 1890; 7ABC445).

Observați tensiunea pe care o creează pasajul acesta? Omenescul trebuia să reziste puternicei amăgiri, el era în test. Tatăl locuind în Hristos nu era deloc ispitit de Satana, divinul nu avea nevoie să demonstreze că respectă legea.

Deși unirea perfectă dintre cele două naturi a creat o persoană unitară, Omul Isus Hristos, cu identitate și personalitate unică și de sine stătătoare, totuși cele două naturi erau distincte, fără să se confunde una cu alta, oricând fiind posibil ca ele să se despartă, dacă omul cerea acest lucru.

Din această perspectivă Hristos era om, și avea libertatea să ceară despărțirea de izvorul vieții, dacă dorea. Iar natura divină avea dreptul și capacitatea de a Se retrage, dacă omul alegea calea nelegiurii, sub aprigele presiuni ale vrăjmașului. Natura Fiului Mariei nu a fost schimbată în natura divină a Tatălui:

„A fost natura umană a Fiului Mariei schimbată în natura divină a Fiului lui Dumnezeu? Nu; cele două naturi erau în mod misterios amestecate într-o singură persoană, Omul Isus Hristos. În El locuia trupește toată plinătatea Dumnezeirii.

Când Hristos a fost răstignit, ceea ce a murit a fost natura Sa umană. Divinitatea nu a murit; acest lucru ar fi imposibil“ (SDA BC 1113; 7ABC 446).

Iată deci o abordare dinspre latura umană a lui Hristos. Un om în care Dumnezeu locuia în toată plinătatea Sa, dar fără să-i modifice natura, voința și individualitatea. Oricând Omul Isus Hristos putea alege păcatul, și deci despărțirea, iar Tatăl avea obligația să îl părăsească. Dar omenescul, conectat la izvorul vieții, nu păcătuiește. Aceasta este demonstrația lui Dumnezeu în Hristos.

„A fost o realitate solemnă faptul că Hristos a venit să poarte bătăliile ca un om, în locul omului. Ispitirea și biruința Lui ne spun că omenirea trebuie să copieze Modelul; omul trebuie să devină părtăș de natură divină“ (RH 16 feb 1890).

Două milenii omenirea a văzut în Hristos pe Dumnezeu în corp omenesc. Pionierii noștri au înțeles la fel, ei moștenind acest concept din bisericile protestante de unde ieșiseră. Chiar sora White a vorbit în acest fel peste tot în lucrările ei. Abia când a sosit lumina despre neprihănirea lui Hristos a înțeles dânsa, și a început să-L descrie pe Hristos și din celălalt capăt al naturii Sale misterioase. Recent am descoperit un pasaj în care dânsa vorbește explicit despre faptul că Hristos a fost părtăș de natură divină. Iată-l aici, în toată strălucirea lui:

„El a venit în lumea noastră în corp omenesc, ca un om printre oameni. El Și-a asumat slăbiciunile naturii umane, să poată fi testat și încercat. În omenescul Său, El a fost părtăș de natură divină. Prin întrupare, El a câștigat într-un sens nou titlul de Fiu al lui Dumnezeu“ (ST 2 aug 1905; 7ABC 449).

Acesta este un îndemn clar că este legitim să privim la Hristos și dinspre partea Sa omenească, în acea unire perfectă. Și care este intenția lui Dumnezeu, în descoperirea neprihănirii lui Hristos? De ce trebuie să înțelegem că El a biruit fiind părtăș de natură divină? Deoarece noi suntem chemați exact la același standard înalt:

„Hristos a venit pe pământ, a luat omenescul și a devenit reprezentantul omului, spre a arăta, în controversa cu Satana, că omul, așa cum l-a creat Dumnezeu, conectat cu Tatăl și Fiul, poate asculta fiecare cerință divină“ (ST 9 iun 1898).

Am subliniat o idee aici. Nu, omul nu poate asculta o lege divină fiind deconectat de la izvorul vieții. Acest lucru se vede cu ochiul liber, după 6000 de ani de păcat permanent. Dumnezeu nu cere așa ceva de la om. Dar Hristos a venit să demonstreze ceva: Conectat cu natura divină, omul poate asculta de legea lui Dumnezeu. Dar nu numai atât. Hristos a demonstrat că nu există nicio altă cale pentru a trăi în neprihănire, afară de părtășia cu natura divină:

„În Hristos locuiește trupește toată plinătatea dumnezeirii. Așa se explică de ce, fiind ispitit în toate lucrurile ca și noi, a stat înaintea lumii neatins de corupție, deși înconjurat de ea. Nu trebuie și noi să devenim părtași de acea plinătate, și astfel, doar astfel, să biruim așa cum a biruit Hristos?“ (17 MR 337).

Ei bine, prieteni, astfel, doar astfel, vom birui și noi așa cum a biruit Hristos, adică încetând opoziția în fața intenției lui Dumnezeu de a Se întoarce în Templul inimii. Doar așa „celui ce va birui“ i se va da să stea pe scaunul de domnie al lui Hristos, iar Hristos stă acolo deoarece a biruit „astfel, doar astfel“, adică fiind părtaș de natură divină. Este singura speranță a omenirii:

„În oficiul Său de mijlocitor, divinitatea și omenescul Său sunt combinate, și de această unitate depinde speranța omenirii“ (ST 9 mai 1900).

„Dacă veți rezista prin timpul de strâmtorare, trebuie să-L cunoașteți pe Hristos, să vă însușiți darul neprihănirii Sale, pe care El îl atribuie păcătosului pocăit... Omul are privilegiul să se conecteze cu Hristos, și astfel divinul și omenescul sunt unite; doar în această unire se află singura speranță a omului“ (The EWG 1888 Materials, 1073).

Dacă deschidem ușa templului sufletului, ca Hristos să ne facă părtași de natură divină, vom înceta să mai fim oameni, membri ai familiei omenești? Va fi alterată cumva natura umană, i se vor schimba parametrii, va fi aruncată la gunoi, eradicată?

„Natura umană va continua să fie natură umană, dar ea poate fi elevată și înnobilită prin unire cu natura divină. Bărbații și femeile pot scăpa de întinăciunea care există în lume prin poftă doar devenind părtași de natură divină“ (TGD 70).

Acesta este scopul lui Dumnezeu în planul de mântuire, și orice alte așteptări se vor dovedi speranțe deșarte. Trebuie să înțelegem că „scopul planului de mântuire este să realizeze această unire dintre uman și divin“ (The EGW 1888 Materials, 1127). Doar înțelegând acest lucru vom veni la Nunta Mielului.

Când scopul lui Dumnezeu cu omul va fi realizat, trâmbița a șaptea va suna, anunțând că taina lui Dumnezeu a luat sfârșit; acum, El Se poate prezenta în fața familiei Sale umane, într-o ultimă încercare de a-i convinge să se lase vindecați, să participe la unul dintre cele mai prețioase și misterioase adevăruri ale planului de răscumpărare:

„Unirea dintre natura divină și natura umană este unul dintre cele mai prețioase și mai misterioase adevăruri ale planului de mântuire. Despre el vorbește Pavel

când spune: «Fără îndoială, mare este taina evlaviei: Dumnezeu manifestat în trup» (5T 746).

Ne apropiem de cel mai important moment al istoriei omenirii: Nașterea unei noi familii, divino-umane, al cărei începător este Hristos, al doilea Adam. Este momentul culminant al veacurilor, când se face undone la păcatul lui Adam în cel mai profund sens al cuvântului. Ce a despărțit omul, Dumnezeu pune din nou la loc.

Cât ne vom mai împotrivi scopului Său etern?

O singură cale de scăpare: Părtași

Psalmistul spunea că „legea Domnului este desăvârșită (Ps 19:1), că nu are nevoie de îmbunătățiri sau amendamente.

La ce lege se referea el aici, la legea morală, sau la cea ceremonială?

Acesta a fost subiectul care a aprins disputa aprigă ce a precedat sesiunea CG din 1888. Liderii bisericii susțineau că legea despre care se vorbește în Galateni este legea ceremonială, iar Waggoner și Jones insistau că apostolul vorbește în special despre legea morală, ceea ce era imposibil de acceptat pentru frații cu răspundere. Recunoscând că legea care ne-a fost „un îndrumător spre Hristos“ este legea morală, trebuia acceptat automat că nu mai este nevoie de ea odată ce am venit la Hristos (Gal 3:24-25), și că ea a fost pironită pe cruce (Col 2:24), ceea ce ar fi întors biserica înapoi în protestantismul apostaziat. Așa credeau frații.

Dacă ar fi fost dispuși să primească solia cu bucurie și interes, și să înainteze în slava ei crescândă, frații ar fi ajuns repede la înțelegerea corectă a legii, din perspectiva marii controversă, și ar fi putut onora pe Dumnezeu în ultima fază a procesului în care a fost aruncat de minciunile lui Satana.

Legea, în esența ei, reprezintă o transcriere a caracterului lui Dumnezeu, și în același timp este fundamentul creațiunii, scopul etern al lui Dumnezeu, legământul cel veșnic. Orice ființă creată, începând cu primul ordin al serafimilor și terminând cu omul, poate avea viață doar dacă este părtașă de natura divină, după principiul sanctuarului (DA 161). Ființa creată este un templu, o locuință a lui Dumnezeu prin Duhul, având scris în minte caracterul lui Dumnezeu. Aceasta este legea desăvârșită a guvernării divine. Acest mod de existență pune la dispoziția

cetățenilor universului puterile nelimitate ale Creatorului, și în același timp garantează viața în neprihănire, conform caracterului lui Dumnezeu.

Despre acest subiect central al mării controversate vorbeau Legea și Proorocii, și frații noștri din 1888 ar fi înțeles repede acest lucru, dacă în locul opoziției și ironiilor ar fi ales calea unei zeloase întoarceri la studiul Scripturii. Dacă făceau așa, poate primul verset care trebuia reactualizat ar fi fost cel din Matei:

„Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Proorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc. Căci adevărat vă spun, câtă vreme nu va trece cerul și pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege, înainte ca să se fi întâmplat toate lucrurile“ (Mat 5:17-18).

La ce Lege se referea Domnul Hristos aici? Evident, la toată legea, atât cea morală cât și cea ceremonială. Legea morală, atât de importantă cât este ea, nu putea exista în afara legii ceremoniale, lege care definea în detalii vaste, lucrarea din Sanctuar. Redusă la o formă minimalistă, Legea poate fi descrisă ca fiind casa lui Dumnezeu, locul unde sălășluiește Prezența Sa. Despre această Lege vorbește întreaga Scriptură, de la Geneza la Apocalips, și despre ea vorbea și Hristos în pasajul din Matei.

Hristos era împlinirea acestei Legi. Adam fusese creat ca o locuință în care Se odihnea Creatorul, un templu al Duhului Sfânt. Această Lege fundamentală a universului a fost stricată, deoarece omul a ales, la propunerea diavolului, să renunțe la acest privilegiu de a fi o locuință a lui Dumnezeu, atras de iluzia că despărțirea de natura divină ar fi o trambulină către divinitate pe cel mai scurt drum.

Legea, atât cea ceremonială cât și cea morală, urmau să învețe pe oameni scopul lui Dumnezeu, intenția Sa de a aduce familia omenească înapoi la legământul etern al creațiunii, înapoi la Lege. De aceea subiectul Sanctuarului este atotprezent în Scriptură, și este de importanță vitală pentru generația care va răspunde invitației de a veni la nuntă.

Inspirația ne spune că Hristos a fost împlinirea acestui scop al lui Dumnezeu, prima ființă de la căderea lui Adam, în care scopul lui Dumnezeu a fost împlinit: „Din cauza păcatului, omul a încetat să mai fie un templu pentru Dumnezeu. Întunecată și mânjită de rele, inima omului a încetat să mai descopere slava Celui Sfânt. Dar prin întruparea Fiului lui Dumnezeu, scopul cerului este realizat din nou. Dumnezeu locuiește în corp omenesc, iar prin harul salvator inima devine din nou templul Său. (DA 161).

De aceea spunea Hristos că El a venit să împlinească Legea, iar prima Sa declarație publică a fost aceea că El este un templu al lui Dumnezeu, pe care ei îl

vor strica, dar pe care Dumnezeu îl va ridica după trei zile. Ioan ține să comenteze declarația, afirmând că Hristos le vorbea despre templul trupului Său.

Hristos este garantul nostru în sensul că El a fost primul membru al familiei omenești căzute în care scopul lui Dumnezeu a fost împlinit, garantând astfel refacerea acestui scop, refacerea Legii, în fiecare păcătos care acceptă calea lui Dumnezeu și scopul Său în creațiune.

Așa cum Tatăl locuia în Hristos, iar cele două naturi erau unite, tot așa trebuie să se întâmple cu noi, dacă așteptăm să împlinim vreodată Legea, dacă sperăm să avem caracterul lui Dumnezeu „desăvârșit reprodus“ în noi.

Scopul etern al lui Dumnezeu nu este negociabil, nu suportă amendamente sau interpretări. Nu putem fi la discreția legii păcatului, și în același timp să trăim după îndemnul Duhului. Nu putem fi o locuință a duhurilor necurate și urâte, și în același timp să trâmbițăm că suntem poporul ales al lui Dumnezeu, curățiți prin sângele lui Hristos. Ori suntem o locuință a lui Dumnezeu prin Duhul, părtași de natură divină, ori suntem o locuință a oricărei păsări necurate și urâte. Nu există cale de mijloc, iar Ziua Ispășirii va diviza omenirea în aceste două mari categorii.

Declarațiile sorei White despre părtășia cu natura divină sunt rezultatul acceptării cu bucurie a luminii pe care Dumnezeu a trimis-o prin mesagerii Săi în 1888, dovada că ea nu s-a împotrivit luminii, așa cum au făcut frații și colegii ei din conducerea bisericii.

Riscând chiar credibilitatea propriei misiuni, punând în pericol statutul Mărturiilor în ochii poporului, ea nu a ezitat nicio clipă în fața luminii clar descoperite. Poziția ei asupra părtășiei cu natura divină este imbatabilă:

„Fiind părtași de natură divină, noi putem rămâne curați, sfinți și nepătați“ (3 SM 131).

„El (Hristos) ne-a dat un exemplu de ascultare desăvârșită. El a luat măsuri ca noi să devenim părtași de natură divină și ne asigură că putem birui așa cum a biruit El“ (3 SM 132).

„Luând natura noastră căzută, El a arătat ce poți deveni acceptând amplele măsuri pe care le-a luat, și devenind părtaș de natură divină“ (3 SM 134).

„Omul trebuie, prin credință, să devină părtaș de natură divină și să biruiască fiecare ispită cu care este confruntat“ (3 SM 140).

„Hristos a luat asupra Sa corp omenesc și a dat viața Sa ca jertfă pentru ca omul, devenind părtaș de natură divină, să poată avea viață veșnică“ (3 SM 141).

„Nu există decât o singură cale de scăpare pentru noi, și anume în a deveni părtași de natură divină“ (3 SM 197).

O singură cale de scăpare, adică fenomenala cale către desăvârșire creștină pe care a deschis-o Hristos, pășind dincolo de perdea, acolo unde are loc nunta, unirea dintre divin și uman.

Totul este gata: Pofțiți la Nuntă!

„Iată Mirele”

Nunta Mielului, ultima și cea mai importantă lucrare a planului de mântuire, nu trezește niciun fel de interes în poporul nostru, deoarece nu este văzută a avea vreo legătură cu noi personal. Se crede că este o tranzacție petrecută în cer, prin care Hristos primește împărăția și intră în rolul de Împărat al împăraților și Domn al domnilor.

Se întâmplă așa deoarece nu am reușit să vedem natura puternic metaforică a scrierilor lui Ioan, deși am fost insistent invitați să acordăm atenție maximă cărților Daniel și Apocalipsa. Noi am luat ad litteram afirmația că mireasa lui Hristos este cetatea sfântă, fără să ne întrebăm în ce fel i se poate da ei „să se îmbrace cu in subțire, strălucitor și curat,” adică faptele neprihănite ale sfinților.

Acesta este unul dintre motivele pentru care ultima generație a poporului lui Dumnezeu va fi luată prin surprindere, și găsită nepregătită, de strigătul de la miezul nopții: „Iată Mirele, ieșiți-I în întâmpinare!” Strigătul de la miezul nopții fiind Marea Strigare, al cărei început a fost în 1888, este ușor de înțeles că solia neprihănirii lui Hristos urmărea să pregătească un popor pentru nunta Mielului, adică unirea dintre divin și uman.

Pilda celor zece fecioare, studiată în lumina pasajului din Maleahi 3:1-3, descoperă că nunta va lua prin surprindere pe așteptătorii Mirelui, deși nu trebuia să fie așa. Maleahi spune că Solul legământului (cel veșnic) va intra „deodată” în templul Său, iar pilda spune că a avut loc o amânare, o întârziere a scopurilor lui Dumnezeu, fără să spună care sunt cauzele acestei amânări. Noi astăzi știm bine de ce a fost amânată nunta.

Prin urmare, în imediata proximitate a nunții Mielului, biserica doarme în totalitate. Strigătul de la miezul nopții marchează o drastică linie de despărțire în poporul lui Dumnezeu. Se delimitează vizibil două categorii de credincioși care până atunci nu puteau fi identificate precis, deoarece toate aveau candelă și toate

așteptau venirea Mirelui. Și, așa cum vom vedea, delimitarea este produsă de concepția despre caracterul lui Dumnezeu. Iată ce spune inspirația:

„Categorii reprezentată prin fecioarele neînțelepte nu sunt ipocriți. Ei au un interes pentru adevăr, au mărturisit adevărul, se simt atrași de cei care cred adevărul; dar ei nu s-au predat lucrării Duhului Sfânt. Ei nu au căzut pe stânca Isus Hristos, nu au permis ca vechea lor natură să fie zdrobită... Duhul lucrează asupra inimii omului în deacord cu dorința și consimțământul acestuia de a fi implantată în el o nouă natură; dar cei din clasa reprezentată prin fecioarele neînțelepte au fost mulțumiți cu o lucrare superficială. Ei nu cunosc pe Dumnezeu. Ei nu au studiat caracterul Său; nu au avut părtășie cu El; de aceea ei nu știu cum să aibă încredere, cum să privească și să trăiască. Slujirea lor pentru Dumnezeu degenerază în ritualuri. «Și vin cu grămada la tine, stau înaintea ta ca popor al Meu, ascultă cuvintele tale, dar nu le împlinesc, căci cu gura vorbesc dulce de tot, dar cu inima umblă tot după poftele lor» [Eze 33:31]. Apostolul Pavel arată că aceasta va fi caracteristica specială a celor care trăiesc chiar înaintea revenirii lui Hristos“ (COL 411).

Uimitor strălucește în acest pasaj solia neprihănirii lui Hristos!

Scopul lui Dumnezeu este acela de a implanta în om o nouă natură, adică cea divină. Rolul Duhului Sfânt, pregătitor pentru această lucrare, descris corect în Ioan, este acesta: „Și când va veni El (Mângâietorul) va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata“ (Ioan 16:8). Templul inimii are nevoie de o pregătire pentru instalarea noii naturi, de o lucrare de identificare și recunoaștere a stării deplorabile a inimii conduse de legea păcatului și a morții.

Fecioarele neînțelepte nu au avut urechi pentru așa ceva. Ele au fost mulțumite „cu o lucrare superficială“, deoarece li s-a spus că îndreptățirea este suficientă ca să ajungi în cer, iar implantarea unei alte naturi ar putea fi panteism.

O altă gravă problemă a acestei categorii de credincioși este că „ei nu cunosc pe Dumnezeu“, iar motivul acestei necunoașteri este clar exprimat: „Ei nu au studiat caracterul Său“. Se pare că aici trebuie plasată linia de demarcație finală, confirmată într-un pasaj scris la câțiva ani după Minneapolis:

„În lume există numai două categorii de oameni, cei care îl cunosc pe Dumnezeu și cei care nu îl cunosc. Omul spiritual aparține primei categorii, omul firesc aparține celei de-a doua, iar categoria de care aparținem este determinată de concepția noastră despre caracterul Tatălui și al Fiului. Pentru omul al cărui suflet este inundat de dragostea lui Isus este normal să vadă în Dumnezeu pe tatăl și prietenul lui. El poate și va învăța pe alții în armonie cu lumina care strălucește în camerele inimii lui. El va arăta oamenilor singura cale de la păcat la

neprihănire, descoperind lumii caracterul Celui care este calea, adevărul și viața“ (RH 2 oct., 1891).

Fecioarele din ultima generație se plasează într-una dintre cele două categorii prin concepția lor despre caracterul Tatălui și al Fiului. Care este concepția corectă? Pentru fecioarele înțelepte, Dumnezeu este Tatăl și Prietenul. Pentru cele neînțelepte, El este Stăpânul și Judecătorul, și nu reușesc să vadă altfel deoarece „nu au studiat caracterul Său“.

În marea Sa îndurare, Dumnezeu a trimis poporului Său o foarte prețioasă solie, ca ei să poată înțelege că „singura cale de la păcat la neprihănire“ este prin descoperirea caracterului lui Dumnezeu, așa cum a fost el prezentat lumii în Isus Hristos. Acel caracter nu vine prin educație, cultură sau exercitarea voinței, ci prin „implantarea unei noi naturi“ în inima omenească, realizată de Duhul Sfânt.

Această solie este chiar esența strigătului de la miezul nopții: „Iată Mirele, ieșiți-l în întâmpinare!“ Este invitația la nuntă, apelul lui Dumnezeu ca poporul Său să accepte implantarea unei noi naturi, natura divină descoperită în Hristos, singura cale de la păcat la neprihănire.

În același articol din Review, ea spunea:

„Satana și-a aruncat umbrele de-a lungul căii fiecărei ființe omenești, ca să poată reprezenta greșit pe Dumnezeu în fața lumii. El a îmbrăcat caracterul lui Dumnezeu cu atribute satanice, în totală contradicție cu adevărul. El L-a zugrăvit ca pe o ființă plină de răzbunare, ca pe un legiuitor a cărui lege este dincolo de posibilitatea omului de a o ține, și a implantat vrăjmășie în inima păcătosului, ca omul neregenerat să fie în rebeliune împotriva lui Dumnezeu.

„Aceasta este impresia pe care a produs-o Satana asupra minții omenești. Cei care prezintă legea ca fiind o transcriere a caracterului lui Dumnezeu vor aduce în solia lor tema principală a acestui subiect, prezentând dragostea Tatălui și a Fiului. Când se face acest lucru, umbra celui rău va fi îndepărtată din inimile oamenilor, iar lumina clară a dragostei lui Hristos, luminând capacitatea de înțelegere, va descoperi caracterul lui Dumnezeu ca fiind infinit în milă. Păcătoșii vor privi la Hristos ca fiind și doritor și capabil să curețe de orice păcat. Ei vor privi la Dumnezeu nu în mânia Lui, ci în lumina strălucitoare a dragostei Sale. Dragostea Sa va fi văzută dincolo de orice dragoste omenească, fără egal“ (RH 2 oct., 1891).

Ce privilegiu înalt este să fii parte a vocii care anunță că a sosit nunta Mielului, că Mirele este gata și abia așteaptă să îmbrace pe mireasa Sa cu haine de sărbătoare, „in subțire, strălucitor și curat“!

Când ne va interesa Nunta mai mult decât ospățul?

Solia 1888, ni s-a spus, urmărea să prezinte pe Mântuitorul „mai proeminent“, adică într-o poziție pe care biserica nu o sesizase până atunci. Dar eșecul poporului nostru de a prinde lumina cerească în 1888 ne-a făcut să ne întoarcem la imaginea primitivă pe care o moștenisem din protestantismul popular.

Da, Hristos era Mântuitorul. Era Jertfa pentru păcat. Era Mijlocitorul. Era Garantul omenirii. Era Marele nostru Preot. Era Împăratul Împăraților și Domnul Domnilor. Cu toate acestea, planul de mântuire nu se încheia. Exista un alt orizont al misiunii lui Hristos, cu totul nebănuț de poporul nostru, complet neglijat de teologia adventistă, dar care ascundea cheia pentru o concluzie acceptabilă a mării controversate. Am repetat istoria poporului al cărui cronicar declara: „Și noi nu L-am băgat în seamă“ (Isa 53:3).

Nu L-am băgat în seamă, deoarece nu am reușit să înțelegem care era rolul Marelui Preot în Ziua Ispășirii, și în ce fel se leagă el cu nunta, mireasa și Mirele. Am privit parabolele Domnului cu superficialitate, din perspectiva interesului nostru imediat, fără să vedem în ele planul mai larg al mării controversate.

Pilda celor zece fecioare ne-a interesat doar din perspectiva poziției noastre față de caracterul tainic al revenirii lui Hristos. La fel și cea a nunții împăratului, măgulindu-ne că am fost invitați noi în locul celor onorabili și valoroși. Tot așa este și cu învățătura lui Pavel despre căsătorie, pe care o tot fredonăm pe la nunți, fără să remarcăm că el se referea la „Hristos și biserică“, adăugând că „taina aceasta este mare“ (Efeseni 5:32). Pavel înțeleșese corect Maleahi 2:15, că scopul lui Dumnezeu este „sămânță dumnezeiască“.

Prin solia 1888, Domnul socotise că a venit timpul ca Hristos să fie văzut ca „Mirele“. Curățirea sanctuarului trebuia să treacă la cei vii, iar ei nu puteau urma pe Miel oriunde merge El, dacă nu știau în ce constă lucrarea Sa în Sfânta Sfintelor.

Imediat după Minneapolis, Domnul a început să impresioneze pe slujitoarea Sa credincioasă cu acest aspect, iar ea nu știa de ce este trimisă iar și iar la parabola celor zece fecioare:

„Deseori sunt trimisă la parabola celor zece fecioare, dintre care cinci erau înțelepte, iar cinci neînțelepte. Această pildă a fost și va fi împlinită la literă, deoarece ea se aplică în mod special timpului nostru, și, la fel ca și solia îngerului

al treilea, s-a împlinit și va continua să fie adevăr prezent până la sfârșitul timpului“ (RH 19 aug 1890).

Lumina că această parabolă vorbește despre nuntă și nu despre ospăț, așa cum se crede în poporul nostru, venise deja la acea dată:

„Intrarea lui Hristos ca Marele nostru Preot în Sfânta Sfințelor pentru curățirea Sanctuarului, descrisă în Daniel 8:14; venirea Fiului omului înaintea Celui îmbătrânit de zile, prezentată în Daniel 7:13; și intrarea Domnului în templul Său, profetizată de Maleahi (3:1-3), sunt descrieri ale aceluiași eveniment; acest eveniment este reprezentat, de asemenea, prin venirea mirelui la nuntă, descrisă de Hristos în parabola celor zece fecioare din Matei 25“ (GC 426).

Prin urmare, Daniel 8:14, Daniel 7:13, Maleahi 3:1-3 și Matei 25 vorbesc despre nunta Mielului și despre pregătirea Miresei Sale. Iar timpul ceresc pentru acest eveniment fusese 1888, atunci când cei doi slujitori ai Domnului, Jones și Waggoner, au fost trimiși să anunțe Biserica Rămășiței: „Iată Mirele, ieșiți-l în întâmpinare“. Dar „rămășița“ (Mat 22:6 KJV) a pus mâna pe robi, „și-a bătut joc de ei și i-a omorât“.

Gestul lor transmitea cerului un semnal clar: „Nu ne interesează nunta, ci ospățul nunții“.

După această perioadă ea a scris cartea „Parabolele Domnului Hristos“, în care face declarația, fundamentală la acest subiect, că „nunta reprezintă unirea dintre divin și uman“. Aceasta, așezată alături de aceea din Hristos Lumina Lumii 161, că scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice a fost ca fiecare ființă creată să fie o locuință a Sa, ne oferă adevărata grandoare a subiectului.

Dar aceasta era lumină pentru o altă generație, deoarece biserica vremii ei alesese să răspundă invitației la nuntă ca toate generațiile de până atunci, preocupate de holda și negustoria lor.

De atunci, glasul profetic tună permanent la urechile surde ale Laodiceei:

„Mintea mea a fost dusă în viitor, când va fi dat semnalul: Iată Mirele, ieșiți-l în întâmpinare“ (RH 19 aug 1890).

Acel viitor nu mai poate fi evitat prea mult, fără consecințe dramatice pentru biserică și societate. Mirele divin trebuie prezentat mai proeminent miresei Sale, astfel ca un grup de credincioși să iasă în întâmpinarea Sa, adică să accepte lucrarea lui Hristos din sanctuar, unirea dintre divin și uman.

Aceasta însă înseamnă să ne întoarcem la ușa sanctuarului, părăsind tronul de pe care Baal ține predici despre iertare fără vindecare, despre îndreptățire fără unirea dintre divin și uman.

Acel viitor poate fi chiar astăzi, acum, aici, acceptând să fim o parte a vocii care dă semnalul: „Iată Mirele, ieșiți-l în întâmpinare!”

Cincizecimea și Nunta Mielului

Cineva întreba recent: Se poate spune că la Cincizecime, când peste ucenici s-a revărsat Duhul Sfânt, a fost realizat cu ei „scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice”?

Răspunsul este un categoric NU. Ca să folosim expresia biblică, aceea a fost o „arvună” (2 Cor 1:22; 5:5; Efes 1:14), o garanție palpabilă pentru o realitate glorioasă care se afla în viitor. A fost „ploaia timpurie”, o revărsare limitată a Duhului Sfânt. Ea trebuia să producă o recoltă de suflete peste tot în lume, un grup care să alcătuiască Mireasa lui Hristos. Peste ei urma să vină „ploaia târzie”, o revărsare fără precedent care producea nunta.

Intenția lui Dumnezeu a fost însă ca ziua ispășirii pentru cei vii, și deci unirea cu natura divină, să se petreacă foarte repede după Cincizecime, dacă evanghelia „aceasta” a împărăției ar fi fost înțeleasă, apreciată și dusă de grupul ucenicilor în toată lumea. Din păcate, doar Pavel a predicat-o, în timp ce apostolii din Ierusalim aveau dubii serioase că aceasta ar fi calea consacrată. Reticența lor de a „înainta în slava crescândă a soliei” sanctuarului a dus la eșecul bisericii din Efes, care și-a pierdut „dragostea dintâi”, adică acea „arvună” a Duhului Sfânt.

Spiritul Profetiei ne ajută să înțelegem acest lucru, afirmând că ziua Cincizecimii a lăsat nedescoperite și neînțelese „adevăruri mari”, care urmează să „strălucească din Cuvântul lui Dumnezeu în toată puritatea lor” (FCE 473).

Este interesant de observat felul cum s-a desfășurat lucrarea lui Dumnezeu sub puterea ploii timpurii. Oameni simpli, fără pregătire școlară dar „mânați de o sfântă consacrare”, au spus deschis bisericii că teologia populară este o ruină, că metaforele vechiului legământ trebuiesc reanalizate, că templul cu jertfele lui era doar o pildă despre natura și lucrarea lui Hristos, Fiul omului, Fiul lui Dumnezeu. Ei „aduceau învățături noi și ciudate la aproape toate subiectele teologice”, dar acest lucru nu se făcea „prin putere sau tărie”, ci prin călăuzirea Duhului Sfânt.

Sub ploaia târzie lucrarea se va face tot prin puterea convingătoare a Duhului Sfânt. Am fost avertizați că „Domnul va proceda în această ultimă lucrare foarte diferit de ordinea firească a lucrurilor, și pe o cale care va fi contrară planurilor omenești... Lucrătorii vor fi surprinși de mijloacele simple pe care le va folosi El spre a îndeplini și desăvârși lucrarea Sa în neprihănire” (TM 300).

Ni s-a mai spus că „Domnul va face în zilele noastre o lucrare pe care puțini o anticipează. El va ridica dintre noi oameni care sunt pregătiți mai degrabă de ungera Duhului Sfânt decât de instituțiile științifice“ (5 T 81).

În ploaia timpurie, atunci când Dumnezeu a ridicat oameni pregătiți de „ungerea Duhului Sfânt“, biserica i-a maltratat și a respins categoric solia lor. Ar fi nepotrivit să ne așteptăm la o reacție asemănătoare și în cazul ploii târzii?

Un lucru este cert: Scopul lui Dumnezeu se realizează în timpul zilei ispășirii pentru cei vii. Aceasta nu a avut loc, deoarece adevărurile „mari, care au fost ascunse și neînțelese din Ziua Cincizecimii“ încă nu sunt descoperite și apreciate de rămășiță, ceea ce împiedică realizarea nunții și blochează sunetul celei de-a șaptea trâmbițe, care anunță că taina lui Dumnezeu s-a sfârșit. Taina lui Dumnezeu este „Hristos în voi“.

Până atunci, cu umilință și zel ar trebui să ne aplecăm asupra Cuvântului lui Dumnezeu spre a descoperi și predica acele adevăruri mari, rămase neînțelese din ziua Cincizecimii. Este singura cale prin care se va putea deschide pentru biserica rămășiței „un izvor pentru păcat și necurăție“ (Zah 13:1).

Har-mo'ed-don și Mireasa lui Hristos

Marea lumină care s-a revărsat peste poporul lui Dumnezeu prin lucrarea și viața Mântuitorului avea o intenție precisă: clarificarea scopului milenar al sistemului ceremonial, în care Sanctuarul era elementul central.

Domnul Hristos spunea că El nu a venit să strice legea – incluzând aici toată legea, atât legea morală, cât și legea ceremonială – ci să o împlinească. El personal era chiar împlinirea scopului lui Dumnezeu cu sistemul ceremonial. Toate rânduielele din jurul Sanctuarului descriau un aspect al împărăției, al planului de mântuire așa cum era el realizat în Hristos.

Prin urmare, toate acele rânduielele aveau un scop precis, peste care nu putem trece ușor, ca și când ar fi lipsite de orice importanță pentru generația noastră. Când Dumnezeu a vorbit despre ele poporului Său, El a considerat că este cea mai potrivită cale prin care poate fi exemplificată realitatea spirituală a împărăției.

Toată Scriptura, de la Geneza la Apocalipsa, este inundată de limbajul și conceptele Sanctuarului. De la Avraam și Moise până la Pavel și Ioan, în centrul atenției se află Sanctuarul, întinat sau curățit, ruinat sau restaurat, metaforic sau real. Nimeni nu poate înțelege nimic, nici din planul de mântuire, nici din marea controversă, fără un concept corect despre intențiile lui Dumnezeu în Sanctuar.

Istoria sacră urmează un drum profetic trasat foarte drept – pe care biserica l-a făcut mult prea sinuos – și care se încadrează între două evenimente majore: Jertfa primului miel în Eden, ca sursă de haine pentru noua familie de oameni despărțiți de natura divină, și Nunta Mielului, ca sursă de haine pentru noua familie divino-umană realizată prin planul de mântuire.

Între aceste puncte, cerul a desfășurat planul de mântuire, modalitatea prin care se face undo căderii lui Adam, despărțirii de natura divină.

Biserica lui Hristos este născută în Sanctuar, și aici va fi vindecată. Este privită ca o mireasă, mireasa lui Hristos, deoarece căsătoria reprezintă cel mai bine produsul final al planului de mântuire, unirea dintre divin și uman. Poporul care se va lăsa convins să vină la nuntă va trebui să renunțe la hainele omenirii păcătoase, și să primească hainele de nuntă, deoarece „ei au fost căsătoriți cu Hristos, și trebuie să fie îmbrăcați cu hainele neprihănirii Sale. Biserica este mireasa lui Hristos, și membrii ei trebuie să se unească cu Liderul ei“ (GH, 28 mai 1902).

Cu alte cuvinte, Dumnezeu dorește să finalizeze întruparea lui Hristos.

Planul ceremonial era împărțit în două mari și importante segmente: lucrarea zilnică, „the daily“, și cea anuală, „the yearly“. Prima oferea iertare și îndreptățire, a doua oferea vindecare, eliberare din păcat. Prima întina sanctuarul, a doua îl curăța.

La fel se întâmplă în realitatea planului de mântuire. Timp de milenii Serverul divin a stocat fișierele infectate ale miliardelor de păcătoși născuți pe pământ, oferindu-le iertare, îndreptățire, acoperire împotriva efectelor devastatoare ale păcatului. Este antitipul lui daily din sistemul ceremonial.

La 2300 de seri și dimineți de la darea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului, în octombrie 1844, instanța divină a trecut la faza a doua a planului. Copiile exacte ale ființei miliardelor de oameni, acum la odihnă, au intrat într-un proces de triere și editare. Cei care s-au bucurat de iertare și îndreptățire, au fost curățiți, vindecați, adică s-a făcut undo pe copia ființei lor, revenindu-se la starea de unire cu natura divină în care trăise Adam înainte de cădere.

La exact 44 de ani de atunci, în octombrie 1888, Dumnezeu chema generația în viață a poporului Său să vină la Nuntă, la operațiunea de curățire, de vindecare, de unire cu natura divină. Venise timpul pentru lucrarea anuală din Sanctuar și pentru cei în viață, iar Dumnezeu a trimis doi mesageri cu o solie foarte importantă. Ea descoperea bisericii „idealul înalt așezat în fața fiecărui suflet“, acela de a fi o locuință a lui Dumnezeu prin Duhul. Taina lui Dumnezeu trebuia să se încheie.

Dar biserica de atunci a ratat oportunitatea fantastică ce i se oferise. Frații noștri s-au dovedit „nedemni de încredere când sunt în joc interese majore“. Au batjocorit pe mesageri și au mototolit invitația la nuntă. Aceasta zace încă în recycle bin din memoria colectivă a poporului nostru, deși se fac încercări tot mai determinate de a goli o dată pentru totdeauna coșul de gunoi, ultima posibilitate de a recupera invitația.

În anii decadei 1960 a existat o încercare glorioasă de a recupera invitația din recycle bin, prin marea lucrare de redeșteptare condusă de Robert Brinsmead. Doresc să vă prezint un pasaj interesant din publicațiile acelei vremi, ca să observați nu numai seriozitatea și implicațiile profunde ale acestui subiect, ci și asemănarea perfectă cu timpul nostru:

„Cele două servicii ale Sanctuarului, zilnic și anual (daily și yearly), reprezintă două experiențe în Hristos: «daily» întinează sanctuarul; «yearly» îl curățește.

„Neprihănirea prin credință predicată de reformatori era antitipul lui daily. Daily este adevărul prezent pe care antihrist a căutat să-l «smulgă» din proprietatea bisericii (Dan 8:10-12; 11:31). Dar experiența adusă de solia reformatorilor nu poate duce la curățirea Sanctuarului – ea doar continuă întinarea lui. Și totuși, Dumnezeu le-a dat acea solie, și a acceptat supunerea lor față de ea. Dar a sosit timpul pentru curățirea Sanctuarului. Omul păcatului știe că aceasta îi va produce o rană din care nu-și va mai reveni niciodată. De aceea, el a încetat opoziția împotriva lui daily, și propune catolicilor, protestanților și adventiștilor să se unească pe platforma doctrinei reformatorilor despre îndreptățirea prin credință – dispus să meargă oricât de departe spre a împiedica realizarea lui yearly în experiența poporului lui Dumnezeu. Uluitor, nu? Ei bine, se întâmplă chiar sub ochii noștri.

„Publicații prestigioase ca Time și Reader’s Digest spun că acum calea este liberă pentru ca protestanții și catolicii să se unească pe baza învățaturii lui Luther despre îndreptățirea prin credință. Cei care cred că așa ceva este prea mult chiar și pentru Satana, ar fi bine să-și aducă aminte cum vrăjmașul și-a încetat opoziția față de doctrina învierii la începutul istoriei bisericii creștine, și a folosit acea doctrină spre a schimba sabbatul. Astăzi, el dorește să implice biserica rămășiței în

fabuloasa amăgire a unirii din «prima încăpere». Viziunea este chiar pentru acest timp:

M-am întors să privesc la gruparea care rămăsese plecată înaintea tronului. Ei nu știau că Isus a plecat. Satana s-a prezentat așezat pe tron, încercând să ducă mai departe lucrarea lui Dumnezeu. I-am văzut privind spre tron și rugându-se: «Tată, dă-ne duhul Tău!» Atunci Satana a suflat asupra lor influența lui nesfântă. În ea era lumină și multă putere, dar nu dragoste scumpă, bucurie și pace. Scopul lui Satana era să-i țină în amăgire, și să-i atragă înapoi prin amăgire pe copiii lui Dumnezeu. Am văzut cum unul după altul părăseau gruparea celor care se rugau lui Isus în Sfânta Sfintelor, și mergeau să se alăture celor dinaintea tronului; și imediat primeau influența nesfântă a lui Satana (Day Star – 14 martie 1846).

„Aici este cheia marelui conflict final dintre Hristos și Satana. În timp ce întreita solie îngerească adună pe poporul lui Dumnezeu în a doua încăpere a Sanctuarului (Apoc 14; EW 254), trei spirite necurate adună întreaga lume religioasă în prima încăpere a Sanctuarului. «Duhurile cele rele i-au strâns în locul care pe evreiește se cheamă Armaghedon» (Apoc 16:13-16).

„Există o dovadă lingvistică prin care se poate înțelege că expresia armaghedon, în ebraică, este o transliterare din cuvântul moged (sau mo'ed), cuvânt asociat în general cu prima încăpere a Sanctuarului. Viziunea din Early Writings 55-56 (citată parțial mai sus) este, prin urmare, un excelent comentariu la Apocalipsa 16:13-16. Bătălia Armaghedonului este o încleștare finală de a întina Sanctuarul, pe de o parte, și de a curăți Sanctuarul, pe de altă parte.

„De ce parte a acestei bătălii ne pregătim să stăm? Dacă respingem chemarea de a intra în locul prea sfânt spre a ne uni cu Hristos în curățirea Sanctuarului, ne vom întoarce în prima încăpere; acolo ne vom uni cu Satana în încercarea de a-L ține pe Hristos răstignit pentru veșnicie. Și vom face asta sub masca neprihănirii prin credință“ (Robert Brinsmead – Proposition XLI, p. 16). [vezi nota 1]

Absolut fascinant, pentru lumina acelor vremuri. Propunerea lui Brinsmead era atât de revoluționară încât nu este greu de înțeles opoziția îndârjită a fraților noștri de atunci.

Este oare posibil ca biserica rămășiței să fie adusă și îngenunchiată la picioarele tronului de pe care Satana pregătește bătălia de la Armaghedon, așa cum spune Brinsmead? Este viabilă argumentația lui, că expresia har-maghedon este o transliterare a expresiei mo'ed, folosită pentru cortul întâlnirii?

M-a interesat să aflu, mai întâi, care este opinia BRI despre acest subiect. Iată ce spune Angel Manuel Rodriguez într-un articol publicat în Adventist Review:

„Cealaltă variantă majoră este să vedem în harmagedon o referire la Isaia 14:13, unde găsim expresia ebraică har moked, de obicei redată ca „muntele adunării“. Problema principală aici este din nou una lingvistică. Litera g, din magedon este absentă din moked, ca și finalul on. Vocalele nu sunt exact la fel, dar aceasta nu este o problemă serioasă, deoarece textul ebraic nu folosește vocale. Dar nici lipsa lui g nu este o problemă majoră.

„Să explic. Litera c din moked reprezintă un sunet absent în engleză sau greacă. Când se scriu în greacă nume ebraice, există tendința de a se folosi litera gamma (g în engleză) în locul ei. Prin urmare, maged poate fi modul în care a fost scris moked în greacă.

„Dar partea finală a cuvântului, on, de la armaghedon? Se crede că această parte finală a fost adăugată spre a face substantivul să sune ca un cuvânt grecesc. Este posibil, dar nu putem fi absolut siguri despre intenția lui Ioan atunci când a folosit cuvântul armagheddon.

„Totuși, această interpretare a termenului se potrivește foarte bine contextului. Isaia 14:13 descrie intenția lui Lucifer de a se așeza pe tronul de pe „muntele adunării“, adică în locul locuinței lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu. Apocalipsa folosește acest limbaj spre a demonstra că Lucifer nu a renunțat la planul lui, și că va încerca din nou să ocupe locul lui Dumnezeu pe acest pământ. Bătălia de la Armagheddon este ultima încercare a lui Lucifer de a ocupa muntele adunării dumnezeilor, de a fi ca Dumnezeu“ (A.M.Rodriguez, Adventist Review).

În Vechiul Testament, expresia este folosită pentru a descrie o întâlnire specială, când poporul se aduna împreună la Tabernacol, la Sanctuar. În prima fază a Sanctuarului, el se chema Cortul Întâlnirii (Exod 27:21; Lev 1:1; Num 3:25; 2 Cron 5:5; Fapte 7:44). În Isaia 14:13, avem exact sensul lui har-mo'ed, adică muntele adunării dumnezeilor, Sanctuarul Ceresc, locul visat de Satana încă de la început.

Har-mo'ed este, prin urmare, momentul culminant al mării controversă, ultima încercare disperată a lui Baal de a-L împiedica pe Dumnezeu să Se descopere lumii, în intenția de a o vindeca. Este, dacă vreți, contra-ofensiva lui Baal la Ezechiel 36:23-32, la Maleahi 3:1-3, o monumentală lucrare de amăgire, astfel ca scopul lui Dumnezeu, „voi fi sfințit în voi sub ochii lor“ (Eze 36:23), să nu se poată realiza.

Că diavolul și-a propus o instalare pe tronul lui Dumnezeu, în casa Lui, în Sanctuar, nu trebuie să fie o surpriză pentru nimeni, Scriptura vorbind insistent despre acest lucru:

„Pentru că ți s-a îngâmfat inima și ai zis: „Eu sunt Dumnezeu, și șed pe scaunul de domnie al lui Dumnezeu în mijlocul mărilor“ cu toate că nu ești decât om și nu ești Dumnezeu, cu toate că îți dai ifose ca și când ai fi Dumnezeu“ (Eze 28:2).

„Tu ziceai în inima ta: „Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu; voi șede pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei; mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt“ (Isa 14:13-14).

„Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip; căci nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credință, și de a se descoperi omul fărădelegii (sau omul păcatului), fiul pierzării, potrivnicul, care se înalță mai presus de tot ce se numește „Dumnezeu“ sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu“ (2 Tes 2:3-4).

Pavel vorbește aici cu o profundă convingere, fără ezitări: „Se va așeza în templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu“. Pentru el, despre așa ceva nu există niciun dubiu, spre deosebire de urmașii lui înfocați de astăzi, care nici nu vor să citească o astfel de aberație conspiraționistă.

Baal a profitat de faptul că biserica nu a priceput că Sanctuarul, cu cele două mari faze, daily și yearly, este o metaforă pentru planul de mântuire, cu cele două faze ale lui, iertare și vindecare. Astfel a reușit să se furișeze pe tronul din Sfânta, tron părăsit de Hristos.

Cât timp s-a desfășurat daily, adică iertarea și îndreptățirea prin credință în meritele unui Mântuitor răstignit, Satana s-a împotrivit cu disperare lucrării lui Hristos, prin toate mijloacele, cel mai eficient fiind monumentalul sistem religios al sacramentelor și tradițiilor.

În 1844, când Hristos a trecut la faza a doua a planului de mântuire, the yearly, dintr-o dată diavolul a devenit campionul îndreptățirii prin credință, doar prin credință. S-a așezat pe tronul părăsit de Hristos, și încearcă să adune întreaga omenire la picioarele acestui tron, în jurul unui adevăr devenit subit centrul doctrinei creștine; da, chiar și pentru catolici. Toți declară la unison că evanghelia, vestea bună, este doar îndreptățire. Orice altceva afară de îndreptățire poluează doctrina mântuirii, și astfel devine anatema.

Diavolul încearcă astfel să abată atenția omenirii de la faza a doua a planului de mântuire, lucrare ce urmărește unirea naturii umane cu cea divină, refacerea unității originare dintre Dumnezeu și om.

Suflând asupra lor influența lui nesfântă, oferind lumină și putere, el se asigură că nimeni nu va mai îndrăzni să vorbească despre Ziua Ispășirii, despre un alt tron de pe care Hristos își pregătește poporul pentru Nuntă.

Puțini sunt cei care pot rezista valului de desconsiderare și dispreț aruncat peste conceptul unei generații finale, prin care Dumnezeu Își va încheia lucrarea și va aduce Nunta Mielului.

Biserica rămășiței a refuzat invitația la Nuntă trimisă în 1888, ceea ce a avut un efect amețitor asupra poporului nostru. Unul câte unul, cei care L-au urmat pe Hristos în faza a doua a lucrării Sale din Sanctuar și-au părăsit locul, întorcându-se la tronul de pe care Satana administra daily, lucrarea părăsită de Hristos. Aici exista și siguranța mântuirii, și desfătarea în păcat fără restricții.

Mireasa lui Hristos s-a întors „în Egipt“, bucuroasă că a obținut statutul de biserică creștină, că a scăpat de eticheta de sectă necreștină. A amânat Nunta, dar a primit în schimb un nume bun în societatea bisericilor surori. Acum se mândrește cu ortodoxia ei teologică, încântată că poate duce evanghelia „cu o singură voce“ alături de frăția ecumenică pentru care evanghelia este doar îndreptățire prin credință și nimic altceva.

Problema este că evanghelia ecumenică a comunității de credință – comunitate amețită de vinul Babilonului revărsat în cascade de pe tronul din Sfânta – confundă pe ocupantul tronului. Doctrina este biblică, spun ei, prin urmare este Hristos cel autentic. Și totuși, este Baal, așezat pe tronul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu, iar străjerii de pe zidurile Sionului îl confundă cu o lejeritate înspăimântătoare.

Aceasta este o puternică lucrare de amăgire, căreia îi vor rezista doar cei care și-au ancorat sufletul dincolo de perdeaua dinăuntru Sanctuarului ceresc: „Pe care o avem ca o ancoră a sufletului; o nădejde tare și neclintită, care pătrunde dincolo de perdeaua dinăuntru Templului“ (Evr 6:19).

Aflat pe tronul părăsit de Hristos, Baal lucrează acum prin „agenții săi aleși“, oameni în care poporul nostru are mare încredere, oameni talentați, dotați, așezați în poziții cheie. Ei se declară salvatorii bisericii, eliberatorii poporului din gulagul adventist. Ei sunt campionii îndreptățirii prin credință. Cine să-i bănuiască de necredincioșie față de Dumnezeu? Cine ar îndrăzni să-i acuze că sunt „agenți ai schimbării“ și protagoniști ai influenței ce se revarsă de pe tronul părăsit de Hristos, când ei sunt campioni ai purității doctrinale, îndrăgostiți indiscutabil de sola scriptura, sola fide, sola gratia?

Curând vom asista la o nouă și spectaculoasă acțiune a personajului așezat pe acest tron:

„Ca o încoronare a acestei mari drame a amăgirii, Satana va personifica pe Hristos... În diferite părți ale pământului, Satana se va prezenta, între oameni, ca o ființă maiestuoasă, de o strălucire orbitoare, care se aseamănă cu descrierea Fiului lui Dumnezeu dată de Ioan în Apocalipsa (Apoc 1,13.15). Slava care-l înconjoară nu este întrecută cu nimic de ceea ce ochii omenești au văzut vreodată. În văzduh răsună strigătul de biruință: «A venit Hristos! A venit Hristos!»“ (DA 624).

Această scenă este pregătită cu atenție, iar agenților omenești ai îndoctrinării postmoderniste li se alătură acum și alte entități, la un nivel mult mai înalt:

„Apoi am văzut ieșind din gura balaurului, și din gura fiarei, și din gura proorocului mincinos, trei duhuri necurate, care semănau cu niște broaște. Acestea sunt duhuri de draci, care fac semne nemaipomenite, și care se duc la împărații pământului întreg, ca să-i strângă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic“ (Apoc 16:13-14).

Ioan ne spune imediat unde i-au strâns demonii aceștia, care se dau instructori extraterestri, pe mai marii lumii:

„Duhurile cele rele i-au strâns în locul care pe evreiește se cheamă Armaghedon“ (Apoc 16:16).

Acesta este centrul de interes al bătăliei, har-mo'ed, Cortul Întâlnirii, locul întâlnirii dintre om și Dumnezeu (Exod 25.22). Nu este decât actul final al unei bătălii acerbe care se dă între daily și yearly încă de la porțile Edenului părăsit de primii noștri părinți. Este confruntarea finală din jurul perdelei din interiorul Templului, trupul lui Hristos ca model al omenirii.

Trebuie să fim făcuți părtași de natură divină, asemenea Fratelui nostru mai mare, sau este suficient să fim declarați neprihăniți? Este Hristos un model pentru familia umană, sau doar un înlocuitor?

Dacă ar fi după Baal și închinătorii plecați în fața tronului pe care s-a așezat el, Hristos ar rămâne în vecii vecilor un înlocuitor, o jertfă perpetuă care să acopere păcate iertate, dar nu vindecate, părăsite și uitate. Ei încurajează o „relație“ cu Hristos, în timp ce bărbatul, omul cel vechi, trăiește bine-mersi. Adulterul spiritual nu este o ofensă de moarte la picioarele tronului ocupat de Baal.

Ei știu că împărăția lor nu poate fi zdruncinată niciodată serios, atâta timp cât vestea bună este doar daily, iertare și continuare în păcat, la nesfârșit.

Ei știu că dacă poporul află și acceptă yearly, lucrarea finală de la sfârșitul anului, Ziua Ispășirii, imediat se desprinde din munte piatra care sfârâmă picioarele de lut ale colosului care controlează acum planeta.

Dacă ar fi după ei, toată evanghelia ar fi aceea descrisă de Pavel în Romani șapte, adică adulter spiritual. O slujire a lui Dumnezeu cu gândul, și o slujire a lui Baal cu fapta. Dacă ar fi după ei, în veci omenirea nu ar mai auzi că există și capitolul opt din Romani, oameni în care trebuie să locuiască Duhul lui Dumnezeu, așa cum a locuit în Hristos.

Că Baal a adunat întreaga omenire înaintea aceluia tron, nu ne miră. Că reușește să vândă acea evanghelie cu așa succes, este de înțeles, pentru niște oameni care nu știu că Hristos a trecut la altă fază a lucrării Sale.

Ceea ce este uimitor este faptul că el are un așa nesperat succes chiar cu biserica rămășiței. Ea ar fi trebuit să cunoască șmecheria aceasta diabolică, deoarece a primit harta manevrelor finale chiar la apariția ei ca mișcare a vremii sfârșitului. Chiar de la început a fost avertizată că va avea loc o confruntare la har-mo'ed-don, și că membrii mișcării, unul câte unul, se vor alătura evangheliei ecumenice prin care Baal dorește să țină vestea bună la nivelul lui daily.

Dar harta a fost îngropată, și nimeni nu a crezut că într-o viziune exprimată cu un limbaj naiv, perimat, aproape copilăresc, s-ar putea ascunde destinul nostru tulburător, înfricoșător, dramatic.

Acum harta face să țiie urechile bisericii, incapabilă să mai discearnă dimensiunile tragediei pe care o trăiește, incapabilă să vadă pervertirea imensă a unui adevăr pur scripturistic, dar al cărui timp a trecut.

În curând Baal va ieși din spatele cortinei de invizibilitate, spre a sigila prin foc venit din cer credința că vestea bună este doar îndreptățire, și că oricine visează la eliberare completă de sub puterea păcatului pune în pericol binele civilizației și siguranța planetei.

Dacă astăzi nu găsiți argumente să vă împotriviți teologiei lui, că vestea bună este doar îndreptățire, și că ultima generație fără păcat este o aberație, când se va prezenta vizibil, ca Hristos, va fi imposibil să mai înțelegeți realitatea. Atunci influența Duhului Sfânt și discernământul oferit de El s-au retras demult, iar planeta se va afla sub controlul total al prințului întunericului. Nu veți găsi nicio putere să rămâneți în picioare, când toți sunt plecați în adorare, chiar dacă odată, cândva, ați citit despre acel moment, și ați crezut că este o mare contrafacere.

Har-mo'ed-don bate la ușă, iar biserica doarme nepăsătoare, sub protecția neprihănirii lui Hristos, bucuroasă că s-a îmbogățit cu îndreptățirea prin credință.

Să-L răstignești din nou pe Hristos de dragul neprihănirii prin credință se va dovedi cea mai amețitoare aberație a tuturor timpurilor.

[Nota 1] Acesta este un fragment din articolul lui Brinsmead, Proposition 41, al cărui scop este explicat astfel:

„În ianuarie 1968, am propus profesorilor de la Andrews University un material intitulat Forty Propositions. Scopul prezentului articol, Proposition 41, este de a reduce și concentra conținutul aceluși material la o singură declarație:

Mielul lui Dumnezeu a suportat pentru șase milenii o răstignire continuă, fără de care omul nu poate trăi pe această planetă. Isus Hristos încă nu a fost eliberat de durerea și suferințele crucii.

Intenția de a-L crucifica pe Domnul slavei, și de a-L ține crucificat pe vecie, se află ascunsă în inima fiecărui om.

În adevărul curățirii sanctuarului, descoperit în Daniel 8:14, Dumnezeu a pus în fața noastră calea prin care Mântuitorul poate fi eliberat de povara continuă a Calvarului; dar noi am prelungit suferințele Lui cu 120 de ani.

Dumnezeu ne-a trimis o solie de trezire care, dacă va fi refuzată, ne va face responsabili de o crimă care va întrece cu mult gravitatea păcatului națiunii iudaice, ale cărei mâini sunt pătate de sângele Fiului lui Dumnezeu.“

Următorul eveniment major

Care sunt evenimentele pe care ar trebui să le aștepte rămășița în aceste zile? Ploaia Târzie? Marea Strigare? Decretul Duminical? Închiderea Harului?

Dumnezeu ne-a avertizat chiar din timpul lui Daniel că El va ridica o împărăție a neprihănirii „în vremea“ când împărații Europei lucrează la alcătuirea unui nou imperiu pe continent. Piatra desprinsă din munte „fără ajutorul vreunei mâini“ nu va fi însă un alt imperiu după chipul și asemănarea acestei lumi, ci o restaurare unică a templului inimii pentru locuirea deplină a Duhului Sfânt. Această lucrare a zilei ispășirii va încurca toate proiectele omenirii pentru mileniul trei, obligând autoritățile centrale să ia măsuri drastice împotriva urmașilor lui Hristos. Ura lumii pentru un Dumnezeu locuind în trup va produce o asemenea agitație, încât se va renunța la orice respect pentru drepturile omului și libertatea de conștiință, iar sfântul oficiu al inchiziției va fi reactivat de urgență.

Semnele timpului, dar mai ales dezvoltarea uimitoare a cunoașterii caracterului lui Dumnezeu în ultima vreme, ne arată că ziua ispășirii pentru cei vii este iminentă. Ni s-a spus că ea va veni fără avertizări prealabile. Maleahi ne-a anunțat

că Solul Legământului va intra „deodată“ în templul Său, iar scopul intrării Lui este curățirea poporului lui Dumnezeu. Autorii Noului Testament au spus și ei că venirea lui Hristos, pe norii cerului sau în templul inimii, la „nuntă“, va fi surprinzătoare, „când nu vă așteptați“.

Deși nouă ne-ar fi plăcut ca aceste evenimente cruciale să fie anunțate pe căi administrative, așa ceva nu se va întâmpla. Nu veți auzi sâmbătă la anunțuri că peste două săptămâni va avea loc ziua ispășirii finale. Aceasta și pentru că de ani de zile nu mai auziți de la amvon că cel puțin ar exista o asemenea zi a ispășirii finale. Și aceasta pentru că de ani de zile nu mai auziți că trebuie să deveniți părtași de natură divină, prin locuirea Duhului Sfânt în inimă. Tot ce ați auzit în ultimele decenii a fost că veți trăi în păcat până la a doua venire a lui Hristos, și veți deveni sfinți abia în clipa când veți da mâna cu îngerul păzitor în drum spre cer. Academia bisericii rătăcitei a stabilit că nu există viață fără păcat în trup omenesc, și că neprihănire „fără pată“ vom avea abia atunci când „trupul acesta supus putrezirii se va îmbrăca în neputrezire“. Din acest motiv teologii noștri îmbrățișează tot mai mult dogma papală a concepției imaculate. Un Hristos cu trup păcătos nu putea trăi în sfințenie.

Să nu vă mirați dacă veți începe să auziți că deveniți părtași cu Hristos prin misterul euharistiei, calea prin care Hristos ia chip în voi. Prin puterea pastorului, pâinea și vinul de la sfânta cină se transformă în trupul și sângele lui Hristos în voi. Incredibil? Mai vorbim. Credeți că degeaba negociem de zeci de ani cu bisericile „surori“ o evanghelie comună și un Hristos inter-denominațional? Credeți că pentru nimic este adorat defunctul papă Ioan Paul al II-lea? Niciodată în istoria creștinismului nu s-a reușit o apropiere atât de puternică a fraților „separați“ de biserica-mamă, iar pontiful a insistat în toate aparițiile lui publice că euharistia este „liantul unității“.

Cu toate acestea, Dumnezeu Își va ține promisiunea. Solul legământului pe care Îl dorim va veni, deodată, în Templul Său, iar inimile noastre vor fi curățite, refăcute, justificate, restaurate, devenind locuința unei neprihăniri veșnice. Atunci va fi enunțat mult-așteptatul decret divin: „Cine este nedrept, să fie nedrept și mai departe; cine este întinat, să se întineze și mai departe; cine este fără prihană să trăiască și mai departe fără prihană. Și cine este sfânt, să se sfințească și mai departe!“ (Apoc 22:11). În acel moment, ura împotriva lui Dumnezeu descoperit în trup va atinge proporții fenomenale, descoperind natura ucigașă a păcatului. Ferice de cei care se vor afla atunci „sub ocrotirea Celui Prea Înalt“, ale căror haine strălucitoare vor face să strălucească slava lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos.

Trăim chiar în zilele când taina fărădelegii este gata să înlocuiască evanghelia veșnică, iar lumea întreagă este extaziată de chipul de aur proiectat de omul fărădelegii. Omenirea este plecată în adorare la picioarele „femeii” a cărei cupă reprobabilă, plină de compromisurile cu care ametește lumea, nu mai sperie nici chiar pe străjerii de pe zidurile Sionului.

Fiți gata să deveniți, curând și „deodată”, locuința lui Dumnezeu prin Duhul, singura cale consacrată de pașii lui Hristos către „scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice” (DA 161).

Ștergerea păcatelor

Când are loc ștergerea păcatelor pentru urmașii lui Hristos din ultima generație?

Biserica are o vastă diversitate de opinii la acest subiect, dar ele pot fi încadrate în trei mari categorii.

– Unii cred că păcatele sunt șterse în momentul mărturisirii lor. Este un proces care se desfășoară pe parcursul întregii vieți. Un păcat mărturisit și părăsit este șters, nu se mai repetă, iar interesul este ca toate păcatele să fie mărturisite, și deci șterse, până când vine clipa revenirii lui Hristos, clipă care trebuie să găsească și ultimul păcat mărturisit și șters.

– Alții cred că ștergerea păcatelor are loc în timpul, sau imediat după judecata de cercetare, și că se face individual, pe măsură ce fiecare caz a ajuns înaintea tribunalului ceresc. De aceea unii sunt foarte confuzi cu privire la viața lor de credință, întrebându-se dacă nu cumva cazul lor a ajuns deja la judecată, verdictul este negativ (știu ei ce fel de viață duc) și prin urmare ce rost mai are să se joace de-a religia sabat de sabat.

– Și alții cred că ștergerea păcatelor are loc la a doua venire, mai precis la înălțare, în momentul când trupul acesta muritor va fi îmbrăcat în nemurire. Ei susțin că pe pământ, în actuala stare de neleguire, nu este posibil să trăiești fără păcat, și astfel plasează ștergerea păcatelor în momentul părăsirii planetei, ca o cerință obligatorie pentru noile condiții ale împărăției luminii.

În lumina soliei neprihănirii lui Hristos, niciuna dintre aceste soluții nu este acceptabilă, și de aceea voi prezenta trei argumente scripturistice care, sper, vor

aduce claritate la acest subiect, ca și un nou interes pentru studierea acestui eveniment epocal, și iminent.

Datorită opiniei general acceptate că sistemul ceremonial din vechime reprezintă planul de mântuire, voi aduce primul argument din acest domeniu familiar poporului nostru.

În tip, planul de mântuire decurgea astfel: Pe parcursul întregului an, păcătosul venea cu animalul de jertfă la poarta templului, își mărturisea păcatul pe capul victimei pe care el însuși o sacrifică, iar preotul de serviciu lua din sângele animalului și stropea cu el anumite componente ale templului. Aceasta era o reprezentare a transferului de vinovăție asupra sanctuarului, astfel ca păcătosul să nu moară până când avea loc lucrarea foarte importantă a curățirii sanctuarului, a ștergerii păcatelor acumulate peste an.

Păcatul nu era șters în momentul mărturisirii și aducerii jertfei. El rămânea în contul păcătosului până la ziua ispășirii, fiind doar consemnată prin sânge, în sanctuar, dispoziția lui de a renunța la acel păcat. Mielul de jertfă nu făcea decât să ofere o protecție provizorie, până când avea loc lucrarea autentică de rezolvare a păcatelor.

La sfârșitul anului se desfășura cea mai importantă lucrare a întregului plan, o lucrare solemnă și înfricoșată, de care depindea soarta fiecăruia, și chiar a națiunii întregi. Era Ziua Ispășirii, ziua când păcatele înregistrate în sanctuar erau eliminate, îndepărtate, șterse, aruncate în marea uitării. Fără această lucrare, păcătoșii ar fi suportat consecințele păcatului lor, chiar dacă el fusese mărturisit în timpul anului. Acea mărturisire nu ștergea păcatul, ci doar consemna în sanctuar dorința păcătosului ca acel păcat să beneficieze de ștergerea realizată în Ziua Ispășirii. Iar Ziua Ispășirii chiar de acest aspect se ocupa, de curățirea poporului, de eliberarea lui de păcat:

„Căci în ziua aceasta se va face ispășire pentru voi, ca să vă curățiți: veți fi curățiți de toate păcatele voastre înaintea Domnului“ (Lev 16:30).

Acest verset important nu permite scurtătura ieftină prin care unii susțin că în Ziua Ispășirii se realiza doar curățirea Sanctuarului, poporul fiind deja curat în acea zi datorită jertfelor aduse în tot timpul anului. Versetul spune clar că ispășirea era pentru popor, că se realiza o „ispășire pentru voi, ca să vă curățiți“, și că în urma acestei ispășiri, oamenii erau „curățiți de toate păcatele“, evident, cele mărturisite odată cu aducerea jertfei la Sanctuar.

Prin urmare, păcatele nu erau șterse în timpul anului, când erau mărturisite la poarta sanctuarului, ci doar în Ziua Ispășirii, la sfârșitul anului, odată pentru tot poporul. Sistemul ceremonial fiind umbra planului de mântuire, putem afirma cu

certitudine că păcatele nu sunt șterse odată cu mărturisirea lor, ci în Ziua Ispășirii, care, pentru cei morți a început în 1844, iar pentru o generație în viață încă nu a avut loc, din păcate și spre rușinea noastră.

Al doilea argument în favoarea ștergerii păcatelor se găsește în cartea profetului Zaharia, unde se specifică cu mare precizie natura instantanee a eliberării poporului de păcat. Iată pasajul integral:

„El (Îngerul) mi-a arătat pe marele preot Iosua, stând în picioare înaintea Îngerului Domnului, și pe Satana stând la dreapta lui, ca să-l pârască. Domnul a zis Satanei: «Domnul să te mustre, Satano! Domnul să te mustre, El care a ales Ierusalimul! Nu este el, Iosua, un tăciune scos din foc?» Dar Iosua era îmbrăcat cu haine murdare, și totuși stătea în picioare înaintea Îngerului. Iar Îngerul, luând cuvântul, a zis celor ce erau înaintea Lui: «Dezbrăcați-l de hainele murdare de pe el!» Apoi i-a zis lui Iosua: «Iată că îndepărtez de la tine nelegiuirea, și te îmbrac cu haine de sărbătoare!» Eu am zis: «Să i se pună pe cap o mitră curată!» Și i-au pus o mitră curată pe cap, și l-au îmbrăcat în haine, în timp ce Îngerul Domnului stătea acolo“ (Zah 3:1-5).

Că acest pasaj se referă la Ziua Ispășirii finale este indubitabil, în lumina faptului că toate generațiile de credincioși au fost realmente curățite de păcat abia în 1844, când a început Ziua Ispășirii pentru cei morți. Spiritul Profeției ne ajută să înțelegem că această poziție este justificată:

„Viziunea lui Zaharia despre Iosua și Îngerul se aplică cu deosebită forță experienței poporului lui Dumnezeu de la sfârșitul mării zile a ispășirii. Biserica rămășiței va trece printr-o mare încercare și suferință. Cei care țin poruncile lui Dumnezeu și au credința lui Isus vor simți ura balaurului și a oștilor sale. Satana consideră pe toți locuitorii lumii ca fiind supușii lui, el a obținut controlul asupra bisericilor apostaziate; dar există o mică grupare care se împotrivesc supremației lui. Dacă ar putea să-i șteargă de pe fața pământului, triumful lui ar fi complet. Așa cum el a influențat națiunile păgâne să nimicească pe Israel, tot așa în viitorul apropiat el va stârni puterile nelegiuite ale pământului să nimicească poporul lui Dumnezeu. Toți vor fi somați să dea ascultare edictelor omenești opuse legii lui Dumnezeu. Cei care vor fi loiali lui Dumnezeu și adevărului vor fi amenințați, acuzați și proscrisi. Vor fi «dați în mâinile lor până și de părinții, frații, rudele și prietenii» lor“ (5T 472).

Aceste detalii sunt plasate clar în contextul ultimelor zile ale istoriei păcatului. Ascultați cum continuă:

„Singura lor speranță este în mila lui Dumnezeu; singura lor apărare este rugăciunea. Așa cum Iosua stătea în fața Îngerului, tot așa biserica rămășiței, cu

inimă zdrobită și credință aprinsă, va cere iertare și eliberare prin Isus, avocatul lor. Ei sunt cu totul conștienți de păcătoșenia vieții lor, ei văd slăbiciunea și nevrednicia lor, și când privesc asupra lor, sunt aduși aproape la disperare. Ispititorul se află acolo spre a-i acuza, așa cum stătea alături de Iosua spre a i se împotrivi. El arată la hainele lor murdare, caracterele lor defectuoase. El expune slăbiciunile și nebunia lor, ingratitudea lor păcătoasă, neasemănarea lor cu Hristos, care au dezonorat pe Răscumpărătorul lor. El se luptă să le zdrobească sufletele cu gândul că situația lor este fără speranță, că petele întinării lor nu vor fi niciodată spălate. El speră să le distrugă credința ca ei să cedeze ispitirilor lui, să renunțe la consacrarea lor față de Dumnezeu și să primească semnul fiarei“ (5T 473).

Astfel, chiar în imediata proximitate a decretului duminical și a semnului fiarei, poporul lui Dumnezeu se află în situația marelui preot Iosua, îmbrăcat cu „haine murdare“, fără haina neprihănirii lui Hristos, fără părtășia de natură divină, fără sigiliul lui Dumnezeu asupra lor. Deși mărturisite și consemnate în Sanctuar, păcatele lor nu sunt șterse, iar legea nu este „scrisă“ în minte și inimă.

Această situație este însă remediată de o acțiune creatoare a cerului, numită ștergerea păcatelor, Ziua Ispășirii pentru cei vii, sau Ziua Ispășirii finale. Ea se realizează într-o clipă, ca urmare a decretului divin, și este o acțiune creatoare care nu cere timp îndelungat sau eforturi din partea beneficiarilor.

Da, pregătirea poporului pentru acest moment a fost îndelungată, progresivă, deoarece oamenii nu suportau descoperirea brutală a stării lor de alienare, iar Duhul Sfânt a trebuit să lucreze cu mare delicatețe ca vasul de lut să nu se prăbușească.

Dar o dată încheiată această lucrare de convingere despre „păcat, neprihănire și judecată“, drumul este deschis pentru lucrarea creatoare, de o clipă, a ștergerii păcatelor și unirii dintre cele două naturi, umană și divină. Abia acum poporul lui Dumnezeu, ca Iosua, este îmbrăcat cu haine de sărbătoare:

„În timp ce poporul lui Dumnezeu își umilește sufletele înaintea lui Dumnezeu, cerând curăție de inimă, se dă porunca: «Dezbrăcați-l de hainele murdare de pe el,» și se aud cuvintele pline de speranță: «Iată că îndepărtez de la tine nelegiuirea, și te îmbrac cu haine de sărbătoare!» Haina fără pată a neprihănirii lui Hristos este așezată asupra copiilor lui Dumnezeu încercați, ispitiți, și totuși credincioși. Rămășița disprețuită este îmbrăcată în haine de sărbătoare, spre a nu mai fi niciodată întinată de murdăriile lumii. Numele lor sunt păstrate în cartea vieții Mielului, înscriși printre credincioșii tuturor veacurilor“ (5T 475).

O dovadă puternică pentru credința că ștergerea păcatelor se realizează imediat înaintea evenimentelor finale se găsește în următorul pasaj:

„În acest timp de strâmtorare, Satana agită pe cei răi, și ei se strâng în jurul poporului lui Dumnezeu spre a-l distruge. Dar el nu știe că în dreptul numelui lor din cărțile cerești a fost scris «iertat». El nu știe că a fost dată porunca: «Dezbrăcați-l de hainele murdare de pe el», că ei au fost îmbrăcați cu «haine de sărbătoare», și că pe capetele lor a fost așezată «o mitră curată»“ (HS 156).

Astfel, înainte de a începe timpul de strâmtorare, are loc în inimile credincioșilor o lucrare complexă, descrisă în trei componente: Ștergerea păcatelor („Dezbrăcați-l de hainele murdare de pe el“), unirea cu natura divină („te îmbrac cu haine de sărbătoare“), și sigilarea („Să i se pună pe cap o mitră curată“).

Această lucrare complexă este reversul situației grave create de căderea lui Adam. Alegând să se despartă de natura divină, deconectându-se de la izvorul vieții, Adam a pierdut haina strălucitoare generată de prezența naturii divine, prin Duhul Sfânt, în el, a pierdut mitra curată de administrator al cerului pe această planetă, și s-a trezit îmbrăcat în hainele murdare generate de legea păcatului și a morții, sub controlul unui dezastruos sistem de operare, la cheremul îngerilor răi.

Ziua Ispășirii finale pune capăt acestei ordini produse de păcat, aducând pe cei credincioși înapoi la haina de slavă, la părtășia cu natura divină, făcând din ei „terebinți ai neprihănilor, un sad al Domnului“ ca să slujească spre slava Sa.

Pasajul din Zaharia despre Iosua și Îngerul se încheie punctând încă o dată că lucrarea nu se face progresiv, pe parcursul întregii vieți, ci „într-o singură zi“, adică Marea Zi a Ispășirii finale, la sfârșitul planului de mântuire:

„Căci iată că numai spre piatra aceasta pe care am pus-o înaintea lui Iosua, sunt îndreptați șapte ochi; iată, Eu Însumi voi săpa ce trebuie săpat pe ea, zice Domnul oștirilor; și într-o singură zi voi înlătura nelegiuirea țării acesteia“ (Zah 3:9).

Al treilea argument în favoarea ștergerii păcatelor la sfârșitul planului de mântuire, dar înainte de revenirea lui Hristos, se găsește în Apocalips 19, și el urmează exact același tipar generat de doctrina sanctuarului ca și celelalte două prezentate anterior.

Iată pasajul integral:

„Și din scaunul de domnie a ieșit un glas, care zicea: «Lăudați pe Dumnezeul nostru, toți robii Lui, voi care vă temeți de El, mici și mari!» Și am auzit, ca un glas de gloată multă, ca vuietul unor ape multe, ca bubuitul unor tunete puternice, care zicea: «Aleluia! Domnul, Dumnezeul nostru Cel Atotputernic, a început să

împărătească. Să ne bucurăm, să ne veselim, și să-l dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului; soția Lui s-a pregătit, și i s-a dat să se îmbrace cu in subțire, strălucitor, și curat» (Inul subțire sunt faptele neprihănite ale sfinților)“ (Apoc 19:5-8).

Ce eveniment special produce această mare bucurie din jurul tronului lui Dumnezeu? Ce anume justifică declarația triumfătoare a locuitorilor cerului că „Domnul, Dumnezeul nostru Cel Atotputernic, a început să împărătească“?

Răspunsul este: „A venit nunta Mielului“.

Dacă „nunta“ este unirea dintre divinitate și umanitate, așa cum ni se spune în Parabole (COL 307), înseamnă că aici este vorba de lucrarea specifică a Zilei Ispășirii, realizată în Sfânta Sfintelor o singură dată la sfârșitul anului, pentru tot poporul lui Dumnezeu, în care păcatele erau șterse și avea loc unirea dintre Dumnezeu și om, unire stricată prin păcat. Nelegiuirile poporului – care stau ca un zid de despărțire între Dumnezeu și om (Isa 59:1-2) – sunt îndepărtate, iar Dumnezeu Se întoarce din nou în templul Său, locul locuinței Sale.

Nunta are loc, așa cum sugerează pasajul, când sunt îndeplinite două condiții:

Prima condiție, mireasa trebuie să se pregătească. Nunta nu poate avea loc fără ca mireasa să primească rochia de nuntă, iar mireasa nu poate primi rochia de nuntă dacă nu este pregătită pentru un asemenea eveniment.

A doua condiție, ei trebuie să i se dea să se îmbrace cu „in subțire, strălucitor și curat“, o inițiativă complet în afara posibilităților sau capacităților ei. Haina de nuntă nu se capătă prin subterfugii, nu se câștigă, nu se cumpără și nu se împrumută. Este un dar exclusiv al cerului, realizat prin puterea creatoare a Duhului Sfânt venit în templul inimii să unească natura umană cu cea divină.

În ce constă pregătirea miresei? Răspunsul la această întrebare este singura explicație pentru lungă întârziere a nunții Mielului, singura explicație pentru ocolul de 120 de ani al bisericii rămășiței prin pustia păcatului.

Mireasa este pregătită de nuntă când primește solia neprihănirii lui Hristos, o înțelege, o apreciază și ajunge astfel să descopere „taina lui Hristos“, secretul vieții Lui biruitoare. Ea capătă astfel „credința lui Isus“, anume că la originea vieții Lui de biruință asupra păcatului se afla locuirea Tatălui în El.

Hristos știa că nu poate face nimic fără unirea cu natura divină: „Eu nu pot face nimic de la Mine Însumi“ (Ioan 5:30); „Nu fac nimic de la Mine Însumi“ (Ioan 8:33); „Tatăl, care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui“ (Ioan 14:10).

Timp de un secol, mireasa a executat toate numerele de echilibristică spirituală sugerate de teologia Babilonului sau inventate de savanții Ierusalimului, cu

gândul mai mult la tortul festiv decât la haina de nuntă. Dar fără succes. Nu a primit hainele de sărbătoare, iar nunta a trebuit să fie mereu amânată.

Și totuși, Ioan vede mireasa pregătită și nunta realizată, ceea ce înseamnă că rămășița, indiferent cât de consistentă numeric ar fi ea, va fi cu certitudine îmbrăcată în haine de sărbătoare. Ea își va recunoaște atitudinea de dispreț față de „solia neprihănirii lui Hristos în legătură cu legea“ trimisă de Dumnezeu prin frații Waggoner și Jones, va asculta apelul Martorului Credincios și astfel va birui așa cum a biruit Hristos.

Datorită acestei pregătiri, ei „i se dă“ să se îmbrace cu „in subțire, strălucitor și curat“. Este exact aceeași acțiune descrisă în Zaharia, când marelui preot Iosua, ca reprezentant al poporului, i s-a oferit o haină de sărbătoare în locul hainelor murdare cu care era îmbrăcat.

În ambele situații se vorbește despre o înlocuire de haine, o dezbrăcare și îmbrăcare, și nicidecum despre o curățire a petelor murdare de pe hainele vechi. Ziua Ispășirii finale nu repară caractere defecte; ea instalează definitiv în templul inimii caracterul lui Dumnezeu, scrie Legea pe table de carne, unește două naturi diferite, făcând din ele un singur trup. Dumnezeu împlinește cu poporul Său legământul cel veșnic.

Contextul descoperă că nunta Mielului are loc înainte ca locuitorii pământului să se coalizeze spre a lupta împotriva lui Hristos: „Și am văzut fiara și pe împărații pământului și oștile lor, adunate ca să facă război cu Cel ce ședea călare pe cal și cu oastea Lui“ (Apoc 19:19). Este marea bătălie spirituală de la Armagedon împotriva caracterului lui Dumnezeu, caracter care stă gata să fie descoperit acum prin cei 144.000, oameni din toate „semințele“ fiilor Israelului spiritual, exact la fel cum a fost descoperit în Hristos.

Nunta, sau Ziua Ispășirii finale, este astfel evenimentul major care declanșează toată suita de evenimente finale, culminând cu a doua venire. Deși nu știe dacă sau când a fost promulgat decretul prin care mireasa este îmbrăcată în haine de sărbătoare (vezi mai sus HS 156), Satana constată că această grupare începe să vorbească despre marea controversă la fel ca Hristos, expunând conspirația prin care este controlată omenirea. Această voce disidentă încurcă Planul, expunând temeliile iluzorii pe care este clădit Babilonul cel mare, falnica cetate a haldeilor spirituali moderni. Aceasta îl face să apeleze la măsuri de maximă urgență, ceea ce declanșează haosul la nivel planetar.

Acestea sunt doar trei dintre dovezile Scripturii că ștergerea păcatelor are loc în Ziua Ispășirii finale, și că este o componentă a operațiunii complexe, în trei părți, a acestei zile: eliberarea de păcat, unirea cu natura divină, sigilarea.

Singurul lucru care o împinge mereu în viitor este necredința și disprețul arătat soliei prin care Dumnezeu ne atrage atenția că sanctuarul și curățirea lui, „temelia și stâlpul central al credinței noastre“, sunt mistificate până la anihilare totală.

Sanctuarul, centrul mării controversate

Poporul lui Dumnezeu din această generație își epuizează energiile la periferia planului de mântuire, și rămâne insensibil la subiectul central, nucleul monumental al mării controversate, scopul etern al lui Dumnezeu.

Exprimat în câteva cuvinte simple, scopul Său în planul de mântuire este să-Și recâștige Mireasa.

Înainte de rebeliunea lui Lucifer, Dumnezeu și ființele create erau împreună, într-o unitate biologică greu de înțeles chiar și pentru civilizația noastră super-tehnologizată. Orice ființă creată era un templu al Creatorului, iar prezența naturii divine locuind în ei îi lega la Marele Server, izvorul vieții veșnice. De la „serafimul luminos și sfânt până la om“, fiecare ființă era o unitate a două naturi perfect unite.

Dar unul dintre serafimii luminoși și sfinți a contestat această ordine, numind-o un sistem al sclaviei, și astfel a declanșat revolta care a stricat scopul lui Dumnezeu în creațiune.

Adam și Eva s-au alăturat și ei acestei rebeliuni împotriva scopului etern al lui Dumnezeu, alegând să se despartă de izvorul vieții, atrași de propunerea amețitoare că astfel vor evolua spre dumnezeire. Vrăjmașul le spusese că natura divină locuind în ei este singura piedică în calea dezvoltării lor finale, ca fii de Dumnezeu.

Vechiul Testament descrie biserica, în repetate rânduri, ca fiind logodnica și soția lui Dumnezeu, o soție adulteră, care L-a părăsit pentru ibovnicii ei lumești. Cu răbdare și dragoste, El așteaptă ca ea să înțeleagă situația disperată în care se află, deoarece El nu o poate constrânge să se întoarcă. Dragostea nu poate fi câștigată prin forță sau autoritate. Singurele Lui argumente sunt dragostea jertfitoare și forța fenomenală a iertării:

„Voi face legământul Meu cu tine, și vei ști că Eu sunt Domnul, ca să-ți aduci aminte de trecut și să roșești, și să nu mai deschizi gura de rușine, când îți voi ierta tot ce ai făcut, zice Domnul Dumnezeu“ (Eze 16:62-63).

„Atunci vă veți aduce aminte de purtarea voastră cea rea, și de faptele voastre, care nu erau bune; vă va fi scârbă de voi înșivă, din pricina nelegiuirilor și urâciunilor voastre“ (Eze 36:31).

Prin simboluri și metafore, prin narațiuni și ritualuri, folosind un limbaj simplu și concepte problematice, adaptate capacității lor de înțelegere, Dumnezeu a încercat în fiecare generație să deschidă inima poporului Său către tainele profunde ale sanctuarului. Întoarcerea la Edenul pierdut depindea de dispoziția lor de a înțelege că părăsirea de natură divină este singura cale spre viață veșnică, unicul mod prin care ființele create pot fi legate de izvorul vieții.

Acesta era scopul întregului sistem ceremonial. Clădit în jurul cortului întâlnirii, sistemul ritual trebuia să fie pentru Israel și pentru lume „o dovadă continuă“ despre soarta aleasă, pusă în fața fiecărui suflet, aceea de a fi un templu, o locuință a lui Dumnezeu prin Duhul. Era chiar taina evlaviei, „ținută ascunsă timp de veacuri“ de vrăjmașul lui Dumnezeu, astfel ca poporul Său să nu se poată bucura de vestea bună a eliberării din sclavia păcatului.

De la Geneza la Apocalipsa, de când haina de lumină a fost pierdută și până la Nunta Mielului, când haina va fi obținută din nou, marea controversă a avut un singur mare scop: Descoperirea sau ascunderea tainei evlaviei. Pe de o parte, Dumnezeu dorea cu înfocare să descopere lumii scopul Său etern; pe de altă parte, diavolul făcea orice efort posibil spre a ascunde, mistifica, deforma, amâna și combate Nunta Mielului, unirea dintre divin și uman. Taina evlaviei și taina fărădelegii se află într-un conflict mortal. Ele se exclud reciproc; în acest război nu există armistițiu.

Marea controversă continuă încă în zilele noastre. Ce anume o va face să se sfârșească odată, într-o bună zi? Ce fel de evenimente, fenomene, devastări sau cataclisme vor duce omenirea spre momentele profetice descrise de apostolul Ioan, căruia i s-a arătat împlinirea evenimentului glorios al Nunții Mielului? Ce fel de oameni vor trăi atunci, capabili să înțeleagă și să accepte ceea ce alții înaintea lor nu au reușit? Așteaptă Dumnezeu o biserică mai luminată, un popor mai dotat intelectual sau spiritual, și pe care nu l-a avut în generațiile trecute?

Singurul răspuns acceptabil pentru ieșirea din acest impas laodicean mortal este că o generație a poporului se va decide să ia în serios lumina monumentală acumulată de-a lungul secolelor la subiectul sanctuarului. Acești urmași ai lui Hristos, cei mai slabi dintre slabi, vor primi cu bucurie lumina nouă, o vor așeza în tiparul adevărului vechi, și astfel vor răspunde invitației la Nunta Mielului. Ei vor fi fascinați de forța adevărului despre sanctuar, ale cărui raze de lumină strălucesc în fiecare carte a Bibliei, în fiecare generație și perioadă a istoriei, dar cu o forță

deosebită acum, când se apropie ziua vindecării „vânătailor“ fiicei poporului Său (Isa 30:26).

Chiar dacă Dumnezeu ar fi limitat revărsarea bogată de lumină nouă trimisă poporului Său la doar două citate, ar fi fost de ajuns pentru a declanșa apariția Miresei pregătite pentru Nunta Mielului. Mă refer la cele două pasaje despre nuntă și scopul lui Dumnezeu, pe care eu le consider monumentale, cele mai prețioase mărgăritare ale inspirației pentru o ultimă generație a poporului sfânt.

Primul:

„Nunta reprezintă unirea dintre divin și uman“ (COL 307). Al doilea:

„Prin curățirea templului, Isus Și-a anunțat misiunea Sa me

sianică și Și-a început lucrarea. Templul acela, înălțat pentru ca Dumnezeu să locuiască în el prin prezența Sa, avea ca scop să fie o pildă pentru Israel și pentru lume.

„Scopul lui Dumnezeu a fost din veacuri veșnice ca fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt până la om, să fie un templu în care să locuiască Creatorul. Din cauza păcatului, omul a încetat să mai fie un templu pentru Dumnezeu. Întunecată și mânjită de rele, inima omului a încetat să mai descopere slava Celui Sfânt. Dar prin întruparea Fiului lui Dumnezeu, scopul cerului este realizat din nou. Dumnezeu locuiește în corp omenesc, iar prin harul salvator inima devine din nou templul Său.

„Dumnezeu voia ca templul din Ierusalim să fie o dovadă continuă despre soarta aleasă, pusă în fața fiecărui suflet. Dar iudeii nu au înțeles înseamnăta clădirii la care priveau cu atâta mândrie. Ei nu s-au consacrat pentru a fi temple sfinte ale Duhului lui Dumnezeu. Curțile templului din Ierusalim, pline de zgomot și de urâta negustorie, reprezentau prea bine templul inimii, mânjit de prezența patimilor senzuale și de gândurile lor nesfinte.

„Prin curățirea templului de cumpărătorii și vânzătorii lumii, Isus a dat de știre misiunea Lui de a curăți inima de murdăria păcatului, de dorințele pământești, de plăceri egoiste și de obiceiuri rele, care strică sufletul“ (DA 161).

Profunzimea conceptelor descrise aici depășesc orice capodoperă pe care a produs-o vreodată mintea omenească. Aceste pasaje reprezintă cheia care dezleagă Taina Evlaviei.

Generația care va lua în serios informația prețioasă ascunsă aici, va fi făcută Mireasa lui Hristos. Nunta va avea loc, taina lui Dumnezeu se va sfârși, iar marea controversă va fi încheiată cu un verdict în favoarea lui Dumnezeu.

Se va demonstra, odată pentru totdeauna, că scopul lui Dumnezeu de a locui în ființele create nu este un sistem al sclaviei, ci singura modalitate prin care cetățenii universului pot trăi în neprihănire, libertate, pace și siguranță.

Sanctuarul se află în centrul mării controversate, și se va dovedi curând că informațiile oferite bisericii rămășiței au fost determinante în descoperirea și încheierea tainei lui Dumnezeu.

Marea sincronizare

Judecata de cercetare și curățirea sanctuarului au provocat în adventism sfâșieri majore. Daniel 8:14 a fost mărul discordiei aproape un secol, și este normal să fie așa, el fiind „temelia credinței noastre”. Chiar în aceste zile au loc dezbateri serioase în jurul judecății de cercetare. Mulți savanți adventiști declară că doctrina nu poate fi susținută cu Biblia. Ei spun că ea reprezintă mai mult un obstacol decât un ajutor pentru propovăduirea evangheliei veșnice, iar poporul nostru nu poate avea „bucuria mântuirii” atâta timp cât rămâne sub „teroarea” judecății de cercetare.

Contestatarii doctrinei sanctuarului trimit și la reacțiile pe care le provoacă ea în cercurile academice ale lumii creștine, unde solia a fost declarată demult ca fiind „searbădă, uscată și nefolositoare”. Dacă este așa – iar ei cred că așa este – ce rost are să ne expunem cu asemenea inovații expirate, când lumea are atâta nevoie de alte adevăruri aflate în proprietatea bisericii adventiste, dar care nu pot fi comunicate din pricina insistenței noastre asupra judecății de cercetare.

Un lucru trebuie clar stabilit de la început: Există un motiv serios pentru care lumea nu poate aprecia curățirea sanctuarului adventist, dar nu pentru că doctrina este falimentară teologic. Adevăratul motiv este că noi am adus-o în stare de faliment teologic, deși ea era soluția excepțională pentru degingolada teologică a lumii.

Din nefericire, curățirea sanctuarului a rezistat printre noi doar ca o schiță profetică a celor 2300 de seri și dimineți. Era o structură teoretică, bună doar pentru susținerea adevărului că în 1844 Dumnezeu a ridicat Biserica Adventistă și i-a încredințat o misiune profetică. Orice încercare de a vedea în ea vreo intenție a lui Dumnezeu de a curăți inima omenească de întinarea păcatului a fost descurajată, dacă nu chiar blamată. Singurul element al doctrinei apărut și susținut de responsabilii bisericii părea a fi judecata de cercetare, și aceasta doar în aspectul ei juridic. Referirile la viața credinciosului erau periferice, și urmăreau

mai mult provocarea unui răspuns bazat pe teamă. Accentul principal era pus pe verificarea cărților din cer, spre a se constata cine, prin mărturisire și părăsire, se califică pentru ștergerea păcatelor transferate acolo.

Sigur că o asemenea viziune producea reacții nefavorabile în rândul celor care supravegheau teologia adventistă, mai ales din cauza credinței lor în nemurirea sufletului. Ce rost are o verificare a cărților, dacă sufletul la moarte merge direct în cer? De asemenea, în rândul membrilor bisericii ea avea o slabă influență, căci oamenii constatau că frica de judecată nu i-a ajutat să termine cu păcatul și nici „să biruiască așa cum a biruit Hristos“. Se consolau că poate Dumnezeu se va îndura de ei, de dragul sângelui lui Hristos, și așteptau cu resemnare să vină ziua când numele lor va ajunge în fața instanței divine. Oamenii erau făcuți să creadă că problema lor este una juridică, de domeniul instanței cerești și fără nicio legătură cu viața lor.

Din păcate pentru ei, nu aceasta era marea descoperire despre curățirea sanctuarului încredințată acestui popor.

Pavel a așezat o temelie sigură pentru înțelegerea acestui subiect, dar puțini au fost dispuși să o recunoască și să o plaseze în ecuația curățirii sanctuarului. El demonstrează în Romani 7 că problema noastră este extrem de profundă, că avem de-a face cu o alienare a inimii care nu poate fi vindecată cu intenții bune sau declarații neprihănite. Există „în mădularele noastre“ o lege care se luptă împotriva frumoaselor idealuri primite cu mintea, iar tragedia este că acea lege ne ține robi păcatului. Aceasta este problema omenirii, iar soluția este doctrina adventistă a curățirii sanctuarului. Există o boală reală, care nu se vindecă automat dacă rupem radiografia sau aruncăm în foc dosarul cu analize.

Imaginați-vă că fiul dumneavoastră are cancer în metastază, iar medicii recunosc că nu se mai poate face nimic și îl externează.

Dar ați auzit că există un medic într-o localitate îndepărtată care tratează asemenea cazuri disperate, și chiar cu rezultate bune. Vă pregătiți de călătorie, adunând cu grijă în dosar toate analizele de laborator – biopsii, tomografii, ecografii – astfel ca medicul să poată vedea repede gravitatea bolii. Ajungeți acolo plin de speranță și urmăriți cu atenție cum medicul cercetează dosarul. Apoi face un gest ciudat, care vă uluiește. El scoate din dosar toate analizele, le aruncă la coșul de gunoi, așează în dosar câteva pagini albe, apoi vă spune: „Am rezolvat cazul dumneavoastră, aveți un raport impecabil, prin urmare copilul este sănătos tun. Puteți pleca acasă.“ Sunteți mulțumit cu o astfel de abordare a cazului? S-a rezolvat ceva cu boala copilului dumneavoastră? Este suficient ca raportul să declare o stare de normalitate, deși boala este la locul ei?

Waggoner a văzut bine pericolele care pândesc doctrina curățirii sanctuarului:

„Chiar dacă păcatele noastre din cărțile cerești, scrise chiar cu degetul lui Dumnezeu, ar fi șterse, păcatul ar rămâne totuși, deoarece păcatul este în noi. Chiar dacă păcatele noastre ar fi scrise pe o stâncă, iar stâncă ar fi transformată în pulbere, nici acest lucru nu ar șterge păcatul nostru.

„Ștergerea păcatului înseamnă îndepărtarea lui din natura noastră, spre a nu-l mai cunoaște. «Închinătorii odată curățiți» (Evrei 10, 2), realmente curățiți de sângele lui Hristos, nu mai au cunoștință de păcat, deoarece calea păcatului a fost îndepărtată. Nelegiuirea lor ar putea fi căutată, dar nu va mai fi găsită. Ea este pentru totdeauna îndepărtată de la ei, este străină noii lor naturi; și chiar dacă mai pot să-și amintească faptul că au comis anumite păcate, ei au uitat păcatul în sine. Ei nu se mai gândesc să-l facă. Aceasta este lucrarea lui Hristos în adevăratul Sanctuar“ (Review and Herald, 30 septembrie 1902).

Acum aș dori să folosesc un limbaj modern pentru lucrarea pe care o anunța Daniel 8:14. Cărțile din cer nu sunt altceva decât un server, Marele Server, unde sunt stocate perfect toate detaliile ființei umane – caracter, personalitate, defecte moștenite sau cultivate, structura ADN și toată suita de nenorociri produse de „legea păcatului și a morții“ în creierul uman. Am putea spune că există pe server o copie fidelă a ființei noastre, iar ea se actualizează instantaneu. Orice schimbare în original este automat actualizată pe server. Ioan spune că noi, într-un fel special, ne aflăm acum în sanctuarul ceresc (Apoc 11:1). Copia noastră acolo „întinează“ sanctuarul, îl ține „în ruine“ și împiedică marea festivitate a nunții și a încoronării lui Hristos ca Domn al Domnilor.

În 1844 a avut loc un eveniment vital. A început „curățirea“ sanctuarului, dar ea era infinit mai mult decât o verificare a rapoartelor celor prezenți acolo în copie. Începuse prima fază a curățirii, pe care noi o numim „judecata de cercetare pentru cei morți în Hristos“. Astfel, începând cu Adam și sfârșind cu ultimul păcătos mort în speranța sângelui ispășitor al lui Hristos, Marele Server a declanșat o operațiune de curățire, reparare și înlocuire a tuturor fișierelor corupte aflate în caracterele lor. O asemenea operațiune nu avea sens să fie realizată pe când erau în viață, căci ei continuau să trimită mereu fișiere defecte, care anulau toată operațiunea.

Dar ei, cât au fost în viață, au trimis în sanctuar nu numai păcatele lor, ci și cereri serioase și permanente ca viața lor să fie scanată, iar corupția din fișiere să fie îndepărtată. Ei au oferit Marelui Administrator parola de acces în „contul“ lor, având încredere deplină că schimbările vor fi conforme cu neprihănirea, acea neprihănire pe care au observat-o la Fratele lor mai mare, pe când trăia aici la noi.

Ei au avut grijă să specifice că nu doresc să interzică accesul în absolut nicio zonă de pe hard, acceptând o curățire totală.

Astfel, deși morții în Hristos se odihneau în mormintele lor, asupra copiei de pe Server s-au produs schimbări dramatice, iar noile fișiere curățate de orice defect sau neleguire vor fi instalate în noul hardware creat la înviere – trupuri noi nesupuse putrezirii.

„Curând, nimeni nu știe cât de curând, judecata urmează să treacă la cei vii“, spunea serva Domnului chiar înainte de 1888. Cum urma să se realizeze ștergerea păcatelor pentru generația care va fi în viață la revenirea lui Hristos?

Eu personal am crezut că în acest caz operația se va produce invers. Adică, Duhul Sfânt va opera o curățire în templul sufletului, va instala noul sistem de operare și va scana fișierele, detectând și reparând orice necurăție sau defecțiune. Odată vindecarea realizată în templul sufletului, ea se va reflecta automat în sanctuarul ceresc, iar „cărțile din cer“ vor oferi un raport impecabil în dreptul numelui nostru. Dar lucrurile pot fi puțin „altfel“. Să explic:

Trupul colectiv al lui Hristos este o mare rețea, în care Serverul este Dumnezeu, iar copiii Săi sunt terminalele locale, PC-urile individuale. Terminalele au viața lor individuală, au dreptul la alegere liberă, pot acționa independent de Server și pot altera fișiere, programe sau chiar sistemul de operare. Dar atâta timp cât ele sunt active (în viață), absolut totul se upload-ează pe server. Am putea spune că în sanctuarul ceresc există un mic sit personal, pagina noastră de web, în care se află toate informațiile despre noi – dar absolut toate. Și știți vorba care circulă acum în domeniu: „Nu ești pe web, nu ești“. În realitatea spirituală, toți cei care există – buni sau răi – „sunt pe web“, adică au o copie pe Marele Server.

Lucrarea Duhului Sfânt este aceea de a convinge familia Sa omenească – zona infectată a net-ului – că este nevoie de o lucrare de restaurare a rețelei. Dar ea nu se poate realiza decât dacă Administratorul are acces deplin asupra fiecărei unități centrale locale. Iar accesul deplin poate fi dat doar dacă fiecare are încredere în dragostea, seriozitatea, delicatețea și bunele intenții ale Administratorului. Acesta este rolul soliei îngerului al treilea.

Cei mai mulți vor refuza să ofere username-ul și parola, amăgiți de imaginea eronată despre caracterul lui Dumnezeu propovăduită de biserici. Lor li se va respecta decizia, luată în cunoștință de cauză.

Unii însă vor descoperi în neprihănirea lui Hristos argumente suficiente spre a accepta lucrarea aceasta de curățire a sanctuarului. Ei au așteptat demult lucrarea descrisă în Daniel 8:14, pe care au identificat-o cu ziua ispășirii pentru cei vii.

Duhul Sfânt le-a semnalat problemele personale, iar ei au fost de acord cu repararea lor. Cum se va face această lucrare?

Cei care lucrați cu situri web știți ce înseamnă expresia „sincronizare“. Pentru ceilalți, voi explica acum. Un sit web este construit, de obicei, pe sistemul personal, apoi când este gata îl încărcăm pe server prin upload. Acum pagina noastră există în două locuri: pe calculatorul personal, și pe Internet, la dispoziția tuturor. Putem modifica anumite pagini, sau putem adăuga altele noi, fără să le încărcăm pe server, dar ele rămân secrete, pe PC-ul personal, și nu pot fi văzute de ceilalți.

Acum se întâmplă un lucru interesant. Modificarea, adăugarea sau ștergerea unui fișier se poate face și direct pe server, iar apoi, printr-o operație numită „sincronizare“, fișierele modificate direct pe server apar pe PC-ul local în aceeași formă. Tot ce este pe server este și în unitatea locală.

Pentru cei care oferă acces deplin la mintea și inima lor, Marele Admin va opera curând o sincronizare generală, pe care noi o numim ziua ispășirii pentru cei vii. Așa cum poate produce schimbări în unitatea locală, tot astfel El poate modifica sau repara fișierele de pe server, iar prin sincronizare, ele se reflectă pe hardul local în toată splendoarea lor.

Acest mic exemplu ne ajută să înțelegem deseale insistențe ale Spiritului Profetic despre lucrarea care are loc în sanctuarul ceresc, dar care are o legătură importantă cu viața noastră:

„Cei care trăiesc pe pământ când lucrarea de mijlocire a lui Hristos ia sfârșit în sanctuarul de sus, vor trebui să trăiască fără mijlocitor în fața unui Dumnezeu sfânt. Hainele lor trebuie să fie fără pată, caracterele lor trebuie curățite de păcat prin sângele stropirii. Prin harul lui Dumnezeu și prin eforturile lor zeloase, ei trebuie să fie biruitori în lupta cu păcatul. În timp ce judecata de cercetare are loc în cer, în timp ce păcatele credincioșilor pocăiți sunt îndepărtate din sanctuar, trebuie să aibă loc o lucrare de curățire, de îndepărtare a păcatului în poporul lui Dumnezeu de pe pământ“ (GC 425).

Acest pasaj și altele asemănătoare ne ajută să înțelegem că este posibilă o intervenție asupra caracterelor noastre, dacă suntem în rețea, dacă oferim acces nelimitat asupra inimii noastre și dacă avem încredere în Dumnezeu pentru a sincroniza modificările în ambele sensuri.

În volumul 5 din Mărturii acest lucru este exprimat și mai frumos:

„Marele plan al răscumpărării, așa acum este el descoperit în lucrarea finală pentru aceste zile, trebuie studiat cu mare atenție. Scenele legate de sanctuarul

de sus trebuie să facă o astfel de impresie asupra inimilor și minților noastre, încât să putem impresiona și pe alții. Toți trebuie să devină mai inteligenți cu privire la lucrarea ispășirii care se desfășoară în sanctuarul ceresc. Când acest mare adevăr este văzut și înțeles, cei care îl vor accepta vor lucra în armonie cu Hristos spre a pregăti un popor care să stea în picioare în ziua cea mare a lui Dumnezeu, iar eforturile lor vor fi încununate de succes. Prin studiu, meditație și rugăciune, poporul lui Dumnezeu va fi ridicat deasupra lucrurilor obișnuite, deasupra gândurilor și emoțiilor pământești, fiind aduși în armonie cu Hristos și marea Sa lucrare de curățire a sanctuarului ceresc de păcatele poporului. Credința lor va intra cu El în sanctuar, iar închinătorii de pe pământ își vor revizui cu grijă viața, comparând caracterul lor cu marele standard al neprihănirii“ (5 T 575).

Acum se desfășoară în sanctuarul ceresc o lucrare ce afectează total pe membrii poporului nostru. Este o aducere „în armonie“ cu Hristos și marea Sa lucrare de curățire a sanctuarului. Sistemul de operare pirat, programele virusate, fișierele defecte, mulțimea de troieni, devastările hackerilor, toate acestea sunt verificate cu grijă și reparate pe Server.

Curând, nimeni nu știe cât de curând, va avea loc Marea Sincronizare.

Ai oferit acces deplin marelui Administrator ceresc? Ești dispus să suporti instalarea unui alt sistem de operare, fondat pe principiile neprihănirii? Noul legământ va instala în templul inimii „un duh nou și statornic“ doar acolo unde legătura în rețeaua divină a fost refăcută.

Este timpul ca, în sfârșit, să comparăm caracterul nostru cu „marele standard al neprihănirii“, legea lui Dumnezeu.

Este timpul să devenim „mai inteligenți cu privire la lucrarea ispășirii care se desfășoară în sanctuarul ceresc“.

Este timpul pentru Marea Sincronizare.

Știința mântuirii

Există trei ipoteze majore despre desăvârșire, cu mii de variațiuni, care au răscolțit peisajul teologic adventist al ultimului secol: a) Unii cred că eliberarea de păcat, ștergerea lui, are loc acum, aici, pe parcursul vieții, până la moarte sau până la închiderea harului.

b) Alții cred că ștergerea păcatului, eliberarea completă, are loc în clipa revenirii lui Hristos, când trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire.

c) Și alții cred că ea are loc în momentul Zilei Ispășirii finale, un eveniment escatologic major, după care harul este închis, eveniment care poate avea loc oricând poporul lui Dumnezeu înțelege acest lucru și îl acceptă. Adică vine la nuntă, la unirea dintre divin și uman.

Aceste trei categorii au fost reprezentate în biserică, în ultima sută de ani, după cum urmează:

Varianta a) este predicată de dreapta radicală și practică de popor în măsură copleșitoare. Ea se menține până astăzi în top, alimentată de teama ascunsă că s-ar putea să apară la judecată prin surprindere și să fie găsit prea ușor.

Varianta b) este susținută de stânga liberală, de clasa academică și de un tot mai larg segment din administrație. Este poziția protestantă ortodoxă, care exclude posibilitatea unei generații finale trăind fără păcat înainte de glorie, de plecarea la cer.

Varianta c) este susținută de un număr restrâns de membri ai bisericii, iubitori ai soliei 1888, care au descoperit în Sanctuar neprihănirea lui Hristos, vestea bună, puterea lui Dumnezeu pentru mântuire, și care și-au legat speranțele de părtășia cu natura divină, promisă în „taina evlaviei“, Hristos în voi.

Care dintre cele trei este corectă?

Noi spunem că mântuirea este o știință, adevărata știință, pe lângă care toate celelalte sunt doar „știință pe nedrept numită astfel“.

Știința lucrează cu certitudini, nu cu ipoteze. Ca o teorie, o ipoteză, să devină certitudine științifică, ea trebuie testată, probată, experimentată, verificată și aplicată.

Sunt gata specialiștii mântuirii să aplice principiul științific în acest conflict ideologic din jurul desăvârșirii creștine? Au ei curajul să verifice dacă teoria pe care o apără este un fapt dovedit sau doar o simplă ipoteză?

Să luăm prima categorie, a celor care cred că biruința asupra păcatului este rezultatul unei munci de o viață, și se realizează pas cu pas, scăpând de păcate unul câte unul. Teoria este frumoasă, și mii de oameni o îmbrățișează în acest popor, și nu numai. Dar unde este produsul acestui experiment, unde este omul care a biruit păcat după păcat până a atins desăvârșirea? Așa ceva nu există, și prin urmare teoria lor rămâne o simplă teorie. Nu este știință, știința mântuirii, ci o simplă ipoteză emisă de oameni pioși, zeloși, dar fără rezultat.

Categoria a doua, a celor care cred că desăvârșirea este obținută la încheierea istoriei, în clipa glorificării, când vom pleca la cer, este și ea o teorie frumoasă, dar imposibil de testat. Nu am atins acel moment în timp, și prin urmare nu putem aduce ca probă un singur om care va atinge nivelul desăvârșirii creștine atunci. Glorificarea este încă în viitor, și deci imposibil de dovedit cu un experiment autentic. Și această variantă rămâne de domeniul ipotezei.

A treia categorie, a celor care cred că Ziua Ispășirii finale înseamnă realizarea noului legământ, unirea dintre divin și uman, momentul când Duhul Sfânt Se întoarce în locuința Lui de drept, este singura teorie care a fost experimentată, pusă în practică pe acest pământ.

S-a făcut oare dovada că funcționează?

În Omul Isus Hristos, Dumnezeu a făcut cea mai uluitoare demonstrație că, atunci când este unit cu divinul, omul nu păcătuiește. Experimentul a stat sub privirile omenirii trei decenii, ca să nu existe dubii despre autenticitatea metodei științifice. Ultimii trei ani și jumătate experimentul a fost condus în condiții extreme, de la atacuri satanice la ispite interioare puternice, de la batjocură și dispreț la încercări de suprimare fizică. Nu a existat fază a experienței omenești în care modelul științific să nu fie testat: Naștere în extremă sărăcie, decrete ce vizau exclusiv suprimarea Lui ca prunc; viață de privațiuni și umilire între colegi și prieteni; izolare și ispitire supranaturală, presiuni de tot felul, amenințări nevoalate de erezie, apoi condamnare la moarte prin crucificare, fiind considerat blestemat de Dumnezeu.

Cu toate acestea, Modelul de omenire părtașă de natură divină a rezistat. În toate aceste teste de anduranță, El nu a păcătuiește. A trăit fără păcat, sfânt, neîntinat, în mijlocul nelegiurii crase, când natura umană era de o violență și cruzime rar întâlnite în istorie.

El este Omul-Model care face din ipoteza Nunții o certitudine științifică.

S-a testat și s-a dovedit că, atunci când natura umană este unită cu natura divină, omul nu păcătuiește:

„Hristos a venit să ne facă părtași de natură divină și viața Lui declară că omeneșul unit cu divinul nu comite păcat“ (MB 180).

„El a luat natura noastră și a biruit, ca noi, luând natura Lui, să putem birui“ (DA 311).

„Este privilegiul nostru să fim părtași de natură divină, scăpând de stricăciunea care există în lume prin poftă. Dumnezeu a afirmat în mod clar că cere de la noi să fim desăvârșiți; și pentru că cere aceasta, a luat măsuri ca noi să putem fi părtași de natură divină. Numai așa putem avea succes în lupta pentru viața veșnică“ (3 SM 203).

„Hristos a demonstrat că este posibil ca omul să se prindă prin credință de puterea lui Dumnezeu. El a arătat că păcătosul, prin pocăință și exercitarea credinței în neprihănirea lui Hristos, poate fi împăcat cu Dumnezeu și să devină părtaș de natură divină, biruind stricăciunea care există în lume prin poftă“ (1 SM 223-224).

„Viața lui Hristos este o descoperire despre ce pot deveni ființele omenești căzute, prin unire și legătură cu natura divină“ (FILB 219).

De ce ne atrage cerul atenția cu așa insistență asupra părtășiei cu natura divină?

Hristos este modelul pentru noua familie omenească, ființe divino-umane, familie din care El este primul experiment reușit în marea realizare pe care Dumnezeu o intenționează, o dorește și a plănuit-o din veșnicii:

„Scopul lui Dumnezeu a fost din veacuri veșnice ca fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt până la om, să fie un templu în care să locuiască Creatorul. Din cauza păcatului, omul a încetat să mai fie un templu pentru Dumnezeu... Dar prin întruparea Fiului lui Dumnezeu, scopul cerului este realizat din nou. Dumnezeu locuiește în corp omeneș, iar prin harul salvator inima devine din nou templul Său“ (DA 161).

Această mare realizare a fost oglindită în simboluri și ceremonii, ca o ipoteză, o teorie posibilă. Ea a devenit certitudine științifică doar atunci când a fost experimentată în Omul Isus Hristos:

„Prin Hristos urma să se împlinească scopul pentru care cortul întâlnirii era un simbol – acea clădire măreață, cu pereții de aur în care se reflectau nuanțele curcubeului, cu perdelele decorate cu heruvimi, mirosul de tămâie care pătrundea peste tot, preoții îmbrăcați în alb strălucitor, iar în taina adâncă a locului prea sfânt, deasupra chivotului mărturiei, între heruvimii plecați în adorare, slava Sfintei Sfintelor. În toate acestea Dumnezeu dorea ca poporul Său

să vadă scopul Său pentru sufletul omenesc. Despre același scop a vorbit mult mai târziu apostolul Pavel, referindu-se la Duhul Sfânt: «Nu știți că voi sunteți templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi? Dacă întinează cineva templul lui Dumnezeu, pe acela îl va distruge Dumnezeu; căci templul lui Dumnezeu este sfânt, iar acel templu sunteți voi» 1Cor. 3,16.17 KJV (ED 36-37).

Să ne bucurăm, prieteni, că nu am crezut basme meșteșugit alcătuite, teorii netestate și ipoteze neverificate. Credința noastră este fundamentată pe cel mai obiectiv și real experiment, pe care nici chiar iadul nu-l poate contesta: Omul Isus Hristos a trăit fără păcat, sub ochii unei omeniri ostile, iar viața Lui strigă la urechile înfundate ale Miresei Sale că „omenescul unit cu divinul nu comite păcat“ (MB 180).

Dumnezeu dorește să repete astăzi acest experiment sub ochii lumii, o lume confuză, pe care vrăjmașul lui Dumnezeu o hrănește cu teorii netestate și ipoteze neverificate. Noi suntem martorii Săi, într-o ultimă demonstrație că ecuația mântuirii ascunde în ea puterea excepțională a lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede în ea: Omenescul unit cu divinul nu comite păcat.

Ipoteza a devenit fapt științific. Pofțiți la Nunta Mielului!

Re: Știința mântuirii

„Nu am înțeles prea bine despre ce demonstrație vorbiți în articolul «Știința mântuirii» din 31 decembrie 2008. Nu au fost testate toate variantele planului de mântuire? Poate ați dorit să spuneți că au fost testate toate, dar dintre ele doar una singură a produs rezultate palpabile, măsurabile. Poate reveniți cu o clarificare?“

Este întrebarea unui cititor, care necesită, într-adevăr, o clarificare.

Dumnezeu a creat familia omenească în mijlocul unui război ideologic ce făcea ravagii în univers. Un grup imens de îngerii, în frunte cu cel mai strălucit heruvim ocrotitor, contestau scopul lui Dumnezeu în creațiune, temelia guvernării divine: Unirea dintre natura divină și cea creată, sau legământul cel veșnic.

Era o bătălie în jurul legii, în jurul caracterului lui Dumnezeu: Au nevoie ființele sfinte, dar în special îngerii de pe planeta reședință, de o „scriere“ a legii în mintea lor? Nu este acesta un sistem de control, de sclavie? Pentru ce este nevoie de așa ceva dacă ei oricum nu pot greși?

Prin Adam și Eva – familia „de o nouă ordine în univers“ – Dumnezeu dorea să explice tocmai acest element fundamental al guvernării Sale, scopul Său etern. Prin instituția căsătoriei, Tatăl descoperea o parte a tainei creației, în care două persoane legate prin dragoste creează o altă nouă și distinctă ființă, părtășă de natura ambilor părinți.

Dar primii noștri părinți au trecut de partea rebeliunii, considerând că deconectarea de la izvorul vieții este o cale mai rapidă către dumnezeire. Părtășia lor cu natura divină a încetat, rămânând astfel temple goale, incapabili să mai trăiască în neprihănire, în ascultare de legea lui Dumnezeu.

Planul de mântuire urmărea, deci, recuperarea acestei căderi, aducerea familiei omenești la starea de sfințenie din Eden, la o desăvârșită ascultare de legea lui Dumnezeu. Acesta este proiectul la care s-a angajat guvernarea divină, și de care atârnă onoarea lui Dumnezeu și a lui Hristos, așa cum știm deja: „Chiar chipul lui Dumnezeu trebuie reprodus în omenire. Onoarea lui Dumnezeu, onoarea lui Hristos, sunt implicate în desăvârșirea de caracter a poporului Său“ (Da 671).

Calea lui Dumnezeu pentru realizarea acestui scop suprem era simplă și de neschimbat: Legământul cel veșnic, scrierea legii în inimă și minte, părtășia de natură divină.

Nu este greu de imaginat opoziția monumentală ridicată împotriva acestui proiect. Îngerii rebeli știau bine ce înseamnă legământul cel veșnic; ei trăiseră în acest sistem și cunoșteau efectele fenomenale ale neprihănirii, valoarea legii scrise în templul inimii. Au făcut tot ce le-a stat în putere spre a împiedica pe oameni să înțeleagă și să primească legământul cel veșnic. Toată forța de amăgire a iadului a fost angrenată împotriva acestui model de mântuire. Au jucat toate cărțile posibile, de la păgânismul cel mai crud la cea mai stilată pioșenie, doar să-i împiedice pe oameni să înțeleagă scopul lui Dumnezeu, Sanctuarul.

Împărăția lui Dumnezeu fiind una morală, în care nu se folosește forța sau amenințarea cu forța, guvernarea divină era dependentă de înțelegerea și colaborarea omului în acest proiect. De aceea El a așezat în mijlocul poporului Său un monument al planului de mântuire, Sanctuarul. În el oamenii puteau vedea calea consacrată către desăvârșirea creștină, modul simplu în care Dumnezeu repară catastrofa din Eden. Templul era o manifestare, o întrupare, o realizare a scopului lui Dumnezeu cu omenirea. Mai întâi prin Cortul Întâlnirii, apoi prin masiva construcție a Templului de la Ierusalim, și în final prin Omul Isus Hristos, împlinirea a tot ceea ce reprezentase vreodată Sanctuarul.

Acum, priviți în istorie și urmăriți felul în care a reacționat poporul lui Dumnezeu la lecția simplă a planului de mântuire oglindit în Sanctuar.

O lungă perioadă de timp, ei au încercat să evite scopul lui Dumnezeu angajându-se că vor păzi legea. Era contra-oferta lor la soluția simplă a lui Dumnezeu de a încheia cu ei legământul cel veșnic, adică hypostasis. Cu o încăpățănare și o determinare demne de o cauză mai bună, ei au încercat să păzească legea inventând tot felul de strategii și programe, înmulțind regulile și înăsprind pedepsele. Nu exista aspect al comportamentului uman pe care ei să nu-l regularizeze prin lege. Sperau astfel să ajungă la neprihănirea cerută de lege. Dar nu au reușit, deși povara era copleșitoare, iar ambiția lor de a o purta dusă până la absurd.

Această cale, a obținerii neprihănirii prin ascultare totală față de cerințele legii, practică pe parcursul a mii de ani, s-a dovedit falimentară. Nimeni nu a ajuns la sfințenia legii. „Niciunul măcar“.

Dumnezeu a trimis prin Domnul Isus Hristos soluția simplă la nelegiuirea umană. În El, omenescul și divinul erau unite conform legământului cel veșnic, și astfel, doar astfel, omul poate să trăiască în ascultare deplină de legea neprihănirii, fundamentul etern al guvernării divine.

Trei ani și jumătate biserica a avut ocazia să verifice dacă Templul este calea lui Dumnezeu pentru recuperarea catastrofei din Eden. De la naștere periculoasă într-o iesle până la condamnare prin răstignire, Templul lui Dumnezeu a ridicat în fața ochilor lor adormiți teologic standardul etern al neprihănirii: „Omenescul unit cu divinul nu comite păcat“.

Apoi a venit Pavel, spre a lămuri taina lui Dumnezeu, Hristos în voi nădejdea slavei. Nu a apucat să vorbească prea mult despre ea, fiind împins împotriva voinței lui în războiul absurd al faptelor și credinței. A scris epistole întregi doar spre a combate vechea și ineficienta cale de a ajunge la neprihănirea legii prin fapte, preluată acum de tinerii teologi iudei veniți la Hristos, dar încă prinși în dilemele nerezolvate ale iudaismului.

Pentru o scurtă perioadă de timp, mișcarea numită „Calea“ s-a ancorat în dragostea dintâi a tainei lui Hristos. Dar nu a trebuit prea mult timp ca ea să fie aruncată în ilegalitate de creștinismul lui Simon Magul, o construcție monumentală de păgânism ambalat în frumoasele expresii și slogane creștine. Omenirea a fost adusă înapoi la mântuirea prin fapte meritorii, și constrânsă prin inchiziție să o practice, acolo unde ea nu mai venea din convingere. Metoda producea un înalt nivel de emoționalism, dar nelegiuirea inimii firești nu era nicidecum afectată.

Au venit reformatorii, chemând biserica la Hristos, prin redescoperirea îndreptățirii doar prin credință. Dintr-odată Europa s-a trezit la lumina

evangheliei, ieșind din evul mediu prin simpla formulă scripturistică: Cel neprihănit va trăi prin credință. Gata cu sacramentele, gata cu moaștele sfinte, cu euharistia, cu pelerinajele, cu galaxia de sărbători sfinte, cu teama de ierarhia bisericească și înfricoșătorul confesional. Noua biserică protestantă strălucea în lumina eliberatoare a evangheliei. Scriptura era distribuită națiunilor în toate limbile, făcând astfel să se prăbușească jugul clerical de pe umerii oamenilor. Poporul descoperea mântuirea doar prin credință, doar prin Hristos, doar prin har. Adio fapte mântuitoare sau altfel de restricții legaliste. Filadelfia răsărită din bezna secolelor papale a fost onorată de Martorul Credincios, primind confirmarea că adevărul descoperit ei, și care trebuia păstrat, va fi un stâlp în Templul lui Dumnezeu. Dar Filadelfia avea „puțină putere“, neînțelegând că mai există un stâlp al Templului lui Dumnezeu care încă nu era descoperit.

Fără să înțeleagă acest lucru, puzderia bisericilor protestante au crezut că îndreptățirea este toată evanghelia, că este unicul stâlp al Templului Domnului, și astfel au fost programate să respingă adevărul despre Sanctuar. Au experimentat modelul acesta al îndreptățirii fără lege o jumătate de mileniu, și care este rezultatul? A apărut măcar un singur om care să păzească legea, care să fie adus la starea de sfințenie din Eden? A produs ea un singur exemplar care să împlinească scopul etern al lui Dumnezeu? S-a realizat noul legământ cu un singur credincios? Nicidecum. Singura performanță a protestantismului a fost să promită mântuire prin acoperire. Să încurajeze un trai prosper sub emblema evlaviei fără putere: Cu mintea slujesc legii lui Dumnezeu, dar cu firea pământească slujesc legii păcatului (Rom 7:25).

Dumnezeu a ridicat mișcarea adventă spre a descoperi un al doilea stâlp al edificiului Sanctuarului. Ei trebuiau să spună Filadelfiei că ecuația lor mântuitoare din Romani 7:25 este o stare nenorocită, din care trebuie să existe neapărat o cale de ieșire. Nu poți sluji lui Dumnezeu cu mintea, iar păcatului cu firea pământească. Misiunea adventismului era descoperirea capitolului opt din Romani, capitol care pune în evidență taina lui Dumnezeu din Sanctuar, rolul major al Șekinei așezată în locul sfânt. Când legea Duhului de viață este instalată în locul legii păcatului și a morții, omul slujește legii lui Dumnezeu și cu mintea, și cu trupul. Prezența Duhului în templul inimii este garanția, și pentru înviere, și pentru aducerea neprihănirii veșnice într-o generație în viață.

Dar s-a petrecut o tragedie în mișcarea adventă. Ea nu a reușit să aprecieze adevărul ei fundamental despre Sanctuar, în ciuda intervențiilor fenomenale ale cerului în această direcție. Acum zace sfâșiată între două modele de mântuire care au fost declarate falimentare de istorie, și se întreabă cu naivă sinceritate de ce întârzie revenirea lui Hristos.

Dreapta radicală militează pentru o întoarcere masivă la desăvârșirea prin fapte mântuitoare, făcând liste cu idoli oamenii și înăsprind regulamentele pentru atingerea sfințeniei edenice. Acești frați nu vor să înțeleagă că metoda este falimentară, că a fost experimentată de milenii și nu a dat niciun rezultat; nu a produs un singur om care să trăiască fără păcat.

Stânga liberală ne cheamă să experimentăm cealaltă metodă mântuitoare, pe care protestantismul a încercat-o o jumătate de mileniu, cu aceleași rezultate descurajatoare. Îndreptățirea doar prin credință, considerată a fi evanghelia curată, nu a produs nici ea vreun exemplar pe care să-l putem observa, analiza, și să tragem concluzia că aceasta este calea pentru rezolvarea tragediei umane.

Prin urmare, știința mântuirii nu poate valida niciuna dintre aceste metode. În ambele cazuri testele au fost realizate pe lungi perioade de timp, pe largi segmente de populație, dar premisele nu au putut fi validate de rezultatele finale. Ele rămân în stadiu de ipoteză, pentru unii dispuși încă să continue testele acestea inutile.

Inutile, deoarece Dumnezeu a indicat calea corectă spre desăvârșirea creștină, o cale verificată, consacrată, testată în Omul Isus Hristos, numită prin inspirație „singura temelie a speranței pentru rasa omenească“. Ea este singura metodă de mântuire care a produs un om, membru al familiei lui Adam, în care s-a dovedit fără umbră de îndoială că a fost adusă „neprihănirea veșnică“ despre care vorbea îngerul odată, demult, profetului Daniel (Dan 9:24). Am avut sub ochi, spre testare, răspunsul lui Dumnezeu la provocarea lui Satana, o eminentă demonstrație a premisei, aceea că „omenescul unit cu divinul nu comite păcat“. Adică, uman+divin=fără păcat. Aceasta este, în esență, ecuația doctrinei Sanctuarului din Daniel 8:14, încredințată părinților noștri.

Dar noi, ca și înaintașii noștri iudei, n-am „înțeles însemnătatea clădirii la care priveau cu atâta mândrie. Ei nu s-au consacrat pentru a fi temple sfinte ale Duhului lui Dumnezeu“ (DA 161).

Noi privim cu tot atâta mândrie edificiul măreț al doctrinei sanctuarului, cu schița profetică ce ne-a făcut o mișcare internațională și a dat nume și sens misiunii noastre. Deși toată doctrina adventistă gravitează în jurul lui Daniel 8:14, nu este de mirare că noi ratăm tocmai valoarea și puterea ascunse în ecuația pusă pe hârtie de pionieri cu atâta efort și suferință? Nici noi nu înțelegem însemnătatea „clădirii“ la care privim cu atâta mândrie, și de aceea punem în dificultate poporul, care se întreabă dacă nu cumva este o greșeală la temelie clădirii. După zeci de ani de predicare adventistă în care „scopul lui Dumnezeu“ nu a fost nici măcar menționat, nu este normal ca oamenii să se întrebe dacă totuși doctrina sanctuarului este neproductivă și trebuie reevaluată? Dacă templul

este o „pildă“, iar noi nu reușim să vedem învățătura din ea, nu este de mirare că vin unii acum să demoleze tot edificiul, pe care îl socotesc învechit și nefolositor.

În 1905, când și-a formulat ecuația glorioasă, Einstein a pus pe hârtie doar câteva simboluri, dar în acele simboluri se găsea putere care să zgâlțâie din temelii planeta, și care producea lumină egală cu a soarelui. Patruzeci de ani mai târziu, formula lui a devenit realitate, iar scepticii au avut ocazia să privească măreția acelei formule modeste pe care o ridiculizaseră.

În 1844, Dumnezeu a oferit pionierilor adventiști o formulă, o ecuație capabilă să propulseze oricând acest popor direct în centrul evenimentelor finale. În ea există puterea creatoare de a face din păcătoși ordinari un popor părtaș de natură divină și de a încheia istoria păcatului cu o biruință zdrobitoare a neprihăririi. În ea există lumina a șapte sori (Isa 30:26), capabilă să lumineze pământul cu slava lui Dumnezeu (Apoc 18:1-3).

Ecuația a fost testată în Omul Isus Hristos, și rezultatele au fost spectaculoase, dovedindu-se că premisa lui Dumnezeu, adică $\text{uman} + \text{divin} = \text{fără păcat}$, a fost corectă.

Și totuși, biserica disprețuiește metoda. Se cramponează de două teorii falimentare, dar neglijează ecuația demonstrată, dovedită autentică în Omul Isus Hristos.

Apostolul Ioan confirmă că aceasta este ecuația corectă a mântuirii: „Și am auzit, ca un glas de gloată multă, ca vuietul unor ape multe, ca bubuitul unor tunete puternice, care zicea: „Aleluia! Domnul, Dumnezeul nostru Cel Atotputernic, a început să împărățească. Să ne bucurăm, să ne veselim și să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului; soția Lui s-a pregătit, și i s-a dat să se îmbrace cu in subțire, strălucitor și curat – inul subțire sunt faptele neprihănite ale sfinților“ (Apoc 19:6-7).

Nunta – unirea dintre divin și uman – pune punct mării controverselor și eliberează pe Hristos din poziția de Miel junghiat. Este împlinirea angajamentului etern al lui Dumnezeu că ecuația demonstrată în Hristos, $\text{uman} + \text{divin} = \text{fără păcat}$, va funcționa perfect în urmașii Lui, oricând vor fi ei gata să vină la Nuntă.

Ispășirea

Familia omenească este dezbinată de veacuri asupra unui subiect foarte corect identificat a fi „scandalul crucii“.

În vremea noastră, agitația se concentrează mai ales asupra unui aspect tehnic: S-a încheiat ispășirea la cruce, sau mai este ceva de făcut?

Este o discuție sterilă, deoarece chestiunea reală nu este dacă ispășirea a fost sau nu terminată la cruce. Problema este dacă ispășirea s-a făcut sau nu la cruce.

Crucea lui Hristos este, ca să folosesc limbajul lui Petru, o „icoană închিপuitoare“ (1 Petru 3:21). Este ca un icon de pe desktop-ul dumneavoastră; sau de pe taskbar, pentru unii care nu folosesc desktop-ul. În sine, la prima vedere, este o simplă imagine. Neatinsă, este nefolositoare. Pare un element de decor. Un click pe el, și imediat modestul icon deschide un program de o vastă complexitate.

Icon-ul jertfei lui Hristos este încă neatins. Îl apreciem, îl onorăm, declarăm că ni l-am însușit, îi dedicăm talentul nostru literar sau muzical, și din ce în ce mai des intrăm în controverse aprinse asupra importanței sau semnificațiilor lui. De milenii curge cerneală, și uneori chiar sânge, pe această temă centrală a planului de mântuire, fiecare generație încercând să ajungă cât mai aproape de esența ei.

Și totuși, ca și neprihănirea lui Hristos, acest icon rămâne „o fântână neatinsă“ (The EGW 1888 Materials, 1076), un program nerulat. Deci, nefolositor.

Un moment al istoriei noastre aruncă lumină asupra acestui subiect.

Până în 1888, asupra grupului de așteptători ai lui Hristos se revărsase foarte multă lumină. Am putea spune, fără să exagerăm, că până atunci fuseseră descoperite, și acceptate, toate doctrinele pe care astăzi le regăsim în mărturisirea de credință. În 1888, Domnul a trimis o foarte prețioasă solie despre neprihănirea lui Hristos, doar un slab și firav început, ca să nu afecteze periculos retina sensibilă a prețioasei Sale Mirese. Exprimarea oficială sună concludent: „Acesta este începutul luminii îngerului a cărui slavă va umple tot pământul“ (RH 1 aprilie 1890).

Un început, deci.

Ei bine, iată ce descoperirea Domnul poporului Său, prin mesagerul Său, despre acest început, după ce el a fost făcut public la Minneapolis:

„Mai este multă lumină care trebuie să strălucească din legea lui Dumnezeu și din evanghelia neprihănirii. Această solie, înțeleasă în adevăratul ei caracter, și proclamată prin Duhul, va lumina pământul cu slava ei“ (Ms 15, 1888).

„Avem doar sclipiri ale razelor de lumină care trebuie să vină peste noi“ (RH 3 iunie 1890).

„Cu dragoste și teamă spun celor în fața cărora stau astăzi [delegații la sesiunea Conferinței Generale din 1890] că există multă lumină pentru noi, și că odată cu primirea acestei lumini vor veni mari binecuvântări“ (Ms 36, 1890).

„Abia am început să avem o slabă licărire despre ce înseamnă credința“ (RH 11 martie 1890).

Atât de radical? N-am știut nimic până acum? O slabă licărire față de potopul de lumină pus în stand-by pentru noi? Doar sclipiri ale unei lumini pe care momentan biserica nu o cunoaște? Este absolut tulburător.

Să faci o astfel de afirmație acum, când toate doctrinele de adevăr prezent fuseseră descoperite, li se părea unora o exagerare, dacă nu chiar naivitate. De aceea scrierilor ei despre 1888 nu li s-a dat prea mare atenție.

Dar sora White era puternic tensionată la acest subiect. Îngerul Domnului rulase virtual programul pentru ea, lucru care o făcuse să vadă că modestul icon, pe care biserica îl prețuiește fără să-l atingă, este poarta către dezlănțuirea finală de slavă ce urmează să lumineze întreg pământul.

Crucea lui Hristos intră în aceeași categorie. Este elementul central al teologiei lui Pavel, al teologiei creștine, în general, și al bisericii rămășiței, în special.

„Crucea lui Hristos trebuie să fie știința oricărei educații, centrul oricărui studiu sau predicări“ (ST 17 oct 1906).

Ni s-a spus, cât de insistent se putea, că acest monument al planului de mântuire trebuie studiat permanent, că el ascunde comori ale adevăratei științe, și că doar în lumina care se revarsă de pe Calvar pot fi adevărurile Scripturii, de la Geneza la Apocalips, înțelese corect.

Mai mult, crucea este prezentată ca având un scop final foarte precis definit: restaurarea omului la perfecțiunea lui originală. Ascultați:

„Crucea de la Calvar provoacă, și în final va învinge orice putere pământească sau demonică... Acest sacrificiu a fost făcut cu scopul de a restaura pe om la starea lui de perfecțiune originală“ (6BC 1113).

Dacă este așa – și nu ne îndoim de acest lucru – unde este rezultatul final al sacrificiului lui Hristos? Unde este omul perfect de la origini? De ce nu reușește crucea, după mii de ani de predicare asiduă, să producă efectul ei major?

Crucea este atot-prezentă în zilele noastre. Propovăduită în toate segmentele creștinismului, purtată în suflet și la gât, expusă ca element arhitectural în interiorul și exteriorul bisericilor, cântată și predicată obsesiv în toate denomițiile, de la penticostali la romano-catolici, subiect al tonelor de literatură produsă în ultimele două milenii, obiect de studiu al tuturor școlilor de teologie, crucea lui Hristos este emblematică în cultura noastră modernă.

La ce servește acest masochism spiritual, pe care cu devoțiune îl preia fiecare generație, deși produsul final al predicării crucii – perfecțiunea edenică – ne scapă mereu printre degete? De ce nu observăm că ea a devenit o icoană inactivă, pe care o zeificăm fără să înțelegem că în spatele ei se ascunde un program de o vastă complexitate, în care suntem așteptați să intrăm prin credința lui Isus?

Singura explicație acceptabilă a faptului că jertfa de pe Calvar nu a reușit să producă desăvârșirea originală este aceea că obiectul devoțiunii generale a fost discret înlocuit. El nu mai este crucea lui Hristos, ci crucea lui Tamuz. Doar Tamuz poate produce un asemenea val de entuziasm, emoționalism și ritualism, fără să aducă perfecțiunea originală, scopul major al crucii lui Hristos.

Creștinismul neputincios al zilelor noastre este parcă o oglindă a evlaviei din zilele lui Ieremia, când Mântuitorul lor ajunsese o statuie sacră – onorată, adorată și temută, fără discuție – dar care nu putea ajuta pe nimeni:

„Tu, care ești nădejdea lui Israel, Mântuitorul lui la vreme de nevoie, pentru ce să fii ca un străin în țară... De ce să fii ca un om încremenit, ca un viteaz care nu ne poate ajuta?“ (Ier 14:8-9).

Dilema lor este dilema noastră: Ploaia nu cădea, „cei mari“ trimiteau pe cei mici să aducă apă (14:3-4) prin tot felul de operațiuni gen „ploaie globală“, dar totdeauna cei mici se întorceau cu mâinile goale, rușinați și dezamăgiți. În ciuda acestor eșecuri, profeții bisericii le spuneau minciuni: „Nu veți vedea sabie, și nu veți avea foamete; ci Domnul vă va da în locul acesta o pace trainică“ (14:13).

Doar urechea lui Ieremia putea înțelege durerea lui Dumnezeu în astfel de situații disperate: „Îmi varsă lacrimi ochii zi și noapte, și nu se opresc. Căci fecioara, fiica poporului meu este greu lovită cu o rană foarte usturătoare“ (14:17).

Care era această rană foarte usturătoare?

Poporul lui Dumnezeu se lăsa de ani de zile „dus în necurmăte rătăcirii“ cu privire la Sanctuar, lucru care deforma, și deci periclita, legământul cel veșnic,

scrierea legii în inimă și minte. Bătrânii lui Israel introduseseră în doctrina Sanctuarului toată pleiada idolilor răsăritului (Eze 8:10-11), bărbații de frunte ai națiunii tratau cu dispreț Sanctuarul, și favorabil teologia închinătorilor la soare (Eze 8:16), iar femeile îl plângeau pe Tamuz (Eze 8:14) și coceau turte împărătesei cerului (Ier 7:18).

O asemenea apostazie subtilă, practică în numele Templului Domnului (Ier 7:4), era cea mai puternică piedică în calea ploii, Ploii Târzii. O rană mortală, într-adevăr, aproape incurabilă.

Astăzi biserica se confruntă cu o maladie la fel de periculoasă, la fel de capabilă să împiedice ploaia, dar cu mult mai subtilă. Se întâmplă așa deoarece Baal a făcut o mișcare strategică pe care biserica nu a anticipat-o, și de care nu-l credea în stare. Observând că mișcarea adventă nu ține pasul cu lumina, că nu este dispusă să înainteze în slava crescândă a soliei îngerului al treilea, el a preluat lucrarea lui Hristos din Sfânta, devenind cel mai înflăcărat susținător al îndreptării prin credință. Deși sute de ani luptase cu disperare împotriva ei, iată-l acum „convertit“ la evanghelia curată, devenind subit „un slujitor al neprihănirii“ (2 Cor 11:14-15).

Dintr-odată, slujitorii lui Satana au devenit cei mai elocvenți predicatori ai îndreptării prin credință. Tactica a avut un efect năucitor asupra bisericii rămășiței, deoarece doctrina era cunoscută ca fiind evanghelia curată pe care o predicase Pavel. Ca prin farmec, vrăjmașul teologic s-a evaporat și ne-am trezit înconjurați doar de prieteni, iubitori ai evangheliei curate. Cum să ne împotrivim ei? Cum să nu ne angajăm că o ducem alături de ei până la capătul pământului, cu o singură voce?

Antidotul la această puternică lucrare de rătăcire trebuia să fie o corectă înțelegere a ispășirii. Dar și aici am fost găsiți descoperiți, deoarece împărtășeam credința populară că ispășirea și jertfa de ispășire sunt sinonime. Poziția populară era că jertfa lui Hristos a fost ispășirea, fără să se înțeleagă că ispășirea și jertfa de ispășire sunt lucruri diferite, cu semnificații și roluri diferite.

Conflictul 1888 a început exact în jurul acestei chestiuni. Poziția oficială, exprimată de președintele CG, fratele Butler, afirma că păcatele omenirii au fost așezate asupra lui Isus doar pe cruce; dacă ar fi fost așezate asupra Lui mai înainte, Hristos ar fi fost și El un păcătos ca și noi.

Fratele E.J. Waggoner susținea că păcatele omenirii au fost așezate asupra lui Hristos la întrupare, că acolo s-au unit cele două naturi. El se întreba foarte corect: Dacă păcatele au fost așezate asupra lui Hristos pe cruce, fără ca El să

păcătuiască, de ce să nu poată fi ele așezate asupra Lui la întrupare, rămânând la fel fără păcat?

Aici erau două sisteme ale ispășirii în conflict. Un sistem vedea ispășirea la cruce, celălalt la întrupare.

Ce înseamnă ispășire? Ce fel de lucrare se desfășura în Ziua Ispășirii? De unde avem expresia, și care sunt sensurile ei?

În limba engleză, termenul este atonement. Când lucra la traducerea Bibliei, William Tyndale a sesizat că expresia originală nu are un echivalent în engleză. Înțelegând că termenul trebuie să acopere două acțiuni, atât iertarea păcatelor cât și împăcarea cu Dumnezeu, Tyndale a inventat un cuvânt care să acopere ambele sensuri ale expresiei. Așa a apărut at-one-ment, a pune împreună două lucruri care sunt despărțite.

Ziua Cincizecimii a lăsat ascunse și neînțelese mari adevăruri, creștinii pierzând scopul și semnificațiile Sanctuarului. Ideea generală fiind că sistemul ceremonial a fost desființat, ei au abandonat orice interes pentru Sanctuar, Ziua Ispășirii, și orice alt ritual aparținând „vechiului legământ“. De aceea au văzut în Cruce împlinirea finală a ispășirii. Astăzi se aude mai tare ca niciodată strigătul acesta de luptă, că ispășirea este completă la cruce, și că nu există nimic mai mult decât atât. Este vestea bună, și orice altceva este anatema.

Solia 1888 pune în perspectivă corectă această puternică distorsiune a ispășirii. Dacă este ceva de unit, de pus împreună, așa cum sugerează at-one-ment, operațiunea nu s-a realizat la Cruce, ci la întruparea lui Isus, la nașterea Lui.

Ce are Dumnezeu de pus împreună? Care este scopul Lui final, și ce urmărește acest at-one-ment?

Scopul etern al lui Dumnezeu este să locuiască în fiecare ființă creată, iar Templul era o pildă pentru acest scop. Starea normală a vieții în univers este unirea dintre natura divină și cea creată. Fiecare ființă inteligentă, „de la serafimul luminos și sfânt până la om“ (DA 161), este un templu, o locuință a Creatorului. Conform acestui plan au fost creați Adam și Eva.

Dar Adam, amăgit cu visele de glorie ale șarpelui, a „despărțit“ ceea ce omul nu trebuia să despartă (Mat 19:6), natura divină s-a retras, iar templul inimii lui a rămas gol. Nunta, „unirea dintre divin și uman“ (COL 307), a fost stricată, s-a produs divorțul dintre cele două naturi și astfel Adam a încetat să mai fie părtaș de natură divină. A devenit rob al păcatului, suferind consecința naturală a acestui mod de viață, care este moartea a doua, moartea veșnică de unde nu există întoarcere.

Ei bine, când s-a produs în Hristos at-one-ment, adică ispășirea? Când a fost reparat scopul etern al lui Dumnezeu? Când au fost puse împreună cele două naturi despărțite de păcat? La Cruce, sau la Întrupare?

Răspunsul este evident pentru oricine citește Noul Testament. Hristos a fost toată viața Sa unit cu natura divină. Tatăl locuia în El, iar Omul Isus Hristos nu Se sfia să recunoască acest lucru. El era o unitate perfectă între divin și uman, cele două naturi care trebuiau puse împreună în omenire. Unirea dintre cele două naturi în El nu s-a produs la cruce, deci ispășirea nu s-a produs la cruce.

Expresia lui Pavel este foarte sugestivă: „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine“ (2 Cor 5:19). Această împăcare este ispășirea, punerea împreună a două naturi despărțite de păcat. Toată viața Sa Hristos a fost părtaș de natură divină, prin prezența Tatălui locuind în El. Pe cruce a existat un scurt moment când cele două naturi s-au despărțit, iar Hristos a murit ca efect al acestei despărțiri.

Dumnezeu confirmă că scopul Său a fost realizat în Hristos, pentru prima oară pe pământ de la căderea lui Adam, și că at-one-ment s-a produs la întruparea Sa:

„Scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice a fost ca fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt până la om, să fie un templu în care să locuiască Creatorul. Din cauza păcatului, omul a încetat să mai fie un templu pentru Dumnezeu. Întunecată și mânjită de rele, inima omului a încetat să mai descopere slava Celui Sfânt. Dar prin întruparea Fiului lui Dumnezeu, scopul cerului este realizat din nou. Dumnezeu locuiește în corp omenesc, iar prin harul salvator inima devine din nou templul Său“ (DA 161).

Iată ispășirea! Iată punerea împreună a celor două naturi care trebuiau unite! Iar locul unde acest eveniment a avut loc în Hristos este clar indicat: La întrupare, nu la cruce. La întrupare s-a produs at-one-ment, unirea dintre divin și uman stricată în Eden.

De ce oare insistăm noi că ispășirea a avut loc la cruce? Răspunsul este simplu: Nu înțelegem că ispășirea este una, iar jertfa de ispășire este alta.

Este întruparea importantă?

Întruparea lui Hristos „este totul“ pentru noi! Ascultați: „Omenescul lui Hristos este totul pentru noi. Este lanțul de aur care leagă sufletele noastre de Hristos, și prin Hristos de Dumnezeu. Acesta trebuie să fie studiul nostru. Hristos a fost un om adevărat; a dat dovadă de umilință, devenind om. Și totuși, El era Dumnezeu în corp omenesc. Când ne apropiem de acest studiu, am face bine să ascultăm de cuvintele lui Hristos spuse lui Moise la rugul aprins: «Scoate-ți încălțămintele din picioare, căci locul pe care stai este un pământ sfânt.» Ar trebui să venim la acest

studiu cu umilința celui însetat după învățătură, cu o inimă zdrobită. Studiul întrupării lui Hristos este un teren fertil, care va răsplăti pe cercetătorul care sapă adânc după adevărul ascuns“ (YI 13 oct 1898).

„Când dorim să studiem o problemă profundă, să ne concentrăm mintea asupra celui mai minunat lucru care s-a petrecut în cer și pe pământ – întruparea Fiului lui Dumnezeu“ (TMK 25).

„Întruparea lui Hristos, oglindită în sistemul ceremonial al lui Israel, și simbolizată în toate actele lor de devoțiune, este o taină slăvită“ (BE 20 feb 1899).

În ce sens era sistemul ceremonial, în centrul căruia se afla Templul, o oglindire a întrupării lui Hristos?

„Templul acela, înălțat pentru ca Dumnezeu să locuiască în el prin prezența Sa, avea ca scop să fie o pildă pentru Israel și pentru lume... Dumnezeu voia ca templul din Ierusalim să fie o dovadă continuă despre soarta aleasă, pusă în fața fiecărui suflet. Dar iudeii nu au înțeles însemnătatea clădirii la care priveau cu atâta mândrie. Ei nu s-au consacrat pentru a fi temple sfinte ale Duhului lui Dumnezeu“ (DA 161).

Concluzia acestor declarații nu poate scăpa nimănui: Ispășire înseamnă punerea împreună a celor două naturi despărțite prin păcat. Pentru prima oară de la căderea lui Adam, ispășirea, unirea dintre divin și uman, s-a realizat în Omul Isus Hristos.

Ispășirea, întruparea lui Hristos, trebuie să aibă loc cu fiecare suflet care se consacră spre a fi un templu sfânt al Duhului lui Dumnezeu: „Dumnezeu dorește să facă din biserică Sa continuarea întrupării lui Hristos“ (The EGW 1888 Materials, 1907). Adică ispășirea continuă, și apoi finală.

Dorește Dumnezeu, dar nu reușește, deoarece biserică Sa nu vede ispășirea în întrupare, nu crede că scopul lui Dumnezeu este unirea dintre divin și uman cu fiecare membru al bisericii Sale, și de aceea respinge invitația la Nuntă, la Ziua Ispășirii pentru cei vii.

Și totuși, aceasta este unica speranță pentru civilizația noastră scufundată în nelegiuire și moarte:

„Contemplând întruparea lui Hristos în omenire, stăm rușinați în fața unei taine de nepătruns, pe care mintea omenească nu o poate înțelege. Cu cât reflectăm mai mult asupra ei, cu atât mai uimitoare apare... Divinul și omeneșul erau misterios combinate, iar omul și Dumnezeu au devenit una. În această unire găsim speranța pentru rasa noastră căzută. Privind la Hristos în omeneșul Său,

vedem pe Dumnezeu, vedem în El strălucirea slavei Sale, imaginea expresă a persoanei Sale“ (ST 30 iulie 1896).

Glasul de tunet al acestei declarații provoacă imediat în sufletul nostru un ecou familiar:

„Când caracterul lui Hristos va fi în mod desăvârșit reprodus în poporul Său, atunci va veni El spre a-i pretinde ca fiind ai Săi“ (COL 69).

De ce nu vine Hristos?

Ispășirea nu s-a produs, întruparea lui Hristos nu s-a sfârșit, abandonată în stadiu de Model pe rafturile prăfuite ale teologiei adventiste. Crucea lui Hristos nu poate produce at-one-ment pentru poporul lui Dumnezeu, și nu înțelegem de ce. Am tras concluzia că probabil nici nu trebuie, că este suficient că a fost El în locul nostru at-one cu Dumnezeu.

Păstrăm pe taskbar-ul nostru doctrinar un icon nefolosit, neatins, neexplorat, fără să bănuim valoarea programului din spatele lui, și fără să observăm că Hristos a ajuns în mijlocul nostru o statuie, un „viteză“ care nu poate ajuta.

Ca să folosim limbajul tehnologiei informaționale de astăzi, ne aflăm la un click distanță de minunile Ploii Târzii și ale Marii Strigări. De aceea, suntem în pericolul să se scrie și despre noi, în analele universale: „Dar ei [poporul advent] nu au înțeles însemnătatea clădirii [sanctuarul ceresc] la care priveau cu atâta mândrie. Ei nu s-au consacrat pentru a fi temple sfinte ale Duhului lui Dumnezeu“.

Ispășirea este neterminată, deoarece Dumnezeu încă nu a reușit să facă din biserica Sa „continuarea întrupării lui Hristos“.

Joaca de-a înlocuirea nu poate continua la infinit

„Neprihănirea lui Hristos nu este o mantie care să acopere păcate nemărturisite și nepărăsite; ea este un principiu de viață care transformă caracterul și controlează comportamentul. Sfințenie înseamnă predare totală în fața lui Dumnezeu; este o totală abandonare a inimii și vieții pentru locuirea interioară a principiilor cerului“ (DA 555).

Există astăzi multă agitație despre libertatea evangheliei, despre îndreptățirea doar prin credință, despre crucea lui Hristos și puterea înlocuitoare a sângelui. Mulți îl revendică pe marele apostol Pavel, convinși că acesta a văzut doctrina mântuirii doar ca îndreptățire. De aici trag concluzia că tot ce se cere de la păcătos

este să creadă în Hristos, și că orice schimbare în interiorul lui duce la robie, prin „pierderea libertății evangheliei“.

Nu este o poziție nouă în creștinism; ceea ce este uimitor la ea este forța pe care o capătă tot mai mult în adventism, sub masca ortodoxiei apostolice.

Am citit recent o explicație foarte potrivită cu ceea ce se întâmplă astăzi în biserică; am avut senzația că este un raport al tensiunilor actuale din comunitățile noastre, o descriere perfectă a teologiei adventiste predicate astăzi sub brandul „neprihănirea prin credință“. Ascultați:

„Cei care predică această doctrină astăzi au multe de spus cu privire la credință și neprihănirea lui Hristos; dar ei pervertesc adevărul, și îl fac să servească erorii. Ei declară că trebuie doar să credem în Isus Hristos, și că acea credință este atot-suficientă; că neprihănirea lui Hristos trebuie să fie acreditarea păcătosului; că neprihănirea atribuită împlinește legea pentru noi, și că, astfel, nu mai suntem sub obligația de a păzi legea lui Dumnezeu. Această categorie de oameni pretind că Hristos a venit să mântuiască pe păcătoși, și că pe ei i-a mântuit. «Sunt mântuit», repetă ei iar și iar. Dar sunt ei mântuiți deși calcă legea lui Iehova? Nu! Haina neprihănirii lui Hristos nu este o mantie pentru fărădelege. Această învățătură este o înșelătorie grosieră, iar Hristos devine pentru astfel de persoane o piatră de poticnire așa cum a devenit și pentru iudei – ei, acești declarați credincioși în Hristos, nu-L primesc ca Mântuitor personal, deoarece ei separă pe Hristos de lege, și văd credința ca pe un substitut pentru ascultare. Ei despart pe Tatăl de Fiul, Mântuitorul lumii. Ei învață realmente, atât prin precept cât și prin exemplu, că Hristos, prin moartea Sa, mântuiește pe oameni în fărădelegile lor“ (BE 2 august 1897).

Pentru a remedia o astfel de eroare fatală a trimis Dumnezeu poporului Său „o foarte prețioasă solie“ despre neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea. Solia 1888 descoperă pe Hristos într-o lumină cu totul nouă, expunând în fața lumii modul în care s-a realizat ispășirea, natura noului legământ și scopul lui Dumnezeu pentru omenirea căzută.

Hristos a fost războiul ceresc în care s-a țesut haina neprihănirii de care goliciuma umană avea nevoie. În trupul Său divino-uman, legea Duhului de viață a biruit toate fortărețele pe care legea păcatului și a morții le ridicase în templul inimii, templul lui Dumnezeu ajuns în ruine. Asupra Lui au fost încercate toate șiretlicurile abisului, dar fără succes. S-a demonstrat fără urmă de îndoială că „omenescul unit cu divinul nu comite păcat“.

Pavel susține declarația lui Moise, că Mesia va fi ridicat dintre frații lor, cu moștenirea genetică a naturii umane. Explicația este simplă și clară:

„Hristos nu S-a prefăcut că ia natură umană; El chiar a luat-o, realmente. A posedat cu adevărat natură umană. «Astfel deci, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El Însuși a fost deopotrivă părtaș de ele» (Evr 2:14). El a fost fiul Mariei; a fost din sămânța lui David, pe linia descendenței umane. A fost declarat a fi om, chiar Omul Isus Hristos“ (RH 5 apr 1906).

În Hristos, privim taina lui Dumnezeu în splendoarea ei, revenirea slavei în templul gol al omenirii apostaziate. Trupul Său a fost războiul ceresc unde s-a țesut neprihănirea veșnică pentru familia omenească. Aceasta este singura speranță pentru noi:

„Privind întruparea lui Hristos în omenire, stăm uimiți înaintea unei taine de nepătruns, pe care mintea omenească nu o poate pătrunde. Cu cât ne gândim mai mult la ea, cu atât mai uimitoare devine... Divinul și omenescul erau misterios combinate, iar omul și Dumnezeu au devenit una. În această unire se află speranța rasei noastre căzute. Privind la Hristos în omenescul Său, noi privim asupra lui Dumnezeu, și vedem în El strălucirea slavei Sale, chipul perfect al Persoanei Sale“ (ST 30 iul 1896).

Acestea sunt adevăruri de o profunzime extremă, pe care Pavel le-a abordat doar în treacăt, doar ca să așeze o temelie pentru generațiile viitoare. Iar noi, în superficialitatea noastră, am dedus că îndreptățirea prin credință este toată evanghelia, întreaga doctrină a mântuirii.

Jones preia teologia lui Pavel despre taina evlaviei, adică revenirea Șekinei în templul inimii, unirea dintre divin și uman în fiecare membru al trupului lui Hristos. În fața delegaților la sesiunea CG din 1893, el explică locul unde a fost țesută haina neprihănirii de care Laodicea are disperată nevoie:

„«Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, și haină albă ca să te îmbraci cu ea.» Vă amintiți descrierea acestei haine, despre care am mai vorbit. Despre ea se spune că este «haina care este țesută în războiul cerului, în care nu există niciun fir de origine omenească.» Fraților, acea haină a fost țesută într-un corp omenesc. Corpul omenesc – trupul lui Hristos – a fost acel război, nu este adevărat? Haina a fost țesută în Isus; în același trup pe care dumneavoastră și cu mine îl avem, deoarece El a fost părtaș la aceeași carne și sânge ca noi toți. Trupul vostru și al meu, trupul pe care l-a avut Hristos cât a fost în această lume, este războiul în care Dumnezeu a țesut haina pe care noi trebuie să o purtăm în trup, și El dorește să o purtăm acum, ca și atunci când trupul va fi făcut nemuritor la sfârșit.

„Ce a fost acel război? Hristos în trup omenesc. Ce a fost țesut în el? [O voce din sală: «Haina neprihănirii»]. Haina aceasta este pentru noi toți. Neprihănirea lui

Hristos – viața pe care El a trăit-o – pentru noi, cei care o analizăm în această seară, este haina din acest pasaj. Dumnezeu Tatăl era în Hristos, împăcând lumea cu Sine. «Îl vor numi Emanuel – adică, Dumnezeu cu noi.» Prin urmare, El dorește ca haina aceasta să fie a noastră, dar nu dorește ca noi să uităm cine este Țesătorul. Nu suntem noi, ci Acela care locuiește în noi. Este Dumnezeu în Hristos. Hristos trebuie să fie în noi, la fel cum Dumnezeu era în El; caracterul Său trebuie să fie în noi, tot așa cum Dumnezeu era în El. Caracterul Său trebuie țesut în noi prin aceste încercări și ispitiri la care suntem supuși. Dumnezeu este țesătorul, dar nu fără noi. Este cooperarea dintre divin și uman – taina lui Dumnezeu în noi – aceeași taină ascunsă în evanghelie, și care este solia îngerului al treilea. Acesta este cuvântul Martorului Credincios“ (GCB Sermons, 1893, Study 10).

Poporul nostru nu a pășit în această experiență glorioasă. Taina lui Hristos în evanghelie nu este încă văzută, și de aceea suntem așa de ușor atrași de varianta începătoare a înlocuirii. Nu înțelegem că păcătuirea noastră continuă Îl menține pe Hristos junghiat, singura cale prin care păcătoși deconectați de la izvorul vieții pot fi ținuți în viață.

Când ne va cădea mahrama de pe față la acest subiect, vom împlini la literă profeția din Zaharia 12:10-14, înțelegând că am străpuns pe Întâiul nostru născut, Capul noii familii divino-umane, și că menținem această crimă de 120 de ani.

Doar după o astfel de revenire la realitate ne putem aștepta la deschiderea unui „izvor pentru păcat și necurăție“ (Zah 13:1).

Joaca aceasta de-a înlocuirea nu poate dura la infinit. Sigur, o mai putem prelungi. Mai putem sta la umbra mijlocirii, bucurându-ne încă o vreme de plăcerile de o clipă ale păcatului, dar odată vom plăti creditele astronomice ale acestui joc.

„Întruparea continuă a lui Hristos

Dacă solia 1888 despre neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea ar fi fost primită de poporul nostru, trâmbița a șaptea ar fi răsunat puternic și taina lui Dumnezeu s-ar fi sfârșit (Apoc 10:5-7).

Ce ne-ar împiedica să o facem să sune acum, la 120 de ani de când plănuieste Dumnezeu ca taina Sa să ia sfârșit? Putem avea un rol aici, sau cea trâmbiță va suna ea când pofteste, indiferent de reacția, interesul sau implicarea noastră?

Taina lui Dumnezeu, „Hristos în voi“, se va sfârși atunci când va fi realizată, împlinită, în poporul Său, iar miliardele de oameni de pe pământ vor avea ocazia să vadă din nou neprihănirea lui Dumnezeu în trup păcătos, reprodusă în copii Săi din toate limbile, națiunile, popoarele. Acesta este scopul etern al lui Dumnezeu, realizat pentru prima oară pe pământ, de la căderea lui Adam, în Omul Isus Hristos.

Acest scop este descris peste tot în Scriptură, de la Geneza la Apocalips, în limbajul ei metaforic, clădind o imagine impunătoare a scopului final al planului de mântuire: Curățirea Sanctuarului.

Studiind Materialele 1888 zilele trecute, vă imaginați ce surpriză extraordinară am avut, descoperind scopul etern al lui Dumnezeu exprimat într-un mod nou și cu totul necunoscut mie. Ascultați:

„Dumnezeu urmărește să facă din biserica Sa întruparea continuă a lui Hristos“ (The EGW 1888 Materials, 1709).

Am rămas mut de încântare. Prin urmare, întruparea nu s-a încheiat prin nașterea lui Hristos, ea trebuie să continue în biserica Sa, ai cărei membri trebuiesc făcuți părtași de natură divină. Iată cum continuă pasajul să explice scopul lui Dumnezeu cu biserica Sa:

„Lucrătorii evangheliei sunt sub-păstori, iar Hristos este păstorul divin. Membrii bisericii sunt agențiile active ale Domnului. Biserica Sa va avea o poziție proeminentă. Ea este trupul lui Hristos. Toate forțele ei trebuie să devină una cu marele Cap. Între membrii trupului lui Hristos trebuie să existe unitate de acțiune. Ei sunt părtași de natură divină, scăpând de întinăciunea care există în lume prin poftă. Această poftă are multe ramificații și vaste semnificații; dar cei care sunt părtași de natură divină vor păstra doctrinele cuvântului lui Dumnezeu în toată puritatea lor. Biblia trebuie urmată în esența ei.“

Exact așa. Esența Bibliei este curățirea Sanctuarului, pregătirea unui popor care să fie continuarea întrupării lui Hristos, temple sfinte în care Șekina să poată reveni la locul ei de drept, acolo de unde a fost gonită în Eden. Un grup de oameni, din toate semințiile, vor veni la nuntă, și astfel vor fi făcuți părtași de natură divină. Întruparea se va încheia, iar îngerul al șaptelea va reuși, în sfârșit, să sune din trâmbița lui, anunțând că scopul lui Dumnezeu în omenire a fost atins. Taina lui Dumnezeu a luat sfârșit.

La câțiva ani după 1888, întrebată despre data la care se va produce această măreață lucrare în poporul lui Dumnezeu, sora White răspundea cu tristețe:

„Nu pot specifica un timp anume pentru revărsarea Duhului Sfânt, când îngerul puternic se va coborî din cer, spre a se uni cu îngerul al treilea ca să încheie lucrarea pentru această lume; solia mea este că singura noastră siguranță se află în a fi gata pentru reînvierea cerească, păstrând făcliile aprinse. Hristos ne-a spus să veghem, căci nu știm ceasul în care va veni Fiul omului. «Vegheați și rugați-vă» este sarcina pe care ne-a dat-o Mântuitorul. Zi de zi trebuie să căutăm iluminarea Duhului, ca El să-Și poată face lucrarea asupra sufletului și caracterului. Oh, cât de mult timp a fost risipit pe lucruri mărunte și lipsite de importanță. Pocăiți-vă, deci, și întoarceți-vă la Dumnezeu, ca să vi se șteargă păcatele, când vor veni de la Domnul vremurile de înviere» (The EGW 1888 Materials, 960).

Vremurile de înviere de la fața Domnului au fost puse „în așteptare“, au fost blocate de necredința noastră de acum 120 de ani. Curățirea Sanctuarului pentru generația în viață a poporului lui Dumnezeu nu a putut începe, iar motivul stă acum clar în fața noastră: Indispoziția de a permite lui Dumnezeu să facă din biserică Sa „întruparea continuă a lui Hristos“.

La Minneapolis, cu tristețe trebuie să recunoaștem, frații s-au legat de nimicuri, speriați că legea din Galateni ar putea fi legea morală, deși Pavel avea acolo profunde adevăruri pentru un popor care urma să fie făcut „întruparea continuă a lui Hristos“.

Dar ei s-au dovedit oameni de nimic, demonstrând că evaluarea lui Pavel, întristat că frații lui se întorc la „învățăturile începătoare, slabe și sărăcicioase“, este mai actuală ca niciodată:

„Copilașii mei, pentru care iarăși simt durerile nașterii, până ce va lua Hristos chip în voi!“ (Gal 4:19).

Când ne întoarcem, sau ne prindem tare de „învățăturile începătoare, slabe și sărăcicioase“, Hristos nu poate lua chip în noi, iar întruparea Sa este întreruptă, blocată, ineficientă. Sanctuarul nu poate fi curățit.

Dacă ar putea privi ce se întâmplă astăzi în biserică, Pavel, Jones, Waggoner și Ellen White ar fi îngroziți să constate că au trecut atâția ani și Hristos nu a reușit să ia chip în poporul Său. Ar fi uimiți să vadă că taina lui Dumnezeu nu s-a sfârșit, și că îngerul al șaptelea nu a reușit să sune din trâmbița lui. S-ar îmbrăca în sac și cenușă, ca Ezra, ar striga ca Ioel, cu sufletul devastat observând cum poporul care trebuia demult să fie făcut „întruparea continuă a lui Hristos“ huzurește la braț cu fiicele Babilonului, mai dispus ca niciodată să participe la vindecarea cetății transformată în locuință a oricărei păsări necurate și urâte.

Dar Babilonul nu poate fi vindecat. Unii vor înțelege acest lucru, și se vor întoarce la poarta sanctuarului, la locul unde poporul lui Dumnezeu trebuia demult să fie făcut „întruparea continuă a lui Hristos“.

Fără Mijlocitor în fața unui Dumnezeu sfânt

Există un concept cheie în teologia ultimei generații care a fost greșit înțeles, greșit prezentat, ajungând astfel subiectul deriziunii celor care contestă doctrina noastră despre Sanctuar:

„Cei care trăiesc pe pământ când lucrarea de mijlocire a lui Hristos în sanctuarul de sus va înceta, trebuie să stea fără mijlocitor în fața unui Dumnezeu sfânt“ (GC 425).

Acest pasaj este folosit greșit, fiind făcut să spună că sfinții acelei perioade au ajuns la asemenea performanțe încât nu mai au nevoie de Dumnezeu, că trăiesc prin ei înșiși, prin realizările lor, fără păcat.

Este adevărat că un oarecare segment al dreptei radicale din adventism înclină să creadă că despre așa ceva este vorba aici. Totuși, această poziție este un simplu om de paie pe care se antrenează liberalii care nu cred în vindecarea totală de păcat înainte de revenirea lui Hristos. Autoarea nu a dorit să spună așa ceva, și vom vedea imediat în ce context așează ea declarația de mai sus.

În lumina Sanctuarului, mijlocirea este necesară atâta timp cât ispășirea nu s-a încheiat. Când ispășirea a fost realizată, mijlocirea încetează.

Când înțelegem că ispășire înseamnă at-one-ment, punerea împreună a două naturi despărțite de păcat, înțelegem imediat ce înseamnă să trăiești „fără mijlocitor în fața unui Dumnezeu sfânt“.

Pasajul este plasat în contextul discuției despre semnificațiile evenimentului petrecut în 1844. După Daniel 8:14, la acea dată Sanctuarul trebuia „curățit“. Până atunci, el fusese întinat. Autoarea citează Maleahi 3 în favoarea acestei înțelegeri:

„Iată, voi trimite pe solul Meu; el va pregăti calea înaintea Mea. Și deodată va intra în Templul Său Domnul pe care-L căutați: Solul legământului, pe care-L doriți; iată că vine, zice Domnul oștirilor. Cine va putea să sufere însă ziua venirii Lui? Cine va rămâne în picioare când Se va arăta El? Căci El va fi ca focul topitorului, și ca leșia nălbitorului. El va ședea, va topi și va curăți argintul; va

curăți pe fiii lui Levi, îi va lămuri cum se lămurește aurul și argintul, și vor aduce Domnului daruri neprihănite“ (Mal 3:1-3).

Este evident că lucrarea respectivă are de-a face cu „fiii lui Levi“, adică poporul lui Dumnezeu rămas credincios la acea oră a istoriei, și nu cu o clădire, o entitate neînsuflețită aflată undeva în infinit. Dumnezeu aduce făgăduința legământului cel veșnic la realizarea lui finală, „scrierea“ legii Sale în templul sufletului. Obține ceea ce a urmărit încă de la căderea lui Adam, adică „să facă din biserică Sa continuarea întrupării lui Hristos“.

În 1844, curățirea a început cu „cei morți în Hristos“, o lucrare de editare a copiei caracterului lor păstrat în memoriile cerești, în Hristos. Curând, ea trebuia să treacă la cei în viață. Dar nu a trecut, din motivele pe care le-am discutat cu alte ocazii.

Ce realizează această „curățire“ asupra sfinților în viață? Ce înseamnă acoperirea lor cu haina neprihănirii lui Hristos, despre care se face atâta discuție în aceste zile, dar nimeni nu poate dovedi că a primit-o?

Ascultați cum continuă pasajul din GC 425:

„Hainele lor trebuie să fie fără pată, caracterele lor trebuie curățite de păcat prin sângele stropirii. Prin harul lui Dumnezeu și prin eforturile lor stăruitoare, ei trebuie să fie biruitori în lupta cu păcatul. În timp ce judecata de cercetare se desfășoară în cer, în timp ce păcatele credincioșilor pocăiți sunt îndepărtate din Sanctuar, trebuie să aibă loc o lucrare specială de curățire, de îndepărtare a păcatului, în poporul lui Dumnezeu de pe pământ.“

Ceea ce generații întregi au numit a fi „judecata de cercetare“, din descrierea de mai sus înțelegem că aici este vorba despre lucrarea pe care noi o numim Nunta Mielului, unirea dintre divin și uman. Confirmarea că această înțelegere este legitimă se află chiar în același capitol, în care se explică faptul că Daniel 8:14, Daniel 7:13, Maleahi 3:1-3 și Matei 25 vorbesc despre același eveniment:

„Venirea lui Hristos ca Marele nostru Preot în Sfânta Sfințelor pentru curățirea Sanctuarului, descrisă în Daniel 8:14; venirea Fiului Omului la Cel Îmbătrânit de zile, prezentată în Daniel 7:13; venirea Domnului în Templul Său, vestită de Maleahi, sunt descrieri ale aceluiași eveniment; el este reprezentat, de asemenea, prin venirea Mirelui la Nuntă, descrisă de Hristos în parabola celor zece fecioare din Matei 25“ (GC 426).

Prin urmare, în momentul în care Nunta este realizată, mijlocirea încetează. Atâta timp cât cele două naturi sunt despărțite, cât timp at-one-ment nu s-a

realizat în copiii lui Dumnezeu de pe pământ, mijlocirea trebuie să continue. Nu mai este nevoie de mijlocire, atunci când împăcarea s-a realizat.

Mijlocirea a apărut datorită păcatului, care a produs despărțire între om și Dumnezeu. Odată păcatul îndepărtat, cele două naturi sunt din nou puse împreună, după scopul etern al lui Dumnezeu, iar mijlocirea încetează. În acest fel ajung sfinții ultimei generații să trăiască „fără mijlocitor în fața unui Dumnezeu sfânt“.

Au ajuns sfinții ultimei generații „fără păcat“ deoarece au depus eforturi mai mari ca alții, sau au fost dotați cu o musculatură spirituală mai dezvoltată? Nicidecum. Ei doar au avut curajul și credința să vină la Nuntă, deoarece au crezut și au răspuns apelurilor insistente că singura noastră șansă este să fim făcuți părtași de natură divină. Hainele lor „fără pată“ nu provin din performanța de a birui păcatele din viață, ci din faptul că Hristos le oferă haina neprihănirii Sale. Când Duhul revine în templul inimii, natura umană scapă de „legea păcatului și a morții“, încetează rebeliunea față de scopul etern al lui Dumnezeu.

Astăzi întreaga lume este păzită, păstrată, prin mijlocirea lui Hristos, în timp ce invitația de a veni la nuntă este încă valabilă. Cerul dorește să repete ispășirea realizată în Hristos cu fiecare membru al familiei omenești. De aceea Hristos trebuie prezentat bisericii și lumii „mai prominent“, adică Exemplul lui Dumnezeu pentru lume, Modelul după care trebuie neapărat fasonată omenirea, dacă înțelege și crede că legea lui Dumnezeu este singurul model pentru o societate liberă, fericită și prosperă.

Când omenirea se decide dacă primește sau nu oferta lui Dumnezeu, mijlocirea lui Hristos încetează, deoarece și-a atins scopul. Linia de despărțire este clar trasată între sfinți făcuți părtași de natură divină și păcătoși irecuperabili. Pe când sfinții ajung „plini de toată plinătatea lui Dumnezeu“, păcătoșii rămân sub controlul deplin al diavolului, fără nicio protecție din partea nimănui. Mijlocirea a încetat, deoarece nu mai este necesară. Dumnezeu respectă decizia finală a fiecăruia, sfânt sau păcătos. Sanctuarul ceresc este închis, deoarece Dumnezeu a reușit să facă din poporul Său „întruparea continuă a lui Hristos“. Ei trăiesc „fără mijlocitor în fața unui Dumnezeu sfânt“.

Sfinții generațiilor trecute

Un cititor îngrijorat ne avertizează că înțelegerea noastră despre părtășia cu natura divină deformează evanghelia, vestea bună. El susține că toți urmașii adevărați ai lui Dumnezeu, toți sfinții generațiilor trecute, au fost părtași de natură divină. Orice altă înțelegere, spune el, creează două evanghelii, adică standarde diferite pentru generații diferite.

În primul rând, ne bucură imens că alți și alți membri ai poporului nostru încep să înțeleagă esența tainei evlaviei, exprimată corect în cuvintele cititorului nostru: „Pavel și Ellen White au propovăduit o viață întreagă, prin scris sau prin viu grai, această binecuvântare, părtășia cu natura divină.“

Cu aceasta suntem total de acord. Ceea ce contestăm este concluzia pe care cititorul nostru o trage din declarația de mai sus, exprimată astfel:

„Este greu de crezut că niciunul dintre ascultătorii lor nu a primit binecuvântarea; și este absurd să credem că nici măcar ei nu au primit-o.“

Recunoaștem că este greu de crezut, și totuși este adevărat, dacă vom fi dispuși să onorăm propria noastră doctrină despre sanctuar.

Cititorul nostru continuă argumentația cu un pasaj din Spiritul Profeției, încercând să demonstreze că „și în cazul oamenilor neprihăniți din vechime lucrurile stau la fel. Am să prezint aici doar cazul lui Enoh“. Iată pasajul:

„Având o astfel de comuniune cu Dumnezeu, Enoh a ajuns să reflecte din ce în ce mai mult chipul divin. Fața lui strălucea de o lumină sfântă, chiar acea lumină care strălucea pe fața lui Isus. Venind în mijlocul oamenilor de la aceste comuniuni sfinte, chiar cei nelegiuiți priveau cu teamă manifestarea cerului pe chipul său... Caracterul sfânt al acestui profet reprezintă starea de sfințenie ce trebuie să fie atinsă de cei care vor fi «răscumpărați de pe pământ» (Apoc 14:3) la revenirea lui Hristos“ (PP 86; 88).

Din acest pasaj, cititorul nostru deduce că Enoh a fost părtaș de natură divină, ca și Domnul Hristos, conform ecuației mântuirii, că „omenescul unit cu divinul nu comite păcat“. Dacă pe fața lui Enoh strălucea slava lui Dumnezeu, nu este normal să credem că lumina venea din părtășia cu natura divină, ca și la Adam înainte de cădere?

Primul lucru care trebuie făcut, spre a clarifica acest subiect, este să răspundem la următoarea întrebare: Este slava de pe fața lui Enoh diferită de slava de pe fața lui Moise?

Această comparație este necesară deoarece despre Enoh avem foarte puține detalii, și este riscant să facem declarații categorice la acest subiect. Despre Moise însă avem informații aproape complete, lucru care ne permite să tragem anumite concluzii solide.

Ca și Enoh, Moise a avut lungi perioade de comuniune cu Dumnezeu. Coborând printre oameni de la aceste întâlniri, fața lui Moise strălucea de slava lui Dumnezeu. Poporul fugea de Moise, îngrozit de fața lui stranie, nepământească. Tot așa reacționau și oamenii din vremea lui Enoh, îngroziți de acel fenomen inexplicabil.

Dacă de aici tragem concluzia că Moise era părtaș de natură divină, trebuie neapărat să acceptăm că Moise nu păcătuia. Dar definiția nu poate fi anulată: „Hristos a venit să ne facă părtași de natură divină, și viața Lui declară că omenescul unit cu divinul nu comite păcat“ (MB 180).

A păcătuit Moise după întâlnirea lui cu Dumnezeu pe munte? Fără îndoială. Decretul divin este clar: „Pentru că n-ați crezut în Mine, ca să Mă sfințiți înaintea copiilor lui Israel, nu voi veți duce adunarea aceasta în țara pe care i-o dau“ (Num 20:12). Inspirația este explicită:

„Cel mai mare păcat constă în încercarea de a lua locul lui Dumnezeu. Poziția onorabilă pe care o ocupase Moise până atunci nu reducea gravitatea vinovăției, ci o mărea și mai mult... Moise era un reprezentant al lui Hristos, dar cât de trist a fost imaginea întinată! Moise a păcătuit, iar credințioșii lui trecuți nu putea ispăși pentru păcatul lui din prezent“ (4 T 369).

Această poziție este în deplin acord cu principiul enunțat în Ezechiel: „Dacă cel neprihănit se abate de la neprihănirea lui și săvârșește nelegiuirea, și moare pentru aceasta, moare din pricina nelegiuirii pe care a săvârșit-o“ (Eze 18:26).

De asemenea, este în deplin acord cu principiul enunțat de apostoli: „Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu“ (Rom 3:23). „Dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri, și adevărul nu este în noi“ (1 Ioan 1:8).

În momentul în care susținem că Moise fusese făcut părtaș de natură divină, dar apoi a păcătuit, intrăm în conflict grav cu definiția lui Pavel despre păcatul împotriva Duhului Sfânt, din care nu există mântuire:

„Căci cei ce au fost luminați odată, și au gustat darul ceresc, și s-au făcut părtași Duhului Sfânt, și au gustat Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu și puterile veacului

viitor și care totuși au căzut, este cu neputință să fie înnoiți iarăși și aduși la pocăință, fiindcă ei răstignesc din nou pentru ei pe Fiul lui Dumnezeu, și-L dau să fie batjocorit“ (Evr 6:4-6).

Dacă Moise a fost părtaș de natură divină, păcatul lui ar fi trebuit să însemne moartea a doua, definitivă. Dar nu s-a întâmplat așa, iar Moise este acum în cer. Tot la fel, dacă Fiul Omului ar fi păcătuț, El Însuși ar fi murit pentru totdeauna, și nu ar mai fi ieșit niciodată din mormânt.

Ștefan a fost și el în categoria celor cărora le-a strălucit fața, fără să fie totuși părtaș de natură divină (Fapte 6:15). A fost doar un semn din partea cerului că subiectul ce urma să fie dezbătut acolo, în Sinedriu, este de cea mai mare însemnătate, și că ei ar trebui să-i acorde toată atenția. Subiectul era sanctuarul, locul locuinței lui Dumnezeu.

La cincizecime Duhul coborâse peste ucenici, ca o „arvună“, în măsură limitată, ca o pregustare a venirii Sale în măsură bogată, în Ploaia Târzie. Toți beneficiaseră de ea, dar numai fața lui Ștefan a strălucit. De asemenea, Pavel a primit și el Duhul Sfânt, dar fața lui nu a strălucit. Nici fața sorei White.

Pavel are o explicație foarte potrivită referitor la slava aceasta de moment de pe fața unora. A lui Moise, de exemplu. Ascultați:

„Acum, dacă slujba aducătoare de moarte, scrisă și săpată în pietre, era cu atâta slavă încât fiii lui Israel nu puteau să-și piaronească ochii asupra feței lui Moise, din pricina strălucirii feței lui, cu toate că strălucirea aceasta era trecătoare, cum n-ar fi cu slavă mai degrabă slujba Duhului? Dacă slujba aducătoare de osândă, a fost slăvită, cu cât mai mult o întrece în slavă slujba aducătoare de neprihănire? Și în privința aceasta, ce a fost slăvit nici n-a fost slăvit, din pricina slavei care o întrece cu mult. În adevăr, dacă ce era trecător, era cu slavă, cu cât mai mult va rămâne în slavă ce este netrecător!“ (2 Cor 3:7-11).

El spune așa: Dacă doar metafora sanctuarului a făcut să strălucească slava lui Dumnezeu pe fața lui Moise – sau a lui Enoh, a lui Ștefan – pentru un moment, în trecut, ca să vă fie trezit interesul pentru „taina lui Dumnezeu“, ar trebui să înțelegeți ce va face pentru voi realitatea sanctuarului, împlinirea scopului lui Dumnezeu, unirea dintre uman și divin.

Realitatea sanctuarului este Isus Hristos. El este „slujba aducătoare de neprihănire“. În El a fost realizat scopul lui Dumnezeu pe pământ, pentru prima dată de la căderea lui Adam în păcat. El a adus „neprihănirea veșnică“ despre care vorbea Daniel (Dan 9:24). A fost prima demonstrație a ecuației mântuirii:

omenescul + divinul = fără păcat

Acest adevăr nu poate fi contestat: „Prin curățirea templului, Isus Și-a anunțat misiunea Sa mesianică și Și-a început lucrarea. Templul acela, înălțat pentru ca Dumnezeu să locuiască în el prin prezența Sa, avea ca scop să fie o pildă pentru Israel și pentru lume.

„Scopul lui Dumnezeu a fost din veacuri veșnice ca fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt până la om, să fie un templu în care să locuiască Creatorul. Din cauza păcatului, omul a încetat să mai fie un templu pentru Dumnezeu. Întunecată și mânjită de rele, inima omului a încetat să mai descopere slava Celui Sfânt. Dar prin întruparea Fiului lui Dumnezeu, scopul cerului este realizat din nou. Dumnezeu locuiește în corp omenesc, iar prin harul salvator inima devine din nou templul Său“ (DA 161).

„Realizat din nou“, adică după prima realizare în Adam, la geneza familiei omenești.

Acest pasaj nu permite interpretarea că scopul etern al lui Dumnezeu a fost realizat în Enoh, Moise, Iov, Ilie, Daniel sau alte personalități proeminente ale istoriei sacre.

Da, ei au fost prietenii lui Dumnezeu, loiali până la moarte cauzei sfinte, dar nu au fost împlinirea scopului etern al lui Dumnezeu.

Au fost cu toții „oameni supuși aceluiași slăbiciuni ca și noi“ (Iac 5:17), privind cu dor către încheierea legământului cel veșnic și urându-i bun venit de departe (Evr 11:13). Toți au fost păcătoși, despărțiți de slava lui Dumnezeu, și au recunoscut acest lucru fără dificultăți. Niciunul nu a pretins că este fără păcat. Dacă ar fi fost părtași de natură divină, erau obligați să vorbească la fel ca și Hristos: „Cine dintre voi poate dovedi că am păcat?“ (Ioan 8:46). Dar ei nu au făcut acest lucru:

„Priviți la Moise și toți profeții; priviți la Daniel și Iosif și Ilie. Priviți la acești bărbați, și dați-mi o singură propoziție în care ei pretind că sunt fără păcat. Sufletul care este în legătură strânsă cu Hristos, privind puritatea și excelența Sa, se va pleca în fața Sa cu fața plină de rușine“ (3 SM 353).

Dacă scopul lui Dumnezeu ar fi fost realizat din nou în Enoh, după căderea lui Adam, sora White ne-ar fi spus acest lucru. Ea spune că acel scop a fost realizat din nou „prin întruparea lui Hristos“. Ispășire înseamnă unirea dintre cele două naturi despărțite, at-one-ment, punerea împreună a ceea ce fusese despărțit prin păcat. Ea s-a realizat prin întruparea lui Hristos. Dacă ispășirea se realiza în Enoh, nu se mai realiza în Hristos. Dacă părtășia de natură divină era posibilă înainte de întruparea lui Hristos, atunci trebuie să renunțăm la sanctuar ca oglindă a planului de mântuire. Înainte de întruparea lui Hristos, calea consacrată nu era

deschisă pentru lucrarea din Sfânta Sfințelor (Evr 10:20). Drumul „nu era încă deschis“ către unirea dintre divin și uman „câtă vreme stătea în picioare cortul dintâi“ (Evr 9:8). Hristos a deschis, prin întruparea Sa, calea consacrată către desăvârșirea creștină, făcând posibilă – atât pentru sfinții din morminte cât și pentru cei în viață – scrierea legii în templul inimii.

Modul în care Dumnezeu face părtași de natură divină pe sfinții tuturor veacurilor, atât cei ce se odihnesc în Hristos cât și cei în viață din ultima generație, a fost explicat detaliat în articolul Laodiceea, poporul judecății, și nu mai reluăm acest subiect aici. Doar amintim că ambele categorii de urmași ai lui Hristos vor fi eliberați de păcat după o singură metodă, și vor fi măsurati după un singur standard: poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus. Adică, dispoziția de a fi aduși iarăși la starea dinaintea de păcatul lui Adam, la idealul lui Dumnezeu pentru „orice ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt până la om “ (DA 161).

Planul de mântuire oglindit în serviciul ceremonial spune că restaurarea sanctuarului se face în două faze: iertare și curățire. De-a lungul întregului an păcătoșii erau primiți la sanctuar prin credință. Prin acest gest, ei spuneau că regretă și deploră călcarea legii, și astfel își manifestau dorința pentru curățirea și biruința promise în lucrarea de curățire de la sfârșitul anului. În Ziua Ispășirii, păcatele iertate în cursul anului erau șterse, astfel realizându-se ispășirea, împăcarea cu Dumnezeu, at-one-ment.

Dacă respectăm acest model – care este temelia și stâlpul central al credinței noastre – concluziile se impun de la sine: a) Nimeni, dintre cei în viață, nu a fost curățit de păcat în cursul „anului“, de la păcatul lui Adam și până astăzi, deoarece Ziua Ispășirii pentru cei vii nu a avut loc; b) Ziua Ispășirii a început în 1844, pentru cei morți în Hristos, cărora li s-a dat „o haină albă“ și li s-a spus să mai aștepte puțin, că este o problemă cu generația în viață; c) Prin urmare, credincioșii generațiilor trecute aflați în morminte, inclusiv Noe, Iov, Daniel, Isaia, Ieremia, Pavel, Luther și Ellen White, au fost făcuți părtași de natură divină în lipsă, operația realizându-se asupra copiei perfecte a ființei lor aflată pe serverele cerești.

Cazurile excepționale, precum Enoh, Moise și Ilie, au fost făcuți părtași de natură divină în momentul plecării la cer, dar nu au trăit în acea stare, ca Hristos, înainte de plecarea la cer.

De ce oare a ales Dumnezeu să recupereze de pe pământ aceste persoane speciale când încă erau în viață? Au fost mai sfinți decât alții? Au atins un standard special neatins de ceilalți prieteni ai lui Dumnezeu?

În Ezechiel 14, unde încearcă să explice că neprihănirea nu este transferabilă, că ea trebuie ținută în templul individual al fiecărei persoane, Dumnezeu citează

numele proeminente ale celor trei martori și prieteni ai Săi: Noe, Daniel și Iov. De ce nu Enoh, Moise și Ilie, dacă ei erau cei care au atins nivelul suprem de sfințenie?

Eu cred că Enoh, Moise și Ilie au fost luați la cer pentru motive cât se poate de obiective, și nu ca un capriciu al guvernării divine; și nici deoarece erau părtași de natură divină.

Civilizația zilelor lui Enoh alesese calea rebeliunii alături de Lucifer și hoardele lui. Acum, întreaga structură a societății era așezată pe principiile pomului cunoștinței binelui și răului. Planeta însă nu fusese creată spre a funcționa după aceste reguli străine și aberante. Ea nu putea rezista la infinit tratamentelor abuzive rezultate din noua strategie care i se aplica. Societatea se îndrepta vertiginos către o catastrofă de proporții globale, iar Dumnezeu era nevoit să ia măsuri excepționale spre a-i avertiza că merg la pieire.

Printre pușinii locuitori rămași loiali guvernării divine, Enoh a ales calea neprihănirii, contrară căilor lumii. Era un protest față de ceea ce se întâmpla în lume, și nu se rușina să arate deschis că face parte dintr-un popor „care locuiește deoparte și nu face parte dintre neamuri“. Nu era speriat de eticheta de „sectă“ aberantă, și nici nu a încercat să ajute societatea integrându-se în moralitatea, cultura și spiritualitatea ei. El onora comuniunea cu Dumnezeu și cultiva principiile neprihănirii sub ochii oamenilor, în contrast cu obiceiurile vremii. Viața lui de umblare cu Dumnezeu îl făcea să înțeleagă clar că lumea se îndreaptă către o catastrofă, și că el are o misiune. Prin voce și faptă el condamna noua ordine fasonată după principiile pomului cunoștinței binelui și răului.

Dar lumea de atunci nu era mai dispusă să asculte decât cea de astăzi. De aceea, Dumnezeu a recurs la o soluție excepțională spre a valida mărturia lui Enoh. Prin acel gest nemaiauzit până atunci, El spunea omenirii așa: „Nu doriți să ascultați ce spune Enoh? Nu credeți că ați pornit pe un drum de unde nu mai există întoarcere? Voi chestionați autoritatea lui și respingeți soluția lui pentru viață și prosperitate. Ei bine, ca să știți că între voi a fost un profet autentic, ca să înțelegeți că solia lui este vitală pentru salvarea voastră, Eu trec la măsuri excepționale. Poate așa vi se vor deschide ochii, să înțelegeți că autoritatea lui este autentică, iar solia lui singura opțiune care v-a mai rămas.“

Enoh a fost luat la cer, iar evenimentul trebuia să zguduie din temelii lumea aceea. Nu s-a întâmplat așa. De aceea, Enoh va fi o mărturie de necombătut că Dumnezeu a făcut tot ce se putea face după regulile neprihănirii spre a-i convinge că se nimicesc singuri. Odată, în viitor, civilizația aceea va rămâne mută în fața acestei dovezi copleșitoare. Vor trebui să declare că Dumnezeu nu are nicio vină

În cataclismul devastator care i-a spulberat, că El a făcut orice se putea face spre a-i salva. Enoh va fi acolo, plângând pe zidul Noului Ierusalim.

Moise s-a aflat într-o situație asemănătoare. Domnul l-a chemat la o mare lucrare, aceea de a scoate pe poporul Său din robie, de a-i duce în țara promisă și de a face din ei ambasadorii Săi pe la curțile imperiale ale lumii. Trebuiau să fie purtători de lumină, soli ai caracterului lui Dumnezeu, propovăduitori ai farmecului inegalabil al lui Hristos.

Dar ei voiau altceva. Voiau să fie ca neamurile. De aceea s-au împotrivit permanent lui Moise. Au mers până acolo încât au ajuns să creadă că el lucrează cu puterea lui Beelzebub. Au făcut orice ca să scape de el și de puterea care îi garanta autoritatea. Chiar voiau să se întoarcă în Egipt, și doar dragostea fără margini a unui Dumnezeu insultat profund și permanent i-a salvat de la sinucidere sigură.

Moise face o radiografie foarte dureroasă a inimii lui Israel, care urma să alunge pe Dumnezeu din treburile națiunii cu o nonșalanță uluitoare:

„Căci eu îți cunosc duhul tău de răzvrătire și încăpățănarea ta cea mare. Dacă vă răzvrățiți voi împotriva Domnului cât trăiesc eu încă în mijlocul vostru, cu cât mai răzvrățiți veți fi după moartea mea!... Căci știu că după moartea mea vă veți strica, și vă veți abate de la calea pe care v-am arătat-o; și în cele din urmă vă va ajunge nenorocirea, dacă veți face ce este rău înaintea Domnului, până acolo încât să-L mâniati prin lucrul mânilor voastre“ (Deut 31:27-29).

Spre a confirma fără umbră de îndoială că Moise a fost slujitorul lui Dumnezeu și nu al lui Beelzebub, Dumnezeu a apelat și acum la măsura de extremă urgență de a-l lua pe prietenul Său la cer. Pentru generațiile următoare, aceasta trebuia să însemne că Moise nu a vorbit și nu a acționat de capul lui. Era un moment de criză majoră, ca și în cazul lui Enoh, deoarece sanctuarul era vital în desfășurarea ulterioară a mării controversate. Odată, în viitor, poporul vremii lui Moise va rămâne mut în fața dovezii copleșitoare pe care au bagatelizat-o. Moise va fi acolo, plângând pe zidul Noului Ierusalim.

Cu Ilie a fost la fel. Așa cum avertizase Domnul prin Moise, poporul lui Dumnezeu a supraviețuit din criză în criză, cu rare momente de pocăință și realism, de cele mai multe ori produse de amenințările majore la care erau supuși de vecinii lor ostili. Ezechiel face o cronică foarte realistă a rebeliunii poporului sfânt în capitolul 20 al cărții sale. De la ieșirea din Egipt și până în prezentul acela idolatru, Israel a ales mereu căile răzvrătirii și alipirii de idoli deșerți.

Dar cea mai serioasă criză din întreaga istorie a rebeliunii lui a avut loc în vremea lui Ilie. Ahab și Izabela aplicau cu premeditare un proiect grandios de a

face pe Israel „capul și nu coada“ printre împărățiile pământului, proiect pe care Balaam l-a ratat odată, demult, când a încercat să împiedice pe Israel să fie „un popor care locuiește deoparte, și nu face parte dintre neamuri“. Acum curtea regală constata că auspiciile sunt favorabile realizării proiectului de împrietenire cu lumea.

Baal se furișase de mult timp în spiritualitatea poporului, care se arăta tot mai dispus să împrumute obiceiurile și practicile religioase ale vecinilor. Cum aripa anostă și fundamentalistă a națiunii fusese adusă la tăcere pe calea cea mai eficientă, curtea regală nu mai vedea nicio problemă în realizarea planului. Țara se umpluse de altare care nu erau templul Domnului, dar nimeni nu părea să observe subtila modificare. Totul era bine în Israel.

Totul, cu excepția unei voci disidente. A lui Ilie. El provoca administrația cu o tulburătoare declarație: „Viu este Domnul, Dumnezeul lui Israel, al cărui slujitor sunt, că în anii aceștia nu va fi nici rouă, nici ploaie, decât după cuvântul meu“ (1 Regi 17:1).

Istoria este cunoscută, și nu mai insist. Națiunea a avut o confirmare spectaculoasă că dumnezeul ei fusese Baal, și că preoții oficianți fuseseră slujitorii lui, dar reforma obligatorie după o astfel de trezire la realitate nu s-a produs. Ahab s-a înconjurat din nou de teologi mincinoși (2 Cron 18:3-27), elevii școlilor de teologie ai căror profesori muriseră în condiții așa de tragice, oameni care aveau îndoieli serioase că Ilie a fost un profet autentic. Era așa deoarece ei aveau „un duh de minciună“ (2 Cron 18:21) în gură, și nicidecum Duhul lui Dumnezeu.

Dumnezeu a făcut și acum un gest ieșit din comun, dar absolut necesar într-o astfel de situație. Trebuia confirmat pentru generațiile viitoare că Ilie a avut dreptate în evaluarea lui că preoții poporului sfânt se află în slujba lui Baal, și că astfel națiunea a sfâșiat îndurarea protectoare de care avea nevoie pentru a supraviețui. Idolatria subtilă fiind un tipar care urma să se repete până la sfârșitul istoriei, Dumnezeu a dorit să marcheze cu autoritate divină acest pericol mortal.

Acesta este motivul pentru care Ilie a fost luat la cer. Este o avertizare serioasă pentru orice generație: „Nu cumva să vă pierdeți cumpătul, când voi trimite pe robii Mei, în duhul și puterea lui Ilie, să vă spună că Baal v-a amestecat din nou cu vrăjile lui despre o societate prosperă și pașnică. Când un singur om vorbește împotriva întregii națiuni, nu uitați de robul Meu Ilie.“

Odată, în viitor, generații întregi ale poporului lui Dumnezeu, cărora nu le-a venit să creadă că L-au confundat pe Hristos cu Baal, vor rămâne fără cuvânt când vor constata că „duhul și puterea“ lui Ilie a fost printre ei, și nu au știut. Ilie va fi acolo, plângând pe zidul Noului Ierusalim.

În final doresc să clarific un aspect mai puțin înțeles, în această discuție despre părăsirea de natură divină. Există concepția greșită că Dumnezeu a predestinat cumva evenimentele majore ale planului de mântuire, care trebuie să respecte o anumită linie profetică. Nu, Dumnezeu nu a descoperit lui Daniel schița celor 2300 de seri și dimineți deoarece acesta era planul Său pentru încheierea marii controversate. Dumnezeu a văzut ceea ce urma să se întâmple, a privit viitorul, a observat cum răspunde poporul Său la descoperirea luminii, și a marcat evenimentele profetic, pentru întărirea credinței noastre.

Prin urmare, Dumnezeu nu dorea ca Ziua Ispășirii să înceapă abia în 1844. Ea putea avea loc oricând, și cu cât mai repede cu atât mai bine, dacă poporul Său înțelegea și dorea acel lucru. Dar „încăpățânarea“ de care vorbeau Moise și Ezechiel a împiedicat împlinirea scopului lui Dumnezeu cu poporul Său.

Fiecare generație a refuzat invitația la nuntă, la unirea dintre divin și uman, la împlinirea legământului cel veșnic. Dumnezeu nu așteaptă o generație de sfinți cu steroizi spirituali spre a „dovedi“ lumii ce poate face evanghelia.

Scopul Său etern este să vindece familia umană de păcat, să ne convingă că „Eu sunt Domnul care vă sfințesc“, și astfel să venim plini de încredere la Nuntă, această operațiune spectaculoasă de vindecare, de recuperare din păcat.

Oferta este – și a fost mereu – deschisă pentru oricine, indiferent de cultură, religie, neam. Când acest adevăr este predicat corect în poporul lui Dumnezeu, și acceptat de o parte a lui, Nunta are loc cu ei și imediat se încheie marea controversă, și implicit istoria.

Modelul pentru o astfel de realitate este Domnul Hristos, singurul membru al familiei omenești făcut părtăș de natură divină. Când Dumnezeu a adus în mijlocul poporului Său un Om în care scopul Său etern în creațiune a fost împlinit, care a fost reacția națiunii?

L-au urât cu toată inima lor, și au avut grijă nu numai să-L elimine fizic, prin răstignire, dar au aranjat lucrurile în așa fel încât să fie blestemat de Dumnezeu și astfel să piardă și viața veșnică. Ei L-au acuzat de erezie și blasfemie, iar aceste infracțiuni erau pedepsite prin omorâre cu pietre. Acest mod de pedeapsă capitală nu garanta însă pierderea vieții veșnice. Doar atârănarea pe lemn aducea blestemul lui Dumnezeu, adică pierderea vieții veșnice.

Au obținut ceea ce și-au dorit, dar pacea pe care o căuta Caiafa pentru poporul lui nu a venit. Israel s-a scufundat rapid în mocirla fărădelegii, și curând a fost spulberat de pe harta lumii, ca o dovadă că nelegiuirea duce la dezastru, că păcatul ucide. Recitiți istoria acelor zile și îngroziți-vă de ceea ce este capabilă inima omenească atunci când alungă protecția harului divin.

Ni s-a spus că nimicirea națiunii iudaice este o oglindă în care trebuie să vedem distrugerea finală a întregii civilizații umane:

„Iudeii își făuriseră singuri cătușele; ei își umpluseră paharul răzbunării. În distrugerea totală care a căzut peste ei, ca națiune, și în toate vaiurile care i-au urmat în împrăștierea lor, ei n-au făcut decât să culeagă ceea ce ei înșiși semănaseră. Profetul spunea: «Pieirea ta, Israele, este că ai fost împotriva Mea», «ai căzut prin nelegiuirea ta» (Osea 13,9; 14,1). Suferințele lor sunt reprezentate adesea ca o pedeapsă care a venit asupra lor, ca urmare a hotărârii directe a lui Dumnezeu. În felul acesta, marele amăgitor caută să-și ascundă lucrarea. Printr-o respingere continuă a iubirii și a milei divine, iudeii au făcut ca ocrotirea lui Dumnezeu să le fie retrasă, iar lui Satana i-a fost îngăduit să-i conducă după voința lui. Cruzimile oribile care au avut loc la distrugerea Ierusalimului sunt o demonstrare a puterii răzbunătoare a lui Satana asupra acelor care se supun stăpânirii lui...

„Profeția Mântuitorului cu privire la căderea judecăților lui Dumnezeu peste Ierusalim trebuie să aibă o altă împlinire, față de care acea distrugere teribilă era doar o umbră slabă. În soarta cetății alese putem vedea soarta unei lumi care a respins mila lui Dumnezeu și a călcat în picioare Legea Sa. Întunecate sunt rapoartele decăderii omenești, la care pământul a fost martor în decursul lungilor lui veacuri de crimă. Inima slăbește și mintea se pierde privind toate acestea. Teribile au fost rezultatele lepădării autorității Cerului. Însă o scenă și mai întunecată este prezentată în descoperirea viitorului. Rapoartele trecutului procesiunea lungă a conflictelor, a agitațiilor și a răscoalelor, «învălmășeala luptei și haina de război tăvălită în sânge» (Is. 9,5) – ce sunt toate acestea în contrast cu grozăviile zilei aceleia, când Duhul înfrânător al lui Dumnezeu va fi retras cu totul de la cei nelegiuți și nu va mai ține în frâu răbufnirea patimilor omenești și mânia satanică? Lumea va vedea atunci, ca niciodată mai înainte, rezultatele stăpânirii lui Satana“ (GC 36).

Dumnezeu nu are nicio parte, niciun amestec, în răsturnarea Babilonului spiritual și nimicirea civilizației noastre. El vine cu oferta cea mai amețitoare de vindecare și reparare a societății, o ofertă de pace, bucurie și restaurare a neprihănilor veșnice. În sfârșit, după milenii de luptă, Dumnezeu obține de la poporul Său dreptul și autorizația de a realiza legământul cel veșnic. Ei vin la nuntă, iar El îi face părtași de natură divină. Dintr-o dată apare pe pământ o nouă familie de oameni, ca o dovadă a intențiilor lui Dumnezeu cu întreaga populație, fără niciun fel de discriminare. Noua familie divino-umană trăiește în neprihănire, o viață de curăție nemaivăzută de la Hristos încoace. Prin ei, Dumnezeu arată lumii că El este Părintele națiunilor, adevăratul Medic și Mântuitor.

Care este reacția lumii? La sugestiile și sub presiunea trinității diabolice alcătuită din balaur, fiară și profetul mincinos, omenirea este amăgită și făcută să respingă oferta iubitoare a lui Dumnezeu, confirmată prin „cei 144000“ din toate națiunile pământului. Sunt făcuți să creadă că acei oameni reprezintă o amenințare mortală la adresa siguranței globale, și că singura măsură sănătoasă ar fi eliminarea lor.

Astfel, curțile legislative ale pământului emit legi prin care cetățenii sunt obligați să calce legea lui Dumnezeu. Oamenii trec oficial, prin lege, de partea lui Baal și împotriva lui Dumnezeu, iar El este astfel obligat să le respecte decizia. Decretul acesta religios este o repetare a deciziei lui Caiafa de a-și rupe hainele în ședința condamnării lui Ștefan. Prin acest gest, Caiafa despărțea națiunea de Dumnezeu, refuza și ultima ofertă de pace din partea cerului, ofertă susținută cu argumente de necombătut.

Ca urmare a decretului religios, harul lui Dumnezeu se retrage de pe pământ, iar națiunile sunt lăsate „în voia minții lor blestemate“, la discreția pasiunilor nestăpânite ale inimii lor stricate. Pământul este scufundat într-o anarhie din care nu există întoarcere, lucru care duce la anihilarea totală a vieții pe pământ.

Acesta este motivul pentru care „ultima generație“ este ultima generație. Când apar oameni părtași de natură divină, omenirea ia decizia criminală de a se împotrivi lui Dumnezeu total și fără rezerve. Așa a fost în cazul Domnului Hristos, la scară mică, și așa va fi cu generația finală a celor făcuți părtași de natură divină, la scară globală.

Doar astfel se poate explica motivul pentru care generațiile sfinților din vechime nu au fost părtașe de natură divină. Pavel, Ellen White și toți ceilalți se odihnesc în morminte, deși au crezut și predicat evanghelia curată. Lor li s-a dat haina neprihănirii veșnice în lipsă, curățirea lor s-a efectuat asupra „cortului“ lor din cer, acela despre care vorbea Pavel așa frumos (2 Cor 5:1).

Doar îndărătnicia noastră de a înțelege lumina trimisă asupra acestui subiect îi ține încă în morminte pe acești scumpi prieteni ai lui Dumnezeu, deși trebuiau demult să se bucure de truda sufletului lor în comunicarea acestui subiect vital.

Ne înțelegem noi responsabilitatea în această tragedie?

„Într-o singură zi”

„Căci iată că numai spre piatra aceasta, pe care am pus-o înaintea lui Iosua, sunt îndreptați șapte ochi; iată, Eu Însumi voi săpa ce trebuie săpat pe ea, zice Domnul oștirilor; și într-o singură zi voi înlătura nelegiuirea țării acesteia“ (Zah 3:9).

Acest verset din cartea profetului Zaharia este partea finală a viziunii despre Iosua și îngerul. Viziunea oferă detalii despre lucrarea importantă pe care Dumnezeu o are de făcut cu poporul Său în Ziua Ispășirii finale. Este descris momentul în care Mireasa lui Hristos va fi îmbrăcată cu haine de în subțire, strălucitor și curat.

În ciuda credinței populare că haina neprihăririi lui Hristos este oferită la botez, la nașterea din nou, viziunea lui Zaharia despre marele preot Iosua spune că haina aceasta este oferită la Ziua Ispășirii, chiar înainte de închiderea harului. Când primește haina de sărbătoare, Iosua este încă îmbrăcat cu „haine murdare“. Iată o confirmare că viziunea privește Ziua Ispășirii finale, adică încheierea, realizarea, împlinirea ei finală cu biserica rămășiței:

„Viziunea lui Zaharia despre Iosua și îngerul se aplică în mod deosebit experienței poporului lui Dumnezeu în încheierea mării zile a ispășirii“ (PK 587).

Apoi este descrisă desfășurarea acestei lucrări, realizate „într-o singură zi“, ziua Domnului, în care păcatele poporului Său sunt îndepărtate pentru totdeauna:

„În timp ce copiii lui Dumnezeu își umilesc sufletele, rugându-se pentru curăție de inimă, se dă porunca: «Dezbrăcați-l de hainele murdare de pe el», și sunt rostite cuvintele de speranță: «Iată că îndeprtez nelegiuirea de la tine, și te îmbrac în haină de sărbătoare».

Ce înseamnă acest limbaj metaforic?

„Haina nepătată a neprihăririi lui Hristos este așezată asupra copiilor lui Dumnezeu, încercați, ispitiți, dar credincioși. Disprețuita rămășiță este îmbrăcată cu haine slăvite, spre a nu mai fi niciodată întinată de murdăriile lumii. Numele lor sunt păstrate în cartea vieții Mielului, alături de credincioșii tuturor veacurilor. Ei au rezistat atacurilor amăgitorului; răcnetul balaurului nu i-au făcut să renunțe la loialitatea lor. Acum ei sunt pentru eternitate la adăpost de vicleniile ispitorului. Păcatele lor sunt transferate asupra inițiatorului păcatului.“

Aici este prezentată o lucrare viitoare, care până în prezent nu a putut fi realizată, din păcate. Puteți asculta oricâte declarații bombastice despre neprihănirea prin credință, dacă ea nu este prezentată în detaliile descrise în acest

pasaj inspirat, este deșertăciune și goană după vânt. De ani de zile se laudă acest popor că el a primit haina neprihănirii lui Hristos, că iubește și predică neprihănirea prin credință, fără să știe că haina este oferită în Ziua Ispășirii finale, după care s-a terminat cu păcatul din viața lor. Pasajul continuă:

„Acum rămășița nu este doar iertată și acceptată, dar și onorată. «O mitră curată» este pusă pe frunțile lor. Ei vor fi împărați și preoți pentru Dumnezeu. În timp ce Satana năvălește cu acuzațiile lui, încercând să distrugă acel grup de oameni, îngeri sfinți, nevăzuți, trec printre ei și așează pe frunțile lor sigiliul viului Dumnezeu“ (PK 591).

Aceasta este descrierea perfectă a Nunții Mielului, lucrare realizată „într-o singură zi“, și care atinge, în sfârșit, scopul etern al lui Dumnezeu în planul de mântuire: Încheierea întrupării lui Hristos. Taina lui Dumnezeu se încheie, iar omenirea are acum ultima ocazie să vadă ceea ce nu a reușit să vadă în Hristos timp de două milenii.

Trupul colectiv al lui Hristos este format, copiii Săi au ajuns „plini de toată plinătatea lui Dumnezeu“, iar omenirea privește din nou Odrasla:

„Ascultă, deci, Iosua, mare preot, tu și tovarășii tăi de slujbă, care stau înaintea ta – căci aceștia sunt niște oameni care vor sluji ca semne. Iată, voi aduce pe Robul Meu, Odrasla“ (Zah 3:8).

În timp ce Dumnezeu aduce înaintea lumii soluția simplă la problema păcatului prin poporul Său devenit trupul colectiv al lui Hristos, Odrasla, Robul Domnului, diavolul personifică pe Hristos. Taina evlaviei și taina fărădelegii stau față în față, într-o ultimă încleștare de moarte. În această „singură zi“ sunt clarificate nedumeririle milenare ale civilizației umane cu privire la marea controversă dintre Hristos și Satana.

Această „singură zi“ este mai aproape decât ne imaginăm, și nu există motiv suficient de serios pentru generația prezentă a poporului lui Dumnezeu de a refuza încă o dată invitația la Nuntă.

„Să Mă depărteze de Sfântul Meu locaş“

Temelia guvernării divine, scopul etern al lui Dumnezeu, legământul cel veşnic – toate sunt expresia aceluiaşi concept: „Hristos în voi“, pentru care Templul era o pildă. Aceasta este „taina evlaviei“.

„Taina fărădelegii“ urmăreşte să strice acest fundament al guvernării divine, să alunge pe Dumnezeu din templul Său, să anuleze părtăşia de natură divină.

Este o încheştare mortală, care a paralizat întregul univers.

Când a amăgit-o pe Eva în Eden să se deconecteze de la izvorul vieţii, Satana a anulat legământul cel veşnic. Scopul lui Dumnezeu cu omul a fost stricat. Fiind creat ca agent moral liber, omul avea puterea să decidă asupra propriei lui vieţi, dacă doreşte sau nu să fie un templu, o locuinţă a lui Dumnezeu. La sugestia mincinoasă a diavolului, familia omenească a refuzat scopul lui Dumnezeu. Duhul Sfânt S-a retras, iar omul a rămas un templu gol.

De atunci, stăpânitorul acestei lumi fabrică o spiritualitate paralelă, cu o dublă intenţie: Să ofere o impresie de religiozitate, dar să asigure alungarea lui Dumnezeu din templul inimii.

Toată istoria poporului lui Dumnezeu se află sub amprenta acestei bătălii. Credinţa lui Hristos chema poporul la împlinirea scopului lui Dumnezeu, la întoarcerea Şekinei în casa ei. Spiritualitatea demonilor căuta să depărteze pe Dumnezeu de Sfântul Său locaş.

Bătălia de astăzi este dusă exact în aceşti termeni. În timp ce Dumnezeu ne cheamă la Nunta Mielului, balaurul ne îmbie cu urâciunile tainei fărădelegii, astfel ca Dumnezeu să nu Se poată întoarce în locuinţa Sa; să stea cât mai departe de Sfântul Său locaş.

Vă interesează prezentul şi viitorul bisericii? Nu trebuie decât să aruncaţi o privire în descoperirea profetică a lui Ezechiel. Capitolul opt descrie cu precizie prezentul nostru, iar capitolul nouă ilustrează viitorul imediat al bisericii, dacă nu suntem dispuşi să înţelegem tragedia în care suntem implicaţi.

Ezechiel este dus în spatele cortinei, ca să poată înţelege care este faţa reală a închinării, a spiritualităţii poporului lui Dumnezeu. Deşi credinţa populară era că slujba divină este păstrată cu credincioşie, idolatria mascată în evlavie autentică era în floare.

Idolul geloziei era aşezat la uşa sanctuarului (8:5). Preoţii tămâiau înaintea unor idoli scârboşi, chiar în incinta sanctuarului (8:8-12). Femeile evlavioase îl plâneau pe Tamuz (8:14). Bărbaţii de seamă ai naţiunii stăteau cu spatele la templul

Domnului și cu fața spre răsărit, închinându-se soarelui (8:16), iar închinarea aceasta se desfășura „în curtea dinăuntru a Casei Domnului“ între „pridvor și altar“, acolo unde ar fi trebuit să se întâmple cu totul altceva (Ioel 2:17).

Toate aceste activități păgâne aveau un singur scop:

„Fiul omului, vezi ce fac ei? Vezi tu marile urâciuni pe care le săvârșește aici casa lui Israel, ca să Mă depărteze de Sfântul Meu locaș?“ (Eze 8:6).

Practicile descrise aici nu erau simple tradiții nevinovate, achiziții culturale fără semnificații religioase, așa cum li se pare multora din poporul nostru. Ele erau „urâciuni“, iar scopul lor era cât se poate de serios: „Să Mă depărteze de Sfântul Meu locaș“.

De ce ne simțim atrași de tradițiile nevinovate ale bisericilor „surori“? De ce împrumutăm exercițiile spirituale ale evului întunecat? De ce îmbrățișăm tot mai vizibil teologia închinătorilor la soare travestiți în creștini autentici? De ce le socotim doar simple elemente de decor, bune de împodobit templul Domnului?

Ca și strămoșilor noștri, nici nouă nu ni se pare că ele ar reprezenta o gravă depărtare de la credința adevărată. Le tratăm cu totală lejeritate, deși scopul lor ascuns este cât se poate de serios: „Să Mă depărteze de Sfântul Meu locaș“.

Ele nu sunt simple elemente culturale, care să îmbogățescă spiritualitatea adventistă, ci „marile urâciuni“ prin care Dumnezeu este împiedicat să revină în locuința Sa, în templul inimii.

Simțiți durerea teribilă din glasul lui Dumnezeu? Înțelegeți agonia sufletului Său, văzând cum urâciunile practicate de poporul Său Îl depărtează de scopul Său etern? Ce sfâșiere de inimă trebuie să-I zguduie ființa, observând cum bărbații noștri de frunte stau cu spatele la Templul Său, și cu fața spre teologia soarelui, a închinătorilor primei zile a săptămânii.

Biserica lui Dumnezeu de astăzi se află la granița dintre capitolele opt și nouă din Ezechiel. Taina evlaviei și taina fărădelegii sunt prinse în ultimul lor conflict. Ele se maturizează împreună, și curând își vor dovedi puterea în viețile oamenilor care le-au acceptat.

Înlocuitor, exemplu, model

Polarizarea din biserică în două mari tabere, conservatori și liberali, este provocată mai ales de concepțiile divergente despre ispășire. Cine este Hristos: Înlocuitorul, sau Exemplul nostru?

Hristos este și Înlocuitorul, și Exemplul nostru, dar în ce sens?

Dreapta radicală crede că El este Exemplul nostru, dar consideră că trebuie să imităm faptele lui Isus, să facem ceea ce a făcut El, nu să devenim ceea ce a fost El, adică Modelul pentru genul de omenire pe care îl dorește Dumnezeu.

Stânga liberală crede că El este Înlocuitorul nostru, dar consideră că singurul scop al jertfei ispășitoare este acela de a-i ajuta pe oameni să trăiască în fărădelege prin credință.

Dacă ar crede solia 1888, pe care cu buzele declară că o predică, ambele categorii ar înțelege repede ce a vrut Dumnezeu să spună când a afirmat că dorește să facă din biserică Sa „continuarea întrupării lui Hristos“.

Înlocuirea, mijlocirea, este necesară, în sensul descris de Pavel: „Căci, pe când eram noi încă fără putere, Hristos, la vremea cuvenită, a murit pentru cei nelegiuți“ (Rom 5:6).

Dar El nu a fost înlocuitor pentru ca nelegiuții să rămână nelegiuți la infinit. A fost jertfă de ispășire și înlocuitor până când stricăciunea produsă în Eden era reparată, restaurată. În termenii Sanctuarului, până când Nunta este realizată. Până nu are loc Nunta, Hristos este în cel mai real sens răstignit, crucificat, acesta fiind singurul mod în care nelegiuții pot fi ținuți în viață.

Solia neprihănirii lui Hristos chema biserica să privească la Isus ca model pentru scopul lui Dumnezeu, deoarece viziunea ei despre Hristos ca înlocuitor o împiedică să vină la Nuntă, și menține inutil pe Hristos ca un Miel junghiat.

Dreapta radicală a deformat însă imaginea lui Hristos, prezentându-L mai mult ca exemplu decât ca model. Respingând solia neprihănirii lui Hristos în 1888, acești frați nu au mai reușit să vadă că El trăia în neprihănire doar datorită locuirii lui Dumnezeu în El. De aceea au înhămat biserica la un program de fapte mântuitoare, o imitație a faptelor lui Hristos, în speranța că odată, cândva, o generație va reuși să atingă nivelul desăvârșirii atins de Hristos, și vor fi sigilați.

Nu s-a întâmplat, și nu se va întâmpla așa niciodată, deoarece rolul Său de model era altul.

Iată o foarte corectă explicație a scopului lui Dumnezeu, descoperit în Hristos ca model:

„Cei care susțin că nu era posibil ca Hristos să păcătuiască, nu pot crede că El a luat realmente asupra Sa natura umană. Dar nu a fost Hristos ispitit, nu doar de Satana în pustie, dar de-a lungul întregii Lui vieți, de la tinerețe până la maturitate? A fost ispitit în toate lucrurile ca și noi, dar deoarece a rezistat cu succes ispitei în orice formă, a dat omului un exemplu desăvârșit, și prin amplele prevederi făcute în Hristos, noi putem deveni părtași de natură divină, scăpând de întinăciunea care există în lume prin poftă! (17 MR 336).

În paragraful imediat următor, Dumnezeu țintește exact în inima problemei, cu o claritate pe care nu o poate contesta nimeni:

„În Hristos locuiește trupește toată plinătatea dumnezeirii. Așa se explică de ce, deși ispitit în toate lucrurile ca și noi, a stat înaintea lumii neatins de corupție, deși înconjurat de ea. Nu trebuie și noi să devenim părtași de acea plinătate, și astfel, doar astfel, să biruim așa cum a biruit Hristos?“ (17 MR 337).

Avem aici una dintre cele mai simple și complete explicații despre ce înseamnă să devenim „întruparea continuă a lui Hristos“.

Hristos este Modelul. Noua omenire – ființe divino-umane – trebuie modelată după trupul Lui glorios, care era un templu, o locuință a lui Dumnezeu prin Duhul.

Această operațiune de unire dintre divin și uman, cheia biruinței lui Hristos, singura cheie, este rezultatul Zilei Ispășirii. Când poporul înțelege acest lucru esențial, și este convins să vină la Nuntă, Dumnezeu va încheia întruparea lui Hristos, și astfel va putea fi sfințit în noi, sub ochii oamenilor (Eze 36:23).

Doar atunci se va trezi omenirea, înțelegând cine a stat atâtea milenii pe tronul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu.

Neprihănirea și viața fără păcat, incompatibile?

Partizanii adventiști ai teologiei reformaționiste, ca și opozanții noștri din protestantismul blocat în teologia lui Luther, îndrăgesc o sintagmă pe care o socotesc imbatabilă. Ei spun că neprihănirea prin credință este doar îndreptățire, și că neprihănirea prin credință și viața fără păcat sunt incompatibile.

Ascultați formularea lui Geoffrey Paxton, într-un pasaj în care vorbește despre convertirea lui Brinsmead la reformaționism:

„[Brinsmead] a înțeles din materialele lui Luther, Lecturi din Galateni, că sensul expresiei reformatorilor pentru «neprihănirea prin credință» este doar îndreptățire... Acum a înțeles conceptul reformatorilor despre îndreptățire. A văzut că neprihănirea prin credință și lipsa de păcat în viața credinciosului sunt mutual exclusive“ (Paxton, *The Shaking of Adventism – Off to an Auspicious Start: The 1950's*).

Da, așa au înțeles reformatorii învățătura lui Pavel. Era suficient să înțeleagă atât, ca să zgâlțâie din temelii monumentala construcție a religiei vremii lor clădită pe sacrameinte și fapte mântuitoare.

Problema reformaționiștilor de astăzi este că ei nu cred că lumina a continuat să vină în valuri, sau că Pavel ar putea fi mai profund decât au ajuns reformatorii să înțeleagă. Din acest motiv ei nu pot vedea nimic dincolo de reformațiune. Au înghețat scrierile lui Pavel la nivelul anilor 1500 și nu permit nimănui să înainteze în slava crescândă a adevărului.

Dacă adevărul nu are o „slavă crescândă“, sigur nu este adevăr. Când așezi dezvoltarea luminii în stand-by, când faci stop-cadru adevărului în acțiune, tot ce poți obține este un idol. O statuie. Un „viteaz încremenit, care nu poate ajuta“ (Ier 14:9).

Nu este de mirare că întreaga lume protestantă stă plecată înaintea unui idol care nu poate ajuta, și care le spune că vestea bună este a lor doar atunci când trăiesc în păcat, și că s-a dus neprihănirea în momentul în care trăiesc fără păcat, ele fiind „mutual exclusive“.

Venind de la un idol care se dă drept Dumnezeu, nu ne miră o asemenea glumă proastă. Ceea ce ne întristează este că în această capcană simplă cad oameni de la care poporul acesta așteaptă răspunsuri.

Cum să fie incompatibile neprihănirea și viața fără păcat? Neprihănirea tocmai asta înseamnă, viață fără păcat, sinlessness. Neprihănit înseamnă fără prihană, fără pată, în raport cu un standard recunoscut. În cazul nostru, înseamnă a trăi în deplin acord cu standardul neprihănirii, legea lui Dumnezeu.

Pavel nu a venit nici să anuleze standardul, nici să redefinească neprihănirea. El doar insistă că neprihănirea, singura care poate garanta viață veșnică, nu vine din efortul credinciosului de a păzi legea, ci din intrarea într-un legământ cu Dumnezeu pe temelia tainei lui Hristos.

Marele apostol nici nu prea a intrat în acest subiect, al neprihănirii, constatând că tovarășii lui de slujbă se simt în largul lor doar atunci când discuția se menține la nivelul credințelor începătoare: „În adevăr, voi care de mult trebuia să fiți învățători, aveți iarăși trebuință de cineva să vă învețe cele dintâi adevăruri ale cuvintelor lui Dumnezeu, și ați ajuns să aveți nevoie de lapte, nu de hrană tare. Și oricine nu se hrănește decât cu lapte, nu este obișnuit cu cuvântul despre neprihănire, căci este un prunc“ (Evr 5:12-13).

Foarte frumos spus. Da, Dumnezeu are adevăruri începătoare, pe măsura nevoilor de moment ale poporului Său. Este o vreme pentru lapte, atunci când omul credinței este un prunc. Problema cu pruncii în credință este aceea că ei „nu sunt obișnuiți cu cuvântul despre neprihănire“.

Aici intervine ciudățenia pe care o trăim. Pruncii, care se hrănesc doar cu laptele învățăturilor începătoare ale lui Dumnezeu, țipă, bat din picioare și se tăvălesc pe jos când le spune cineva că vestea bună este mai mult decât îndreptățire. Pentru ei, orice este mai mult decât lapte, este anatema. „Laptele și hrana tare sunt mutual exclusive“, spun ei, bucuroși că au pătruns tainele înțelepciunii lui Pavel. „Dacă insiști să treci la hrană tare, ia-ți adio de la porția de lapte“, amenință ei pe oricine începe să se uite mai lung la biberon.

Sloganuri frumoase, pentru vârsta lor. Ne bucurăm de precocitatea pruncilor noștri, dar aceasta nu înseamnă că tot meniul evangheliei este alcătuit din lapte. Ei au un motiv serios în demersul lor de a ne convinge că Pavel a vorbit doar despre lapte, motiv pe care chiar marele apostol îl explică: ar fi vrut să vorbească mai mult și mai profund despre neprihănire, dar nu avea cu cine.

„Cât despre mine, fraților, nu v-am putut vorbi ca unor oameni duhovnicești, ci a trebuit să vă vorbesc ca unor oameni lumești, ca unor prunci în Hristos“ (1 Cor 3:1).

De la credincioșii din Corint până la tovarășii lui de la Ierusalim, poporul lui Dumnezeu se găsea în pruncia adevărilor începătoare ale lui Dumnezeu, și era absurd să le servești hrană tare. Deși ici-colo Pavel mai scapă câte o profunzime a

tainelor lui Hristos, el a fost constrâns de circumstanțe să plimbe biberonul de la un capăt la celălalt al Europei.

După moartea apostolilor și profitând de tragedia Efesului, creștinismul lui Simon Magul a sufocat orice urmă de adevăr divin și a scufundat omenirea în bezna evului mediu. Biserica așa-zis creștină s-a întors la ceremonialismul și sacramentalismul Vechiului Testament, încercând să spulbere definitiv taina lui Hristos.

Ca să aprindă o lumină în tenebrele ritualismului impotent al religiei vremii, Dumnezeu a trezit mintea unor slujitori ai Lui la adevărul prin care odată iudaismul fusese zguduit din temelii. Luther și colegii lui au redescoperit adevărul predicat de Pavel, iar predicarea lui a fost la fel de plină de succes în răsturnarea catolicismului ca și în răsturnarea iudaismului. Dar nu era nimic altceva decât laptele duhovnicesc al îndreptățirii prin credință. Era hrană pentru prunci, o lumină modestă, redusă, pe măsura suportabilității unor ochi deprinși cu bezna mileniului de supremație papală. Era același biberon al lui Pavel, considerat a fi vestea bună completă, totală și finală.

Abia în 1888 Dumnezeu a trimis o porție consistentă de hrană tare, încercând, cu delicatețe totuși, să ne ia biberonul de la gură, să ne pregătească pentru „cuvântul despre neprihănire“. Mesagerii Săi au așezat pe masa bisericii câteva bucățele din hrana nutritivă a neprihănirii lui Hristos, descoperite în epistola lui Pavel către galateni. Doar atât, câteva bucățele, și vai, ce scandal monumental s-a stârnit la grădiniță! Era amenințat biberonul credințelor începătoare, lucru care a declanșat zarva numită Minneapolis 1888. Zarvă care continuă până în ziua de azi.

În 1888, Domnul revenea cu invitația exprimată de Pavel, și căreia biserica de până atunci nu-i dăduse curs: „De aceea, să lăsăm adevărurile începătoare ale lui Hristos, și să mergem spre cele desăvârșite, fără să mai punem din nou temelia pocăinței de faptele moarte, și a credinței în Dumnezeu“ (Evr 6:1).

Așadar, există adevăruri începătoare, și adevăruri desăvârșite. Când biserica refuză adevărurile desăvârșite, din credincioșie pentru adevărurile începătoare, produsul acestei atitudini este un idol. Un idol așezat pe tronul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu. Un idol oficiind la altarul din Sfânta, arzând tămâia adevărilor începătoare în memoria unei statui incapabile să ducă pe închinător la „desăvârșirea cerută de cugetul lui“ (Evr 9:9).

Îndreptățirea este cu adevărat vestea bună, evanghelia, atunci când este prin credința lui Isus. Este falsă și nefolositoare, atunci când este prin credință în Isus. Există o neprihănire care vine prin credința lui Isus, și alta care vine prin credință în Isus. Una este autentică, cealaltă falsă. Diferența este făcută de natura credinței,

ca definiție. Una este să ai credința sfinților din ultima generație, credința lui Isus, și alta este să ai credința demonilor.

În acest litigiu de importanță supremă, martorul nostru chemat să depună mărturie este chiar Pavel. Ce spune el că este credința?

Trebuie să recunoaștem, definiția lui ține de adevărurile desăvârșite, și nu este greu să înțelegem de ce băieții cu biberonul o sfidează cu perfectă sinceritate.

Credința este, spune marele apostol, hypostasis.

Hypostasis este un termen destul de obscur, care a dat multă bătaie de cap traducătorilor Bibliei. Când au ajuns la acest capitol din Evrei, ei nu au știut ce vrea Pavel să spună. Cea mai pertinentă soluție părea aceea că hypostasis este un cuvânt compus. Hypo ar fi acel prefix familiar, sub, ca în hipotermie, hipoglicemie, iar stasis a fost tradus cu stare, situație. Așa au ajuns traducătorii versiunii oficiale, King James, la cuvântul substance. Logica le spunea că substanța lucrurilor sperate este cea mai bună definiție pentru credință. Dar Pavel dorise să spună altceva.

Odată cu descoperirea manuscriselor de la Qumran, cercetătorii Bibliei au intrat în posesia unei mari cantități de material, cu un spectru de aplicație foarte larg. O mare parte din scrierile descoperite erau contracte comerciale, prin care se parafau schimburile de mărfuri între diverse părți. Iar titlul, numele acestor documente publice nu era altul decât HYPOSTASIS.

Un contract este un legământ parafat, între două părți, prin care acestea se angajează să respecte o anumită înțelegere, comercială sau de altă natură. Contractul oferă „o puternică încredințare“ despre realități care deocamdată nu există, o „încredere neclintită“ în lucrurile sperate, așteptate, nădăjduite, și a căror împlinire este garantată de contract.

Ce contract are Dumnezeu cu familia Sa universală, și în special cu familia Sa omenească? Ce hypostasis întreține Dumnezeu cu toate ființele inteligente din univers, de la „serafimul luminos și sfânt până la om“?

Puțin mai înainte de a emite definiția credinței în Evrei 11, Pavel vorbește insistent despre legământul cel veșnic descris de Ieremia: „Ci iată legământul, pe care-l voi face cu casa lui Israel, după zilele acelea, zice Domnul: Voi pune Legea Mea înăuntrul lor, o voi scrie în inima lor; și Eu voi fi Dumnezeuul lor, iar ei vor fi poporul Meu“ (Ier 31:33).

În capitolele opt și zece din Evrei, Pavel vorbește pe larg despre acest contract al lui Dumnezeu cu poporul Său, un legământ care este fundamentul creației lui Dumnezeu, felul în care funcționează guvernarea divină. Este etern și nu se poate

schimba sau anula. În momentul în care este rupt, rezultatul instantaneu este moarte. Moartea a doua, din care nu există întoarcere.

Contractul acesta etern propune o anumită acțiune din partea lui Dumnezeu, numită de Ieremia și Pavel ca fiind o „scriere“ a legii în inimile copiilor Săi. În epoca noastră informațională, am putea spune că este vorba despre instalarea sistemului de operare divin în mintea umană, sediul central unde trebuie stocată această prețioasă „lege“ care guvernează ființa umană. Făcuți părtași ai acestui sistem de operare divin, care este caracterul lui Dumnezeu, oamenii ajung să trăiască în neprihănire, adică fără pată, raportat la standardul universal al guvernării divine. Ei devin „părtași de natură divină“, fiind motivați de noua lege care este instalată în templul inimii.

Pavel a explicat în Romani situația care impune încheierea unui astfel de legământ. Adam a rupt legământul cel veșnic, iar templul inimii lui, rămas gol, a fost preluat de o lege nouă și ciudată, pe care Pavel o numește „legea păcatului și a morții“. Aflat sub controlul ei, omul poate iubi legea lui Dumnezeu, cu mintea, dar cu firea pământească el slujește legii care controlează toate mecanismele ființei sale. Aceasta este o stare nenorocită, pe care apostolul o deplânge, o numește „robie“, și o dorește cât mai repede schimbată (Rom 7:24).

Rezolvarea vine în Romani opt, unde el descrie magistral semnificațiile legământului cel veșnic, hypostasis. El spune că trebuie instalată în templul inimii o altă lege, numită „legea Duhului de viață“, o lege care era scrisă și în omul Isus Hristos, singurul motiv pentru care El a fost chemat afară din mormânt. Doar cei care beneficiază de acest contract cu Dumnezeu se pot numi copiii Săi.

Ei bine, ce este îndreptățirea? În lumina celor de mai sus, este un angajament prin care Dumnezeu promite repararea templului inimii. Când păcătosul înțelege, acceptă condițiile contractului și îl semnează, Dumnezeu obține dreptul de a Se amesteca în viața acestei ființe libere, spre a realiza scopul Său, unirea dintre divin și uman. Pentru păcătos, acest contract garantează revenirea la starea de sfințenie a omului dinainte de căderea lui Adam, viața fără păcat, neprihănirea obișnuită în vasta împărăție a lui Dumnezeu.

A fi îndreptățit înseamnă a avea contractul în buzunar, dar nu și lucrarea convenită în contract. Să explic:

Aveți nevoie de o reparație generală a casei dumneavoastră. Mergeți la firma de construcții preferată și explicați ceea ce vă interesează. Ei vin să vadă casa, fac constatările de rigoare, apoi vă propun un termen și un preț. Cădeți de acord asupra acestor condiții, apoi se redactează un contract pe care îl semnați. Mergeți acasă cu contractul în buzunar, cu toată convingerea că lucrarea se va realiza.

Aveți deja lucrarea realizată, prin contract, prin făgăduințele și garanțiile ce decurg din contract, mai înainte ca vreun muncitor să aducă primul sac cu ipsos în curtea dumneavoastră. Corect? Contractul este o „puternică încredințare“ despre lucruri care încă nu se văd, și pe care sperați să le aveți tocmai datorită contractului încheiat.

Tot așa este și cu îndreptățirea prin hypostasis, definiția lui Pavel pentru credință, credința lui Isus. Când constatați că templul sufletului este în ruine, și că nu aveți nicio șansă să vă descurcați singur, vă interesați de o firmă specializată în acest domeniu. Aflați de oferta lui Dumnezeu, o înțelegeți, și semnați contractul, legământul cel veșnic. Obțineți astfel garanția că lucrarea se va face cu siguranță, în termenii stabiliți în contract. Lucrarea este ca și realizată, prin contract, deși în realitate nu s-a produs nicio modificare asupra casei. Sunteți „socotit“ rezolvat cu lucrarea, dar nu realmente rezolvat.

De fapt, expresia „îndreptățire“ nici nu există în scrierile lui Pavel. Acesta este un termen legal folosit pentru expresia lui, „socotit neprihănit“. Dacă ținem cont de definiția pe care o dă el credinței, adică hypostasis, atunci conceptul lui ar trebui să fie redat astfel: „Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți, prin hypostasis (adică legământul cel veșnic), avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos“ (Rom 5:1).

Tragedia creștinismului modern este că păcătosul are contractul în buzunar, dar echipa de zidari a dispărut pur și simplu. Trec secolele unul după altul, casa este tot în ruine, iar firma nu dă niciun semn că este dispusă să onoreze contractul. Tot felul de specialiști încep să-și dea cu părerea: Unii spun că firma este neserioasă, și că respectivul contract este mincinos. Alții spun că locuința nici nu este prea degradată, ca să necesite intervenția unei firme de specialitate. Cu puțină îndemânare și interes, te descurci și singur. Și alții spun că totul este contractul, că el reprezintă esența lucrării, și că este absurd să mai aștepti altceva.

Ultima propunere este cea mai aiuritoare dintre soluții, și totuși creștinismul pe aceasta a îmbrățișat-o. Îndreptățirea este tot ce contează, și orice altceva adăugat la ea devine anatema. În termenii exemplului nostru, contractul și efectuarea reparațiilor sunt mutual exclusive. Dacă insiști că este nevoie de reparații, pierzi contractul. Dacă alegi să păstrezi contractul, nu poți avea reparații. Speri să trăiești fără păcat? Ai pierdut evanghelia. Vrei să păstrezi evanghelia? Nu poți fi vindecat de păcat. Ele sunt mutual exclusive.

Aceasta este vestea bună a reformațiștilor.

Pentru cei care iubesc împărăția și neprihănirea lui Hristos, Dumnezeu a trimis soluția corectă în raze clare și distincte. Reparația templului nu s-a făcut deoarece

poporul Său a părăsit credința lui Isus, hypostasis, amăgit de spectacolul de sunet și lumină regizat de „specialiștii“ moderni, care spun bisericii că în legământul lui Dumnezeu nu există nicio prevedere pentru eliberarea totală de păcat. Contractul nu este decât o declarație legală, juridică, prin care casa este considerată bună, zdravănă, completă, în ciuda faptului că este în ruine.

De secole bate Hristos la ușa noastră denominațională, cu intenția de a începe lucrarea de restaurare a templului. Bătaia în ușă ni se pare dubioasă. Ce fel de lucrare de restaurare? Nu am fost îndreptățiți prin credință? Nu este socotirea neprihănirii o lucrare completă, făcută la cruce? Și deoarece credem în cruce și în lucrarea terminată acolo, nu suntem deja sfinți și fără prihană?

În viața lui Hristos, Dumnezeu a demonstrat exact contrariul sloganelor reformaționiste. A demonstrat că neprihănirea prin credință și viața fără păcat sunt nu numai compatibile, dar și imposibil de despărțit, de delimitat, fiind unul și același lucru. Când ai credința lui Isus demonstrezi ceea ce a demonstrat și Isus, că „omenescul unit cu divinul nu comite păcat.“

Dacă biserica ar fi înțeles acest lucru elementar, poate nu mai era nevoie de o altă demonstrație în ultima generație. Dar este evident că acest lucru este neînțeles, combătut, contestat, și prin urmare imperios necesar pentru o ultimă demonstrație a puterii evangheliei.

Creștinismul a așteptat secole la rând să vadă vestea bună autentică, aceea care conține „puterea lui Dumnezeu pentru mântuire!“ (Rom 1:16-17). Dar nu a văzut-o, deoarece nu și-a dat seama că o cere de la Baal deghizat în Hristos. Baal poate să mântuiască în păcat, dar nu din păcat. Oamenii stau cu contractul în buzunar, dar nu permit nicio intervenție asupra casei, nicio reparație sau modificare, de frică să nu piardă contractul. Orice prezență în interiorul casei este anatema, o „experiență imanentă“ de care trebuie să se ferească, o evanghelie falsă.

Câtă vreme trântim ușa în fața lui Dumnezeu, în ultima Sa lucrare de restaurare a templului sufletului, ce s-ar mai putea face? Dumnezeu nu poate constrânge pe nimeni să vină la Nuntă. Tot ce rămâne de făcut este să recurgă la o ultimă încercare, la drumuri și la garduri, apelând la cei mai umili și improbabili candidați la onoarea excepțională de a fi garda specială a lui Hristos de-a lungul veșniciei.

Fericiți și sfinți cei care vor lua în serios apelul delicat al guvernării divine:

„Dumnezeu spune poporului Său de astăzi: «Este dorința Mea ca voi să exemplificați, înaintea unei lumi scufundate în păcat și egoism, caracterul fără păcat al Răscumpărătorului. Prin mărturia pe care o dați, bărbați și femei trebuie

să înțeleagă că aceasta este ziua vindecării, momentul de oportunitate» (RH, 3 decembrie 1901).

În ce fel este Noul Ierusalim Mireasa lui Hristos?

„Solia îngerului al treilea nu va fi înțeleasă. Lumina care va lumina tot pământul cu slava ei va fi numită lumină falsă de cei care refuză să înainteze în slava ei crescândă” (RH 27 mai 1890).

În fața acestei declarații categorice, se ridică întrebarea: Autoarea acestui pasaj se încadrează și ea în afirmația că ultima solie de har va fi numită lumină falsă de cei care refuză să înainteze în slava ei crescândă?

Sora White a fost categorică asupra unui lucru: Solia trimisă în 1888 prin frații Waggoner și Jones a fost „cu adevărat solia îngerului al treilea” (RH, 22 nov 1892). Această solie, spune dânsa, are o „slavă crescândă”, adică se dezvoltă, capătă dimensiuni și aspecte necunoscute mai înainte, și trebuie ținut pasul cu ea. Când a declarat că „marea strigare a și început” prin descoperirea neprihănirii lui Hristos, dânsa specifica un element esențial: „Acesta este începutul luminii îngerului a cărei slavă va umple tot pământul” (RH, 1 apr 1890).

Dacă solia „neprihănirii lui Hristos” a început în 1888 la Minneapolis, și reprezintă începutul soliei îngerului din Apocalips 18, înseamnă neapărat că trebuie să apară elemente noi în înțelegerea noastră despre sanctuar, dacă suntem dispuși să înaintăm în „slava ei crescândă”. Altfel o vom numi lumină falsă.

Cum a reacționat sora White în fața acestei realități? A înaintat ea „în slava crescândă” a soliei? Sau a numit-o și ea „lumină falsă”? Avem în față o dovadă uimitoare că sora White a înaintat

în „slava crescândă” a soliei îngerului al treilea, și a apărât această lumină chiar cu riscul să fie abandonată de toți prietenii ei din conducerea bisericii. Da, a riscat chiar să fie expulzată în Australia de dragul ei.

Înainte de 1888, poziția bisericii referitoare la Nuntă, Mireasă și curățirea sanctuarului era aceea descrisă în Marea Luptă, capitolul „În Sfânta Sfintelor”, redată astfel:

„În parabolă, când mirele a venit, «cele ce au fost gata au intrat cu el la nuntă». Venirea mirelui arătată aici are loc înainte de nuntă. Nunta reprezintă primirea de către Hristos a Împărăției Sale. Sfânta cetate, Noul Ierusalim, care este capitala și reprezentanta împărăției, este numită «mireasa, soția Mirelui». Îngerul i-a spus lui Ioan: «Vino aici și-ți voi arăta mireasa, soția Mirelui». «El m-a dus în Duhul, zice profetul, și mi-a arătat cetatea cea mare, Ierusalimul cel sfânt, coborând din cer de la Dumnezeu» (Apoc 21:9-10).

„Atunci este clar că mireasa reprezintă Cetatea cea sfântă, iar fecioarele care merg în întâmpinarea Mirelui sunt simbolul bisericii. În Apocalipsa, se spune despre poporul lui Dumnezeu că este oaspete la masa de nuntă (Apoc. 19,9). Dacă sunt oaspeți, nu pot fi reprezentați și prin mireasă. Hristos, așa cum declarase profetul Daniel, va primi de la Cel Îmbătrânit de zile în ceruri «stăpânirea, slava și împărăția»; El va primi Noul Ierusalim, capitala Împărăției Sale, «pregătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei» (Dan. 7,14; Apoc. 21,2). După ce a primit Împărăția, va veni în slava Sa, ca Împărat al împărățiilor și Domn al domnilor, pentru mântuirea poporului Său, care trebuie să «stea cu Avraam, Isaac și Iacov», la masă în Împărăția Sa (Matei 8,11; Luca 22,30), pentru a participa la masa nunții Mielului.

„Vestirea «Iată Mirele vine», din vara anului 1844, a făcut ca mii de oameni să aștepte venirea imediată a Domnului. La timpul convenit, mirele a venit, dar nu pe pământ, cum așteptau oamenii, ci la Cel Îmbătrânit de zile în ceruri, la nuntă, să-și primească Împărăția. «Cele care erau gata, au intrat cu El la nuntă și s-a încuiat ușa». Ei nu puteau fi prezenți în persoană la nuntă, deoarece ea are loc în ceruri, în timp ce ei sunt pe pământ. Urmașii lui Hristos trebuie «să aștepte pe Domnul când Se va întoarce de la nuntă» (Luca 12,36). Însă trebuie să înțeleagă lucrarea Lui și să-L urmeze prin credință atunci când intră înaintea lui Dumnezeu. În sensul acesta se spune că ei merg la nuntă“ (GC 426-427).

Prin urmare, când au fost scrise aceste rânduri (cartea a fost publicată în 1888), aceasta era lumina despre sanctuar: Mireasa este Noul Ierusalim ca cetate, în sens material, iar viitorii ei locuitori, poporul lui Dumnezeu, sunt oaspeții la nuntă. Deci, ei nu puteau fi și oaspeți și Mireasă în același timp.

Biserica a rămas la această interpretare până în ziua de azi. Nimic nu s-a schimbat. Nimeni nu se întreabă de ce Mirele, dacă a primit Împărăția în 1844, nu vine la ospăț, iar Dumnezeu încă nu a început să împărățească (Apoc 19:6). Dacă Mireasa este o cetate materială, în cer, și nu este pregătită, atunci de ce a avut loc nunta în 1844? Nunta are loc doar atunci când Mireasa este pregătită. Dacă Nunta a avut loc în 1844, atunci Sfânta cetate era gata, și astfel Dumnezeu trebuia să înceapă să împărățească, iar Hristos să înceteze lucrarea de Mijlocitor, înainte ca

harul să se încheie. Dacă harul nu s-a încheiat, iar Hristos este încă mijlocitor în Sfânta Sfințelor, atunci este clar că Nunta nu a avut loc; mai precis, nu s-a încheiat.

Nu reproșăm serei White sau pionierilor că nu au înțeles corect, la acea dată, alegoriile Scripturii la acest subiect, și au luat prea literal descrierea Noului Ierusalim. Acela era adevărul atunci, și el trebuia proclamat așa cum era înțeles. Era adevăr prezent.

În octombrie 1888, lumină a venit din cer despre neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea. Solia 1888 era „cu adevărat solia îngerului al treilea“, un început care trebuia să se dezvolte în „solia celuilalt înger“ care să lumineze pământul cu slava lui“.

A ținut sora White pasul cu lumina? A înaintat ea în „slava crescândă a soliei îngerului al treilea“, sau doar a recomandat altora?

Să vedem.

În timpul sesiunii CG din 1888, ascultând predicile celor doi mesageri, sora White exclama uneori: „Fraților, aici este mare lumină“. A fost zdrobită când a constatat că liderii bisericii se împotrivesc luminii și batjocoresc pe mesageri. Era hotărâtă să părăsească sesiunea în toiu ei, dar îngerul Domnului a oprit-o, explicându-i că acolo poporul repetă revolta lui Core, Datan și Abiram, și că este nevoie de prezența ei în tabără. A rămas, doar ca să constate „furia satanică“ împotriva a ceea ce ea spunea că este „mare lumină“.

Imediat după sesiune, dânsa a plecat împreună cu Jones și Waggoner să viziteze adunările de tabără, spre „a da poporului o șansă“, dacă cei din poziții de răspundere nu apreciază lumina. A avut astfel ocazia să asculte și să analizeze solia, să urmărească reacția poporului și să constate maniera de lucru a Duhului. A fost uimită și încântată. Niciodată nu mai văzuse o asemenea redeșteptare autentică, dar lipsită de excitări inutile. Duhul lui Dumnezeu Se „revărsa ca un val“ peste popor, sub puternica predicare a neprihănirii lui Hristos în legătură cu legea, taina lui Dumnezeu în trup păcătos.

Ea a făcut declarații publice că este de partea soliei, ca toată biserica să știe că Dumnezeu avea intenții serioase la Minneapolis: „Când Domnul a dat fraților mei povara proclamării acestei solii, eu m-am simțit nespun de recunoscătoare față de Dumnezeu, căci am știut că solia este pentru acest timp“ (3 SM 173). „Am călătorit din loc în loc, participând la adunări unde a fost prezentată solia neprihănirii lui Hristos. Am considerat un privilegiu să stau alături de frații mei și să-mi dau mărturia în solia pentru acest timp“ (RH, 18 martie 1890). Jones, Waggoner și Prescott înțeleseseră că Hristos a fost Fratele mai mare al unei noi familii, divino-

umane, primul om „înviat“ din moartea despre care se vorbise în Eden. Pavel spune răspicat că Hristos este cel întâi-născut dintre cei morți:

„El este Capul trupului, al Bisericii. El este începutul, cel întâi-născut dintre cei morți, pentru ca în toate lucrurile să aibă întâietatea“ (Col 1:18).

Din exilul australian ea a început să scrie altfel despre sanctuar. În Parabolele Domnului Hristos (COL), dânsa spune că nunta nu este o ceremonie prin care Hristos primește Noul Ierusalim ca moștenire a coroanei, așa cum scrisese în Marea Luptă (GC), publicată în 1888. Nunta, spune dânsa în COL 307, este unirea dintre divin și uman. Aceasta este o evidentă înaintare în slava crescândă a soliei, o poziție pe care biserica nu o cunoscuse înainte de 1888.

Acum avea o nouă înțelegere a scopului sanctuarului, complet străină de imaginea descrisă în GC:

„Templul acela, înălțat pentru ca Dumnezeu să locuiască în el prin prezența Sa, avea ca scop să fie o pildă pentru Israel și pentru lume. Scopul lui Dumnezeu a fost din veacuri veșnice ca fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt până la om, să fie un templu în care să locuiască Creatorul. Din cauza păcatului, omul a încetat să mai fie un templu pentru Dumnezeu. Întunecată și mânjită de rele, inima omului a încetat să mai descopere slava Celui Sfânt. Dar prin întruparea Fiului lui Dumnezeu, scopul cerului este realizat din nou. Dumnezeu locuiește în corp omenesc, iar prin harul salvator inima devine din nou templul Său“ (DA 161).

Așa ceva nu scria în Marea Luptă. De ce? Deoarece dânsa primise lumina cu bucurie, și înaintase „în slava crescândă“ a soliei îngerului al treilea.

Lumina crește, și oricine nu crește împreună cu ea o va numi lumină falsă. În plus, va rămâne plecat în fața unui idol, în fața unei statui care nu poate ajuta.

O statuie a rămas, pentru biserica rămășiței, poziția despre Templu și Nuntă exprimată în capitolul „În Sfânta Sfintelor“ din GC. Da, este o credință măreață a trecutului, care a însemnat mult pentru pionierii adventiști. Dar a venit lumină adițională, iar autoarea acelei poziții a mers înainte, chiar dacă se părea că toți au părăsit-o. Deși frații o acuzau că „sora White s-a schimbat“, ea știa că ceea ce a trimis Domnul în 1888 este începutul luminii îngerului a cărui slavă va lumina pământul. De aceea și-a făcut obrazul ca o cremene, riscând să fie discreditată și evitată.

Desigur, nu se ajungea aici dacă pionierii interpretau corect Noul Ierusalim ca o pildă pentru scopul lui Dumnezeu cu biserica Sa, poporul Său.

Mulți se întreabă de ce nu a corectat dânsa poziția din Marea Luptă, dacă lumina venită după 1888 impunea o astfel de restructurare dramatică a poziției vechi.

Răspunsul este evident pentru oricine cunoaște Scriptura. Hristos a schimbat radical sistemul ceremonial, schimbare care poate fi numită abandonare totală, pentru noi. Capitolul 5 din Matei este elocvent: „Ați auzit că s-a zis: «Ochi pentru ochi, și dinte pentru dinte.» Dar Eu vă spun: Să nu vă împotriviți celui ce vă face rău. Ci, oricui te lovește peste obrazul drept, întoarce-i și pe celălalt“ (Mat 5:38-39).

De ce nu a luat Domnul Hristos inițiativa de a modifica scrierile lui Moise, spre a se potrivi noii Sale interpretări? Vocea care vorbea acum în El nu era Același Spirit care vorbise lui Moise? De ce se contrazic? De ce nu a făcut corecturile necesare?

Din două motive simple. Primul, ca o dovadă pentru noi că adevărul vine în cantități mici, spre a nu aliena pe destinatarii lui. El dorește să ne ajute să înțelegem că în spatele metaforelor se ascund adevăruri profunde, și astfel să nu ne hazardăm cu o evaluare la prima vedere. Al doilea, spre a ne oferi o platformă sigură pe care să stăm, atunci când nu dorim să înaintăm în slava crescândă a luminii. Când poporul dorește să stea tare la vechile hotare, unica lui siguranță este adevărul vechi, așa neînțeleș și rudimentar cum este el.

Așa părea adevărul înainte de 1888, că Mireasa reprezintă Noul Ierusalim, și că Nunta înseamnă o ceremonie prin care Domnul Hristos primește cheia și proprietatea acelei cetăți de aur. Doar atât puteau înțelege în acel punct al istoriei, și a fost bine că s-au ținut de el. Fuseseră chemați la ușa sanctuarului și rugați să aștepte puțin, deoarece Hristos intrase la Nuntă. Nu au înțeleș că Nunta însemna ștergerea păcatelor pentru cei morți în Hristos, deși credeau că aceasta a început în 1844.

În 1888 venise timpul pentru trecerea „judecății“ la cei vii, și astfel era nevoie de înțelegerea faptului că „nunta reprezintă unirea dintre divin și uman“ (COL 307). Altfel, nimeni nu ar fi venit la Nuntă. Solia a venit, dar, spre dezamăgirea cerului, Mireasa nu a voit să înainteze „în slava crescândă“ a soliei îngerului al treilea, în ciuda celei mai solide acreditări a solilor, sprijiniți masiv și fără ezitări de cea mai autorizată voce din adventismul tuturor timpurilor.

De atunci, unul câte unul am părăsit pe Hristos în lucrarea Sa din Sfânta Sfințelor, unde așteaptă să încheie legământul cel veșnic cu biserica Sa. De ce? Deoarece credem că Nunta nu ne privește, deoarece a avut loc în 1844 între Hristos și Noul Ierusalim.

Alături de multe altele, acesta este un exemplu, o confirmare a adevărului că solia îngerului al treilea va fi numită lumină falsă de către cei care refuză să

înainteze în slava ei crescândă. Iar poziția curajoasă a soriei White este o dovadă de netăgăduit că ea a înaintat în acea lumină, fără de care pământul nu va fi niciodată luminat de slava lui Dumnezeu.

Pentru cei care nu doresc să înainteze în slava crescândă a soliei, singura variantă sănătoasă este să stea pe platforma adevărilor începătoare, în speranța că vor fi dispuși să crească, într-un viitor mai mult sau mai puțin îndepărtat. Aceasta, evident, dacă între timp nu vor începe să numească adevărul prezent „lumină falsă“, convinși că dețin poziția corectă despre Sanctuar și Nuntă.

Legământul cel veșnic este chiar evanghelia

Daniel și Apocalipsa, cărțile profetice ale vremii sfârșitului, vorbesc despre încheierea mării controversate, despre un moment în viitor când taina lui Dumnezeu se va sfârși, Nunta Mielului se va realiza, iar Dumnezeu va începe să împărătească.

Deși aproape neglijat, Ieremia are și el o contribuție însemnată la înțelegerea marilor teme ale controversatei, la maniera în care va interveni Dumnezeu spre a pune capăt nelegiuirii. Profeția lui este vitală în lanțul evenimentelor finale, și sună astfel:

„Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou... Iată legământul, pe care-l voi face cu casa lui Israel, după zilele acelea, zice Domnul: Voi pune Legea Mea înăuntrul lor, o voi scrie în inima lor; și Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu. Niciunul nu va mai învăța pe aproapele sau pe fratele său, zicând: Cunoaște pe Domnul! Ci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare, zice Domnul; căci le voi ierta nelegiuirea, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor“ (Ier 31:31-34).

Aceasta este o profeție neîmplinită, deoarece legământul nu a fost încă realizat, chiar dacă el a fost parafat, prin Hristos, cu neamul omenesc. Legea Sa – caracterul – nu a fost scrisă în inimile poporului Său, așa cum a fost scrisă în Solul legământului, Isus Hristos.

Hristos a fost doar începutul zidirii lui Dumnezeu pe acest pământ, primul dintre mai mulți frați, care trebuiau să devină noua familie divino-umană, împărăția lui Dumnezeu de pe pământ. El urma să dea naștere unor oameni

părtași de natură divină, născuți „nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu“ (Ioan 1:13).

Întruparea era o realitate colectivă. Hristos a fost începătorul acestui seism de proporții istorice, care a zguduit din temelii taina nelegiurii ce stăpânește guvernarea lui Satana. Dar întruparea nu trebuia să se oprească la Hristos, al doilea Adam. Fiind făcut „un Duh dător de viață“ (1 Cor 15:45), Hristos trebuia să producă urmași asemenea Lui, părtași de natură divină. Prin El Dumnezeu a parafat legământul cel veșnic, descoperind puterea creatoare ascunsă în evanghelie. Acolo unde omenescul este unit cu divinul, imediat apare neprihănirea veșnică, și se pune capăt fărădelegilor (Dan 9:24).

Scopul etern al lui Dumnezeu era „să facă din biserică întruparea continuă a lui Hristos“ (The EGW 1888 Materials, 1709), adică să realizeze scopul legământului cel veșnic – scrierea legii în inimă – cu fiecare urmaș al lui Hristos. Pe temelia acestui concept unic speră biserica să devină obiectul uneia dintre cele mai profunde operații ale creațiunii, descrisă în aceste cuvinte: „Când caracterul lui Hristos va fi desăvârșit reprodus în poporul Său, atunci El va veni spre a-i pretinde ca fiind ai Săi“.

Deoarece El nu a venit încă spre „a-i pretinde ca fiind ai Săi“, este dovada clară că scopul etern al lui Dumnezeu nu a fost realizat. Caracterul nu a fost reprodus, adică legea nu a fost scrisă în inimi, situație care menține și încurajează acest adventism de paradă, incapabil să încheie marea controversă.

Profeția lui Ieremia vorbea despre sistemul fundamental al guvernării divine, fără de care nu există viață. Toate ființele create, „de la serafimul luminos și sfânt până la om“, sunt conectate la izvorul vieții prin locuirea Duhului Sfânt în ele, și se află astfel în legământul cel veșnic, sub ordinea creațiunii, în armonie cu principiile neprihănirii. Când legământul este rupt, când Duhul Sfânt este alungat, nicio ființă creată, chiar de la serafimul luminos și sfânt până la om – așa cum s-a dovedit – nu mai poate trăi în neprihănire.

Această ordine a creațiunii nu este o invenție generată de rebeliunea lui Satana; ea este chiar fundamentul vieții, libertății și fericirii în familia lui Dumnezeu, chiar de la începutul zidirii eterne. Ascultați:

„Legământul harului nu este un adevăr nou, deoarece el a existat în mintea lui Dumnezeu din veșnicii. De aceea este numit legământul cel veșnic. Planul de mântuire nu a fost conceput după căderea omului, spre a repara răul cumplit care se produsese; apostolul Pavel vorbește despre evanghelie, predicarea lui Isus Hristos, ca fiind „descoperirea tainei care a fost ținută ascunsă timp de veacuri, dar a fost arătată acum prin scrierile proorocilor și, prin porunca Dumnezeului

Celui veșnic, a fost adusă la cunoștința tuturor neamurilor, ca să asculte de credință (Rom 16:25-26)“ (ST 24 august 1891).

Argumentul acesta, că legământul este etern, devine copleșitor în descrierea scopului sanctuarului, în „Hristos, lumina lumii“:

„Prin curățirea templului, Isus Și-a anunțat misiunea Sa mesianică, și Și-a început lucrarea. Templul acela, înălțat pentru ca Dumnezeu să locuiască în el prin prezența Sa, avea ca scop să fie o pildă pentru Israel și pentru lume.

„Scopul lui Dumnezeu a fost din veacuri veșnice ca fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt până la om, să fie un templu în care să locuiască Creatorul. Din cauza păcatului, omul a încetat să mai fie un templu pentru Dumnezeu. Întunecată și mânjită de rele, inima omului a încetat să mai descopere slava Celui Sfânt. Dar prin întruparea Fiului lui Dumnezeu, scopul cerului este realizat din nou. Dumnezeu locuiește în corp omenesc, iar prin harul salvator inima devine din nou templul Său“ (DA 161).

Acesta este legământul cel veșnic profetizat de Ieremia, și rămas neîmplinit până în ziua de astăzi. Omenirea a părăsit legământul cel veșnic în Eden, primul Adam a rupt legământul și a născut fii și fiice despărțiți de natura divină, temple goale, deconectate de la izvorul vieții.

Scopul lui Dumnezeu a fost mereu să aducă pe poporul Său la înțelegerea Sanctuarului, astfel ca să poată încheia cu el legământul cel veșnic. Chemarea la nuntă a sunat mereu, prin glasul profeților. Dar fiecare generație a răspuns la fel, așa cum a răspuns poporul din vremea lui Hristos:

„Dar iudeii nu au înțeles însemnătatea clădirii la care priveau cu atâta mândrie. Ei nu s-au consacrat pentru a fi temple sfinte ale Duhului lui Dumnezeu“ (DA 161).

Al doilea Adam, adevăratul Templu, a conectat din nou natura umană la izvorul vieții, a semnat pentru omenire legământul cel veșnic. L-a semnat chiar cu sânge, „sângele legământului cel nou“, în sensul că a păstrat unirea dintre cele două naturi chiar cu prețul vieții. El S-a consacrat pentru a fi un templu sfânt al Duhului Sfânt, și a păstrat legământul chiar până la moarte; de aceea a devenit un duh dătător de viață.

Acesta este contextul lui Pavel din Romani 8, pe care îl concluzionează magistral: „Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui“. Și continuă:

„Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți, va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său, care locuiește în voi“ (Rom 8:11).

Mișcarea adventă s-a născut în Sanctuar. Daniel 8:14 este stâlpul central și temelia ei. Poporul acesta a fost chemat spre a corecta eroarea înaintașilor lor, care „nu au înțeles însemnătatea clădirii la care priveau cu atâta mândrie“, și prin urmare nu au putut să se consacre spre a deveni „temple sfinte ale Duhului lui Dumnezeu“. Niciodată o generație a poporului lui Dumnezeu nu a avut lumină mai multă, informații mai complexe și concepții mai avansate despre sanctuar decât biserica rămășiței.

Cu toate acestea, taina fărădelegii a reușit să acopere taina evlaviei și în acest popor. Nici noi nu înțelegem însemnătatea „clădirii“ care este sanctuarul ceresc, nutrind idei vagi și confuze despre importanța acestor lucrări despre care vorbim, și pe care le așteptăm. Nu înțelegem semnificația nunții, și nu avem nicio idee despre cum ar trebui biserica făcută să devină „continuarea întrupării lui Hristos“.

Zilele trec, iar profeția lui Ieremia are un impact din ce în ce mai slab asupra poporului nostru. Străjerii de pe zidurile Sionului nu se întrebă de ce oare făgăduința legământului cel veșnic nu se realizează, iar poporul este mulțumit că mai poate cocheta puțin cu taina fărădelegii la umbra mijlocirii lui Hristos.

Să pretinzi că predici evanghelia curată, vestea bună a împărăției, dar să nu ai habar despre scopul și realizările legământului cel veșnic, este cea mai mare calamitate care se poate abate asupra unui popor născut în sanctuar.

„O mare lucrare urmează să aibă loc“

Deși poporul nostru consideră că evenimentul major pe care trebuie să-l aștepte este a doua venire a lui Hristos, pe agenda cerului un alt eveniment este marcat cu roșu: Împlinirea legământului cel veșnic cu biserica ultimei generații. Înainte ca poporul lui Dumnezeu să fie pregătit pentru revenirea lui Hristos, o „mare lucrare urmează să aibă loc“, fără de care trâmbița îngerului al șaptelea nu poate suna.

Poporul lui Dumnezeu trebuie adus înapoi la Sanctuar, acolo unde are loc Nunta Mielului, spre a se bucura de privilegiile Zilei Ispășirii și a primi sigiliul viului Dumnezeu.

Dar cum să fie adus la Sanctuar, când el consideră că se află plecat în adorare chiar în fața tronului de har, și nici nu știe că Dumnezeu a părăsit demult acel tron?

Cum să fie adus, când el nu știe că poporul nostru din generațiile trecute, în frunte cu liderii lui, a părăsit pe Domnul și s-a întors spre Egipt?

Cum să fie adus, când „unul câte unul“, teologii noștri au părăsit locul unde se realiza Nunta, și s-au întors la o fază a lucrării pe care Hristos o părăsise, și în care nu exista nicio soluție pentru „încetarea fărădelegilor“ și „aducerea neprihănirii veșnice“?

Dacă înțelegem că cel mai proeminent eveniment al planului de mântuire, cel care pune punct final mării controversate, este sigilarea noului legământ dintre Dumnezeu și poporul Său, atunci vom vedea semnificațiile soliei 1888 într-o lumină cu totul deosebită.

Prin urmare, efortul prezent al cerului este concentrat în a atrage pe poporul Său înapoi de la tronul în fața căruia stă plecat, și a-l aduce la poarta Sanctuarului pe care a părăsit-o, la locul unde se realizează unirea dintre natura umană și cea divină.

Cei care doresc să fie în armonie cu cerul, vor prinde solia de adevăr prezent, și o vor comunica poporului, indiferent de obstacole. Solia 1888 urmărea chiar acest lucru, iar esența ei, forma ei finală de manifestare, modelarea ei în cea mai elocventă schiță minimalistă este: „Mirele este gata, veniți la nuntă!“

Dar gardienii doctrinei nu par impresionați de această mare lucrare pe care cerul o pregătește. Ei nu cred că este nevoie de lumină suplimentară, că „ziua“ în care va lega Domnul „vânătăile poporului Său“ și va „tămădui rana loviturilor lui“ (o clară referire la ștergerea păcatelor), va fi o zi în care lumina va fi de șapte ori mai puternică (Isa 30:26).

Deși scrisă în epoca 1888, declarația următoare pare concepută chiar pentru îngerul bisericii Laodicea din acest timp:

„Mustrarea Domnului va fi asupra celor care se erijează în gardieni ai doctrinei, și vor bloca drumul ca să nu ajungă la poporul lui Dumnezeu mai multă lumină. O mare lucrare urmează să aibă loc, și Dumnezeu vede că frații noștri conducători au nevoie de mai multă lumină, ca să se poată uni cu solii pe care El îi trimite spre a realiza lucrarea aceea. Domnul a ridicat mesageri și i-a împuternicit cu Spiritul Său, spunând: „Strigă în gura mare, nu te opri! Înaltă-ți glasul ca o trâmbiță, și vestește poporului Meu nelegiuirile lui, casei lui Iacov păcatele ei!“ (Isa 58:1). Nimeni să nu își asume riscul de a se așeza între popor și solia din cer. Solia lui Dumnezeu va ajunge la popor, și dacă nu ar exista printre oameni nicio voce care să o comunice, chiar pietrele vor striga. Fac apel la fiecare pastor să caute pe Domnul, să dea la o parte mândria, să renunțe la lupta pentru supremație, și să-și umilească inima înaintea lui Dumnezeu. Ceea ce ține comunitățile noastre în

starea aceasta de slăbiciune este inima înghețată, necredința celor care trebuiau să aibă credință“ (The EGW 1888 Materials, 992).

Solia trebuie să ajungă la popor, și ea va ajunge la popor.

Dacă „pietrele vor striga,” de ce oare așa mulți pastori consideră că „liniștea și pacea“ vor fi păstrate în biserică prin închiderea gurii celor care susțin că solia 1888 este soluția lui Dumnezeu la încropeala laodiceană?

Da, ei pot împiedica aceste voci deranjante să se audă în biserică, folosind autoritatea pe care o au, dar atunci, „pietrele vor striga.“

Gardienii doctrinei fac eforturi susținute spre a împiedica lumina aceasta – care cheamă pe oameni înapoi la sanctuar – să ajungă la popor. Nu, ei nu sunt vrăjmași ai lucrării lui Dumnezeu, și nu au nicio intenție să se opună cauzei pe care o iubesc, o slujesc, și pentru care sunt dispuși să facă sacrificii oricât de mari. Dar ei sunt convinși că biserica are setul complet de adevăruri mântuitoare, că nu mai este nevoie de alte adevăruri, și că singura noastră problemă ar fi că nu trăim lumina deja cunoscută. De ce nu o trăim, asta e altă poveste...

Poveste pe care încearcă să o explice fiecare nouă generație de pastori, fără prea mare succes. Ei se alătură cauzei lui Dumnezeu cu dorința fierbinte de a produce redeştere și reformă în biserică, și ies la pensie cu speranța că vor reuși mai bine generațiile următoare. Se înscriu la seminar sincer convinși că întreita solie îngerească este idealul suprem căruia este înțelept să-și dedice viețile, ca apoi să descopere că respectiva solie îngerească este atât de complicată și eluzivă, încât este nevoie de multe diplome și doctorate spre a o percepe, defini și comunica.

Vă imaginați revolta lor văzând cum zugrăvi, agricultori sau simple menajere pretind că au înțeles și se apucă să predice solia îngerului al treilea, fără să țină cont de autoritatea sau expertiza lor.

Dar gardienii doctrinei au fost, cu dragoste și răbdare infinită, ajutați să înțeleagă că Dumnezeu „are o mare lucrare de făcut“, și că ei au nevoie de lumină, spre a se alătura solilor pe care El i-a trimis cu solia neprihănită a lui Hristos acum un secol.

Ar fi simplu și chiar folositor pentru ei să refuze de a se alătura acelor soli. Nu-i obligă nimeni să proclame, sau să aprecieze, o solie în care nu cred, pe care nu o iubesc, sau pe care nu o înțeleg. Domnul nu dorește colaboratori și prieteni veniți alături de El de nevoie, din interes, sau sub amenințare.

Pericolul lor este că, refuzând lumina din partea Domnului, se vor așeza în calea ei, împiedicând-o să ajungă la popor, convinși că slujesc pe Dumnezeu cu cea mai

mare curăție de inimă. Făcând așa, nu se vor sfii să smulgă trâmbița de la gura oricui interpretează fals – după opinia lor – melodia aceasta nouă a lui Moise și a Mielușelului.

„Este un păcat îngrozitor în ochii lui Dumnezeu ca oamenii să se așeze între popor și solia pe care El vrea să le-o trimită, așa cum fac unii dintre frații noștri acum. Sunt unii care, ca și iudeii, încearcă imposibilul ca să facă fără efect solia lui Dumnezeu. Aceștia care se îndoiesc ar trebui ori să primească lumina adevărului pentru acest timp, ori să se dea la o parte din drum, ca alții să aibă ocazia să primească adevărul... Cei care trăiesc chiar înainte de a doua venire a lui Hristos pot aștepta o bogată măsură a Spiritului Sfânt, dar dacă... Dumnezeu a vorbit vreodată prin mine, unii dintre conducătorii noștri vor merge pe aceeași cale în lepădarea soliei, ca iudeii din timpul lui Hristos“ (The EGW 1888 Materials, 388-488).

„Cât timp va dura această stare? Cât timp se vor menține bărbații din inima lucrării împotriva lui Dumnezeu? Cât timp îi va mai susține poporul de aici în această poziție? Fraților, dați-vă la o parte din drum! Luați mâinile de pe chivotul Domnului, și lăsați ca Duhul Sfânt să vină și să lucreze cu mare putere“ (The EGW 1888 Materials, 536-544).

Aceste apeluri disperate au rămas fără ecou timp de 120 de ani, iar generația prezentă a bărbaților „din inima lucrării“ nu pare înclinată să urmeze sfatul înțelept, de a primi lumina, sau a se da la o parte din drum.

Ceea ce va declanșa în biserică trăboiul pietrelor, care vor începe să strige în urechile bisericii nelegiuirile denominaționale și „păcatele“ casei lui Iacob fără să ceară voie, sau să aștepte să li se dea cuvântul.

Lumina va ajunge la popor, iar nunta Mielului va avea loc, oricât de mult se va așeza îngerul bisericii în calea luminii.

Sanctuarul și lunga întârziere

După marea dezamăgire din 1844, Dumnezeu a trimis lumină cu privire la curățirea sanctuarului, lumină pe care generația prezentă nu o poate neglija, dacă speră să fie alături de Hristos, să-I „iasă în întâmpinare“ în ultima Sa lucrare. Iată cuvintele îngerului însoțitor, adresate celor care nu mai vedeau nicio lumină în perioada profetică a celor 2300 de seri și dimineți:

„Isus S-a ridicat, a închis ușa locului sfânt din sanctuarul ceresc și a deschis ușa către locul prea sfânt, unde a intrat spre a curăți sanctuarul. Toți cei care vor aștepta cu răbdare vor înțelege misterul“ (EW 251).

Dezamăgirea din 1844 este încercată și de generația prezentă a poporului lui Dumnezeu. Dacă Hristos a intrat atunci să facă ispășirea finală, să curețe sanctuarul de păcatele poporului Său, de ce a durat atât de mult? Cum poate fi explicat acest mister?

Observați cum continuă autoarea să explice declarația îngerului de mai sus:

„Isus a trimis îngerii Săi să călăuzească mințile celor dezamăgiți către locul prea sfânt [Sfânta Sfintelor], unde El a intrat să curețe sanctuarul și să facă o ispășire specială pentru Israel. Isus a spus îngerilor că toți aceia care Îl vor găsi, vor înțelege lucrarea pe care o are El de îndeplinit. Am văzut că în timp ce Isus se afla în locul prea sfânt, El va fi căsătorit cu Noul Ierusalim; și după ce lucrarea Lui va fi încheiată acolo, va coborî pe pământ cu putere împărătească, spre a lua la Sine pe cei scumpi, care au așteptat cu răbdare revenirea Sa“ (EW 251).

Avem aici explicația clară pentru care întârzierea este un mister pentru poporul nostru. Noi nu am înțeles corect în ce sens Isus trebuie să Se căsătorească cu Noul Ierusalim. Până când acest mister nu este dezlegat, trâmbița a șaptea nu poate suna (Apoc 10:7).

Taina lui Dumnezeu este „Hristos în voi“ (Col 1:26-28), descrisă foarte corect în Maleahi: „Și deodată va intra în Templul Său Domnul pe care-L căutați: Solul legământului, pe care-L doriți... El va fi ca focul topitorului, și ca leșia nălbitorului. El va șede, va topi și va curăți argintul; va curăți pe fiii lui Levi, îi va lămuri cum se lămurește aurul și argintul, și vor aduce Domnului daruri neprihănite“ (Mal 3:1-3).

Hristos trebuie să realizeze cu poporul Său noul legământ, legământul cel veșnic, adică „scrierea“ caracterului lui Dumnezeu în inima și mintea lor. Este o lucrare specială, unică și obligatorie pentru încheierea planului de mântuire, descrisă ca fiind lucrarea din Sfânta Sfintelor, aceea care se făcea la încheierea anului ceremonial.

Ușa din Sfânta s-a închis, iar Hristos este gata să pășească în faza finală a planului de mântuire, Ziua Ispășirii pentru sfinții în viață, nunta.

Singura explicație pentru lunga întârziere în realizarea noului legământ este atitudinea de ostilitate deschisă față de lumina despre neprihănirea lui Hristos, trimisă în 1888. Nu am înțeles, și nu am vrut să fim învățați, că lucrarea lui Hristos în Sfânta Sfintelor urmărește unirea dintre divin și uman, venirea Șekinei în templul inimii. Ca și milleriții dezamăgiți, noi am crezut că am înțeles corect taina evlaviei, și că nunta înseamnă unirea lui Hristos ca Împărat al Noului Ierusalim, o cetate din ziduri de aur și porți de mărgăritar. Nu am vrut să credem că Noul Ierusalim este o generație finală a poporului lui Dumnezeu care a primit invitația de a veni la nuntă, fiind astfel făcută părtașă de natură divină și sigilată.

De aceea invitația „Totul este gata: Pofțiți la Nuntă!” rămâne deschisă, și așteaptă o reacție din partea celor care mărturisesc credință în doctrina noastră fundamentală despre sanctuar. Până atunci, Hristos nu poate părăsi Sfânta Sfintelor, ceea ce prelungește fără motiv, și chiar consolidează, domnia tainei fărădelegii.

Slava lui Dumnezeu în sanctuar

De ce este Daniel 8:14 „temelia și stâlpul central al credinței noastre“?

Răspunsul uzual este că acest verset definește perioada profetică a celor 2300 de seri și dimineți care marchează apariția bisericii rămășiței pe scena internațională, și astfel justifică prezența noastră în mijlocul bisericilor creștine. Rareori Daniel 8:14 mai este citat pentru confirmarea celui mai mare eveniment al tuturor timpurilor: Curățirea sanctuarului.

Mult timp biserica a acceptat credința pionierilor despre curățirea sanctuarului, socotind că ea se limitează la o verificare a cărților din cer, și o eventuală îndepărtare a păcatelor din acele cărți. Domnul a trimis lumină suficientă pentru înțelegerea acestei lucrări vitale, dar ea a fost tratată cu dispreț. Acum culegem roadele acestei atitudini, observând că timpul se scurge, iar judecata de cercetare nu se mai sfârșește.

Ce se întâmplă? S-a blocat mașinăria divină, nereușind să facă față exploziei demografice? A intrat completul de judecată în vacanță? A renunțat Dumnezeu la planul Său, impresionat de noua spiritualitate care cuprinde biserica mondială?

Nicidecum.

Motivul pentru care marea controversă nu se poate încheia este că în poporul nostru a avut loc o tragedie de proporții epice, și pe care o respingem aproape subconștient, datorită forței devastatoare cu care ne-ar lovi. Ea este descrisă în cuvinte simple, și a fost transmisă chiar atunci când această mișcare se afla în scutece:

„Am văzut cum unul după altul părăseau gruparea celor care se rugau lui Isus în Sfânta Sfintelor, și mergeau să se alăture celor dinaintea tronului; și imediat primeau influența nesfântă a lui Satana“ (Day Star – 14 martie 1846).

Ce aștepta acea grupare de la Isus, atunci când se ruga Lui în Sfânta Sfintelor? De ce intrase Isus acolo?

Viziunea spune că Hristos a intrat acolo pentru nuntă, pentru a primi împărăția. Mai târziu ni s-a explicat că nunta reprezintă unirea dintre divin și uman, și că prin lucrarea lui Hristos din sanctuar, poporul Său este făcut părtaș de natură divină, împlinind astfel scopul etern al lui Dumnezeu.

Această concepție despre curățirea sanctuarului a scăpat complet poporului lui Dumnezeu. Refuzând solia 1888, puterea și viața credinței noastre fundamentale s-au volatilizat, și am rămas astfel cu un schelet de care ne agățăm speranțele zadarnice. Am părăsit, unul câte unul, locul unde trebuia să aibă loc nunta Mielului, și neam întors la faza lucrării pe care Hristos a părăsit-o, lucrare pe care Satana a preluat-o cu atâta succes.

Rebeliunea din 1888, identificată corect de înger ca fiind „revolta lui Core, Datan și Abiram“, ne-a întors din nou în Egipt. Moise modern nu mai este ascultat, deși Dumnezeu a trimis prin el informații prețioase, în special cu privire la solia prin care El dorește să ne ajute să înțelegem că ne aflăm pe un drum greșit.

Lucrarea lui Dumnezeu nu se poate încheia fără realizarea legământului cel veșnic, acela descris de Ieremia. Fără „scrierea“ legii în inimile noastre, adică instalarea caracterului lui Dumnezeu în templul sufletului, nu poate avea loc nici Marea Strigare, nici comunicarea ultimei solii de har către lume.

Realizarea legământului cel veșnic cu ultima generație, rupt de Adam în Eden și demonstrat în Hristos, este descris în diferite moduri în Scriptură. Printr-un pasaj magistral, Dumnezeu ne ajută să înțelegem că toate metaforele și imaginile transmise profetic ținesc spre un singur eveniment major: Nunta Mielului, Ziua Ispășirii pentru cei vii.

Ascultați:

„Intrarea lui Hristos ca Marele nostru Preot în Sfânta Sfintelor pentru curățirea Sanctuarului, descrisă în Daniel 8:14; venirea Fiului omului înaintea Celui îmbătrânit de zile, prezentată în Daniel 7:13; și intrarea Domnului în templul Său, profetizată de Maleahi (3:1-3), sunt descrieri ale aceluiași eveniment; și este reprezentat, de asemenea, prin venirea mirelui la nuntă, descrisă de Hristos în parabola celor zece fecioare din Matei 25“ (GC 426).

Acel unic eveniment descris în toate aceste ipostaze este Nunta Mielului, noul legământ, sau Ziua Ispășirii pentru ultima generație. Este actul creator prin care oamenii păcătoși sunt aduși la statutul de locuințe ale lui Dumnezeu prin Duhul, așa cum a fost Adam înainte de căderea în păcat.

Lucrarea de ispășire a lui Hristos este corect exprimată prin declarația din Maleahi, iar Domnul oferă confirmări solide pentru o astfel de înțelegere. După ce citează Maleahi 3:1-3, pasajul continuă:

„Cei care trăiesc pe pământ când lucrarea de mijlocire a lui Hristos din Sanctuarul ceresc încetează, trebuie să stea în prezența unui Dumnezeu sfânt fără mijlocitor. Hainele lor trebuie să fie fără pată, caracterele lor trebuie curățate de păcat prin sângele stropirii. Prin harul lui Dumnezeu și prin eforturile lor stăruitoare, ei trebuie să fie biruitori în lupta cu păcatul. În timp ce judecata de cercetare se desfășoară în ceruri, în timp ce păcatele credincioșilor sunt îndepărtate din Sanctuar, trebuie să aibă loc o lucrare specială de curățire, de îndepărtare a păcatului, în mijlocul poporului lui Dumnezeu de pe pământ. Această lucrare este mai clar prezentată în soliile din Apocalips 14“ (GC 425).

De ce nu a avut încă loc această lucrare descrisă aici? De ce nu a apărut poporul acela, „fără pată, zbârcitură sau ceva de felul acesta“? De ce încă Solul legământului (cel veșnic) nu reușește să intre „deodată“ în templul Său, pentru a curăți „pe fiii lui Levi“ de nelegiuirile lor, ca astfel ei să aducă „daruri neprihănite“?

Pot fi oferite o mulțime de motive, dar toate pălesc în fața descoperirii divine: Noi am întors spatele Nunții Mielului, am părăsit pe Hristos în lucrarea Lui de realizare a unirii dintre cele două naturi, și ne-am întors la tronul de pe care Satana administrează iertarea și îndreptățirea, o fază părăsită de Hristos în 1844. Ne-am lăsat convinși de Core, Datan și Abiram moderni să ne întoarcem în Egipt, la teologia neputincioasă a bisericilor surori și la spiritualitatea emoțiilor și sentimentelor. Nu este de mirare, deci, că „dezamăgirea lui Hristos cu biserica Sa este de nedescris“.

Dacă după 1888 am părăsit „unul câte unul“ locul unde Hristos dorea să ne facă părtași de natură divină, și astfel am blocat scopul lui Dumnezeu în realizarea legământului cel veșnic, nu ar fi potrivit, în aceste momente dramatice ale marii

controverse, să ne întoarcem în Sfânta Sfintelor, acolo unde Mirele ne așteaptă de peste 120 de ani?

Cu mare bucurie observ că acest lucru chiar se întâmplă astăzi. Oameni din poporul acesta descoperă geniul doctrinei Sanctuarului, și se întorc, unul câte unul, la înalta chemare de a fi făcuți o locuință a lui Dumnezeu prin Duhul. Scârbiți de evlavia fără putere pe care au cultivat-o ani de zile fără niciun rezultat, ei descoperă farmecul inegalabil al neprihănirii lui Hristos și apreciază destinul înalt la care sunt chemați, acela de a onora pe Dumnezeu în ultima ședință a procesului Său.

Chiar acum ei învață cântarea lui Moise și a Mielușelului, pe care o vor cânta curând, sub privirile uluite ale întregii lumi.

Hristos, idealul lui Dumnezeu pentru familia omenească

Toate profețiile referitoare la Mesia declară scopul unic al cerului de a salva, de a elibera pe oameni din sclavia păcatului printrun act vindecător realizat direct asupra păcătosului. Da, există și un aspect corporativ, universal, al misiunii lui Hristos, dar el este totdeauna subordonat acțiunii directe asupra celui care primește credința lui Isus.

Isaia: „Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine, căci Domnul M-a uns să aduc vești bune celor nenorociți: El M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozenia, și prinșilor de război izbăvirea; să vestesc un an de îndurare al Domnului, și o zi de răzbunare a Dumnezeului nostru; să mângâi pe toți cei întristați; să dau celor întristați din Sion, să le dau o cunună împărătească în loc de cenușă, un untdelemn de bucurie în locul plânsului, o haină de laudă în locul unui duh mâhnit, ca să fie numiți „terebinți ai neprihănirii“, „un sad al Domnului, ca să slujească spre slava Lui“ (61:1-3).

Ieremia: „Ci iată legământul, pe care-l voi face cu casa lui Israel, după zilele acelea, zice Domnul: Voi pune Legea Mea înăuntrul lor, o voi scrie în inima lor; și Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu. Niciunul nu va mai învăța pe aproapele sau pe fratele său, zicând: «Cunoaște pe Domnul!» Ci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare, zice Domnul; căci le voi ierta nelegiuirea, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor“ (31:33-34).

Ezechiel: „Vă voi stropi cu apă curată, și veți fi curățiți; vă voi curăți de toate spurcăciunile voastre și de toți idolii voștri. Vă voi da o inimă nouă, și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima din piatră, și vă voi da o inimă de carne. Voi pune Duhul Meu în voi, și vă voi face să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți legile Mele... Vă voi izbăvi de toate necurățiile voastre. Voi chema grâul, și-l voi înmulți; nu voi mai trimite foametea peste voi“ (36:25-29).

Osea: „În ziua aceea, zice Domnul, Îmi vei zice: «Bărbatul meu!» și nu-Mi vei mai zice: «Stăpânul meu!» Voi scoate din gura ei numele Baalilor, ca să nu mai fie pomeniți pe nume... Te voi logodi cu Mine pentru totdeauna; te voi logodi cu Mine prin neprihănire, judecată, mare bunătate și îndurare; te voi logodi cu Mine prin credincioșie, și vei cunoaște pe Domnul!“ (2:16-20).

Maleahi: „Iată, voi trimite pe solul Meu; el va pregăti calea înaintea Mea. Și deodată va intra în Templul Său Domnul pe care-L căutați: Solul legământului, pe care-L doriți; iată că vine, zice Domnul oștirilor. Cine va putea să sufere însă ziua venirii Lui? Cine va rămâne în picioare când Se va arăta El? Căci El va fi ca focul topitorului, și ca leșia nălbitorului. El va ședea, va topi și va curăți argintul; va curăți pe fiii lui Levi, îi va lămuri cum se lămurește aurul și argintul, și vor aduce Domnului daruri neprihănite“ (3:1-3).

În pilde sau printr-un limbaj direct, precum cel din Ezechiel, Dumnezeu spune că bătălia pentru eliberarea din păcat se dă în templul sufletului, că acolo are El de făcut lucrarea cea mai importantă, și care declanșează toate evenimentele importante ale vremii sfârșitului. În acest context trebuie așezată misiunea și lucrarea Domnului Hristos.

La începutul mării controversate, Lucifer a contestat vehement scopul lui Dumnezeu de a locui „în fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt până la om“ (DA 161). A mers până acolo încât l-a declarat a fi un sistem de sclavie, de control, care subminează libertatea și împiedică evoluția lor către divinitate.

Dumnezeu a fost de acord să răspundă acestei grave acuzații, nu doar prin declarații, ci pe calea unor dovezi de netăgăduit, pe care oricine să le poată analiza și judeca. A acceptat să vină în instanță, la cererea copiilor Săi suspicioși, neîncrezători, confuzi.

Dar nu numai atât. El a mers cât de departe se putea merge, alegând să demonstreze că scopul Său se poate realiza, și să dă rezultate, chiar într-o familie de ființe scufundate în păcat, lipsite de slava lui Dumnezeu, despărțite de neprihănire, cu totul străine de căile legii desăvârșite a libertății. Dumnezeu a ridicat „din mijlocul nostru“, dintre „frații noștri“ (Deut 18:15), un profet peste care Duhul S-a odihnit după principiul scopului lui Dumnezeu contestat de Satana,

adică în El a unit cele două naturi despărțite în Eden. În Hristos, omul și Dumnezeu sunt din nou împreună. Care au fost rezultatele?

„Hristos a venit să ne facă părtași de natură divină și viața Lui declară că omenescul unit cu divinul nu comite păcat“ (MB 180).

Omenescul plus divinul este egal cu viață fără păcat. Aceasta a fost misiunea lui Hristos. În El a fost descoperit caracterul Tatălui așezat în natura umană păcătoasă, și efectele acestui caracter asupra legii păcatului și a morții care domnește în omul despărțit de Dumnezeu. Dar nu numai atât. Lumea a avut înaintea ochilor standardul la care este chemată, înaltul privilegiu de a face parte din marea demonstrație a neprihănirii în marea controversă. Dar nu a văzut acel înalt privilegiu descoperit în Hristos.

Nici biserica rămășiței încă nu vede acest privilegiu, deși i s-a spus acest lucru, lămurit și repetat, prin cea mai autorizată voce din mijlocul ei:

„Hristos a demonstrat că este posibil ca omul să se prindă prin credință de puterea lui Dumnezeu. El a arătat că păcătosul, prin pocăință și exercitarea credinței în neprihănirea lui Hristos, poate fi împăcat cu Dumnezeu și să devină părtaș de natură divină, biruind stricăciunea care există în lume prin poftă“ (1 SM 223).

„În viața și caracterul Său, El nu a descoperit numai caracterul Tatălui, ci și posibilitățile omului. El a fost reprezentant al lui Dumnezeu și exemplu al omenirii. El a prezentat lumii ce poate deveni omenescul când este unit prin credință cu divinul“ (ST 5 iun 1893).

De aceea nici lumea nu a văzut încă „ce poate deveni omenescul când este unit prin credință cu divinul“. Întregul univers așteaptă cu înfocare „descoperirea fiilor lui Dumnezeu“ (Rom 8:19), clipa când un grup de frați ai lui Hristos vor călca pe urmele Sale, onorând pe Dumnezeu și dovedind astfel că guvernarea divină fundamentată pe locuirea lui Dumnezeu „în fiecare ființă creată“ este singura cale spre libertate, fericire, viață.

Ei vor avea „credința lui Isus“, și de aceea vor păzi poruncile lui Dumnezeu.

Pentru comunicarea acestei vești bune a fost chemată pe scenă biserica rămășiței. Aceasta este speranța adventă, născută în sanctuar și fundamentată pe dovada copleșitoare adusă de Dumnezeu prin Omul Isus Hristos. Este vestea bună a împărăției, care trebuie dusă „de la un capăt la altul al pământului“, și însoțită de revărsarea fără precedent a Duhului Sfânt.

Fără ea, diavolul ne va ameți cu evlavie fără putere și zelul fără pricepere din ecumenismul modern, adunându-ne pe toți în jurul unui hristos care nu a fost

„făcut asemenea fraților Săi“, care nu este nicidecum Fratele nostru mai mare, dar care face toate eforturile de a se așeza în templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu. Omenirea întregă va fi la picioarele lui.

De ce?

Deoarece nu a dorit să vadă în Omul Isus Hristos scopul lui Dumnezeu în creațiune și idealul înalt, pus în fața fiecărui suflet, satisfăcută că a plătit altcineva prețul care-i garantează viața în nelegiuire.

Părtași: Esența soliei 1888

Temelia planului de mântuire, descoperit în Hristos, a fost unirea dintre natura divină și cea umană. Aceasta este esența doctrinei sanctuarului care trebuie să aducă Biserica Adventistă în luminile rampei.

Iubitorii soliei 1888 își pun întrebarea legitimă dacă părtășia de natură divină are vreo legătură cu solia 1888, și dacă Dumnezeu a confirmat, prin serva Sa, acest adevăr profund și esențial pentru ultima generație.

Deși până în 1888 referirile ei la acest subiect sunt rare și sumare, făcând doar simple trimiteri la citatul biblic (2 Petru 1:4), după sesiunea de la Minneapolis ea a revenit în sute de pasaje asupra acestui subiect, folosind expresii categorice, a căror semnificație nu poate fi pusă în discuție.

La un an și câteva luni după sesiunea de la Minneapolis, într-o prezentare la Battle Creek, ea condamnă în termeni aspri atitudinea conducătorilor bisericii față de lumina pe care au respins-o în 1888. Cuvântarea ei, intitulată „Cum să abordăm un punct de doctrină controversat“ (29 ian 1890), descoperă de fapt esența și concluzia logică unde ar fi trebuit să ducă solia 1888, dacă ei ar fi avut atitudinea corectă față de lumina nouă trimisă prin frații Waggoner și Jones. Ea vorbește elocvent despre cheia neprihănirii lui Hristos, despre subiectul central al sanctuarului descoperit în persoana Omului Isus Hristos.

„Am primit scrisori în care se afirma că Hristos nu putea să aibă aceeași natură ca omul, deoarece, dacă ar fi avut, El ar fi căzut în fața acelorași ispitiri.“

Cu adevărat acesta a fost atunci un puternic „punct controversat“ al bătăliei din jurul neprihănirii lui Hristos, și el continuă să fie la fel de controversat și astăzi. Ascultați răspunsul ei, răspuns în deplin acord cu solia 1888:

„Dacă El nu a avut natura omului, atunci nu poate fi exemplul nostru. Dacă El nu era părtaș de natura noastră, atunci nu putea fi ispitit așa cum a fost omul. Dacă El nu putea să cedeze ispitei, atunci nu poate fi ajutorul nostru. A fost o realitate solemnă că Hristos a venit să poarte bătăliile ca om, în locul omului. Ispitirea și biruința Sa ne spun că omenirea trebuie să copieze Modelul; omul trebuie să devină părtaș de natură divină.“

Acestea sunt cuvinte extrem de puternice, și care așează o temelie sigură pentru solia 1888 ca realizare a noului legământ. Ascultați cum continuă să așeze înaintea bisericii taina lui Dumnezeu:

„În Hristos, divinitatea și omenescul erau combinate. Divinitatea nu a fost degradată de omenesc; divinitatea și-a păstrat locul, dar omenescul, fiind unit cu divinul, a rezistat celei mai fierbinți încercări a ispitirii în pustie... El S-a prins de tronul lui Dumnezeu, și nu există bărbat sau femeie care să nu aibă acces la același gen de ajutor prin credință în Dumnezeu. Omul trebuie să devină părtaș de natură divină.“

Ea continuă să descopere secretul neprihănirii lui Hristos, insistând că doar pe aceeași cale va ajunge și omul la neprihănire:

„Hristos, prin exemplu propriu, a arătat că omul poate sta în integritate. Oamenii pot avea o putere spre a rezista răului – o putere pe care nici pământul, nici moartea, nici iadul nu o pot controla; o putere care îi va așeza în poziția de a birui așa cum a biruit Hristos: Divinitatea și omenescul trebuie să fie unite în ei.“

Asemenea afirmații puternice se repetă în sute de locuri în scrierile ei, în anii care au urmat. Solia 1888 făcea o conexiune vitală între neprihănirea lui Hristos și sanctuar, iar Ellen White a văzut-o în toată splendoarea ei, mult mai profund chiar decât solii prin care ea a fost transmisă. Unirea dintre natura divină și natura umană, legătură stricată în Eden, trebuia să devină „nunta“ descrisă în Apocalips, iar Hristos era Garantul că așa ceva se va întâmpla, și Modelul pe care să-L urmeze poporul lui Dumnezeu.

Dar frații nu au dorit să țină pasul cu lumina, în ciuda părerilor de rău că s-au împotrivit soliei Domnului. Acum stăteau în fața unor acuzații cărora nu le puteau răspunde, cu întreaga responsabilitate a amânării încheierii lucrării apăsând pe umerii lor:

„Cum puteți ști că Dumnezeu nu oferă dovezi proaspete ale adevărului, așezându-le într-un cadru nou, ca să poată fi pregătită calea Domnului? Ce planuri ați făcut voi ca lumina nouă să pătrundă în mijlocul poporului lui Dumnezeu? Ce dovezi aveți că Dumnezeu nu a trimis lumină copiilor Săi?“ (The 1888 EGW Materials, 533535 – 29 ian 1890).

La aceeași întâlnire de la Battle Creek, la câteva zile, vocea ei tuna din nou deasupra adunării cu autoritate crescândă, expunând cea mai mare calamitate care s-a abătut vreodată asupra bisericii, și care și-a întins umbra malefică până în zilele noastre:

„Știu că au fost făcute eforturi – o influență contrară – de a îndepărta lumina, lumina pe care Dumnezeu încerca să o aducă asupra noastră cu privire la neprihănirea lui Hristos; dar, dacă Dumnezeu a vorbit vreodată prin mine, acesta este adevărul, fraților. Este adevărul pe care fiecare dintre voi trebuie să-l primească, dacă nu dorește să fie lăsat în întuneric, uscat ca piscurile Ghilboa, fără rouă sau ploaie.“

„Credeți că eu, la fel ca cei zece leproși, voi păstra liniște și nu îmi voi ridica glasul să proclam neprihănirea lui Hristos, să Îl laud și să-L slăvesc? Încerc să vă prezint și vouă aceste lucruri, ca să puteți vedea și voi dovezile pe care le văd eu, dar se pare că vorbele mele dispar în aer. Cât timp va dura această stare? Cât timp se vor menține bărbații din inima lucrării împotriva lui Dumnezeu? Cât timp îi va mai susține poporul de aici în această poziție? Fraților, dați-vă la o parte din drum! Luați mâinile de pe chivotul Domnului, și lăsați ca Duhul Sfânt să vină și să lucreze cu mare putere. Sunt decisă să stau tare la postul datoriei mele. Poate voi cădea, la fel cum a căzut soțul meu, dar trebuie să fac o lucrare pentru Dumnezeu. Trebuie să fac o lucrare pentru veșnicie“ (The 1888 EGW Materials, 536-544 – 3 feb 1890).

Eforturile de a îndepărta lumina despre neprihănirea lui Hristos nu au încetat să fie făcute nici astăzi, iar ele continuă să mascheze așteptarea febrilă a lui Dumnezeu de a realiza nunta cu o generație a poporului Său. Este vizibilă „influența contrară“ prin care sanctuarul este redus la o schiță profetică, în timp ce realizarea lui glorioasă – unirea dintre divin și uman în marea zi a ispășirii – este ignorată complet.

Cât timp va mai dura această stare?

Hristos, un tron părăsit și mișcarea ecumenică

Cineva m-a criticat astăzi. Spunea că nu am înțeles corect fenomenul pe care eu îl descriu ca fiind dispariția lui Satana din media adventistă. Diavolul nu a dispărut, ci este mai prezent decât oricând. El doar și-a luat un alt nume, iar autorii noștri nu-și dau seama de tragedia care se întâmplă chiar sub ochii lor. Diavolul se împăunează cu numele Isus, iar poporul nostru nu vede falsul și nu este deranjat de asumarea ilegală a unei identități false.

Am spus că aceasta este o acuzație extrem de gravă. Are cineva autoritatea să susțină așa ceva? El mi-a spus să caut răspunsul chiar în declarațiile, oficiale sau neoficiale, ale acestui popor.

Că am greșit, recunosc; dar unde sunt dovezile pentru o astfel de acuzație tulburătoare? Unde trebuie privit pentru argumente convingătoare că așa stau lucrurile? Care sunt declarațiile oficiale sau neoficiale ale acestui popor?

Declarații neoficiale sunt tot mai dese apariții în public ale unor pastori sau administratori adventiști, care informează mass-media că noi, adventiștii, ne închinăm aceluiași Dumnezeu și adorăm același Hristos pe care îl îmbrățișează toate celelalte biserici. Ceea ce, evident, pune sub semnul întrebării despărțirile dintre noi. Dacă toți onorăm pe Hristos, de ce să nu ducem evanghelia „cu o singură voce“?

Aceste declarații neoficiale au însă un suport oficial solid, dar care nu s-a bucurat de prea multă publicitate în publicațiile bisericii. În 1926, Conferința Generală a votat o serie de principii și reguli de funcționare, iar una dintre ele se referă exact la acest lucru:

„Noi recunoaștem orice agenție care îl înalță pe Hristos înaintea omului ca parte a planului divin pentru evanghelizarea lumii, și manifestăm o stimă profundă pentru bărbații și femeile creștine din alte confesiuni angajați în câștigarea sufletelor la Hristos“ (General Conference Working Policy No. 075).

Prin această declarație, biserica spune că Hristos este cunoscut și prezentat corect în toate bisericile creștine, și că efortul lor evanghelistic este legitim, folositor oamenilor, și deci lăudabil. Numai că o asemenea poziție discreditează total pretenția bisericii că ei i-a fost încredințată întreita solie îngerească, pe care trebuie să o prezinte lumii înaintea revenirii lui Hristos. Solia acelor îngeri spune tocmai că bisericile creștine au fost amăgite să se închine unui Hristos fals, iar acest vin al Babilonului a produs confuzie pe mapamond, de la omul simplu până la curtea împăraților.

Cine dorește să descopere ce fel de Hristos este propovăduit în bisericile creștine de astăzi, nu are nevoie de studii de specialitate. Se vede cu ochiul liber că tot spectrul, de la pentecostali la romanocatolici, este plecat la picioarele unui alt Hristos, este animat de un alt duh, și susține o altă evanghelie (2 Cor 11:4).

– Toți neagă vehement rolul de Mare Preot al lui Hristos așa cum este el definit în doctrina sanctuarului.

– Ei nu cred că Hristos a fost un membru al familiei omenești, Fratele nostru mai mare, care a fost făcut părtaș de natură divină, conform scopului lui Dumnezeu din veacuri veșnice.

– Ei nu știu nimic despre lucrarea Lui în Sfânta Sfintelor, acolo unde un popor este pregătit pentru nuntă.

– Ei nu cred că există o soluție la păcătuirea nesfârșită, și de aceea predică o evanghelie străină, neputincioasă, incapabilă să dea biruință asupra păcatului.

– Ei practică o formă de evlavie, și au zel mult pentru religie, dar evlavia lor este lipsită de putere, iar zelul este fără pricepere.

Chiar atei și oamenii lumești s-au săturat de acest creștinism de paradă, militant când este vorba de interese lumești, dar lipsit complet de moralitate în chestiuni fundamentale pentru binele general.

Este posibilă o asemenea orbire spirituală?

Dumnezeu ne-a spus cum s-a întâmplat așa ceva, dar nici acest mesaj al Lui nu s-a bucurat de prea multă atenție din partea bisericii.

Poate a sosit timpul să-l recuperăm din arhive și să-l așezăm la locul lui în schema teribilă prin care un Hristos fals s-a așezat în locul Celui autentic, iar omenirea – inclusiv biserica nu este conștientă de acest lucru.

„Am văzut un tron, iar pe el stăteau Tatăl și Fiul Său, Isus Hristos... Înaintea tronului se aflau poporul advent, biserica și lumea. Am văzut o grupare plecată în fața tronului, profund interesată, în timp ce toți ceilalți erau dezinteresați și nepăsători.

„Cei care erau plecați înaintea tronului trimiteau rugăciunile și priveau la Isus, iar El privea la Tatăl și părea că discută cu El. Atunci o lumină se cobora de la Tatăl la Fiul Său, și de la Acesta la adunarea plecată în rugăciune. Apoi am văzut o puternică lumină venind de la Tatăl asupra Fiului, iar de la El a fost trimisă asupra tuturor celor aflați înaintea tronului. Dar puțini au primit acea lumină. Mulți s-au retras de sub ea, și imediat i s-au împotrivit. Alții erau nepăsători și nu au prețuit

lumina, iar aceasta s-a depărtat de la ei. Unii au apreciat-o, și s-au alăturat celor care erau plecați în rugăciune înaintea tronului...

„Am văzut pe Tatăl ridicându-se de pe tron și, într-un car de foc, intrând în Sfânta Sfintelor, dincolo de perdea, și așezându-se. Am văzut acolo scaune de domnie pe care nu le văzusem mai înainte. Apoi L-am văzut pe Isus ridicându-se de pe tron, iar cei mai mulți dintre cei plecați înaintea tronului s-au ridicat împreună cu El. Nu am văzut nicio rază de lumină trecând de la Isus la mulțimea nepăsătoare după ce S-a ridicat El, iar ei au fost lăsați în întuneric deplin.

„Cei care s-au ridicat împreună cu Hristos își țineau privirile ațintite asupra Lui pe când părăsea tronul, iar El i-a condus puțin; apoi El a ridicat brațul, și s-a auzit vocea Lui spunând: «Așteptați aici, Eu intru la Tatăl să primesc împărăția. Păstrați hainele neîntinate, iar Eu Mă voi întoarce de la nuntă, și vă voi lua cu Mine»...

„Am văzut pe cei care s-au ridicat împreună cu Isus trimițându-și credința în Sfânta Sfintelor la Isus și rugându-se: «Tată, dă-ne duhul Tău!» Atunci Isus a suflat peste ei Duhul Sfânt. În acea suflare se găsea lumină, putere, și multă dragoste, bucurie și pace.

„M-am întors să privesc la gruparea care rămăsese plecată înaintea tronului. Ei nu știau că Isus a plecat. Satana s-a prezentat așezat pe tron, încercând să ducă mai departe lucrarea lui Dumnezeu. L-am văzut privind spre tron și rugându-se: «Tată, dă-ne duhul Tău!» Atunci Satana a suflat asupra lor influența lui nesfântă. În ea era lumină și multă putere, dar nu dragoste scumpă, bucurie și pace. Scopul lui Satana era să-i țină în amăgire, și să-i atragă înapoi prin amăgire pe copiii lui Dumnezeu. Am văzut cum unul după altul părăseau gruparea celor care se rugau lui Isus în Sfânta Sfintelor, și mergeau să se alătore celor dinaintea tronului; și imediat primeau influența nesfântă a lui Satana“ (Day Star – 14 martie 1846).

Aceasta este o metaforă despre realitățile spirituale teribile care s-au derulat în lumea noastră după anul 1844. Înainte ca Isus să înceapă a doua parte a lucrării Sale de ștergere a păcatelor, prefigurată în lucrarea sanctuarului prin Ziua Ispășirii, starea omenirii este prezentată astfel: Toată omenirea – lumea creștină, așteptătorii revenirii (numiți aici „poporul advent“) și necredincioșii – se află înaintea tronului lui Dumnezeu, așteptând lumină și călăuzire. Unii recunoșteau autoritatea lui Dumnezeu, fiind prezentați ca rugându-se plecați înaintea tronului. Aceștia erau creștinii și așteptătorii revenirii lui Hristos, cei din creștinism care primiseră solia lui Miller.

Când Dumnezeu a trimis „o puternică lumină“ despre lucrarea de curățire din Ziua Ispășirii, puțini au fost cei care s-au bucurat de ea și au apreciat-o. Ei au înțeles că începea o nouă fază a planului de mântuire, și L-au urmat pe Isus acolo

unde se desfășoară ea, în Sfânta Sfintelor. Până atunci, mântuirea era realizată prin iertarea păcatelor, sub protecția neprihănirii lui Hristos. Acum urma o nouă fază, aceea a curățirii, a ștergerii păcatelor, astfel ca nunta – unirea dintre divin și uman – să poată avea loc.

Dar lumea creștină nu a dorit să urmeze pe Isus în această nouă fază a planului de mântuire. Ea a considerat că Scriptura nu este suficient de clară la acest subiect, și este mai sigur să rămână la faza îndreptățirii, pe care o predicaseră ani de zile, și prin ea avuseseră asigurarea cerului că sunt acceptați prin sângele înlocuitor.

Dar această lucrare se încheiase. Isus nu se mai afla „pe tron“, iar ei nu au știut că El a părăsit lucrarea ce se desfășurase de secole în Sfânta. Ei au fost lăsați în întuneric deplin. Nicio rază de lumină de la Isus nu a mai ajuns asupra lor. Rezultatul? Văzând tronul liber, și înțelegând repede oportunitatea fenomenală care i se oferă, Satana s-a așezat pe el și a preluat lucrarea lui Dumnezeu după așteptările închinătorilor. El a preluat lucrarea din Sfânta, oferind iertare fără biruință asupra păcatului.

De atunci, creștinismul are un alt Hristos și nu știe. Bisericile, rămase în întuneric deplin, primesc lumină și putere, dar nu știu că ele vin de la un alt Hristos; ele se roagă cu sinceritate să primească Duhul Sfânt, dar cel așezat pe tron, nefiind Hristos, nu le poate oferi decât duhul lui, o „influență nesfântă“ care le dă convingerea că se află pe calea cea dreaptă.

Sub această influență nesfântă creștinismul s-a dezvoltat rapid, devenind o unealtă puternică în amăgirea neamurilor. Iar „influența“, din nefericire, a avut efecte cumplite chiar asupra celor care L-au urmat pe Hristos în lucrarea de ștergere a păcatelor din Sfânta Sfintelor. Descrierea este paralizantă în simplitatea ei:

„Am văzut cum unul după altul părăseau gruparea celor care se rugau lui Isus în Sfânta Sfintelor, și mergeau să se alăture celor dinaintea tronului; și imediat primeau influența nesfântă a lui Satana.“

Din motive cât se poate de evidente, această frază nu a mai fost inclusă în ultimele ediții ale cărții *Experiențe și Viziuni*.

Cine sunt cei care „se rugau lui Isus în Sfânta Sfintelor“? Noua biserică adventistă, desigur. Unicul popor care știa unde este, ce face și cine este adevăratul Hristos. Poporul căruia, prin Spiritul Profetiei, Dumnezeu i-a trimis o mare lumină, iar el a acceptat-o cu bucurie, în ciuda criticilor, umilințelor și urii din partea celor care nu fuseseră dispuși să-L urmeze pe Isus în noua Sa lucrare.

Înțelegem acum mai bine cum se explică faptul că Satana nu mai apare în publicațiile noastre cu acest nume, și susținem că ne închinăm aceluiași Hristos ca toate bisericile creștine. De ani de zile „unul după altul“ dintre teologii și savanții noștri s-au alăturat celor plecați înaintea tronului, unde cred că se află așezat Hristos.

Pregătiți teologic la universitățile lor, savanții noștri prezintă bisericii un Hristos care continuă lucrarea din Sfânta – doar iertare prin sângele acoperitor, fără biruință asupra păcatului. Biruința, spun ei, o vom avea la plecarea spre cer, când vom scăpa de trupul acesta supus putrezirii.

Așa stând lucrurile, ce rost are să rămânem izolați? Dacă avem aceleași vederi asupra acestui Hristos, nu este înțelept să renunțăm la izolarea în care ne-am complăcut, și să ne alăturăm comunității creștine pe al cărei Hristos îl slujim?

Cele mai multe Uniuni din Europa, ca și de pe alte continente, au dat mâna cu bisericile „surori“ spre a prezenta lumii pe acest Hristos. Tot mai multe comunități adventiste se desfată în programe de tip „Ziua ușilor deschise“, care nu sunt decât un antrenament, o încălzire pentru servicii divine comune cu pentecostali, baptiști, ortodocși sau catolici, în marea mișcare ecumenică a zilelor din urmă.

Cum se poate întâmpla așa ceva fără nici cea mai slabă împotrivire din partea membrilor? Cum este posibil să ne alăturăm unei teologii pe care ani de zile am numit-o „vinul Babilonului“? Cum este posibil să avem asemenea concepții stranii despre ecumenism, deși pozițiile oficiale au rămas neschimbate cu privire la concepția bisericii despre el?

Ascultați cum sună poziția adventistă, rămasă încă neschimbată în publicațiile oficiale ale bisericii:

„Pe temelia profeției Bibliei și a scrierilor lui Ellen White, Adventiștii de Ziua a Șaptea anticipează un eventual succes al mișcării ecumenice, atât în eliminarea diferențelor din protestantism, cât și în reunirea creștinismului prin ridicarea unei punți peste prăpastia care separă confesiunile ne-catolice de Roma.

„Mișcarea ecumenică va deveni atunci un efort concertat de a uni lumea și de a asigura pacea și securitatea prin angrenarea puterii guvernului civil într-o cruciadă politico-religioasă pentru eliminarea oricărei disidențe.

„Biserica Adventistă vede această cruciadă ca fiind marea apostazie despre care Ioan vorbea ca fiind «Babilonul cel mare». Adventiștii înțeleg, de asemenea, că ultima solie de îndurare a lui Dumnezeu către lume, înainte de revenirea lui Hristos cu putere și slavă, va consta într-o avertizare împotriva acestei mari

mişcări apostaziate, și va chema pe toți cei care vor alege să rămână loiali Lui să părăsească bisericile legate de ea“ (SDA Encyclopedia, vol. 10, p. 410-411).

Dar ce se întâmplă astăzi în biserică se armonizează greu cu poziția descrisă aici, corect identificată ca fiind întemeiată pe Biblie și pe Spiritul Profeției. Departe de a avertiza pe membri să părăsească o biserică afiliată la mișcarea ecumenică, liderii noștri ne spun că vom avea numai avantaje din asemenea asocieri. Ei declară fără teamă că despărțirile din creștinism sunt un scandal care nu mai poate fi tolerat.

Asemenea declarații protestiste nu se pot face decât atunci când te afli alături de ceilalți, plecat în fața unui tron părăsit de Hristos, de pe care diavolul suflă influența lui nesfântă prin care dorește să aducă pe pământ împărăția lui Dumnezeu. Evident, o împărăție aflată sub stăpânirea lui. Din această poziție, orice afirmație, predică, articol sau publicație electronică ce se referă la Hristos, este în realitate o închinare la Baal, un omagiu adus stăpânitorului acestei lumi deghizat în Hristos, și de aici abilitatea lui fenomenală de a amăgi întreaga lume.

Interesant, poporul nostru recunoaște că odată, în viitor, Satana va apare vizibil înaintea omenirii, declarând că el este Hristos, iar omenirea întreagă îl va ovaționa. Dar că el este capabil acum să se prezinte drept Hristos, și să obțină închinarea noastră, li se pare unora imposibil. Ceea ce dovedește slabul efect al miilor de predici sau studii la școala de sabbat în pregătirea poporului nostru de a înțelege lecțiile istoriei.

Acum creștinismul apostaziat nu recunoaște că se află plecat în fața tronului părăsit de Hristos. Dar vine curând vremea testului final, când adevăratul ocupant al aceluia tron va ieși din umbra influenței nesfinte prin care a orbit omenirea. În ziua aceea se va vedea bine cine a fost Hristosul la care s-au închinat. Și se va vedea bine cine a fost Hristosul ecumenic pe care noi l-am proslăvit alături de toate „agențiile care îl înalță pe Hristos înaintea oamenilor“.

Cu fața spre răsărit în timpul sigilării

Există două moduri de a folosi Scriptura pentru înțelegerea realităților spirituale din marea controversă. Cel mai adesea studiem trecutul poporului lui Dumnezeu și învățăm din experiența lui tristă. Calea mai dificilă este să analizăm prezentul și să vedem dacă poporul lui Dumnezeu din trecut a mai fost confruntat cu o asemenea situație, cum a procedat și care a fost reacția lui Dumnezeu.

Astăzi poporul nostru împărtășește în mare măsură concepția despre îndreptățire a bisericilor protestante. Păzitorii duminicii – ziua soarelui – au reușit să influențeze în așa măsură teologia adventistă încât temelia credinței noastre, sanctuarul, este complet neglijată de cea mai mare parte a corpului pastoral. Biserica a îmbrățișat credința populară că tot ceea ce contează este să fii găsit ascuns sub mantia neprihănirii lui Hristos, și că singura schimbare reală va avea loc la înălțare, când trupul acesta supus putrezirii se va îmbrăca în neputrezire. Poporul nostru nu știe nimic despre ziua ispășirii pentru cei vii, și prin urmare nu crede că este posibilă o eliberare completă de păcat înainte de revenirea Domnului Hristos. Practic am întors spatele sanctuarului și admirăm teologia închinătorilor la soare.

Ezechiel ne spune că așa ceva s-a mai întâmplat în istoria poporului ales, și ar fi înțelept din partea noastră să ne întrebăm care vor fi consecințele. Duhul Domnului l-a dus în viziune la Ierusalim, spre a-i arăta marile urâciuni care se săvârșesc acolo în numele credinței.

„Și m-a dus la intrarea porții Casei Domnului dinspre miazănoapte. Și iată că acolo stăteau niște femei, care plâneau pe Tamuz.

Și El mi-a zis: «Vezi, fiul omului? Vei mai vedea și alte urâciuni mai mari decât acestea!»

Și m-a dus în curtea dinăuntru a Casei Domnului. Și iată că la ușa Templului Domnului, între pridvor și altar, erau aproape douăzeci și cinci de oameni, cu dosul întors spre Templul Domnului și cu fața spre răsărit; și se închinau înaintea soarelui, spre răsărit“ (Eze 8:14-16).

Dacă ținem seama că această situație gravă este așezată în contextul sigilării din capitolul următor, nu putem evita concluzia simplă că Dumnezeu dorește să avertizeze generația sigilării despre marile pericole care o pândesc. Am întors și noi spatele sanctuarului, ca să îmbrățișăm teologia neputincioasă a închinătorilor la soare. Teologi care nu au absolut nicio idee despre neprihănirea lui Hristos și legătura ei cu legea au devenit norma pentru școlile noastre de teologie. În timp

ce adevărurile începătoare ale protestantismului sunt îmbrățișate cu mare entuziasm, lumina specială încredințată acestui popor este batjocorită deschis.

Când poporul lui Dumnezeu stă cu dosul întors spre Templul Domnului și cu fața către teologia închinătorilor la soare, este vremea să înțelegem că lucrarea descrisă în Ezechiel 9 este gata să se desfășoare, și că nu este nici nepotrivit și nici obraznic din partea noastră să suspinăm și să gemem din pricina tuturor urâciunilor care se săvârșesc în mijlocul Ierusalimului spiritual.

Hristos: Produsul noului legământ

Neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea este un concept nebulos pentru cei mai mulți din poporul nostru. Motivul este acela că solia 1888 a fost confundată cu îndreptățirea prin credință, ceea ce îi face pe pastorii noștri să declare cu mândrie că ei cred și acceptă solia 1888.

Lumina trimisă în 1888 era cât se poate de simplă și cu totul ancorată în Scriptură. Ea făcea conexiunea vitală între Ieremia și Pavel, conexiune pe care biserica nu o văzuse până atunci. Noul legământ (Ier 31:31) și taina evlaviei (Col 1:27) reprezentau temelia planului de mântuire și a întregii creații a lui Dumnezeu. Scrierea legii în inimă și părtășia de natură divină prin locuirea Duhului Sfânt în templul inimii reprezentau aceeași lucrare, aceeași acțiune de conectare a ființei create la izvorul vieții.

Omenirea avea nevoie să vadă și să înțeleagă acest lucru. Dumnezeu a răspuns acestei nevoi. Hristos a fost întruparea perfectă a Sanctuarului, o lecție milenară profundă, clară, de netăgăduit. Dumnezeu a pus în fața omenirii împlinirea noului legământ: Scrierea legii într-un templu aparținând familiei umane, conectarea la izvorul vieții prin locuirea Creatorului în templul Său.

Omenirea a privit, dar nu a înțeles. Ea nu a văzut în Hristos scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice, și nici nu a înțeles cauzele care au produs neprihănire în viața unui membru al familiei umane. Au fost găsite tot felul de explicații, cea mai populară fiind aceea că El, fiind Dumnezeu, nu putea păcătui.

Această situație deplorabilă a împiedicat biserica să producă rezultatul muncii sufletului lui Hristos: un grup de oameni trăind în neprihănire ca rezultat al împlinirii noului legământ. Au trecut secolele unul după altul și scopul lui Dumnezeu nu s-a putut realiza.

În solia 1888 Dumnezeu a dorit să explice cauzele neprihăririi lui Hristos. El trebuia văzut ca un prim rezultat al noului legământ, și cum reacționează o ființă umană atunci când devine o locuință a lui Dumnezeu prin Duhul. Omenirea a avut sub ochi rezultatul glorios al tainei evlaviei, când două naturi unite produc o ființă nouă, trăind în neprihănire în mijlocul păcatului.

Fiul omului declara fără echivoc: „Nu crezi că Eu sunt în Tatăl, și Tatăl este în Mine? Cuvintele pe care vi le spun Eu, nu le spun de la Mine; ci Tatăl, care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui“ (Ioan 14:10).

Aceasta este neprihănirea lui Hristos, și ea nu poate fi obținută altfel, oricât s-ar zbate biserica. Îndemnul „priviți și trăiți“ a fost înțeles cu totul greșit. Oamenii au fost îndemnați să analizeze viața lui Hristos și apoi să facă și ei la fel. Îndemnul însemna altceva. Însemna să acceptăm noul legământ, să dorim taina evlaviei, ca Dumnezeu să ne poată face și pe noi locuințe ale Duhului Sfânt, așa cum a fost făcut Fratele nostru mai mare.

Hristos credea că este un templu al lui Dumnezeu. Aceasta este credința lui Isus, credința generației finale, și doar datorită acestui lucru ei i se va da să se îmbrace în haine albe. Hainele albe sunt rezultatul revenirii Duhului Sfânt în templul inimii, o scriere a caracterului lui Dumnezeu – legea – pe tablele de carne ale unei inimi noi.

Când caracterul lui Dumnezeu este unit cu natura umană căzută, neprihănirea lui Hristos este produsul natural al acestei fuziuni și nu este nevoie de niciun efort omenesc spre a trăi fără păcat. Legea devine sistemul de operare al întregii ființe omenești – o împlinire perfectă a noului legământ, a scopului lui Dumnezeu cu fiecare ființă creată.

Ce urmează când acest lucru va fi înțeles de poporul lui Dumnezeu? Nunta Mielului.

Aceasta este solia neprihăririi lui Hristos în legătură cu legea, și nu există nicio altă variantă la milenara încropeală laodiceană.

Scopul soliei 1888: Pregătirea unui popor special

Mulți teologi și administratori adventiști susțin că solia 1888 nu a adus nimic nou în doctrina adventistă, și nu reprezintă nici măcar un adaos modest la teologia protestantă. A fost, spun ei, doar un accent asupra credinței, care începuse să fie estompată de o invazie a religiei faptelor. Iar acest „accent“ a fost și este primit de biserică.

Se poate ca solia 1888 să nu aducă nimic nou într-o ogradă închisă, așa cum este teologia oricărei denominațiuni. Cred că Dumnezeu nici nu și-a propus așa ceva. Solia 1888 urmărea un scop cu mult mai înalt, care depășește nivelul de așteptare al multora din acest popor. Ascultați:

„Domnul a ridicat pe frații Jones și Waggoner să proclame o solie către lume, o solie pentru pregătirea unui popor care să stea în picioare în ziua lui Dumnezeu. Lumea suferă din lipsa luminii suplimentare asupra Scripturii – o proclamare suplimentară a principiilor purității, umilinței, credinței și neprihănirii lui Hristos. Aceasta este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede“ (The EGW 1888 Materials, 1814).

Lumea are nevoie „de o proclamare suplimentară“ a virtuților creștine ascunse în neprihănirea lui Hristos. Dar nu de o proclamare verbală, teoretică – de așa ceva lumea este sătulă, mai ales astăzi, când evlavia fără putere înflorește în toate bisericile creștine. Societatea este obosită de declarații lipsite de fond, de reclame publicitare frumos enunțate spre a vinde un produs.

Dumnezeu știe toate acestea, și de aceea a ales să ofere lumii o ultimă demonstrație practică a frumuseții neprihănirii lui Hristos, a puterii Sale mântuitoare, printr-un grup de oameni care vor onora principiile legii la fel ca Hristos, trăind în neprihănire ca și El pentru o scurtă perioadă de timp înainte de închiderea harului.

Pentru formarea unui asemenea popor, ni se spune prin vocea inspirației, Dumnezeu a trimis o solie prin frații Waggoner și Jones. Prin urmare, poporul care va sta în picioare în ziua lui Dumnezeu va fi rezultatul soliei trimise prin acești doi mesageri. Poporul acesta va apare atunci când solia trimisă în acest scop va fi primită și își va face efectul asupra lor. De aici concluzia simplă că solia nu a fost primită, și de aceea au trecut 120 de ani fără ca omenirea să poată vedea un popor care să stea în picioare în ziua lui Dumnezeu.

În acești 120 de ani, biserica nu a produs nimic eficient în această direcție, în ciuda miilor de planuri, strategii, proiecte, activități. Opozanților soliei li s-a dat ocazia să ofere bisericii, timp de un secol, învățătura și lucrarea pe care au dorit-o ei. Și? Unde este poporul care să stea în ziua lui Dumnezeu?

Dumnezeu ne-a spus acum un secol că așa se va întâmpla, dar nimeni n-a vrut să asculte:

„Sunt mulți care au auzit solia pentru acest timp, și au văzut rezultatele ei, dar de teamă ca unii să nu ia poziții extreme, și astfel să apară printre noi fanatismul, ei au permis imaginației lor să creeze multe obstacole, care să împiedice înaintarea lucrării, și au prezentat și altora aceste dificultăți prin discursuri lungi asupra pericolelor acceptării doctrinei. Ei au încercat să contracareze influența soliei adevărului.

„Să ne imaginăm că ei ar avea succes în eforturile lor. Care ar fi urmarea? Solia pentru trezirea unei biserici încropite ar înceta, iar mărturia care înalță neprihănirea lui Hristos ar fi adusă la tăcere. Să ne imaginăm că lucrarea ar fi dată în mâinile acestor opozanți și căutători de greșeli, și li s-ar permite să dea bisericii doctrina și lucrarea pe care ar dori-o ei. Ar prezenta ei ceva mai bun decât a trimis Domnul poporului Său prin agenții Săi aleși?... Au ei ceva de oferit care să înlocuiască adevărul prezentat cu fervoare și zel spre a pregăti calea pentru revenirea Domnului?“ (The EGW 1888 Materials, 421,422).

Noi spunem astăzi un categoric NU!

Ei, opozanții soliei, nu au prezentat ceva mai bun decât a trimis Domnul poporului Său prin agenții Săi aleși, deși lucrarea a fost dată în mâinile lor. De aceea nu există un popor care să stea în picioare în ziua lui Dumnezeu, iar calea pentru revenirea Domnului nu a fost pregătită.

Domnul continuă să clarifice urgențele lucrării Sale:

„Noi toți trebuie să recunoaștem că este timpul ca o influență înviorătoare, cerească, să fie adusă în comunitățile noastre.

„Solia lui Dumnezeu a fost prezentată poporului cu claritate și putere. Ea este chiar solia pe care Dumnezeu dorește să o dea bisericii Sale acum. Refuzul vostru de a o asculta, împotrivirea voastră, deși nu va opri această lucrare, va aduce o mare pierdere sufletelor voastre.

„Poporul lui Dumnezeu are nevoie, pentru situația de urgență care ne așteaptă, de fiecare rază de lumină pe care a dat-o Dumnezeu. Sunt mulți care țin predici, lamentându-se de stricăciunea vastă și deplorabilă care este acum în lume. Dar ei nu își fac partea de a reflecta lumina cerului în bezna morală a lumii. Este necesar

ca puterea convertitoare a lui Dumnezeu să vină peste frații noștri pastori, căci mulți din poporul nostru sunt mult înaintea lor în lucrurile lui Dumnezeu“ (idem, 425).

Au trecut 120 de ani de când făgăduința din Maleahi trebuia să prindă viață, dar noi o tot împingem în viitor:

„Ei vor fi ai Mei, zice Domnul oștirilor, Îmi vor fi o comoară deosebită în ziua pe care o pregătesc Eu. Voi avea milă de ei, cum are milă un om de fiul său, care-i slujește. Și veți vedea din nou atunci deosebirea dintre cel neprihănit și cel rău, dintre cel ce slujește lui Dumnezeu și cel ce nu-l slujește“ (Mal 3:17-18).

Un nou sistem de operare

Lumea informatică a cunoscut mare fierbere, agitație și dialoguri febrile în ultimele luni ale lui 2007. Apple a lansat noul sistem de operare pentru platforma Macintosh, Mac OS-X 10.5, sau Leopard. Publicitatea a fost formidabilă, iar lansarea pe măsură. Oamenii au stat la cozi interminabile spre a fi printre primii care se vor bucura de Leopard, mărețul înlocuitor al deja celebrului și apreciatului Tiger.

Observând fascinația, insistența și seriozitatea cu care fanii Apple își consumă energiile pentru noul sistem de operare, mă gândeam cu tristețe la apatia și indiferența cu care poporul nostru tratează oferta fenomenală a noului legământ, dorința lui Dumnezeu de a instala în templul sufletului nostru sistemul de operare divin.

„Voi pune Legea Mea înăuntrul lor, o voi scrie în inima lor; și Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu“ (Ier 31:33).

Acest anunț formidabil nu produce nici cel mai mic interes în poporul nostru. Oamenii sunt plictisiți și oboșiți de amânarea inexplicabilă a lansării sistemului de operare divin anunțat tocmai de pe vremea lui Ieremia, și care pare să nu mai iasă din stadiul beta. Da, toți au văzut puterea lui impresionantă desfășurată în Omul Isus Hristos, dar de atunci fiecare generație tot așteaptă lansarea noului sistem, fără niciun rezultat.

De ce această inexplicabilă amânare? De ce a rămas făgăduința noului legământ neîmplinită pentru o perioadă de timp atât de lungă?

A schimbat Dumnezeu unica metodă prin care păcătoșii pot fi conectați din nou la izvorul vieții? Este demonstrația realizată în Omul Isus Hristos imposibil de

repetat în frații Săi de pe pământ? A abandonat Dumnezeu noul legământ, acceptând să primească în împărăția Sa păcătoși declarați neprihăniți, dar fără ca ei să fie realmente făcuți neprihăniți?

Răspunsul este un NU categoric. Oamenii pot fi aduși la sfințenie pe o singură cale, aceea a noului legământ. În mintea umană trebuie instalat un nou sistem de operare, acela care era în Omul Isus Hristos, „legea duhului de viață (care era) în Hristos Isus“:

„Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule! Și Legea Ta este în fundul inimii mele“ (Ps 40:8).

„Lumina care strălucește de la cruce descoperă dragostea lui Dumnezeu. Dragostea Sa ne atrage la sine. Dacă nu ne împotrivim acestei atracții, vom fi aduși la piciorul crucii pentru păcatele care L-au răstignit pe Mântuitorul. Atunci Duhul lui Dumnezeu produce o viață nouă în suflet. Gândurile și dorințele sunt aduse în ascultare de voința lui Hristos. Inima, mintea, sunt create din nou după chipul Celui care lucrează în noi spre a-Și supune toate lucrurile. Apoi legea lui Dumnezeu este scrisă în minte și inimă, și putem spune împreună cu Hristos, «Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule!»“ (DA 175).

Când legea este scrisă în minte, când este așezată „în fundul inimii“, păcătoșii vor trăi din nou în neprihănire, iar metoda este clar descrisă: „Să-i faci pe oameni drepecți prin descoperirea lui Dumnezeu“ (ST 20 ian 1890).

Deoarece ni s-a spus că „ultima solie de har“ va fi o descoperire a caracterului lui Dumnezeu, iar prin această descoperire oamenii sunt nu doar declarați, ci făcuți drepecți, concluzia simplă este că noul sistem de operare poate fi instalat în minte doar atunci când caracterul lui Dumnezeu în Hristos este făcut cunoscut oamenilor.

Și deoarece lumina despre neprihănirea lui Hristos a început să strălucească din nou în poporul lui Dumnezeu, este timpul să ne pregătim pentru lansarea noului sistem de operare. Nu există veste mai bună decât aceasta pentru biserica rămășiței.

Curățirea sanctuarului în Ezechiel

Ezechiel contribuie și el substanțial la viziunea lărgită a mării controversate, și ne oferă în capitolul 36 un pasaj splendid, plin de semnificații pentru doctrina sanctuarului și curățirea lui.

El redă aici direct cuvintele lui Dumnezeu, care vorbește profetic pentru o perioadă din viitor în care El va lua inițiativa într-un domeniu foarte neglijat de noi. Dorim să-L plasăm pe Dumnezeu în dezastrele naturale, în evenimentele finale, în pedepsirea nelegiuitorilor, dar foarte rar reușim să-L descoperim în operațiunea de maximă importanță pentru marea controversă, așa cum este vindecarea templului Său din omenire. Avem aici probabil cea mai detaliată descriere a sensului adevărat al curățirii sanctuarului, și explicația cea mai pertinentă a motivelor lui Dumnezeu în realizarea ei.

Dumnezeu reproșează lui Israel comportarea nepotrivită în țara pe care o considerau a lor: „Fiul omului, cei din casa lui Israel, când locuiau în țara lor, au spurcat-o prin purtarea lor și prin faptele lor“ (Eze 36:17). Ei au pierdut astfel dreptul de a o locui și protecția divină, ceea ce i-a expus la incursiunile războinice ale dușmanilor. Au fost împrăștiați printre neamuri, dar în loc să înțeleagă motivele reale ale nenorocirilor lor, ei au continuat cu încăpățânare să practice religia prin care spurcaseră țara. Ne referim aici la controversa spirituală, căci pasajul cu așa ceva se ocupă.

Domnul continuă: „Când au venit printre neamuri, ori încotro se duceau, pângăreau Numele Meu cel Sfânt, așa încât se zicea despre ei: «Acesta este poporul Domnului, ei au trebuit să iasă din țara lor». Și am vrut să scap cinstea Numelui Meu celui Sfânt, pe care-l pângărea casa lui Israel printre neamurile la care se duseseră“ (20,21).

Ce face Dumnezeu atunci când vrea să scape cinstea Numelui Său cel Sfânt? În ciuda concepției populare că El distruge pe cei care dezonorează Numele Său, iată ce face Dumnezeu:

„De aceea voi sfinți Numele Meu cel mare, care a fost pângărit printre neamuri pe care l-ați pângărit în mijlocul lor. Și neamurile vor cunoaște că Eu Sunt Domnul, zice Domnul Dumnezeu, când voi fi sfințit în voi sub ochii lor.

Căci vă voi scoate dintre neamuri, vă voi strânge din toate țările, și vă voi aduce iarăși în țara voastră.

Vă voi stropi cu apă curată, și veți fi curățiți; vă voi curăți de toate spurcăciunile voastre și de toți idolii voștri.

Vă voi da o inimă nouă, și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima din piatră, și vă voi da o inimă de carne.

Voi pune Duhul Meu în voi, și vă voi face să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți legile Mele.

Veți locui în țara pe care am dat-o părinților voștri; voi veți fi poporul Meu și Eu voi fi Dumnezeuul vostru.

Vă voi izbăvi de toate necurățiile voastre. Voi chema grâul, și-l voi înmulți; nu voi mai trimite foametea peste voi.

Voi înmulți rodul pomilor și venitul câmpului, ca să nu mai purtați ocară foametei printre neamuri“ (23-30).

Aceasta este lucrarea extraordinară a lui Dumnezeu în Templul Său, în care va veni „deodată“ (Mal 3:1-3) spre a curăți pe poporul Său „cum se curățește aurul și argintul“, ca ei să aducă Domnului daruri neprihănite. Aceasta este finalitatea serviciului din sanctuar. Aceasta este lucrarea noului legământ, o rescriere a legii – caracterul lui Dumnezeu – în templu, o instalare a Duhului Sfânt – sistemul de operare divin – în mintea omenească. Doar astfel „sfântul locaș“ va fi curățit, așa cum spunea Daniel.

Este vreun loc aici pentru aroganță sau superioritate confesională? Ne onorează Dumnezeu astfel deoarece avem oarece merite speciale? Ascultați finalul:

„Atunci vă veți aduce aminte de purtarea voastră cea rea, și de faptele voastre, care nu erau bune; vă va fi scârbă de voi înșivă, din pricina nelegiuirilor și urâciunilor voastre.

„Și toate aceste lucruri nu le fac din pricina voastră, zice Domnul Dumnezeu, să știți! Rușinați-vă și roșiți de purtarea voastră, casa lui Israel!“ (Eze 36:30-32).

Glorioasă metodă! Fantastică delicatețe și eficiență! Laodicea se măgulește în secret că ea va fi ultimul obiect al „grijii“ lui Dumnezeu de pe pământ deoarece are „fapte care dovedesc credința“. Nu are nimic.

Dumnezeu va lua inițiativa în ispășirea finală deoarece Laodicea „pângărește“ numele lui Dumnezeu printre neamuri, acuzându-L pentru toate nemerniciile produse de idolatria și spurcăciunile noastre. Ea face pe locuitorii pământului să privească la Dumnezeu cu teamă și suspiciune, dorind să-i vadă pe toți adunați în staulul ei de teama judecății sau din interes pentru străzile de aur.

Să ne pregătim să roșim de purtarea noastră, căci ziua ispășirii, când Dumnezeu va scrie legea în mintea și inima noastră, este iminentă.

Solul legământului cel veșnic

Pentru iubitorii soliei 1888, care au înaintat în slava crescândă a luminii celui de-al treilea înger, nu cred că există în toată Scriptura o descriere mai completă a adevărului prezent decât aceea din Maleahi 3:

„Iată, voi trimite pe solul Meu; el va pregăti calea înaintea Mea. Și deodată va intra în Templul Său Domnul pe care-L căutați: Solul legământului, pe care-L doriți; iată că vine, zice Domnul oștirilor“ (Mal 3:1).

Cartea lui Maleahi parcă este o transcriere lărgită a soliei Martorului Credincios către Laodicea. Domnul are o controversă cu îngerul bisericii, iar subiectul controverselor este călcarea legământului. El reproșează corpului pastoral că a făcut din lege „un prilej de cădere pentru mulți“ (2:8), că „s-a abătut din cale“ și că a rupt legământul. Când se întâmplă așa, nelegiuirile curg una după alta:

„În Iuda și la Ierusalim s-a săvârșit o urâciune; fiindcă Iuda a spurcat ce este închinat Domnului, ce iubește Domnul, și s-a unit cu fiica unui dumnezeu străin“ (2:11).

„Fiica unui dumnezeu străin“ este expresia pentru orice biserică în care este onorat un hristos fals. Domnul nu spune aici că „există pericolul“, sau „s-ar putea“ să se săvârșească o urâciune în poporul Său; ea chiar s-a săvârșit, deși poporul nu o percepe. Nu a fost așa mereu? Când a recunoscut vreodată poporul lui Dumnezeu că în mijlocul lui s-a săvârșit o urâciune?

Domnul arată lămurit care este lucrul „închinat Domnului“, pe care îl „iubește Domnul“, și care a fost spurcat:

„Nu ne-a dat Unul singur Dumnezeu suflarea de viață și ne-a păstrat-o? Și ce cere acel Unul singur? Sămânță dumnezeiască! Luați seama, deci, în mintea voastră, și nici unul să nu fie necredincios nevestei din tinerețea lui! Căci Eu urăsc despărțirea în căsătorie, zice Domnul (2:15-16).

Acest pasaj este fundamentul pe care construiește și Pavel ilustrația lui despre căsătorie, atrăgând atenția că este vorba despre „Hristos și biserică“ (Ef 5:32). Hristos a fost prima realizare a noului legământ, de la căderea lui Adam. În El, Sămânța dumnezeiască a spulberat legea păcatului și a morții care ținea în robie familia omenească. Hristos a rezistat până la moarte „despărțirii“ în căsătorie,

sigilând cu sânge valoarea monumentală a noului legământ. Biserica trebuie să meargă pe același drum.

Ca și biserica secolelor trecute, Laodicea a „spurcat” căsătoria, și astfel se alătură mulțimii de fiice ale unui dumnezeu străin, fără să-și dea seama. Laodicea nu duce lipsă de nimic, după propriile estimări.

În această vreme de maximă orbire spirituală, este obligatoriu să înțelegem corect felul în care Dumnezeu „va încheia repede în neprihănire” lucrarea Sa – iar Maleahi spune exact cum se va întâmpla acest lucru.

Mai întâi va veni „un sol” care va pregăti „calea Domnului”.

Calea Domnului este calea către desăvârșirea creștină, calea pe care a mers Hristos, adică nunta, căsătoria, unirea dintre cele două naturi. Calea Domnului trebuie „pregătită”, iar Maleahi spune exact cine va fi solul respectiv:

„Iată, vă voi trimite pe proorocul Ilie, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată” (4:5).

Este evident că aici avem un limbaj metaforic. Domnul a spus că va trimite „un alt Mângâietor”, adică Duhul Sfânt, care va fi cu noi până la sfârșit. Sigur că nu este vorba despre revenirea profetului Ilie din cer pe pământ. Aici este vorba despre o solie pe care Duhul Sfânt o va valida, o va promova, în biserica ultimei generații.

A fost ales Ilie cu un scop foarte precis: În biserica ultimei generații, închinarea la Baal va fi la fel de generalizată ca și în timpul domniei lui Ahab, și va fi nevoie de solia unui Ilie modern spre a trezi din coma spirituală un popor care l-a schimbat pe Hristos cu Baal, care a „spurcat ce este închinat Domnului,” adică „sămânța dumnezeiască,” fără să știe.

Când Hristos este schimbat cu Baal printr-un proces discret și îndelungat, poporul nu este alarmat, și de cele mai multe ori este mulțumit cu starea lui spirituală. Religia lui Baal propune și ea multă agitație spirituală, multe fapte bune, activități sociale și zel pentru lucrare. Ea nu neagă „viața abundentă” și alte satisfacții religioase; din contră, chiar le exacerbează, ele devenind scopul prioritar în biserică. Doar „duhul și puterea lui Ilie” poate sesiza manevra, demascând prezența ilegală a urâciunii pustiirii așezată în locul sfânt. Atâta timp cât această situație se menține, Domnul nu poate intra în templul Său, și de aceea este nevoie de o pregătire a căii pe care doar Ilie o poate realiza.

„Și deodată va intra în templul Său”

Această expresie denotă urgență și surpriză în același timp. Când calea este pregătită, Domnul nu va întârzia deloc să intre în templul Său. Singura explicație a faptului că Domnul încă nu a intrat în templul Său este aceea că locul Lui a fost

ocupat de un impostor, iar poporul nu știe. Când Ilie va pregăti calea, descoperind închinarea subtilă la Baal, „deodată“ va intra Domnul în templul Său, în ziua ispășirii finale pentru cei în viață. Acesta este evenimentul major de pe agenda cerului, și care va declanșa toate acele evenimente finale pe care profeția le anticipează, iar poporul nostru le așteaptă și se roagă pentru ele.

„Domnul pe care-L căutați“

În această adorare aproape universală a hristosului ecumenic, în care toată lumea este convinsă că se închină adevăratului Hristos, declarația lui „Ilie“ că acela nu este Domnul va fi la fel de șocantă și nesuferită ca și aceea făcută la prima lui confruntare cu profeții lui Baal. Această solie va fi purtată de oameni care „Îl caută“ pe Domnul, care studiază viața Lui în lumina metaforelor sanctuarului din Vechiului Testament spre a putea face deosebirea între Hristosul autentic și cel fals. Ei studiază originea neprihănirii lui Hristos, dezgroapă de sub molozul erorilor taina evlaviei – „Hristos în voi“ – spre a fi siguri că nu vor ajunge să se plece în fața tronului pe care l-a părăsit Hristos, strigând cu gloatele iubitoare de plăceri „Tată, dă-ne duhul tău“.

„Solul legământului, pe care-L doriți“

Domnul pe care trebuie să-L căutăm, și să-L dorim, nu este hristosul cosmic al Babilonului spiritual de astăzi, ci Solul legământului. Hristosul autentic este Solul noului legământ, primul de pe această planetă în care Dumnezeu a realizat făgăduința de a „scrie“ legea în inimă și minte, adică de a uni natura umană cu cea divină prin locuirea Duhului Sfânt în templul inimii. Când vorbim despre „caracterul lui Hristos desăvârșit reprodus în poporul Său“, noi înțelegem că acel popor va fi produsul noului legământ, exact la fel cum Hristos a fost făcut Solul legământului. Acel caracter era produsul unirii dintre natura umană și natura divină locuind în Hristos ca într-un templu. De aceea Hristos identifica trupul Său cu un templu (Ioan 2:19-21).

Hristos a fost mesagerul legământului cel veșnic, al scopului etern al lui Dumnezeu, atât prin declarații cât și prin exemplu personal. El era locuința, templul, chivotul legământului în care Șekina se unea cu natura făpturilor create, așa cum cerea legământul cel veșnic. El nu poate fi „solul legământului“ dacă ceea ce a realizat Dumnezeu în El este unic și nerepetabil în urmașii Săi.

Făgăduința noului legământ este nu numai pentru Hristos, ci pentru toți urmașii Lui din toate timpurile, și mai ales pentru biserica ultimei generații. Oferta din Ieremia 31 a fost întărită pentru generația noastră, ca să nu existe dubii despre intențiile lui Dumnezeu cu noi:

„Dumnezeu se oferă să unească divinitatea Sa cu omenescul nostru, și când supunem permanent și deplin voința noastră naturii divine, păcatul este aruncat afară, iar desăvârșirea creștină în Hristos este atinsă. Nu putem estima la justa valoare importanța unirii dintre divinitate și umanitate“ (TM 47).

Această declarație fără ambiguități este temelia speranței noastre că „nunta“ este o realitate solemnă, profund ancorată în doctrina sanctuarului, și nu povești meșteșugit alcătuite, așa cum ni se reproșează tot mai des. Când neprihănirea lui Hristos este văzută ca provenind din unirea omenescului cu divinul, calea este pregătită, iar Solul legământului va intra „deodată“ în templul Său.

Rezultatul acestei intrări?

„Cine va putea să sufere însă ziua venirii Lui? Cine va rămâne în picioare când Se va arăta El? Căci El va fi ca focul topitorului, și ca leșia nălbitorului. El va șede, va topi și va curăți argintul; va curăți pe fiii lui Levi, îi va lămuri cum se lămurește aurul și argintul, și vor aduce Domnului daruri neprihănite. Atunci darul lui Iuda și al Ierusalimului va fi plăcut Domnului, ca în zilele cele vechi, ca în anii de odinioară“ (Mal 3:2-4).

De ce urăsc ei sanctuarul?

Ei urăsc sanctuarul deoarece știu bine că el este punctul central în marea controversă. Ei, îngerii revoltați, au făcut tot ce le-a stat în putere ca adevărul despre sanctuar să nu ajungă la oameni. L-au deformat, l-au batjocorit, l-au denunțat ca fiind panteism, l-au mistificat, ba chiar l-au înlocuit, impunându-l națiunilor păgâne cu mult înainte ca Dumnezeu să instituie serviciul sanctuarului în poporul evreu.

Ei toți au fost odată temple sfinte pentru locuirea lui Dumnezeu. Au fost părtași de natură divină, s-au bucurat de avantajele fenomenale ale locuirii Duhului Sfânt în ei și au gustat roada dătătoare de pace a neprihănirii. De la „serafimul luminos și sfânt până la om“, familia lui Dumnezeu era clădită pe acest principiu vital al părtășiei de natură divină. Amăgiți de unul dintre serafimii luminoși și sfinți, ei au ales să se deconecteze din rețeaua vieții, crezând că rețeaua reprezintă un sistem de control și supraveghere al celor de pe muntele adunării dumnezeilor, sistem prin care sunt ținuți în robie.

Abia după ce au făcut pasul fatal au început să înțeleagă totala incapacitate a minții de a lucra fără sistemul de operare divin. Au constatat imediat că inima este „nespus de înșelătoare și de deznădăjduit de rea“, dar au fost prea orgolioși să recunoască eroarea comisă. S-au lăudat prin tot universul că ei experimentează adevărata libertate, că singura autoritate este conștiința lor, eliberată de restricțiile inutile ale legii, și că ei reprezintă viitorul universului. Omenirea noastră a căzut în plasa acestor lozinci fantasmagorice cu glazură științifică și s-a deconectat și ea din rețeaua vieții. Ca și îngerii emigrați pe Terra, oamenii au încetat să mai fie „un templu sfânt“ pentru locuirea Creatorului.

Părinților noștri căzuți li s-a oferit, ca și îngerilor, o șansă de a reconsidera decizia mortală pe care au luat-o. Li s-a comunicat că există un plan de mântuire, fondat pe jertfa Mielului lui Dumnezeu, și că ei pot beneficia de prevederile lui, dacă doresc. Când a răsunat decretul în Eden că „sămânța femeii va zdrobi capul șarpelui“, Satana a știut că adevărul despre sanctuar și locuirea lui Dumnezeu în templul inimii va fi dezvăluit cândva omenirii, lucru care va pune capăt aventurii îngerilor căzuți. A înțeles că taina lui Dumnezeu va fi comunicată locuitorilor pământului, și că unirea dintre natura divină și cea umană, ruptă în Eden, va fi refăcută.

Aceasta a stârnit o ură dementă față de scopul lui Dumnezeu. Sanctuarul era obiectivul numărul unu pe lista lor de priorități. Oamenii nu trebuiau să înțeleagă că ființele sunt create ca un templu al Creatorului, și că Dumnezeu poate locui „cu omul smerit și zdrobit“. Ei trebuiau să creadă că locuința zeilor „nu este printre muritori“ (Dan 2:11). Chiar de la ieșirea omului din Eden, îngerii rebeli au depus eforturi susținute de a întina sanctuarul, de a distruge templul lui Dumnezeu și de a-și face din el locuința lor. Au distrus toate podoabele și și-au pus „semnele lor“ drept semne (Ps 74:4). Organizațiile pământești conduse de ei, cum este cornul cel mic, au „călcat în picioare Sfântul Locaș“, au întinat sanctuarul și au prigonit pe sfinții celui Prea Înalt.

Dar la „împlinirea vremii“ Dumnezeu a trimis omenirii un Templu, un alt Adam în care Creatorul locuia deplin. La apariția Lui, starea lumii era dezolantă, căci „balaurii“ se așezaseră în templul lui Dumnezeu dându-se drept Dumnezeu și producând mari stricăciuni aceluia templu. Scormonind după locul prea sfânt din creierul uman, demonii produceau acolo asemenea devastări încât uneori acel templu devenea un spectacol înfiorător. În alte temple ei se purtau foarte evlavios, cu rețineră, cu eleganță, și s-a dovedit că aceștia au fost colaboratorii lor cei mai de încredere în păstrarea întinericului asupra tainei lui Dumnezeu. Și tocmai aici este marele succes al tainei fărădelegii, că ceea ce era fundamentul central al guvernării divine, legătura primordială în familia lui Dumnezeu, a fost transformat într-o taină greu de pătruns, ba chiar într-o aberație de ocolit cu grijă. În timp ce

batjocoresc și neagă intenția sau posibilitatea lui Dumnezeu de a locui cu omul păcătos, ei profită de neștiința oamenilor ca să locuiască ei în acele temple goale.

Știința medicală participă și ea la mascarea tainei lui Dumnezeu, alături de invadatori, spre a împiedica trâmbița a șaptea să sune, descoperind taina lui Dumnezeu. Ei dau denumiri savante acestui fenomen, spre a abate atenția oamenilor de la realitatea crudă că altcineva a ocupat locul lui Dumnezeu în templul Său. Ei o consideră o boală psihică, numind-o MPS (Multiple Personality Syndrome) sau BPD (Borderline Personality Disorder), deși recunosc deschis că așa ceva nu este tratabil prin medicina modernă. Ei caută „dezordinea” în tot felul de cauze psihice, dar nu sunt dispuși să recunoască faptul că templul lui Dumnezeu a fost ocupat de forțe ostile, că este plin de „bârloage de tâlhari” și că sistemul de operare divin nu este instalat în memoria umană.

Din această cotropire nemiloasă nu vor scăpa decât cei care vor privi la Fratele lor mai mare ca fiind Templul lui Dumnezeu. Ei vor avea credința Lui, vor fi făcuți părtași de natură divină și o locuință a lui Dumnezeu prin Duhul.

Poporul lui Dumnezeu de astăzi este chemat la această onoare înaltă, ca marea controversă să se poată încheia, iar sfântul locaș să fie curățit.

Păcatul nu se vindecă singur

Aș dori să atrag atenția asupra unui alt element important aflat în citatul din „Patriarhi și Profeți” despre care discutăm recent. Sora White spunea că oamenii închid canalul de comunicație cu cerul atunci când, deliberat, resping lucrarea Duhului Sfânt și o numesc o lucrare satanică.

Citatul continua așa:

„Dumnezeu lucrează prin manifestarea Duhului Său ca să-l mustre și să-l convingă pe păcătos; și dacă lucrarea Duhului este refuzată, în cele din urmă Dumnezeu nu mai poate face nimic pentru acel suflet. Ultimul mijloc al harului divin a fost folosit. Păcătosul s-a despărțit singur de Dumnezeu, iar păcatul nu conține în el însuși un leac ca să se vindece singur. Nu mai există nici o rezervă de putere, prin care Dumnezeu să poată lucra pentru a-l convinge și converti pe păcătos. «Lăsați-l în pace» (Osea 4,17) – este porunca divină. Atunci «nu mai rămâne nici o jertfă pentru păcate, ci doar o așteptare înfricoșată a judecății și văpaia unui foc care va mistui pe cei răzvrățiți» – Evr.10:26-27” (PP 405).

Aici este un lucru demn de remarcat. Dumnezeu folosește o multitudine de procedee pentru a-l ajuta pe păcătos să înțeleagă drumul periculos pe care s-a angajat. Dar există un moment în care nici chiar Dumnezeul nostru atotputernic nu mai poate face nimic. Acel moment este stabilit chiar de omul păcătos, atunci când decide, în cunoștință de cauză, să întrerupă canalul de comunicație cu cerul. El dorește să fie lăsat în pace, iar Dumnezeu respectă alegerea lui. Lucrarea de convingere a Duhului Sfânt este numită „ultimul mijloc al harului divin“. Cerul nu mai are o „rezervă de putere“ spre a-l convinge și converti pe păcătos.

Din acest moment intră în scenă pervertirea adevărului despre caracterul lui Dumnezeu. Se crede că, deoarece Dumnezeu a făcut toate eforturile pentru salvarea păcătosului, este normal acum să-i aplice pedeapsa capitală pentru încăpățânarea de a persista în rebeliune față de guvernarea divină. Acum este corect să fie omorât, căci viața lui nu mai valorează nimic în ochii cerului, iar pentru cel în cauză ar urma o viață de mizerie care l-ar scârbi chiar pe el. Așa am ajuns în situația neplăcută în care un lucru rău devine un lucru bun, dacă motivele sunt pertinente. Dacă scopurile sunt nobile, mijloacele pot fi cât se poate de perverse. Cum au căzut creștinii într-o asemenea capcană?

Când Dumnezeu a epuizat și ultima „rezervă de putere“ pentru convingerea celui greșit, misiunea și acțiunile Sale se opresc aici. Puterea Sa mântuitoare este blocată de o voință liberă, iar decretul divin, singurul conform cu neprihănirea, este: „Lăsați-l în pace!“

Acum, ce se întâmplă cu păcătosul atunci când se dă porunca înfricoșătoare „Lăsați-l în pace“? Aici drumurile se despart din nou. Cei mai mulți din biserică sunt convinși că urmează o incursiune de pedepsire din partea îngerilor lui Dumnezeu, care nu poate lăsa nelegiuirea nepedepsită.

Citatul oferă însă o altă explicație, iar impactul ei ar trebui să fie devastator pentru credința noastră despre pedeapsa lui Dumnezeu.

Închizând deliberat gura lui Dumnezeu, dorind să fie lăsat în pace, păcătosul nici nu visează că drumul pe care a pornit este cu sens unic. El nu a dorit să creadă – și exact aceasta este poziția bisericii astăzi, nici ea nu dorește să creadă – că „păcatul nu conține în el însuși un leac ca să se vindece singur“. Păcatul este încă văzut a fi un afront moral adus autorității, afront care trebuie pedepsit prin lege.

Nu, păcatul nu este un afront moral, el este o aberație a creierului uman produsă de despărțirea de natura divină. Despărțirea aceasta nu conține „un leac“, un sistem de autocorecție, de vindecare automată. Virusul morții nu se devirusează singur, iar stăpânitorul acestei lumi nu a găsit încă o soluție, cu toate

laboratoarele lui de inginerie genetică. Ca să-și ascundă neputința, ne amăgește cu paleative spirituale gen karma, nemurirea sufletului și alte feluri de transmigrări mistice. Dar realitatea sfidează oferta lui. Moartea a îmbrățișat cât se poate de strâns planeta asta și nu se va găsi niciodată o soluție alternativă la dezastrul în care ne găsim. În Eden, Dumnezeu a rostit adevărul veșnic, la fel de real astăzi ca și atunci: odată despărțirea de natura divină produsă, nu rămâne decât această alternativă: ori reconectarea la izvorul vieții, ori moartea veșnică.

Minciuna șarpelui în Eden a afectat profund acest adevăr. El a propus că păcatul în sine nu produce moartea, dar dacă se va întâmpla, va fi o pedeapsă din partea lui Dumnezeu pentru nesupunere. Astăzi religia susține cu înverșunare această doctrină.

Evenimentele care se vor desfășura curând pe pământ vor aduce dovezi zdrobitoare că, atunci când harul protector al lui Dumnezeu este gonit de pe pământ, „păcatul nu conține în el însuși un leac ca să se vindece singur“. Se apropie ziua când cerul va fi obligat să anunțe o situație sfâșietoare pentru inima lui Dumnezeu:

„Se pare că ei s-au lipit de idoli lor, iar Dumnezeu va spune curând îngerilor Săi: Lăsați-i în pace!“ (1 T 486).

Calea nouă și vie a legământului cel veșnic

Dintre cei care vor putea fi amăgiți de capodoperele diavolului în ultima generație, niciunul nu se va putea justifica în fața universului că pieirea lui se datorează autorului x, pastorului y sau teologului z. Hristos a deschis o cale nouă și vie către Sfânta Sfintelor și nimeni nu va putea obiecta acum, după două mii de ani, că el nu a auzit de ea. Toți avem o „intrare liberă“ la Tatăl, iar Tatăl a promis celor ce vin la El prin Hristos că va uni natura Sa divină cu natura noastră omenească.

Dar ce vrea să spună apostolul prin afirmația că până la Hristos „drumul în Locul Prea Sfânt nu era încă deschis câtă vreme sta în picioare cortul dintâi“ (Evr 9:8)?

Poporul ales, prin neputința de a aprecia „clădirea la care priveau cu atâta mândrie“ și scopul lui Dumnezeu pentru sufletul lor ascuns în acea slujbă, a avut nevoie de un Mijlocitor între el și Dumnezeu. Acesta era rolul marelui preot, al

preoției în general. Între ei și Dumnezeu exista o perdea, pe care doar marele preot o putea trece o dată pe an, la ziua ispășirii. Era singurul moment când omul muritor și Dumnezeul cel veșnic se aflau împreună în locul destinat să vindece maladia care afecta universul. Domnul spunea că în acea zi se va face ispășire, iar aceasta însemna ceva foarte concret: „Veți fi curățiți de toate păcatele voastre înaintea Domnului“ (Lev 16:30).

Israel însă nu a văzut în această slujbă o posibilitate reală de a umbla în neprihănire. El s-a mulțumit să știe că este acoperit, iertat și primit, ca să poată lua de la capăt șirul nelegiuirilor sub aripa protectoare a unui mijlocitor. Nu au crezut că idolatria și jocul de-a religia îl poate alunga pe Dumnezeu din templul Său. Ei nu au știut că Șekina a părăsit locul sfânt dintre cei doi heruvimi de aur de pe chivot, practicând ani de zile un ritual inutil și împovăraător, cu totul incapabil să ducă la „desăvârșirea cerută de cugetul lor“ (Evr 9:9).

Hristos, al doilea Adam, a deschis acest drum al „intrării libere“ la Tatăl, dincolo de perdea, „în trupul Său“. În trupul Său se află răspunsul la ecuația mântuirii, la taina evlaviei, și acolo trebuie să privească oricine dorește, speră sau visează să trăiască în neprihănire. În Hristos, umanul și divinul nu mai erau despărțite de perdea, iar cele două naturi erau atât de armonios împletite încât se poate afirma fără greșală că cine l-a văzut pe El a văzut pe Tatăl. Omul Isus Hristos a trăit printre noi exact la fel cum ar fi trăit Tatăl dacă venea personal în lume, și a trăit exact la fel ca oricare dintre noi, dacă am accepta să mergem pe calea nouă și vie pe care a deschis-o El. Deși frate cu noi, Hristos a pășit prin credință în locul sfânt, acolo unde omul și Dumnezeu se întâlnesc, iar viața Sa declară că atunci când este unit cu divinul, „omenescul nu face păcat“.

În tot timpul vieții lui Hristos ca templu al lui Dumnezeu, El a evitat să șocheze pe Israel cu realitatea devastatoare că Șekina nu se mai află în Sfânta Sfintelor. Dar atunci când misiunea Sa a luat sfârșit, misiune descrisă în termenii descoperirii caracterului lui Dumnezeu sub ochii oamenilor, perdeaua din sanctuar a fost sfâșiată de sus până jos, iar slujitorii de la templu au privit uimiți golul imens din religia lor. Șekina avea acum o altă locuință, dar ei nu au fost dispuși să pășească „pe calea nouă și vie“ a slujbei lor despre sanctuar. Casa lor a rămas pustie.

Rămășița a fost chemată să recupereze eșecurile și neclaritățile lor, dar și mai mult. Ea este chemată să redescopere și să aprecieze adevăruri rămase „neînțelese și neapreciate de la ziua cincizecimii“.

Ce a fost la ziua cincizecimii? Șekina se întorcea, după secole de pribegie, în templul ei adevărat, acolo unde era locul ei „din veacuri veșnice“. Poporul ales era în șoc. Nu cunoscuse o asemenea revoluție spirituală niciodată în lunga lui

existență. Simboluri și metafore ancestrale deveneau realitate, și încă una glorioasă. Puterea lui Dumnezeu se rostogolea peste națiune cu o forță nemaivăzută. Oameni părtași de natură divină, cu puterea divină la dispoziția lor, spuneau lui Israel că a trecut vremea jocului de-a religia. Mii de oameni au fost treziți la noua realitate. Din păcate, ucenicii au limitat scopul lui Dumnezeu, întorcându-se treptat și subtil la formele goale ale religiei populare, în care a fost târât chiar și Pavel. Efesul și-a pierdut dragostea dintâi, iar omenirea a fost astfel condamnată la două mii de ani de agonie, confuzie și moarte.

Generația prezentă a poporului lui Dumnezeu are șansa unică de a recupera adevărurile rămase „ascunse și neînțelese“ de la ziua cincizecimii. Șekina dorește mai arzător decât oricând să Se întoarcă în locul Prea Sfânt, acolo unde este locul ei, și singurul lucru care o împiedică este mahrama de pe ochii noștri, pe care o păstrăm cu premeditare. Ne place să ne desfătăm încă în convingerea că mijlocirea poate continua la infinit, iar la umbra ei să mai putem flirta cu firea pământească o clipă. Continuăm încă să credem că am putea converti nelegiuirea, să punem la picioarele universului, ca un trofeu al credințioșiei noastre, firea pământească fardată și parfumată, umilită și învinsă. Dar timpul trece, iar ceea ce sperăm se dovedește tot mai clar a fi speranțe deșarte. „Domnul neprihănirea noastră“ va deveni o realitate eficientă doar atunci când vom fi pregătiți și dispuși să pășim pe calea cea nouă și vie deschisă de Hristos.

Acest pas decisiv se face personal și individual. Nu vă va putea ajuta nimeni, și nu vă va putea împiedica nimeni. Dacă mahrama de pe sufletul dumneavoastră s-a sfâșiat de sus până jos, este timpul să pășiți fără teamă în locul prea sfânt, unde Domnul pregătește ziua ispășirii finale pentru poporul Său. Doar așa Îl vom putea numi fără greșală „Domnul, neprihănirea noastră“.

Calea nouă și vie ne așteaptă, iar cerul este mai nerăbdător decât noi să refacă legăturile rupte.

Upgrade hardware

Febra din domeniul IT declanșată de apariția noului sistem de operare de la Microsoft oferă un exemplu interesant despre semnificațiile și acțiunile necesare în marea Zi a Ispășirii Finale.

După câțiva ani buni de muncă și experimentări cu noi tehnologii, echipa de la Microsoft a anunțat apariția noului sistem de operare, intitulat Vista. În ultimul timp au fost oferite celor care au dorit să testeze programul diferite ediții beta,

astfel ca echipa să poată depista la timp eventualele breșe de securitate sau posibile incompatibilități cu programe sau componente hardware.

Datorită faptului că data oficială a lansării produsului se apropia, utilizatorii au fost curioși să afle, iar firma a pus la dispoziția lor, o listă cu compatibilitatea hardware a noului sistem. Clienții au nevoie să știe dacă vechile lor sisteme sunt compatibile cu noul O.S., și ce schimbări trebuie să fie operate, ce componente înlocuite, astfel ca și ei să se poată bucura de posibilitățile și noile tehnologii oferite de Vista. În acest scop, Microsoft a pus la dispoziție pe situl firmei un mic program care, instalat pe calculatorul personal, face o cercetare a sistemului și apoi afișează o listă cu schimbările necesare, fie ele referitoare la componente hardware, fie la programele instalate în sistem. Vista nu va putea lucra cu harddisk-uri lente, cu memorie puțină, cu o placă video neperformantă, sau cu programe vechi.

Când a trebuit să vorbească poporului Său despre schimbările majore ce sunt necesare pentru intrarea în împărăția luminii, Dumnezeu nu a putut folosi un astfel de limbaj. El a folosit expresii și concepte cunoscute de ei. A avut la dispoziție un cadru extrem de limitat. Și totuși generația noastră poate înțelege mesajul: „O inimă nouă“, „un duh nou și statornic“, „voi scrie poruncile Mele în mintea și în inima voastră“.

Deoarece „toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu“, natura umană are nevoie de o schimbare radicală pentru a fi adusă din nou la starea de normalitate dinaintea de păcat. Schimbarea este atât de profundă, încât este asemănată cu o înviere din morți (Eze 37:3). Ținta finală este instalarea unui nou sistem de operare: „Voi pune Duhul Meu în voi“ (Eze 36:27). „Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui“ (Rom 8:12). Dar înainte ca instalarea noului sistem de operare să poată fi posibilă, componentele hardware și software trebuie să fie înlocuite spre a fi compatibile cu noul sistem. Nu puteți avea noul sistem de operare, dar să păstrați un harddisk cu viteza de 2000 de rotații pe minut, 128 MB de RAM, sau programe scrise pentru Windows 95.

Așa că, înainte ca Duhul Sfânt să fie instalat, este nevoie de „o inimă nouă“, capabilă să lucreze cu „un duh nou și statornic“.

Dar înainte de această fază este nevoie de încă o lucrare, și anume cunoașterea cerințelor de sistem. Ce fel de componente sunt necesare, ce trebuie schimbat? De ce inima noastră, „nespus de înșelătoare și de deznădăjduit de rea“ nu poate lucra cu noul sistem? Pentru aceasta Dumnezeu S-a îngrijit din timp. El a pregătit un mic program care poate fi descărcat de pe situl Său, și pe care trebuie să-l rulați spre a vedea care este starea în care vă găsiți, dacă sunteți compatibili cu noul sistem. Nu este voluminos – are doar 7 MB – și se numește „Neprihănirea lui

Hristos“. Toți cei care au rulat acest program au constatat cât de nepregătiți sunt pentru primirea Duhului Sfânt în plinătatea Lui, și au înțeles foarte bine ce a spus Pavel în Romani 7:

„Acum, mie îmi place foarte mult Vista, dar văd în PC-ul meu o altă categorie de componente și programe, care mă țin rob vechiului sistem de operare. Oh, nenorocitul de mine, cine mă va scăpa de vechiturile din unitatea centrală?“

Avertizarea că Vista nu poate lucra cu anumite sisteme a fost făcută demult: „Nimeni nu coase un petic de postav nou la o haină veche; altfel, peticul de postav nou rupe o parte din cel vechi, și mai rea ruptură se face. Și nimeni nu pune vin nou în burdufuri vechi; altfel, vinul cel nou sparge burdufurile, și vinul se varsă, iar burdufurile se prăpădesc; ci vinul nou este pus în burdufuri noi“ (Marcu 2:21-22). Nu puteți avea Duhul Sfânt locuind în inimi de piatră. Nu se poate instala, și chiar dacă s-ar putea instala cumva, nu ar funcționa.

Un upgrade hardware obligatoriu pentru noul sistem de operare a fost proorocit din vechime: „Vă voi stropi cu apă curată, și veți fi curățiți; vă voi curăți de toate spurcăciunile voastre și de toți idolii voștri. Vă voi da o inimă nouă, și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima din piatră, și vă voi da o inimă de carne. Voi pune Duhul Meu în voi, și vă voi face să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți legile Mele“ (Eze 36:25-27).

Urmăriți cele trei faze succesive:

Prima, în versetul 25: O lucrare de identificare și alungare a virușilor – „spurcăciunile“ și „idolii“ care își fac de cap într-un sistem plin de breșe de securitate.

A doua, în versetul 26: Înlocuirea componentelor hardware depășite sau afectate – inima de piatră este distrusă și este înlocuită cu una de carne, adică sensibilă și pregătită să lucreze în parametrii noului sistem de operare.

A treia, în versetul 27: Instalarea noului sistem de operare – Duhul Sfânt locuind în inimă, instalarea caracterului lui Dumnezeu în minte; iar efectul acestei întreprinse operațiuni este „împlinirea“ legilor și poruncilor lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, realizarea scopului lui Dumnezeu în creațiune.

Până în prezent, poporul lui Dumnezeu are acces doar la prima fază a lucrării, adică descărcarea programului de verificare a compatibilității, o operațiune limitată a Duhului Sfânt prin care suntem „convinși“ de păcat, neprihănire și judecată“ (Ioan 16:8).

Următoarele două faze încă nu au avut loc. Ele sunt împinse încă în viitor de neștiința sau nedorința noastră de a recunoaște că o asemenea schimbare

radicală ar fi în planul lui Dumnezeu, sau că ar fi posibilă. Ele vor fi realizate simultan, sau succesiv în timp foarte scurt, iar evenimentul este numit în Scriptură „Ziua Ispășirii pentru cei vii“.

Pentru aceste două faze se ruga David disperat: „Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, și pune în mine un duh nou și statornic“ (Ps 51:10).

Observați? El înțelegea ordinea și scopul operațiilor. Se bucurase de efectul programului de compatibilitate, și acum dorea cu ardoare marea schimbare. Știa că este nevoie ca Dumnezeu să „zidească“ o componentă hardware nouă, ca apoi să fie instalat Sistemul de Operare divin. Să ceri plinătatea Duhului Sfânt, adică instalarea Lui într-o inimă veche face mai mult rău decât bine, căci se degradează amândouă, ca în pilda cu burduful și vinul. Invers, să dorești o inimă nouă fără să fie instalată în ea noul Sistem de Operare, este la fel de rău. Este ca o casă măturată, în care duhul necurat se întoarce și, găsind-o goală și „împodobită“, aduce cu el toată gașca de derbedei (Mat 12:43-45), iar starea omului devine și mai disperată.

Cei mai mulți din poporul nostru ar dori să facă parte dintre cei în caracterul cărora va fi „desăvârșit reprodus“ caracterul lui Hristos. Dar ei nu cred că este nevoie de programul pentru verificarea compatibilității. Cunoscând greșit caracterul lui Dumnezeu, ei cred că acesta este compatibil cu inima de piatră. Ei nu cred că este necesară o lucrare de creațiune asupra minții omenești, ci doar de o privire permanentă la Hristos, privire care schimbă automat și de la sine inima de piatră. Privitul la Hristos, adică la neprihănirea Lui, are un rost important, dar ea nu face altceva decât să-i permită lui Dumnezeu să intervină spre a opera schimbările necesare.

Cel mai mare bine care i se poate face acestui popor este să fie ajutat să înțeleagă că este necesar să descarce de pe Serverul ceresc cât mai repede programul de verificare a compatibilității și să-l ruleze în templul sufletului. Făgăduința unui astfel de program este garantată: „Iată, voi trimite pe solul Meu; el va pregăti calea înaintea Mea“ (Mal 3:1).

Fără această pregătire, riscăm să ratăm cel mai mare eveniment al veacurilor: „Și deodată va intra în Templul Său Domnul pe care-L căutați: Solul legământului, pe care-L doriți; iată că vine, zice Domnul oștirilor. Cine va putea să sufere însă ziua venirii Lui? Cine va rămâne în picioare când Se va arăta El? Căci El va fi ca focul topitorului, și ca leșia nălbitorului. El va șede, va topi și va curăți argintul; va curăți pe fiii lui Levi, îi va lămuri cum se lămurește aurul și argintul, și vor aduce Domnului daruri neprihănite“ (Mal 3:13).

O inimă nouă și un duh nou... Un vis care poate deveni realitate în generația noastră. Verificați astăzi dacă sunteți compatibili cu noul Sistem de Operare. Mai ales că data oficială a lansării produsului se apropie. Se apropie vertiginos, căci poporul acesta a început să înțeleagă inutilitatea cârpirii vechiului sistem de operare.

Un popor al sanctuarului

Poporul ales s-a născut în sanctuar. Toate activitățile, naționale sau individuale, erau strâns legate de templu, care era centrul vieții religioase și sociale. Acolo, în Sfânta Sfintelor, izolat de ochii muritorilor, Dumnezeu era prezent prin Șekina, slava de deasupra chivotului legământului. Acela era locul unde Dumnezeu și omul se întâlneau. Preoții lui Israel au înțeles de aici că „întâlnirea“ consta în intrarea marelui preot, o dată pe an, în Sfânta Sfintelor. Au fost mulțumiți că erau iertați ceremonial la sfârșitul fiecărui an, ca să înceapă din nou viața de neleguire și păcat pe care o cunoșteau. Ei nu au înțeles că Dumnezeu dorește să locuiască în ei, să Se „întâlnească“ cu natura umană și să-i facă părtași de natură divină.

La împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis un profet prin care „scopul lui Dumnezeu“ s-a împlinit, omul și Dumnezeu s-au „întâlnit“, iar din sămânța lui David s-a ridicat o nouă familie de oameni, al cărei cap, Hristos, era Templul. Noua familie s-a născut, de asemenea, în sanctuar. Dar poporul ales nu a dorit să înțeleagă și să împlinească „scopul lui Dumnezeu“, nu a crezut că sub ochii lor se află împlinirea a patru milenii de vorbit în pilde, cortul în care Dumnezeu și omul au devenit una. „Ei nu s-au consacrat pentru a deveni temple sfinte ale Duhului Sfânt“ (DA, pag. 161). Chiar și ucenicii au fost destul de reticenți față de această descoperire epocală, pe care Pavel o numea „taina lui Dumnezeu“. Li s-a părut și lor destul de exagerată pretenția că ei trebuie să fie temple ale lui Dumnezeu, deși la cincizecime au avut o „arvună“ care a electrizat biserica. Din păcate, minunile care ar fi trebuit să lumineze pământul cu acea ocazie au rămas îngropate sub molozul erorilor, iar „taina lui Dumnezeu“ a continuat să rămână ascunsă.

Pentru a clarifica acest aspect vital al împărăției, Dumnezeu a ridicat o mișcare, un popor, a cărui misiune era tocmai recuperarea adevărilor „mari și minunate rămase ascunse și neînțelese de la ziua cincizecimii“. Acest popor s-a născut în sanctuar, iar înțelegerile izvorâte din acest subiect trebuiau să aducă marea

controversă la încheierea ei. Dumnezeu dorea să arate lumii că ceea ce a realizat în Isus Hristos acum două mii de ani poate realiza cu o întreagă națiune, descoperind în fața lumii „taina“ lui Dumnezeu, care poate produce un popor „fără pată, fără zbârcitură sau ceva de felul acesta“. Dar părinții noștri nu au crezut că aceasta este „calea consacrată“ către desăvârșirea creștină. Ei au făcut tot ce le-a stat în putere spre a „deturna“ lumina venită din cer. Ei s-au așezat între lumină și popor exact atunci când Dumnezeu dorea să intre „deodată“ în templul Său, pentru a curăți pe „fiii lui Levi“ cum se curăță aurul și argintul. Lucrarea a fost împiedicată, lumina a fost respinsă și, prin „acțiunea propriilor noștri frați a fost ținută departe de lume“.

Astăzi suntem exact aici. Adevărul despre sanctuar nu a reușit să descopere „taina lui Dumnezeu“, iar prin acțiunea propriilor noștri frați biserica este împiedicată să înțeleagă și să aprecieze nunta, unirea dintre divin și uman. În timp ce adevărurile „mari și minunate“ ascunse în sanctuar stau îngropate sub mormane de moloz, poporul nostru caută pretexte pentru a se alătura eforturilor globale de a ridica chipul de aur, ajutând semenii să se simtă mai bine în lumea aceasta. Ne opunem intenției clar declarate a profeției ca Solul legământului să intre în templul Său pentru ștergerea păcatelor, sub pretextul că dorim să aducem în biserică întreaga planetă. În timp ce ne opunem cu obstinație nunții, alergăm pe toate meridianele să chemăm lumea la ospățul nunții.

Un popor al sanctuarului, chemat pe scena internațională să fie o descoperire a lui Isus Hristos, nu va putea să-și împlinească destinul evitând la nesfârșit calea consacrată către sanctuarul ceresc. Mergând pe drumul nou al strategiilor moderne, riscăm să transformăm templul Domnului într-o peșteră de tâlhari, cu toată sinceritatea și bunăvoința de care suntem capabili, cu toată curăția de inimă, convinși până în străfundul inimii că Dumnezeu ne conduce.

Slava generației finale

Deși solia neprihăririi lui Hristos prezentată în perioada 1888 nu a fost decât „începutul luminii îngerului“ a cărui slavă urma să clarifice gravele neînțelegeri pe care poporul ales le avea despre caracterul lui Dumnezeu în procedura Sa cu păcatul și păcătoșii, în ea au fost implantate concepte cheie ale încheierii soliei:

S-au pus bazele înțelegerii corecte asupra naturii umane a lui Hristos.

A fost înțeles „scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice“ de a locui în ființele create.

Ziua ispășirii finale și ștergerea păcatelor credincioșilor din ultima generație au fost așezate la locul lor în cadrul doctrinei sanctuarului.

Dar cel mai neobservat concept al soliei, și care a prelungit nepermis de mult încheierea lucrării, a fost acela că Hristos a venit să-i facă pe oameni neprihăniți prin descoperirea caracterului lui Dumnezeu.

Asemenea perle presărate prin tot Spiritul Profetiei au rămas ascunse, fiind socotite irelevante pentru câteva generații, a căror singură preocupare era obținerea unui statut juridic favorabil la judecată. Obsesia instinctivă pentru salvarea sufletului ne-a făcut să ne concentrăm asupra îndreptățirii prin credință, pierzând astfel din vedere că solia era despre neprihănirea lui Hristos – caracterul lui Dumnezeu – în legătură cu legea. Nu ni s-a părut importantă atenționarea că „Hristos a înălțat caracterul lui Dumnezeu, atribuindu-I lauda și realizarea întregului scop al misiunii Sale pe pământ – să-i facă pe oameni drepti prin descoperirea lui Dumnezeu“ (ST 20 ian 1890).

Paragraful următor se încadrează și el în aceeași categorie:

„Adam și Eva au ascultat vocea ispititorului și au păcătuțit împotriva lui Dumnezeu. Lumina, hainele inocenței cerești, s-au depărtat de la aceste suflete încercate și amăgite, și despărțindu-se de hainele inocenței ei au îmbrăcat hainele întunecate ale necunoașterii lui Dumnezeu. Lumina clară și desăvârșită care îi înconjurase până atunci luminase orice lucru de care se apropiau, dar lipsiți de acea lumină cerească, urmașii lui Adam nu au mai putut să sesizeze caracterul lui Dumnezeu în lucrările creațiunii. Astfel, după cădere, natura nu a mai putut fi învățătorul omului. Pentru ca lumea să nu rămână în întuneric, în noapte spirituală veșnică, Dumnezeul naturii a trebuit să ia legătura cu omul prin Isus Hristos. Fiul lui Dumnezeu s-a prezentat lumii ca o descoperire a Tatălui. El era «adevărata lumină care luminează pe orice om venind în lume»“ (HL 289).

Atâta timp cât Adam a fost părtaș de natură divină, el avea capacitatea să înțeleagă și să aprecieze caracterul divin. Odată produsă despărțirea, mintea lui a devenit un laborator pentru experimentele lui Satana. De acum, caracterul lui Dumnezeu era descris pentru el de perversiile lui Satana. Omul s-a ascuns de Dumnezeu, plin de teamă. Mai târziu, la teamă s-a adăugat ura. Aceasta a culminat în uciderea oricui amintea de neprihănirea lui Hristos, care era o descoperire a caracterului lui Dumnezeu. De la Abel la Zaharia, omenirea a încercat să spulbere orice urmă de lumină despre adevărata față a lui Dumnezeu. Când bezna era profundă, a venit un Om să „strice“ lucrările diavolului prin descoperirea caracterului lui Dumnezeu. Acesta a fost „scopul misiunii Sale“.

Ce alt scop ar putea avea rămășița poporului lui Dumnezeu, într-o lume în care perversiile moderne sunt gata să prezinte omenirii, „cu o singură voce“, un hristos ecumenic de sinteză, alcătuit din puzderia de idoli ai religiilor lumii? Ce strategie globală ar putea îmbrățișa îngerul bisericii Laodicea, deși ni s-a spus cât de clar se putea că „ultima solie de har va fi o descoperire a dragostei Sale“?

Toți cei care vor avea „credința lui Isus“ vor fi animați de aceeași viziune: Descoperirea caracterului lui Dumnezeu și demascarea caracterului lui Satana, care s-a „așezat în templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu“.

Aceasta va fi slava generației finale.

Ziua ispășirii — reconectare la izvorul vieții

În partea cărții sale pe care noi o numim „capitolul 7“, Ieremia oferă detalii importante pentru concepția despre noul legământ pe care o va dezvolta mai târziu, în capitolul 31. Pe acest concept construiește Pavel mărețul edificiu din Evrei despre sanctuarul ceresc și curățirea lui în ziua ispășirii (Evrei 8:8-13; 10:15-18).

Fără să urmărească să ne descurajeze, Ieremia proiectează o imagine a inimii omenești văzută la microscopul ceresc și spune că „inima este nespus de înșelătoare și de deznădăjduit de rea; cine poate s-o cunoască?“ (Ier 17:9).

Istoria sacră este o dovadă concludentă despre această realitate. Chiar cei mai buni și devotați urmași ai lui Hristos au fost uluiți să constate această realitate crudă. Priviți în viața lui David. Un om „după inima Mea“, spunea Domnul. Probabil cel mai bun împărat al lui Israel. Era și inima lui David „înșelătoare și de deznădăjduit de rea“? David nu se credea în stare de blestemățiile pe care le-a comis în cazul Batșeba. Era atât de orb la manevrele pe care creierul le făcea peste capul lui, încât s-a revoltat sincer la povestea lui Natan. De aceea se spune că știința medicală nu a clarificat până în prezent dacă noi avem minte, sau dacă mintea ne are pe noi.

Inima omenească despărțită de Dumnezeu, fără locuirea Duhului Sfânt în ea, este de necontrolat. Acționează imprevizibil și, deoarece principiile neprihănilor nu sunt scrise acolo, ea nu poate opera altfel decât în fărâdelege. Oricât ne-am strădui să emulăm legea lui Dumnezeu, fără scrierea legii în minte tot evlavie fără putere vom produce. Pavel a înțeles bine acest mecanism, pe care îl prezintă în Romani 7. Degeaba apreciază „omul dinlăuntru“ legea lui Dumnezeu; există în minte o „altă lege“ (Rom 7:23) cu autoritate completă asupra voinței, „pentru că, ce-i drept, am voința să fac binele, dar n-am puterea să-l fac. Căci binele pe care vreau să-l fac, nu-l fac, ci răul pe care nu vreau să-l fac, iată ce fac“ (Rom 7:18-19). Aceasta este o stare nenorocită, produsă de o „inimă înșelătoare“ și care guvernează un trup de moarte.

Omenirea a făcut greșeala fatală – iar religia are cea mai mare parte de vină – încercând să dresese inima aceasta nespunând de înșelătoare. Religia încearcă să cultive nelegiuirea în speranța că va obține neprihănire. De câteva milenii se încearcă tot felul de inginerii spirituale, doar-doar vom obține omul nou, care să trăiască în neprihănire fără constrângeri. În acest domeniu, educația nu a făcut decât să agraveze situația, căci a favorizat producerea unor păcătoși mai rafinați, și în același timp mai orbi față de gravitatea bolii.

Păstrând imaginea stării inimii în context, Ieremia continuă; „Toți cei ce Te părăsesc vor fi acoperiți de rușine. Cei ce se abat de la Mine vor fi scriși pe pământ, căci părăsesc pe Domnul, izvorul de apă vie“ (Ier 17:13). Aici este descris un principiu general, care afectează pe toți cei care au părăsit pe Domnul, adică au ales să se despartă de natura divină, au refuzat locuirea Duhului Sfânt în templul inimii. Ei s-au deconectat de la „izvorul de apă vie“, și astfel nu mai au puterea să trăiască în neprihănire. Îngeri sau oameni, fără „legea duhului de viață“ scrisă în minte, fără conexiunea cu legământul cel veșnic, devin pradă stăpânirii inflexibile a legii păcatului și a morții.

Hristos a demonstrat că acest flagel a fost blocat. Acceptând să devină „locuința lui Dumnezeu prin Duhul“, El a arătat că omul poate să trăiască în

ascultare deplină de legea lui Dumnezeu, deoarece are astfel caracterul lui Dumnezeu. Pavel încheie magistral pledoaria din Romani 7, expunând cât se poate de clar principiile noului legământ în capitolul 8: „Voi însă nu mai sunteți pământești, ci duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește într-adevăr în voi. Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui. Și dacă Hristos este în voi, trupul vostru, da, este supus morții, din pricina păcatului; dar duhul vostru este viu, din pricina neprihănirii. Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți, va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său, care locuiește în voi“ (Rom 8:9-11).

Această lucrare de reconectare la izvorul vieții este scopul zilei ispășirii finale, va produce un popor pregătit să descopere lumii slava lui Dumnezeu și va despărți pentru totdeauna lumina de întuneric. Și este iminentă.

Ziua ispășirii finale este iminentă

Dumnezeu ne-a avertizat chiar din timpul lui Daniel că El va ridica o împărăție a neprihănirii „în vremea“ când împărații Europei lucrează la alcătuirea unui nou imperiu pe continent. Piatra desprinsă din munte „fără ajutorul vreunei mâini“ nu va fi însă un alt imperiu după chipul și asemănarea acestei lumi, ci o restaurare unică a templului inimii pentru locuirea deplină a Duhului Sfânt. Această lucrare a zilei ispășirii va încurca toate proiectele omenirii pentru mileniul trei, obligând autoritățile centrale să ia măsuri drastice împotriva urmașilor lui Hristos. Ura lumii pentru un Dumnezeu locuind în trup va produce o asemenea agitație, încât se va renunța la orice respect pentru drepturile omului și libertatea de conștiință, iar sfântul oficiu al inchiziției va fi reactivat de urgență.

Semnele timpului, dar mai ales dezvoltarea uimitoare a cunoașterii caracterului lui Dumnezeu în ultima vreme, ne arată că ziua ispășirii pentru cei vii este iminentă. Ni s-a spus că ea va veni fără avertizări prealabile. Maleahi ne-a anunțat că Solul Legământului va intra „deodată“ în templul Său, iar scopul intrării Lui este curățirea poporului lui Dumnezeu. Autorii Noului Testament au spus și ei că venirea lui Hristos, pe norii cerului sau în templul inimii, la „nuntă“, va fi surprinzătoare, „când nu vă așteptați“.

Deși nouă ne-ar fi plăcut ca aceste evenimente cruciale să fie anunțate pe căi administrative, așa ceva nu se va întâmpla. Nu veți auzi sâmbătă la anunțuri că peste două săptămâni va avea loc ziua ispășirii finale. Aceasta și pentru că de ani

de zile nu mai auziți de la amvon că cel puțin ar exista o asemenea zi a ispășirii finale. Și aceasta pentru că de ani de zile nu mai auziți că trebuie să deveniți părtași de natură divină, prin locuirea Duhului Sfânt în inimă. Tot ce ați auzit în ultimele decenii a fost că veți trăi în păcat până la a doua venire a lui Hristos, și veți deveni sfinți abia în clipa când veți da mâna cu îngerul păzitor în drum spre cer. Academia bisericii rătăcitei a stabilit că nu există viață fără păcat în trup omenesc, și că neprihănire „fără pată” vom avea abia atunci când „trupul acesta supus putrezirii se va îmbrăca în neputrezire”. Din acest motiv teologii noștri îmbrățișează tot mai mult dogma papală a concepției imaculate. Un Hristos cu trup păcătos nu putea trăi în sfințenie.

Să nu vă mirați dacă veți începe să auziți că deveniți părtași cu Hristos prin misterul euharistiei, calea prin care Hristos ia chip în voi. Prin puterea pastorului, pâinea și vinul de la sfânta cină se transformă în trupul și sângele lui Hristos în voi. Incredibil? Mai vorbim. Credeți că degeaba negociem de zeci de ani cu bisericile „surori” o evanghelie comună și un Hristos inter-denominațional? Credeți că pentru nimic este zilele acestea adorat defunctul papă Ioan Paul al II-lea? Niciodată în istoria creștinismului nu s-a reușit o apropiere atât de puternică a fraților „separați” de biserica-mamă, iar pontiful a insistat în toate aparițiile lui publice că euharistia este „liantul unității”.

Cu toate acestea, Dumnezeu Își va ține promisiunea. Solul legământului pe care Îl dorim va veni, deodată, în Templul Său, iar inimile noastre vor fi curățite, refăcute, justificate, restaurate, devenind locuința unei neprihăniri veșnice. Atunci va fi enunțat mult-așteptatul decret divin: „Cine este nedrept, să fie nedrept și mai departe; cine este întinat, să se întineze și mai departe; cine este fără prihană să trăiască și mai departe fără prihană. Și cine este sfânt, să se sfințească și mai departe!” (Apoc 22:11). În acel moment, ura împotriva lui Dumnezeu descoperit în trup va atinge proporții monumentale, descoperind natura ucigașă a păcatului. Ferice de cei care se vor afla atunci „sub ocrotirea Celui Prea Înalt”, ale căror haine strălucitoare vor face să strălucească slava lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos.

Trăim chiar în zilele când taina fărădelegii este gata să înlocuiască evanghelia veșnică, iar lumea întregă este extaziată de chipul de aur proiectat de omul fărădelegii. Omenirea este plecată în adorare la picioarele „femeii” a cărei cupă reprobabilă, plină de compromisurile cu care ametește lumea, nu mai sperie nici chiar pe străjerii de pe zidurile Sionului.

Fiți gata să deveniți, curând și „deodată”, locuința lui Dumnezeu prin Duhul, singura cale consacrată de pașii lui Hristos către „scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice” (DA 161).

Şekina gonită, umilită, dispreţuită

Apostolul Ioan îi încuraja pe urmaşii lui Hristos folosind o perspectivă primordială în teologia lui Pavel. El spunea: „Voi, copilaşilor, sunteţi din Dumnezeu; şi i-aţi biruit, pentru că Cel ce este în voi, este mai mare decât cel ce este în lume“ (1 Ioan 4:4).

Ioan şi Pavel ştia bine că inima este un templu în care trebuie să locuiască Dumnezeu, sau demonii, dar el nu poate fi păstrat gol, oricât de mult le-ar place unora să creadă contrariul. Ştia aceasta nu doar pentru că Îl auziseră pe Domnul lor vorbind așa (Mat 12:43-45), ci şi pentru că ei înţeleseseră faptul că aceasta era esenţa sanctuarului, cu prezenţa Şekinei în sfânta sfintelor, singurul lucru care garanta neprihănirea în conflictul ei cu păcatul.

Istoria a raportat numeroase momente când Şekina a fost gonită din locul ei de deciziile, erorile sau nepăsarea poporului ales. Ezechiel descrie cu lux de amănunte dedesubturile acestui gen de apostazie mascată. Deşi aparent poporul stătea tare la credinţa adevărată, convins că se închină adevăratului Dumnezeu, în realitate se practica o idolatrie generalizată.

Astfel, omul lui Dumnezeu este invitat să facă o incursiune în treburile „murdare“ ale bătrânilor lui Israel chiar în inima oficiului care trebuia să fie ținut departe de ochiul public. Sub autoritatea şi prestigiul locaşului sfânt, preoţii Domnului practicau o spiritualitate ecumenică în cel mai real sens al cuvântului. La câţiva metri de sfânta sfintelor, unde chivotul legământului asigura protecţia întregii naţiuni, bătrânii lui Israel ardeau tămâie zeilor răsăritului, se închinau lui Tamuz, iar pe perete, „de jur împrejur“ erau „tot felul de chipuri de târâtoare şi de dobitoace urâcioase, şi toţi idoli casei lui Israel“ (Eze 8:10).

În timp ce public, la lumină, preoţii oficiau serviciul uzual de la sanctuar, cu jertfele zilnice pentru păcat sau ceremoniile anuale, în privat, sau „în întuneric“, cum spune Domnul lui Ezechiel, ei practicau exerciţii spirituale provenite din diverse alte religii. Iar practicarea acestei spiritualităţi colective nu făcea altceva decât să forţeze Şekina să părăsească locul sfânt: „Fiul omului, vezi ce fac ei? Vezi tu marile urâciuni pe care le săvârşeşte aici casa lui Israel, ca să Mă depărteze de Sfântul Meu locaş?“ (Eze 8:6).

Casa regală a lui Israel, cea mai onorată categorie socială din toate timpurile, a fost mereu instrumentul prin care Şekina a fost gonită din Locaşul ei cel sfânt. Slava lui Dumnezeu, caracterul Său, a fost izgonită din locaşul sfânt şi a trebuit să plece. Unde s-a dus?

Ezechiel descrie retragerea destul de reticentă a slavei Domnului din sanctuar. Mai întâi „slava Domnului s-a ridicat de pe heruvimi“ și s-a îndreptat spre pragul casei (10:4), așteptând parcă să se întâmple ceva care să justifice măcar amânarea plecării. Apoi heruvimii „și-au întins aripile“ și s-au oprit „la intrarea porții casei Domnului“ iar „slava Dumnezeului lui Israel era sus deasupra lor“ (10:19). Nici acum nu a intervenit cineva să o cheme înapoi. Într-un târziu, „slava Domnului s-a înălțat din mijlocul cetății, și s-a așezat pe muntele de la răsăritul cetății“ (11:23). Poate va observa cineva lipsa? Poate slujitorii sfântului locaș, știind ce înseamnă sfânta sfintelor goală, se vor așeza „între tindă și altar“, invocând revenirea ei deasupra capacului ispășirii, acolo unde Dumnezeu și omul se întâlnesc? Nici gând de așa ceva. Bătrânii tămâiau de zor idolii de pe pereți, femeile de la templu îl sărutau zeloase pe Tamuz, iar poporul făcea turte pentru împărăteasa cerului (Ier 7:18) sperând că sângele mielului îl protejează de orice rău. În asemenea situație, nimic nu mai putea împiedica sigilarea și distrugerea finală: „Treci prin mijlocul cetății, prin mijlocul Ierusalimului, și fă un semn pe fruntea oamenilor care suspină și gem din pricina tuturor urâciunilor care se săvârșesc acolo“ (Eze 9:4).

Asemenea pasaje l-au ajutat pe Pavel să înțeleagă „taina evlaviei“ și să afirme fără echivoc: „Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui“ (Rom 8:9).

Generația prezentă nu este conștientă că situația descrisă în Ezechiel este tipică pentru criza finală în care se va trezi biserica rămășiței. Deși ea a primit lumină specială despre sanctuar și curățirea lui, despre „scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice“, slava locuind în templul inimii a fost gonită de teologia modernă. Poporului i se spune că „Hristos în voi“ este New Age și panteism. Școlile de teologie au îngropat cu slujbă și prohod doctrina sanctuarului iar corpul pastoral nu mai predică singura doctrină fundamental adventistă. Slava, reticentă și disperată ca întotdeauna, caută încă motive să rămână aproape, poate poporul sanctuarului va înțelege că trupul lor este o locuință a lui Dumnezeu prin Duhul. Șekina fiind slava caracterului lui Dumnezeu, neprihănirea lui Hristos care trebuie „desăvârșit reprodușă“ în poporul sfânt, este imperios necesar ca ei să devină părtași de natură divină sub lucrarea finală a zilei ispășirii.

Se vor gândi preoții, slujitorii Domnului, să renunțe la tămâierea spurcăciunilor Babilonului, plângând între tindă și altar ca Șekina să nu părăsească cetatea? Deși prin fumul gros de tămâie biserica rămășiței vede greu că Șekina nu este la locul ei, Dumnezeu încă așteaptă să fie cunoscut și apreciat, încă amână trimiterea omului cu călimara la brâu.

În timp ce lumea întreagă este fascinată de fiară, omagiind femeia din spatele ei, Dumnezeu este alungat din treburile planetei pământ, iar biserica rămășiței stă

paralizată, incapabilă să aprecieze importanța monumentală a clipei. Afirmația îngerului a fost corectă. Suntem nedemni de încredere când în joc sunt interese majore.

Sanctuarul și abisul New Age

Lumea creștină a fost bombardată decenii la rând cu credința orientală păgână că în om se află ascunsă o parte de divinitate, și că suma eforturilor și practicilor de a descoperi acea parte de divin ar însemna dezvoltare spirituală și drumul mântuirii. Partizanii New Age au ajuns să influențeze cu credința lor un larg segment al societății moderne, iar teoreticienii de la ONU au început deja să contureze o religie globală fundamentată pe acest gen de panteism. Curând, spiritismul va însufleți această icoană cu puterile lui mincinoase, într-un efort final de a împiedica solia îngerului al treilea.

Succesul fenomenal al acestei amăgiri vine tocmai din asemănarea aproape perfectă cu scopurile și natura guvernării divine, așa cum sunt ele descrise în Scriptură.

Lucifer, înainte să devină Satana, a fost un heruvim acoperitor, care „sigila desăvârșirea” (Eze 28:12-14). El cunoștea foarte bine temelia guvernării divine, prin care fiecare ființă creată, „de la heruvimul luminos și sfânt până la om” (DA 161), era creată în așa fel încât să fie un templu al lui Dumnezeu. Duhul Sfânt era o parte din natura ființelor create, ca un sistem de operare, lucru care garanta o viață neprihănită. Rebeliunea produsă de Satana a produs o despărțire de izvorul vieții, gonirea Duhului Sfânt din templul inimii. Adam și Eva au târât omenirea în această rebeliune, producând copii despărțiți de Dumnezeu, ca și ei, fără prezența Duhului Sfânt în ei, iar Satana a pus astfel stăpânire pe această planetă, devenind noul ei administrator.

Pe el nu-l sperie religiozitatea lumii, credințele creștinilor sau eforturile lor de a păzi legea lui Dumnezeu. Singura lui spaimă reală este ca oamenii să afle adevărul despre scopul lui Dumnezeu și intenția Sa de a reface sufletul omenesc pentru locuirea Duhului Sfânt acolo. Ca să evite un asemenea dezastru, el stimulează o concepție despre realitățile spirituale foarte apropiată de adevăr. El face omenirea să creadă că Dumnezeu locuiește în toți oamenii de la naștere și că El dorește să fie descoperit și stimulat să-și ofere puterile supranaturale prin diferite exerciții spirituale. Toți cei care au încercat această cale au avut parte de trăiri

senzaționale, ca efect al lucrării demonilor de a întări convingerea lor că Dumnezeu locuiește în toți oamenii.

Scriptura nu învață așa ceva. Oamenii se nasc despărțiți de Dumnezeu, lipsiți de locuirea Duhului Sfânt în templul inimii, și din această cauză nu pot trăi decât în fărădelege. Legea nu este scrisă în inima lor, caracterul lui Dumnezeu nu guvernează ființa lor, și din această cauză sunt robii unei legi care nu le permite să trăiască după principiile neprihăririi. Tot ce pot face este să trudească sub vechiul legământ.

Dumnezeu a încercat permanent să convingă o generație de oameni să se apropie de El pe calea consacrată a desăvârșirii creștine, să ajungă la esența doctrinei sanctuarului, să vină la „nunta Mielului“. Este dorința lui Dumnezeu – ca și privilegiul omului – de a fi făcut din nou părtaș de natură divină, așa cum a fost creat Adam la început. Bindecuvântările excepționale ale zilei ispășirii finale așteaptă să fie revărsate peste un popor care va avea credința lui Isus. Pavel este un mare campion al acestei credințe, sora White a scris extensiv despre acest subiect, iar mișcarea adventă a fost chemată la existență pentru a prezenta lumii taina lui Dumnezeu ascunsă în sanctuar. Iată câteva din sutele de paragrafe la acest subiect:

„Viața lui Hristos este o descoperire despre ce pot deveni ființele omenești căzute, prin unire și legătură cu natura divină“ (FILB 219).

„Hristos a venit să ne facă părtași de natură divină și viața Lui declară că omenescul unit cu divinul nu comite păcat“ (MB 180).

„Cel ce devine părtaș de natură divină va fi în armonie cu marele standard al neprihăririi lui Dumnezeu, legea Sa cea sfântă. Aceasta este regula prin care Dumnezeu măsoară faptele, acțiunile oamenilor. Prin lege va fi probat caracterul la judecată“ (Parabole 248).

„Este puțin probabil ca mintea omenească să înțeleagă lățimea, adâncimea și înălțimea realizărilor spirituale care pot fi atinse devenind părtași de natură divină... Hristos trebuie să fie totul în noi; viața Sa trebuie să circule prin noi așa cum circulă sângele prin vene. Duhul Său trebuie să fie o putere vitală care să ne facă să influențăm pe alții să devină asemenea cu Hristos și cu sfinții“ (OHC 60).

„Dumnezeu se oferă să unească divinitatea Sa cu omenescul nostru și când supunem permanent și deplin voința noastră naturii divine, păcatul este aruncat afară, iar desăvârșirea creștină în Hristos este atinsă. Nu putem estima la justa valoare importanța unirii dintre divinitate și umanitate“ (TM 47).

„Am primit scrisori în care se afirma că Hristos nu a putut să aibă aceeași natură ca omul, căci dacă ar fi avut, ar fi căzut și El ca noi în fața aceluiași ispitiri.

Dacă El nu avea natura omului, atunci nu putea fi exemplul nostru. Dacă nu era părtaș al naturii noastre, atunci nu putea fi ispitit ca și omul. Dacă pentru El nu era posibil să cedeze ispitei, atunci nu putea fi ajutorul nostru. A fost o realitate solemnă faptul că Hristos a venit să poarte luptele omului, în locul omului. Ispitirea și biruința Lui ne arată că omenescul trebuie să copieze modelul: omul trebuie să devină părtaș de natură divină“ (1 SM 408).

Dumnezeu spune că omul trebuie să devină părtaș de natură divină.

Satana spune că omul este deja părtaș de natură divină, dar nu știe.

Minciuna este atât de aproape de adevăr, încât chiar poporul ales va fi amăgit. El va fi fascinat de noua spiritualitate, care nu este decât o „puternică lucrare de rătăcire“, deoarece nu a avut nici un fel de interes pentru mărgăritarul de mare preț oferit lui în doctrina fundamentală a bisericii.

Comoara sanctuarului

Există un concept central al doctrinei sanctuarului pe care sora White îl exprimă sublim, dincolo de limitele umane, și care, în opinia mea, ar trebui să fie cel mai discutat, analizat, comentat sau publicat subiect. Cu toate acestea, nu i se dă absolut nici o atenție. Nu l-am auzit niciodată comentat în vreo predică, în cele peste patru decenii de când ascult eu predici. Nu l-am văzut folosit în nici un articol din publicațiile bisericii, oficiale sau neoficiale. Nu l-am găsit folosit în miile de cărți publicate de tipografiile bisericii, cu excepția uneia singure, a lui Donald K. Short, unde a fost redat fără alte comentarii.

Paragraful se găsește în capitolul În templul Său, din Hristos, lumina lumii, și sună astfel:

„Prin curățirea templului, Hristos Și-a anunțat lucrarea mesianică și Și-a început lucrarea. Templul acela, înălțat pentru ca Dumnezeu să locuiască în el, avea ca scop să fie o parabolă pentru Israel și pentru lumea întreagă. Scopul lui Dumnezeu a fost din veacuri veșnice ca fiecare ființă, de la serafimul luminos și sfânt până la om, să fie un templu în care să locuiască Creatorul. Din cauza păcatului, omul a încetat să mai fie un templu pentru Dumnezeu. Fiind întunecată și mânjită de rele, inima omului nu a mai descoperit slava Celui Sfânt. Dar planul

cerului a fost realizat prin întruparea Fiului lui Dumnezeu. Dumnezeu locuiește în corp omenesc, și prin harul salvator inima devine din nou templul Său. Dumnezeu voia ca templul din Ierusalim să fie o dovadă continuă despre soarta aleasă, pusă în fața fiecărui suflet. Dar iudeii nu au înțeles ce însemnătate avea clădirea aceea la care priveau cu atâta mândrie. Ei nu s-au consacrat pentru a fi temple sfinte ale Duhului Sfânt. Curțile templului din Ierusalim, pline de zgomot și urâta negustorie, reprezentau prea bine templul inimii, mânjit de prezența patimilor senzuale și de gândurile lor profane. Prin curățirea templului de cumpărătorii și vânzătorii lumii, Isus a dat de știre misiunea Lui de a curăți inima de murdăria păcatului, de dorințele pământești, de plăceri egoiste și de obiceiuri rele, care strică sufletul“ (DA 161).

Pentru mine, această comoară din inima sanctuarului ceresc este cea mai puternică dovadă a inspirației sorei White. Nici un om nu putea concepe sau exprima fundamentul guvernării divine, temeliile misterioase ale creației, legătura vitală dintre creaturi și Creator, și consecințele ruperii acestei legături.

În acest paragraf este concentrată toată doctrina sanctuarului, aleasa și prețioasa noastră temelie a neprihănirii, care a făcut din noi un popor al vremii sfârșitului și ne-a propulsat pe scena internațională cu o solie finală pentru marea controversă. Aici se stabilesc elementele vitale ale unui adevăr complet, revelator și capabil să pună în lumină multe aspecte ale ispășirii încă acoperite în beznă, iar el este susținut de Scriptură magistral, cu cele mai puternice exprimări ale acesteia.

De ce zace această comoară în magazia de vechituri a poporului nostru? Cum de nu s-a găsit nimeni în acest popor să o scuture de praf și să o așeze pe pedestalul teologiei adventiste? De ce nu devine ea piatra din capul unghiului în construcția sanctuarului ceresc? Nu vi se pare uimitor că zidarii teologiei noastre au lepădat-o, negăsindu-i nici un loc în construcția pe care au îngrădit-o și au numit-o „credința adventistă“?

Conceptul prezentat aici stabilește elemente vitale în ecuația mântuirii, în știința răscumpărării, fără de care credința noastră rămâne într-o umbră aproape mistică, iar acțiunile lui Dumnezeu sunt privite ca o reacție arbitrară, uneori inexplicabilă, capricioasă, greu de așezat în cadrul adevărului prezent. Iată câteva din aceste elemente:

1. Se definește natura creației – fiecare ființă este un templu al lui Dumnezeu, conectată la marele sistem de operare prin persoana divină a Duhului Sfânt.

2. Se explică în ce a constat păcatul îngerilor – nemulțumirea inoculată de Lucifer i-a făcut să se desprindă de izvorul vieții, au refuzat să mai fie un templu al Creatorului, au refuzat părtașia cu natura divină.

3. Se oferă o explicație rațională pentru catastrofa din Eden – acolo nu a fost vorba despre o simplă neascultare, prin poftirea unui fruct interzis. Adam și Eva nu erau copii și nu aveau minte de copil. Lor li s-a explicat rebeliunea din cer fără metafore sau simboluri. Știau că sunt temple ale Creatorului și că au libertatea să aleagă rebeliunea sau să stea de partea lui Dumnezeu. Au ales, ca și a treia parte din îngeri, să experimenteze viața fără locuirea Creatorului în ei, lucru care i s-a părut Evei o aventură formidabilă pe drumul spre dumnezeire.

4. Poate cel mai important element – pe planeta noastră, de la căderea lui Adam, scopul lui Dumnezeu de a locui în oameni a fost refăcut în persoana lui Isus din Nazaret. Această afirmație deschide un domeniu larg de cercetare asupra naturii lui Hristos. Dacă El a devenit prima persoană umană în care se realizează scopul lui Dumnezeu cu omenirea, înseamnă că El este un membru al familiei noastre care devine pentru prima oară după păcat un templu al lui Dumnezeu. Chiar prima Lui declarație în fața savanților lui Israel a fost la acest subiect: „Stricați acest templu... Dar El le vorbea despre templul trupului Său“.

5. Se stabilește idealul înalt al lui Dumnezeu pentru omenire – templul din Ierusalim era o pildă pentru sfinți și păcătoși despre planul de vindecare al omenirii infectate. Puterea creatoare a lui Dumnezeu dă naștere unei noi familii – ființe părtașe de natură divină – al cărei cap este Hristos, începătorul și desăvârșitorul credinței noastre. El stă în fața cerului și pământului ca dovadă a acestei puteri creatoare, un exemplu pentru frații Săi despre calea nouă și vie a conectării la izvorul vieții. Acesta este idealul înalt pus în fața fiecărui suflet – părtașia cu natura divină, scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice.

Acest concept absolut divin conține cea mai puternică concentrație de perle din uriașa lucrare a Spiritului Profetiei. Și totuși, el este neglijat, părăsit, sufocat de gunoiul erorilor concepute în secolele de beznă papală ale evului mediu. Teologia modernă abundă de aspecte ale ispășirii, de la sublim la grotesc, dar care nu au reușit să producă un popor care păzește poruncile și are credința lui Isus.

Comoara sanctuarului din acest citat, descoperită și apreciată, va rodi și va duce planul de mântuire la o coacere completă, onorând pe Dumnezeu și eliberându-L de povara unui popor sfâșiat între nelegiuire și pocăință la infinit.

Înțelegem noi „însemnătatea clădirii“ la care poporul nostru privește cu atâta mândrie?

Ziua Ispășirii și viața fără păcat

Există într-o comunitate din Spania un grup care este realmente interesat de rostul și poziția bisericii în aceste momente cruciale ale marii controversă. Unul dintre ei mă ruga recent să propun o discuție despre ziua ispășirii și implicațiile ei în biruința deplină asupra păcatului.

Și eu cred că acesta este un subiect serios, care necesită o atenție permanentă, mai ales că ziua ispășirii pentru cei vii este iminentă, și va declanșa evenimentele finale.

Punctul central al discuțiilor pe acest subiect pare să fie: Când va înceta poporul lui Dumnezeu să mai păcătuiască?

Protestantismul apostaziat răspunde că doar atunci când vom ajunge în cer. Liberalii dintre noi sunt un pas înainte; ei spun că la apariția lui Hristos pe nori, atunci când „trupul acesta supus putrezirii se va îmbrăca în neputrezire“. Conservatorii spun că astăzi trebuie să încetăm să păcătuim; dar acest astăzi este foarte lung, deoarece nimeni nu a reușit până acum să trăiască fără păcat, cu excepția Domnului Hristos.

Cei care apreciază sanctuarul adventist și solia 1888 nu pot fi de acord cu nici una dintre aceste explicații. Noi avem o altă definiție pentru păcat. Nu credem că el înseamnă comiterea unor fapte interzise. Lucifer, îngerii lui sau Adam și Eva nu au comis păcat în acest sens. Ei au ales să se despartă de izvorul vieții, refuzând prezența naturii divine în trupul lor. Abia după aceea au comis fapte reprobabile, în lipsa legii din mintea lor. Fără Duhul Sfânt în sfânta sfintelor din mintea omenească, ființele create nu se mai pot abține să nu comită fapte interzise. Invers, nici o persoană care este un templu al lui Dumnezeu nu comite fapte interzise până nu refuză „scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice“.

Atunci întrebarea trebuie formulată altfel: Când va fi făcut poporul lui Dumnezeu părtaș de natură divină?

Până acum, nimeni nu a fost făcut părtaș de natură divină – evident, cu excepția celor care au fost luați la cer, precum Ilie, Enoh, Moise, etc. Acesta este un privilegiu al ultimei generații, urmașii lui Hristos care vor deveni Mireasa. Deoarece nunta înseamnă „unirea dintre divin și uman“, așa cum explică sora White în Parabole, iar scopul zilei ispășirii era acela de a curăți poporul de păcatele lui (Leviticul 16:30), înseamnă că unirea cu natura divină pune capăt definitiv oricărei umblări în nelegiuire. Acei oameni vor cunoaște pe Domnul, vor experimenta ștergerea păcatelor și vor deveni un templu al lui Dumnezeu prin Duhul. Abia atunci trupul va ajunge la experiența Capului, adică Hristos. Aceasta

Înseamnă să ai „credința lui Isus“. El credea că „Tatăl, care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui“ (Ioan 14:10). Așa vor crede, și așa vor vorbi și cei 144.000; aceasta este credința pe care o așteaptă Dumnezeu de la poporul Său. Doar datorită faptului că au credința lui Isus vor putea ține poruncile (Apoc 14:12).

Credința lui Isus deschide o nouă perspectivă asupra zilei ispășirii și biruinței depline asupra păcatului. Pentru a te purta ca Dumnezeu este nevoie să ai caracterul lui Dumnezeu. Cui folosește să fii un nelegiuit, dar în societate să te porți ca un sfânt? Noul legământ (Ier 31) înseamnă scrierea legii în mintea și inima omenească. Legea este o transcriere a caracterului lui Dumnezeu. Fără transcriere, ce contează dacă nu furi, nu minți sau nu ucizi?

Religia a produs mari pagube neamului omenesc, făcându-ne să credem că un comportament creștin rezolvă problema. Nu se rezolvă nimic; doar se maschează adevărata problemă: lipsa legii în inimă, lipsa Duhului Sfânt în templul Său. Și cu cât „progresăm“ în această direcție, cu atât va fi mai greu să înțelegem realitatea unui templu gol.

Cea mai penetrantă imagine despre ziua ispășirii vine de la Maleahi: „Iată, voi trimite pe solul Meu; el va pregăti calea înaintea Mea. Și deodată va intra în Templul Său Domnul pe care-L căutați: Solul legământului, pe care-L doriți; iată că vine, zice Domnul oștirilor. Cine va putea să sufere însă ziua venirii Lui? Cine va rămânea în picioare când Se va arăta El? Căci El va fi ca focul topitorului, și ca leșia nălbitorului. El va ședea, va topi și va curăți argintul; va curăți pe fiii lui Levi, îi va lămuri cum se lămurește aurul și argintul, și vor aduce Domnului daruri neprihănite“ (Mal 3:1-3).

Sperăm ca acel „deodată“ să fie cât mai curând, căci el depinde în totalitate de noi, biserica rămășiței.

Părtași de natură divină

Deși sora White a scris mult și clar despre părtășia cu natura divină, generația ei nu s-a putut bucura de această mare lumină. Respingând „începutul luminii îngerului a cărui slavă va lumina tot pământul“, ei nu au mai reușit să înainteze în slava crescândă a soliei îngerului al treilea. Tot ce le-a rămas de făcut a fost să întrețină temelile, să păzească pietrele de hotar deja stabilite, pe care cu uimire le vedeau atacate din toate părțile.

Deseori ea își declara povara sufletească, își vărsa năduful în materialele publicate, observând că lumina și planurile lui Dumnezeu au fost amânate, iar vinovații sunt chiar cei care fuseseră chemați la marea cinste de a comunica lumii adevărul divin.

Nici ea nu mai putea schimba nimic. Lumina se retrăsese, Duhul lui Dumnezeu fusese batjocorit, și în aceste condiții nu se mai putea continua lucrarea la templul adevărului prezent. Solia îngerului al treilea nu putea fi comunicată eficient decât de un popor care înțelegea și aprecia scopul lui Dumnezeu cu poporul Său. De aceea dânsa declara, oftând:

„Oh, dacă cei care au așa puțină viață spirituală ar înțelege că viața veșnică poate fi oferită doar celor care devin părtași de natură divină, și scapă de stricăciunea care există în lume prin poftă“ (9 T 155).

Timpul a dovedit că „ei“ nu au înțeles acest lucru vital. De ce nu au înțeles? Dumnezeu vorbise răspicat despre părăsirea cu natura divină, susținut și pe parcursul a lungi perioade de timp, ca nimeni să nu poată spune că nu a avut de unde să afle. De ce nu au fost impresionați de adevărul fundamental al sanctuarului?

Primul motiv, și poate cel mai important, este acela că ei vedeau ispășirea doar ca o metodă prin care s-a obținut iertarea de păcat. Ei recunoșteau îndreptățirea ca o componentă a evangheliei, alături de cealaltă componentă, sfințirea, dar nu vedeau că scopul lui Dumnezeu în sanctuar era unirea dintre cele două naturi, umană și divină. Tot ce așteptau de la sfințire era o biruință asupra păcatului după principiul evoluției, lucru care este sperat și dorit până în ziua de astăzi. Nu au putut fi convinși că au o concepție greșită despre ispășire, deși trebuiau să știe:

„Ispășirea lui Hristos nu este o simplă metodă iscusită prin care să ni se ierte păcatele; ea este remediul divin pentru vindecarea fărădelegii și refacerea sănătății spirituale. Este mijlocul ales de cer prin care neprihănirea lui Hristos trebuie să fie nu doar asupra noastră, ci în inimile și caracterele noastre“ (Letter 406, 1906; 6BC 1074).

Când înțelegem că ispășirea aduce neprihănirea lui Hristos „în inimile și caracterele noastre“, prima întrebare ar trebui să fie: Ce este neprihănirea lui Hristos?

Începem să căutăm, și descoperim că „neprihănirea lui Hristos nu este o manta care să acopere păcate nemărturisite și nepărăsite“ (DA 555).

Apoi aflăm că ea este „haina de sărbătoare“ cu care a fost îmbrăcat Iosua, și „hainele de in subțire, strălucitor și curat“ oferite miresei lui Hristos, lucru care face posibilă „nunta Mielului“.

Aflăm că „nunta“ este unirea dintre divin și uman (COL 307), fără de care a doua venire a lui Hristos nu poate avea loc. Și când reușim să percepem acest lucru, părtașia de natură divină devine piatra unghiulară a sanctuarului, iar profilul ei monumental începe să umbrească întregul peisaj al evlaviei fără putere pe care o admirăm mai bine de un secol.

Privind apoi la ce crede, practică și propovăduiește poporul nostru, parcă ne apucă deznădejdea, și oftăm și noi cu disperare: „Oh, dacă cei care au așa puțină viață spirituală ar înțelege că viața veșnică poate fi oferită doar celor care devin părtași de natură divină“.

Pavel a văzut slava Noului Legământ

Citeam recent o știre a agenției care „privește lumea de la Roma“, și care ne spunea că Vaticanul susține doctrina neprihănirii prin credință, că aceasta este evanghelia care trebuie dusă lumii, și că mișcarea ecumenică este cea prin care va fi dusă evanghelia până la marginile pământului.

Nu este de mirare, deci, agitația pe care o produc astăzi mulți pastori adventiști de avangardă. Ei susțin că evanghelia este „doar îndreptățire“, că orice altceva este anatema, iar Pavel este singura autoritate credibilă la acest subiect.

La o astfel de concluzie nu poți ajunge decât atunci când ești dispus să parcelezi drastic opera marelui apostol al neamurilor, și să arunci la gunoi cea mai mare parte a scrierilor lui.

Pavel nu a inventat evanghelia, și nici măcar nu a studiat-o la facultatea de teologie din Ierusalim, al cărei student eminent fusese. Din contră, școala făcuse din el un dușman înverșunat al veștilor bune pe care Dumnezeu dorea să le descopere poporului Său și lumii prin Isus Hristos.

Biblia vremii lui era Vechiul Testament, iar lucrurile tulburătoare care se întâmplau în Israel la acea dată nu puteau fi susținute cu Scriptura, după părerea teologilor și cărturarilor vremii. Ca și profesorii lui, Pavel nu reușea să înțeleagă că vestea bună adusă de ucenici era puternic ancorată în Biblie, și că ceea ce se

desfășura sub ochii lor era chiar împlinirea profețiilor din Daniel, Ezechiel, Osea, Ioel, Zaharia și Maleahi. Ceea ce îi împiedica să perceapă corect realitatea era mahrama academică ce nu poate fi dată jos decât „în Hristos“ (2 Cor 3:14-18).

Cum a scăpat Pavel din această capcană? Cum a căzut mahrama de pe ochii lui? Ce a zguduit monumentală citadelă a religiozității și performanțelor școlare ale unui fariseu care trăia după cea mai îngustă partidă a credinței dată sfinților odată pentru totdeauna?

Dacă ar fi să rezumăm experiența lui în câteva cuvinte, am putea spune că el a văzut realmente slava noului legământ.

Pavel era prezent la întâlnirea Sinedriului, atunci când martirul Ștefan a fost chemat să explice motivul pentru care el și adeptii noii credințe susțin că Templul și întreg sistemul ceremonial și-au împlinit menirea în Hristos.

Deși asculta în tăcere, selecta audiență era ostilă acestui mod de a interpreta istoria sacră. Dar când Ștefan s-a apropiat de punctul sensibil al discuției, de subiectul crucial al noului legământ, „s-a produs o rumoare în sală“, iar marele preot s-a sculat și și-a sfâșiat hainele. Ștefan a fost oprit să dezvolte subiectul, și tot ce a mai apucat să spună, peste tumultul clerical ce cuprinsese sala, a fost că ei se împotrivesc Duhului Sfânt. A fost scos afară și omorât cu pietre.

Ce spusese Ștefan, ca să provoace acea repulsie și împotrivire? El nu făcuse decât să citeze un verset din Scriptură, pe care toată lumea îl cunoștea: „Cerul este scaunul Meu de domnie, și pământul este așternutul picioarelor Mele. Ce fel de casă îmi veți zidi voi Mie, zice Domnul sau care va fi locul Meu de odihnă? N-a făcut mâna Mea toate aceste lucruri?...“ Pe temelia acestui verset, Ștefan spunea că „Cel Preaînalt nu locuiește în case făcute de mâini omenești“.

Aceasta este ideea centrală a noului legământ. Locul odihnei lui Dumnezeu este templul inimii, ființele inteligente sunt casa lui Dumnezeu, iar scopul Său etern în planul de mântuire este să revină în locuințele părăsite și pustiite de păsările necurate și urâte care stăpânesc Babilonul cel mare.

Ideea aceasta a început să vibreze cu putere în mintea lui Pavel. Ce dorise Dumnezeu să spună prin Isaia? Dacă interpretarea lui Ștefan era corectă?

El nu studiasse acest subiect în seminar. Acum se trezea dezorientat, tulburat, furios că este descoperit într-un subiect atât de controversat și actual.

Peste toate acestea se suprapunea un element obiectiv, greu de evitat. În timp ce acuzatorii lui Ștefan expuneau cauza nemulțumirii lor, că „omul acesta nu încetează să spună cuvinte de hulă împotriva acestui locaș sfânt și împotriva Legii“, și că „l-am auzit zicând că acest Isus din Nazaret va dărâma locașul acesta,

și va schimba obiceiurile pe care ni le-a dat Moise“, s-a întâmplat un lucru ieșit din comun. Ascultați:

„Toți cei ce ședeau în Sobor s-au uitat țintă la Ștefan, și fața lui li s-a arătat ca o față de înger“ (Fapte 6:15).

Pe fața lui Ștefan strălucea aceeași lumină care strălucise și pe fața lui Moise, aceeași lumină care acoperise pe Hristos pe muntele schimbării la față, aceeași lumină care acoperise familia sfântă din Eden. Este slava legământului cel veșnic, lumina Șekinei așezată în locul sfânt, casa, templul lui Dumnezeu.

Nu ni se spune dacă slava aceasta s-a menținut pe tot timpul expunerii lui Ștefan. Știm doar că slava venea din înțelegerea scenei pe care Ștefan tocmai o admira:

„Dar Ștefan, plin de Duhul Sfânt, și-a pironit ochii spre cer, a văzut slava lui Dumnezeu, și pe Isus stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu; și a zis: «Iată, văd cerurile deschise, și pe Fiul omului stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu»“ (Fapte 7:55-56).

Ștefan vedea slava lui Dumnezeu, adică realizarea scopului lui Dumnezeu în Isus Hristos, primul om de pe pământ, după căderea lui Adam, care beneficiase de realizarea măreață a legământului cel veșnic. Pe acest Om acum Îl vedea alături de Dumnezeu.

Prezența lui Isus la dreapta lui Dumnezeu era cea mai puternică și evidentă confirmare că legământul cel veșnic a fost inaugurat, că unirea dintre natura umană și cea divină este soluția cerului la problema păcatului, că aceasta este calea consacrată către desăvârșirea creștină. Isus stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu era chiar „slava lui Dumnezeu“, adică prima reproducere a caracterului lui Dumnezeu într-o ființă umană, din familia omenească despărțită de Dumnezeu. Era al doilea Adam, Răscumpărătorul neamului omenească, primul rod al noii civilizații umane, familia divino-umană a lui Dumnezeu.

Strălucirea de pe fața lui Moise venea din același izvor ceresc de lumină asupra Sanctuarului. Lui i se descoperise scopul lui Dumnezeu în Sanctuar prin metaforele sistemului ceremonial, și i se explicase că templul este o pildă pentru scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice. Tot Sanctuarul era o reprezentare a lui Hristos, și implicit a bisericii, trupul Său.

Privind „fața de înger“ a lui Moise, poporul a fugit plin de groază. Din milă pentru ei, Domnul a fost de acord ca Moise să pună o mahramă, atât pe față, cât și peste scrierile lui. Domnul și prietenul Său Moise știau câtă spaimă, împotrivire și

ură urma să declanșeze, în toate generațiile, descoperirea scopului lui Dumnezeu cu poporul Său, adică legământul cel veșnic.

Dar acum, în Sinedriu, poporul nu a mai fugit îngrozit dinaintea slavei de pe fața lui Ștefan. Acum ei stăteau pe scaunul lui Moise, fața lor nu strălucea, iar acest necunoscut nu putea fi decât un impostor, o unealtă a amăgirilor demonice prin care lucrarea lui Dumnezeu era atacată frontal. Aveau puterea să se opună acestei amenințări mortale, și au făcut-o fără ezitări.

Prin acest act, ei transmiteau cerului mesajul ancestral al civilizației umane controlate de Satana: „Urâm, respingem și condamnăm regula guvernării divine, unirea dintre natura divină și cea umană. O considerăm o lege a sclaviei, și de aceea o refuzăm cu toată puterea noastră.“

Pavel era zguduit zdravăn de lumina nouă care începea să strălucească în inima lui. Dacă Ștefan avea dreptate, iar el amenința și omora adevăratele temple ale Duhului Sfânt? Alte și alte versete ale Scripturii străfulgerau tenebrele din mintea lui, confirmând scopul lui Dumnezeu de a încheia cu poporul Său legământul cel veșnic.

Sub această presiune psihică a plecat spre Damasc, fără să-și imagineze că va avea o întâlnire de gradul trei tocmai cu slava de pe fața lui Ștefan. Experiența aceasta fiind copleșitoare, nu s-a mai putut împotrivi, iar căderea mahramei de pe fața lui a fost atât de bruscă și violentă încât i-a produs orbire fizică.

Doar când și-a pierdut vederea fizică a reușit să capete vederea spirituală pe care nu o avusese niciodată. Atunci a văzut „slava lui Dumnezeu strălucind pe fața lui Isus Hristos“, înțelegând perfect ce a vrut Ștefan să spună: „Hristos în voi, nădejdea slavei“.

Pavel a devenit cel mai reductibil apărător al tainei lui Dumnezeu, și cel mai prolific scriitor al Bibliei la subiectul legământului cel veșnic, al locuirii Duhului Sfânt în templul inimii. Doar inexplicabila orbire laodiceană poate face pe cineva să spună că evanghelia este exclusiv îndreptățirea prin credință.

Evanghelia care nu prezintă pe Dumnezeu descoperit în trup, care nu proclamă slava lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos, și care nu vede scopul lui Dumnezeu în Sanctuar, nu poate fi o veste bună decât pentru cei care vor să țină omenirea departe de slava legământului cel veșnic.

Un hristos care nu este împlinirea scopului lui Dumnezeu din veacuri veșnice, care nu a fost un templu al lui Dumnezeu prin Duhul, și a cărui întrupare s-a încheiat în Betleem, este un hristos fals, hristosul ecumenic pe care îl onorează întreaga creștinătate îmbarcată în trenul frăției globale.

Pavel nu prezintă un asemenea hristos, și o astfel de evanghelie. Toată opera lui este marcată de argumentul zdrobitor adus de Ștefan, că Dumnezeu locuiește în altfel de case, și că aceasta este taina lui Dumnezeu ținută ascunsă timp de veacuri. El a văzut slava noului legământ strălucind pe fața lui Ștefan, și a înțeles că Dumnezeu urmărește să restabilească întoarcerea slavei în poporul Său. Sanctuarul noului legământ trebuie curățit, restaurat, adus la starea lui originală, așa cum era înainte de căderea lui Adam. O generație a poporului lui Dumnezeu trebuie să fie făcută „continuarea întrupării lui Hristos“, înainte ca marea controversă să se poată încheia cu un verdict în favoarea guvernării divine.

Marele apostol nu a făcut decât să meargă mai departe, pe drumul deschis de Ștefan; iar Ștefan nu a făcut decât să lege versetele Vechiului Testament – Scriptura vremii lui – de exemplul și modelul pus înaintea lor: Omul Isus Hristos.

Ieremia fusese explicit: „Ci iată legământul, pe care-l voi face cu casa lui Israel, după zilele acelea, zice Domnul: Voi pune Legea Mea înăuntrul lor, o voi scrie în inima lor; și Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu. Niciunul nu va mai învăța pe aproapele sau pe fratele său, zicând: «Cunoaște pe Domnul!» Ci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare, zice Domnul; căci le voi ierta nelegiuirea, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor“ (Ier 31:33-34).

Prin Osea, Domnul încercase să vorbească despre acest subiect, în limbajul acelei vremi, singurul prin care putea comunica ceva inteligibil despre instalarea sistemului de operare divin în mintea umană, despre Nunta Mielului: „Te voi logodi cu Mine pentru totdeauna; te voi logodi cu Mine prin neprihănire, judecată, mare bunătate și îndurare; te voi logodi cu Mine prin credincioșie, și vei cunoaște pe Domnul!“ (Osea 2:19-20).

Ezechiel era și mai explicit: „Voi încheia cu ei un legământ de pace, care va fi un legământ veșnic cu ei; îi voi sădi și-i voi înmulți, și voi pune locașul Meu cel Sfânt în mijlocul lor pentru totdeauna. Locuința Mea va fi între ei; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu. Și neamurile vor ști că Eu sunt Domnul, care sfințește pe Israel, când Locașul Meu cel Sfânt va fi pentru totdeauna în mijlocul lor“ (Eze 37:26-28).

Acum Ștefan văzuse inaugurarea legământului cel veșnic în Omul Isus Hristos, și constatase efectele lui asupra inimii omenești. Când omenescul este unit cu divinul, omul nu păcătuiește. Aceasta era vestea bună, evanghelia, pe care dorea să o comunice fraților lui din conducerea bisericii. Dar nu a fost lăsat nici măcar să înceapă.

Pavel, deși a recunoscut că el nu poate vorbi despre lucrurile profunde ale lui Dumnezeu din pricina primitivismului teologic în care se complac frații lui de la

Ierusalim, a fost autorul cu cea mai mare contribuție la subiectul „taina lui Dumnezeu“.

În Evrei, el ar fi dorit să pătrundă mai adânc în „cuvântul despre neprihănire“, dar era evident deranjat de atitudinea celor care preferau hrana pentru copii. Permanent a fost constrâns să țină biberonul la gura colegilor din lucrare, iar în final a ajuns în închisoare și la moarte tot din pricina faptului că frații lui nu au reușit să treacă de bariera că evanghelia este doar îndreptățire. Pentru ei, epistola către Evrei a rămas permanent un mister, și de aceea Efesul și-a pierdut dragostea dintâi, ratând încheierea legământului cel veșnic cu acea generație.

Până în ziua de azi biserica a rămas la nivelul îndreptățirii prin credință, incapabilă să digere „cuvântul despre neprihănire“ (Evr 5:13), și să pătrundă în taina lui Dumnezeu, astfel ca trâmbița a șaptea să poată suna.

Când se va decide să ia în serios provocarea lui Pavel că este cazul să lase în urmă „învățăturile începătoare ale credinței“, biserica va putea onora scopul lui Dumnezeu cu ea, devenind întruparea continuă a lui Hristos. Va vedea „slava noului legământ“ în epistolele lui Pavel, și se va lăsa convinsă să vină la Nunta Mielului.

Rolul Duhului Sfânt

Ce este nașterea din nou? Când are ea loc? Ce trebuie înțeles prin expresii ca „venirea Mângâietorului“, „ploaia timpurie“, „ploaia târzie“, revărsarea Duhului Sfânt „în măsură bogată“ sau atingerea unei stări în care să fim „plini de toată plinătatea“ lui Dumnezeu? Ce legătură au ele cu Nunta Mielului?

Spre a răspunde acestor întrebări, să vedem care sunt adevărurile de bază ale acestui concept, pe care putem clădi mai departe pe o temelie sigură:

- a. Nunta (căsătoria) este unirea dintre divin și uman (COL 307).
- b. Scopul etern al lui Dumnezeu în creațiune a fost să locuiască „în fiecare ființă creată“, de la „serafimul luminos și sfânt până la om“ (DA 161).
- c. Adam și Eva au rupt căsătoria, au stricat scopul etern al lui Dumnezeu, și au rămas temple goale, nelocuite de Dumnezeu.

d. Planul de mântuire urmărește restaurarea sanctuarului, refacerea Nunții, întoarcerea Șekinei în templul ei, eveniment descris în Apocalips 19:1-9.

e. De la divorțul produs în Eden, scopul lui Dumnezeu a fost realizat pentru prima oară pe pământ în Omul Isus Hristos (DA 161).

Acestea sunt concepte elementare, care nu pot fi negociate sau neglijate, dacă dorim să avem o imagine clară a căii consacrate pe care ne cheamă Hristos să-L urmăm în Sfânta Sfintelor.

Ținând seama de aceste elemente de bază ale planului de mântuire, să ne întoarcem acum la întrebările de mai sus, în încercarea de a înțelege în ce fel locuiește Duhul Sfânt în cei credincioși, ce lucrare dorește să facă în ei și în ce fel va fi ea finalizată.

1 Ce rol juca Duhul Sfânt înainte de apariția păcatului?

Duhul Sfânt este Persoana divină care asigură conectarea tuturor ființelor inteligente din univers la izvorul vieții. Prin locuirea Lui în templul inimii sunt copiii lui Dumnezeu părtași de natură divină. Este omniprezent, atotputernic și cu totul capabil să garanteze nemurirea. Dar nu Se impune cu forța. Poate fi alungat, atunci când cineva dorește neapărat să-și exercite libertatea de alegere. Rezultatul acestei deconectări de la viață produce instantaneu moarte veșnică.

2 Ce s-a întâmplat în Eden, când Adam a ales versiunea diavolului despre adevăr?

Duhul Sfânt S-a retras, iar omul (Adam și Eva) au rămas temple goale. Conexiunea lor la izvorul vieții a încetat, dar ei nu au murit, secerăți de moartea a doua. Dumnezeu anticipase rebeliunea lui Satana și luase o măsură cu totul excepțională de a stopa, pentru moment, efectul fatal al despărțirii de natura divină. Motivul este clar explicat în DA 756. Diavolul umpluse cerul cu minciunile lui despre caracterul lui Dumnezeu, și era necesar acum ca aceste acuzații false să fie demontate pe baza dovezilor. Dumnezeu a acceptat să Se așeze în boxa acuzaților. Moartea a doua a fost suspendată până la încheierea acestui proces, în care trebuie să se dovedească dacă Dumnezeu este sau nu neprihănit (Rom 3:4). De aici unii au tras concluzia că păcatul, despărțirea de izvorul vieții, nu produce moarte instantanee și eternă.

3 Când a revenit Duhul Sfânt în templul Său, după divorțul din Eden?

În Omul Isus Hristos. A fost primul membru al familiei umane în care Duhul Sfânt a locuit în toată plinătatea Lui (Col 1:19; 2:9). El este „începutul zidirii lui Dumnezeu“, capul noii familii de oameni, familia divino-umană. Înainte de El nu a existat o astfel de realitate decât în „umbră“, în elementele începătoare ale

serviciului ceremonial. Toate vorbeau despre „taina lui Dumnezeu“, adică Dumnezeu locuind în trup, în Hristos.

4 Cum a lucrat Duhul Sfânt în această perioadă dintre divorțul din Eden și întruparea lui Hristos?

A lucrat asupra inimilor poporului lui Dumnezeu din afară, spre a-i convinge să privească dincolo de perdea, dincolo de pilda care era cortul întâlnirii, sau templul. A fost o permanentă și neobosită chemare la maturizare, la înțelegerea realităților mântuitoare. Dar ei în fiecare generație s-au prins cu disperare de mahrama lui Moise, și „nu au înțeles însemnătatea clădirii la care priveau cu atâta mândrie; ei nu s-au consacrat pentru a fi temple sfinte ale Duhului Său“ (DA 161).

5 Când a venit Duhul Sfânt în interiorul altor oameni, afară de Domnul Hristos?

La Cincizecime. A fost prima oară când Duhul Sfânt a pătruns în templul inimii vreunui muritor, afară de Hristos. Scriptura încearcă să ne ajute să înțelegem acest lucru, care ni se pare ciudat. Mai întâi, Ioan explică o declarație a Domnului Hristos, în care El spunea că o să dea oamenilor apa vie: „Spunea cuvintele acestea despre Duhul pe care aveau să-L primească cei ce vor crede în El. Căci Duhul Sfânt încă nu fusese dat, fiindcă Isus nu fusese încă proslăvit“ (Ioan 7:39).

Ioan știa ce spune. El înțelesese corect declarațiile Domnului la acest subiect: „Totuși, vă spun adevărul: Vă este de folos să Mă duc; căci, dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite“ (Ioan 16:7).

Acesta era un adevăr pe care Ioan l-a înțeles și acceptat, dar nouă ne creează dificultăți, deoarece nutrim ideea preconcepută că Duhul Sfânt a locuit în sfinții tuturor veacurilor.

6 Atunci cum se poate explica Luca 9, de exemplu, în care ucenicii vindecau în numele lui Isus înainte de Cincizecime? Nu îl contrazice pe Ioan, care spune că Duhul nu fusese dat?

Sigur că nu. De vindecat înainte de Cincizecime au vindecat și cei 70, deși după aceea l-au părăsit pe Hristos. Ascultați ce lucruri formidabile făceau ei, și ce spunea Hristos despre numele lor: „Cei șaptezeci s-au întors plini de bucurie, și au zis: «Doamne, chiar și dracii ne sunt supuși în Numele Tău»... Iată că v-am dat putere să călcați peste șerpi și peste scorpii, și peste toată puterea vrăjmașului: și nimic nu vă va putea vătăma. Totuși, să nu vă bucurați de faptul că duhurile vă sunt supuse; ci bucurați-vă că numele voastre sunt scrise în ceruri“ (Luca 10:17-20).

Oamenii aceștia făceau lucruri extraordinare. Scoteau demoni, vindecau pe bolnavi, și mai mult decât toate, aveau numele scrise în cartea vieții. Și totuși,

Duhul Sfânt nu locuia în ei. Ei făceau toate acele minuni în numele lui Isus și prin autoritatea Lui, care era părtaș de natură divină. Nu exista în ei o putere, ci doar erau însoțiți de puterea lui Dumnezeu rezidentă în Hristos. Acești oameni, puțin mai târziu, au întors spatele lui Isus, necăjiți de vorbirea Lui „prea de tot”. Nu înțelegeau metaforele mântuirii.

Ce era „prea de tot” în acel limbaj? Hristos le vorbea despre viitorul imediat, când Duhul Sfânt urma să vină asupra lor, spre a locui în ei (Ioan 6:63). Urmău să primească Duhul Său, acel Duh care locuia în El, deoarece „carnea nu folosește la nimic” – adică, nu despre trupul Lui fizic le vorbea Isus, ci despre Duhul, Acela care dă viața.

Prin urmare, înainte de Cincizecime avem o situație interesantă: Și Isus, și ucenicii, vindecau și scoteau demoni. Era vreo diferență între ei, sau toți erau plini de toată plinătatea lui Dumnezeu? Sigur că nu, așa ceva nu se poate susține oricât am trage de versete. Ucenicii nu erau temple ale Duhului Sfânt, deoarece, cum spune Ioan, „Duhul Sfânt încă nu fusese dat”.

7 Ce s-a întâmplat la Cincizecime?

Ca rezultat al biruinței lui Hristos asupra păcatului „în trup”, Duhul Sfânt S-a pogorât asupra ucenicilor adunați în camera de sus. Aceasta este numită „ploaia timpurie”, și reprezintă o intervenție moderată a Duhului asupra credinciosului.

8 Ce urmărește ea? Dacă Duhul intră în templul inimii, nu se poate spune că omul a devenit părtaș de natură divină? Nu, nu se poate, și voi explica imediat de ce nu. Sub ploaia

timpurie, Duhul are o anumită misiune, descrisă astfel de Domnul Hristos: „Totuși, vă spun adevărul: Vă este de folos să Mă duc; căci, dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite. Și când va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata” (Ioan 16:7-8).

Înainte ca Duhul Sfânt să unească natura umană cu cea divină, omul trebuie convins de păcat, neprihănire și judecată. Este nevoie de o înțelegere asupra lucrurilor care trebuie schimbate în templul inimii, de o aprobare din partea omului, fără de care Duhul nu are voie să facă nicio modificare. El ne ajută să vedem ce este greșit în caracterul nostru, ce trebuie schimbat, și așteaptă decizia noastră asupra acestor modificări pe care urmează să le facă, la timpul lor. Această lucrare nu poate fi făcută atâta timp cât ușa inimii este blocată în fața Sa. El trebuie lăsat să intre, printr-o înțelegere a faptului că inima noastră este o locuință în care Dumnezeu trebuie să Se întoarcă, spre a ne face părtași de natură divină.

Unirea dintre uman și divin necesită o pregătire a templului. Cele două naturi nu se pot uni în starea de degradare în care se găsește mintea omenească, nutrind concepte aberante despre păcat, neprihănire și judecată. De aceea, lucrarea Duhului Sfânt se face în două faze, numite ploaia timpurie și ploaia târzie.

Ploaia timpurie nu face pe nimeni părtaș de natură divină. Ea doar pregătește „recolta” pentru o fază finală, coacerea – cerință esențială pentru seceriș. Doar sub revărsarea Duhului Sfânt în măsură bogată are loc Nunta, unirea dintre divin și uman.

9 Cum susține Maleahi 3:1-3 această explicație?

O susține perfect. Maleahi vorbește despre momentul unirii dintre divin și uman, lucru care nu s-a întâmplat pentru generațiile în viață. Dar s-a întâmplat pentru sfinții adormiți în Hristos, în 1844 și de atunci încolo. Aici este descrisă revărsarea fără precedent a Duhului Sfânt în ploaia târzie, sub care cele două naturi se unesc. Dumnezeu ne spune că Maleahi 3 este o descriere a Nunții. Ascultați:

„Venirea lui Hristos ca Marele nostru Preot în Sfânta Sfintelor pentru curățirea Sanctuarului, descrisă în Daniel 8:14; venirea Fiului Omului la Cel îmbătrânit de zile, prezentată în Daniel 7:13; venirea Domnului în Templul Său, vestită de Maleahi, sunt descrieri ale aceluiași eveniment; el este reprezentat, de asemenea, prin venirea Mirelui la Nuntă, descrisă de Hristos în parabola celor zece fecioare din Matei 25” (GC 426).

Nunta are loc în două etape: Pentru cei morți, și pentru cei vii. Această lucrare a început în 1844, cu cei morți în Hristos. Aceasta este prima etapă. În această primă etapă, asupra copiilor din cer ale ființei lor, Dumnezeu realizează ștergerea păcatelor și unirea celor două naturi.

În această fază avem două categorii de oameni: Cei care au trăit înainte de Cincizecime, și cei care au trăit după. Asupra primilor Duhul a lucrat din afară, iar asupra celor de după cincizecime a lucrat din interior. Ambele categorii sunt primite la lucrarea de curățire a sanctuarului începută în 1844 doar prin credința în meritele Mielului lui Dumnezeu, pe care noi o numim credința lui Isus. Ambele categorii au fost curățite și li s-a dat o haină albă sub această lucrare începută în 1844, și care continuă pentru urmașii lui Hristos care trec la odihnă. Ei participă la lucrarea descrisă în Maleahi după ce trec la odihnă, și când vor fi chemați la viață, ei apar deja părtași de natură divină. Atunci nu se mai realizează nicio curățire pentru cei înviați.

10 De ce continuă această lucrare de ispășire „în cărți” atât de mult? Când va trece ea la sfinții în viață?

Imediat ce o generație a poporului lui Dumnezeu aude invitația la nuntă, și o acceptă sau o respinge.

Biserica rămășiței a fost chemată tocmai la o astfel de slavă, să devină Mireasa lui Hristos. Ei i-au fost încredințate adevărurile despre sanctuar și scopul lui Dumnezeu, care n-au fost cunoscute de celelalte biserici înainte de 1844.

Dar biserica rămășiței nu a dorit să vină la Nuntă. „Unul câte unul“ noi am părăsit pe Hristos la ușa sanctuarului, unde El începuse Nunta pentru sfinții adormiți, și ne-am întors la tronul de unde se predică o evanghelie care este „doar îndreptățire“.

De atunci, fiecare generație de adventiști lasă confruntarea directă cu Hristos în lucrarea Sa finală pentru generația următoare. Ne simțim mai confortabil să venim la „judecată“ în lipsă, să ajungem în împărăție via mormânt. Ni se pare mai sigur să trăim sub ploaia timpurie, mai liniștită, și apoi să mergem la odihnă în speranța că „avem la Tatăl un Mijlocitor“. Ne sperie de moarte vijelia declanșată de ploaia târzie. Suntem îngroziți de perspectiva de a trăi „fără Mijlocitor în fața unui Dumnezeu sfânt“, mai ales când ne aducem aminte de Anania și Safira. Refuzăm Nunta speriați de reacția lumii, care nu va fi nicidecum dispusă să suporte în mijlocul ei oameni divino-umani, ceea ce pentru ea este o aberație inacceptabilă.

Mai curând sau mai târziu tot se va întâmpla, deoarece Ioan a văzut momentul Nunții, că biserica lui Hristos „s-a pregătit“, și de aceea „i s-a dat să se îmbrace în in subțire, strălucitor și curat“. Dacă tot se va întâmpla, de ce să o mai împingem în viitor? De ce să mai amânăm inutil revenirea lui Hristos? De ce să mai lungim agonia lui Hristos în poziția de Miel junghiat, singura poziție prin care omul poate să păcătuiască fără să moară instantaneu?

11 Să revenim la credințioșii dinaintea de Cincizecime. De ce nu se putea ca ei să beneficieze de lucrarea Duhului Sfânt locuind în ei?

Afară de mărturia lui Ioan (Ioan 7:39; 16:7), Pavel confirmă și el că acest lucru nu era posibil. El explică planul de mântuire în sistemul ceremonial, punctează că marele preot nu intra în Sfânta Sfintelor decât o dată pe an, la Ziua Ispășirii, apoi spune: „Prin aceasta, Duhul Sfânt arăta că drumul în Locul prea Sfânt nu era încă deschis, câtă vreme sta în picioare cortul dintâi“ (Evr 9:8).

Așadar, câtă vreme a stat în picioare cortul dintâi, adică până când perdeaua dintre încăperile templului s-a sfâșiat la moartea lui Hristos, lucrarea din Sfânta Sfintelor – adică lucrarea din Ziua Ispășirii – nu era posibilă. Aceasta corespunde perfect cu declarația lui Ioan, că Duhul Sfânt nu se dăduse, deoarece Hristos nu fusese încă proslăvit.

Cincizecimea a venit, iar acum era posibil ca Duhul să vină în templul Său, pentru a face operațiunea descrisă mai sus: Să convingă pe om de păcat, neprihănire și judecată. Deci, o lucrare de convingere, spre pocăință, ca El să aibă dreptul să efectueze schimbările majore necesare unirii cu natura divină. Templul ruinat de păcat și degenerare are nevoie de restaurare, înainte de inaugurare, când are loc unirea dintre divin și uman.

12 După Cincizecime a început lucrarea Mângâietorului, de pregătire a templului inimii pentru Nuntă. Ce se întâmplă cu cei care L-au primit, dar Nunta Mielului nu a avut loc în timpul vieții lor?

Este cazul cunoscut al primei generații de creștini. Lor le scria Pavel în Romani capitolul opt, ajutându-i să înțeleagă că nu este o tragedie dacă, după ce au primit darul Duhului Sfânt în ploaia timpurie, vor muri – natural sau prin martiraj. Iată declarația lui completă:

„Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci, ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună.

„Deci, cei ce sunt pământești nu pot să placă lui Dumnezeu.

„Voi însă nu mai sunteți pământești, ci duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește într-adevăr în voi. Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui.

„Și dacă Hristos este în voi, trupul vostru, da, este supus morții, din pricina păcatului; dar duhul vostru este viu, din pricina neprihănirii.

„Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți, va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său, care locuiește în voi“ (Rom 8:7-11).

Primii creștini trăiau permanent sub sentimentul iminentei reveniri a lui Isus. Cuvintele îngerului, cu ocazia înălțării lui Isus, erau pentru ei adevăr prezent. Așa cum L-au văzut cu ochii lor plecând, tot așa ei, și nu alții, îl vor vedea revenind (Fapte 1:11).

Îngerul nu i-a descurajat, spunându-le să-și vadă de treabă deoarece au să treacă alte câteva mii de ani până la acea venire despre care vorbea el. Nici nu i-a trimis la Daniel 8:14, ca să înțeleagă când va fi curățit Sfântul Locaș. Dacă ei ar fi tratat cu maximă seriozitate evenimentul petrecut la Cincizecime, și l-ar fi corelat cu scopul sanctuarului, Hristos ar fi dorit să revină chiar în acea generație.

Ar fi avut loc Nunta, iar marea controversă se încheia, deoarece se punea punct tainei lui Dumnezeu.

Dar Biserica Efesului și-a pierdut „dragostea dintâi“, și nu a reușit să țină pasul cu lumina pe care Dumnezeu o trimitea prin apostolul neamurilor. „Cuvântul despre neprihănire“ s-a dovedit o hrană prea tare pentru ei, mulțumindu-se cu învățăturile începătoare ale lui Hristos.

Pavel a înțeles că taina lui Dumnezeu nu se va putea încheia prin acea generație care se crampona de laptele duhovnicesc. De aceea a vorbit astfel în Romani opt, pregătindu-i pentru legământul cel veșnic via mormânt. Nu trebuiau să se teamă de moarte, și nici să se întrebe de ce ei nu trăiesc la fel ca Hristos. Datorită venirii Mângâietorului în ploaia timpurie, pe care L-au primit în interiorul lor, vor fi chemați la viață la fel ca și Hristos.

Nu trebuie să ne așteptăm de la Pavel să intre aici în profunzimile părtășiei de natură divină. Nu era lumină pentru acea generație, și nu le folosea la nimic să li se spună că se vor produce mari modificări asupra lor în timp ce se odihnesc. Cum să explici acelei generații de prunci în Hristos că Dumnezeu păstrează o copie fidelă a ființei lor, care poate fi editată, modificată, corectată, devirusată și convertită în alt format, „nesupus putrezirii“? Nici generația actuală a poporului lui Dumnezeu nu înțelege aceste operațiuni ale Marelui nostru Preot în lucrarea Sa din Sfânta Sfintelor; ce să ne așteptăm de la ei?

13 Chiar așa: Ce s-ar fi întâmplat dacă Domnul descoperea primei generații de credincioși profeția lui Daniel despre cele 2300 de seri și dimineți?

Se producea și atunci marea dezamăgire, așa cum a fost în 1844. În loc să înainteze în cunoașterea tainelor mântuirii, ducând vestea bună despre un Mântuitor răstignit și înviat, ei s-ar fi întors la treburile lor, sufocați de sentimentul de neputință și inutilitate al oricăror eforturi de a grăbi întoarcerea Învățătorului lor.

Profeția lui Daniel nu era predestinație. Dumnezeu a văzut cum se vor desfășura scenele din marea controversă, și când va fi posibil ca dezvoltarea luminii să permită începerea curățirii sanctuarului, sau trecerea la cea de-a doua fază a planului de mântuire.

Ștergerea păcatelor pentru cei morți se putea face oricând după momentul morții lor, care sigila decizia fermă de a rămâne de partea lui Dumnezeu. Și totuși, nu s-a făcut decât în 1844. De ce oare?

Singurul răspuns acceptabil se găsește în semnificațiile sistemului ceremonial. Dumnezeu operează în două moduri distincte în problema păcatului: La nivel individual, și la nivel colectiv. Pe parcursul întregului plan al mântuirii (de-a lungul anului ceremonial) totul se desfășoară între individ și Dumnezeu. Domnul descoperă păcatul, iar omul spune dacă vrea sau nu să fie eliberat de el. La

sfârșitul planului de mântuire, El face o lucrare de ștergere a păcatelor colectivă, în același timp pentru tot poporul Său. Nu este absolut nicio problemă dacă, între timp, oamenii mor. Restaurarea sanctuarului nu este obstrucționată de acea moarte care este un somn. Marele Server ceresc păstrează copii de siguranță tocmai pentru acest caz special de pierdere a datelor prin distrugere hardware.

Dacă, după cum spunea Pavel, în timpul vieții ați permis Duhului să vină și să locuiască în voi, Acesta a avut grijă de un lucru vital: să ducă la bun sfârșit misiunea Lui, descrisă astfel: „Sunt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare, o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos“ (Fil 1:6).

14 Care este „ziua lui Isus Hristos“?

Nunta, evident, Ziua Ispășirii începută în 1844. Pavel nu a spus că „Acela (Duhul Sfânt) care a început în voi această bună lucrare“ o va isprăvi până vă dați obștescul sfârșit.

„Lucrarea bună“ începută în omul credincios urmărește să-l convingă de lucrurile greșite din el, care trebuie înțelese și mărturisite, ca și de noile căi ale neprihănirii, în care trebuie să spună dacă dorește să meargă sau nu. Fără o astfel de lucrare este imposibilă orice intervenție a lui Dumnezeu asupra templului inimii. Dumnezeu nu Se impune și nu constrânge pe nimeni. Orice intervenție vindecătoare trebuie să fie motivată exclusiv de dorința explicită a individului.

Duhul nu „isprăvește“ însă lucrarea bună odată cu trecerea la odihnă. Pentru cei morți în Hristos, faza colectivă a planului de mântuire are loc în lipsă, în ziua lui Isus Hristos. În timp ce ei se odihnesc „de ostenele lor“ în Hristos, faptele lor „îi urmează“ (Apoc 14:13), adică aduc numele lor pe masa de lucru a Marelui nostru Preot, în lucrarea Lui vindecătoare. Ei sunt „spălați, albiți și curățiți“, sunt făcuți părtași de natură divină, li se dă „o haină albă“ și sunt rugați să mai aștepte puțin.

Doar în această lumină pot fi înțelese cuvintele lui Pavel din Romani opt. Orice altă scurtătură, oricât ar fi ea de tentantă, prejudiciază definitiv doctrina sanctuarului. Deși lucrarea Aceluiași Duh, totuși între ploaia timpurie și ploaia târzie sunt deosebiri majore. În timp ce ploaia timpurie face sămânța să germineze și să răsară, ploaia târzie coace recolta, fără de care nu există seceriș. Când se produce coacerea și secerișul, nu mai urmează o altă generație.

Prin urmare, generațiile care au murit în Hristos au parte de „coacere și seceriș“, adică lucrarea Duhului în măsură bogată, în lipsă, odihnindu-se de „ostenele“ lor. Practic, învierea lor este o nouă creațiune. În copiile din cer, Duhul inserează un fișier executabil – natura divină – iar când sosește vremea „învierii“, Dumnezeu prindează fișierul final al făpturii lor, după ce acesta a obținut decizia „bun de tipar“ de la Marele nostru Preot. Cărțile din cer produc oameni în carne și oase, o

nouă și vastă familie „fără pată, zbârcitură sau ceva de felul acesta“, oameni părtași de natură divină.

15 Este de înțeles că secerișul depinde doar de coacerea recoltei. Și este clar că el nu a avut loc în trecut, altfel acum nu mai eram aici. Dar nu am putea să acceptăm totuși că cei ce au primit pe Hristos prin Duhul în ei, în timpul vieții, sunt într-un fel părtași de natură divină? Ce probleme ar crea această posibilitate?

Creează o situație imposibilă. Ar trebui să credem că Ploaia Târzie cade intermitent, și a început simultan cu Ploaia Timpurie, ceea ce este aberant. Apoi anulează chiar temelia și stâlpul central al credinței noastre, deoarece decapitează planul de mântuire, extirpându-i elementul ei central și final, Ziua Ispășirii pentru cei vii.

Unii și-l imaginează pe Satana vorbind cu îngerii lui, în timp ce Moise era pe munte să primească planurile sistemului ceremonial, zicând: „Hai să ne vedem de treabă, că aici se proiectează basme evreiești, prostii pentru care nu merită să ne pierdem timpul. Liber, băieți, aveți de la mine 40 de zile de concediu“.

Dacă era vorba de basme evreiești, nu pierdea Dumnezeu vremea cu Moise pe munte. Ce se proiecta acolo era o machetă perfectă a planului de mântuire, iar diavolul știa asta foarte bine. Expresia „templu“ produce pentru el reverberații tulburătoare, deoarece criza declanșată de el în cer era legată tocmai de sanctuar, de scopul etern al lui Dumnezeu. Prin sistemul ceremonial al cărui centru era sanctuarul, Dumnezeu comunica poporului Său chiar elementul vital al mării controversate, și modul în care Dumnezeu va anula divorțul din Eden între cele două naturi. În timp ce Satana era ochi și urechi la ceea ce se întâmpla pe munte, în vale colegii lui făceau circ pentru poporul ales, programându-l să respingă, să confunde și să urască scopul lui Dumnezeu în sanctuar. De-a lungul întregii istorii, Sanctuarul a fost centrul vital al mării controversate, iar el nu era nimic altceva decât „o pildă“ despre scopul lui Dumnezeu de a locui „în fiecare ființă creată“ (DA 161).

Nu ar fi nici practic, dacă ar fi posibil, ca Dumnezeu să facă părtași de natură divină pe sfinți în timpul vieții lor, dacă prin acea generație nu se încheie lucrarea, iar ei îmbătrânesc și trec la odihnă. Sunt făcuți părtași de natură divină, cele două naturi se unesc, iar apoi trebuie să se despartă, deoarece a venit clipa morții. La ce folosește?

16 Nu este mai simplu, și mai sigur, să alegem participarea la Nuntă „în lipsă“, adică via mormânt? De ce să ne hazardăm să ne dorim acum părtașia cu natura divină, ca apoi să riscăm situația fatală despre care vorbește Pavel în Evrei 6:4-6?

Poate aceasta este dorința inconștientă a inimii laodiceene, dar eu nu văd nicio virtute în ea. Este principalul motiv pentru care ne aflăm încă aici, la această oră târzie a istoriei. Generații întregi de fecioare s-au născut și „au adormit“, dar Mirele nu a putut veni la nuntă. Nu este vremea să se audă, în sfârșit, marea strigare de la miezul nopții?

Solia 1888 este „foarte prețioasă“ deoarece schimbă radical mentalitatea iubitorilor ei la acest subiect. Ei încetează interesul infantil pentru propria mântuire. Încep să privească la interesele lui Hristos, un Mire părăsit exact în ziua nunții, și astfel propriile interese dispar ca fumul. Când citesc afirmații de acest gen: „Ei... nu și-au iubit viața chiar până la moarte“ (Apoc 12:11) știu că despre ei este vorba aici, și că acest lucru înseamnă că nu se dau înapoi de la îndeplinirea misiunii la care sunt chemați nici dacă își pierd viața, viața veșnică. De aceea ei „Îl urmează pe Miel oriunde merge El“.

Fără Nunta Mielului, nu există nici părtășie cu natura divină, nici ploaie târzie și nici revenirea lui Hristos, oricât o cântăm, o predicăm și o dorim noi. Putem să ne uităm oricât de lung după semnele timpului, după decretul duminical sau plăgi, ele se vor ține departe, deoarece patru îngeri speciali (Apoc 7:1-4) țin încă îndurarea lui Iona (Iona 2:8) întinsă peste lume. Motivul? Poporul lui Dumnezeu nu vine la Nuntă, și deci nu poate fi sigilat.

Nu există solie mai importantă pentru biserica rămășiței decât neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea. Și nu există un laitmotiv care să o exprime mai bine decât: „Totul este gata: Pofțiți la Nuntă!“

Două categorii de neprihăniți

De când Adam a despărțit planeta aceasta de frumoasa lume a neprihănirii, Dumnezeu a avut o serioasă problemă de comunicare. Cum să vorbești unor oameni firești despre lucruri duhovnicești? Cum să comunici idei și principii dintr-o altă dimensiune fără riscul ca ele să fie mistificate, abuzate, deformate?

În confuzia creată de păcat, nici chiar limbajul local nu mai este capabil să mențină o bază uniformă de concepte, pe care să se poată construi un sistem coerent de gândire. Avem mari probleme chiar cu realități din zona noastră de confort, și nu este de mirare că nu putem ajunge la armonie cu privire la cele de dincolo de perdea. „Dacă v-am vorbit despre lucruri pământești și nu credeți, cum veți crede când vă voi vorbi despre lucrurile cerești?“ (Ioan 3:12).

Un astfel de caz este subiectul caracterului lui Dumnezeu. Cum poți vorbi despre o lege spirituală unor oameni firești, când ea este privită „ca ceva străin“ (Osea 8:12)?

Cum poți vorbi despre neprihănire unor prunci, când riscul este atât de mare ca ei să considere laptele ca fiind cea mai tare hrană cu putință, și să nu vadă „lucrurile mai bune“ pregătite pentru ei?

Descoperim în scrierile inspirate declarații contradictorii, și ne grăbim să tragem concluzii, fără să acceptăm că ele se referă la situații complet diferite, că ele aparțin unui anumit context, și că vom intra în grave neînțelegeri dacă nu sesizăm exact locul și timpul lor.

Am observat recent o astfel de situație tristă. Când planul de mântuire nu este văzut în modelul oferit lui Moise pe munte, ajungem la idei conflictuale din care este aproape imposibil de ieșit.

Când nu înțelegem că există un serviciu zilnic (daily), și unul anual (yearly), nu mai reușim să vedem lucrarea diferită a Duhului în ploaia timpurie și cea târzie. Confundăm locul, timpul și scopul lor, și ajungem la concluzii cu totul străine de intențiile pasajelor din Scriptură cu care lucrăm.

Citim cu bucurie că „cel neprihănit va trăi prin credință“, și am văzut pe Cel neprihănit trăind printre noi, în trup omenesc, doar prin credință, ca să cunoaștem puțin din neprihănirea lui Dumnezeu.

De aici tragem concluzia corectă că cel neprihănit nu comite păcat, din definiția venită mai târziu: „Isus a venit să ne facă părtași de natură divină, și viața Lui declară că omenescul unit cu divinul nu comite păcat“ (MB 180).

Apoi citim în Scriptură anumite lucruri despre cei neprihăniți care ne aruncă în ceață. De exemplu: „Cel neprihănit de șapte ori cade, și se ridică“ (Prov 24:16). Sau: „Nu este niciun om neprihănit, niciunul măcar“ (Rom 3:10). Sau: „Dacă cel neprihănit se abate de la neprihănirea lui și săvârșește nelegiuirea, trebuie să moară din pricina aceasta“ (Eze 33:18).

Privim la ele, nu știm că se referă la categorii diferite de oameni, și la situații diferite, și tragem concluzii eronate.

Citim apoi în Evrei definiția lui Pavel, o aplicăm la categoria greșită, și ajungem la concluzii uluitoare, precum aceea că, dacă ai păcătuit după ce L-ai primit pe Hristos, ești irecuperabil. Iată ce spune el:

„Cei ce au fost luminați odată, și au gustat darul ceresc, și s-au făcut părtași Duhului Sfânt, și au gustat Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu și puterile veacului viitor – și care totuși au căzut, este cu neputință să fie înnoiți iarăși, și aduși la

pocăință, fiindcă ei răstignesc din nou pentru ei pe Fiul lui Dumnezeu, și-L dau să fie batjocorit“ (Evr 6:4-6).

Despre ce fel de neprihăniți vorbește Pavel aici? Evident, nu despre aceia care cad de șapte ori, și se ridică. Nu despre aceia care, deși păcătuiesc, au la Tatăl un Mijlocitor, nu?

Este o categorie de neprihăniți care cad, dar se ridică. Despre ei vorbește Ioan aici: „Copilașilor, vă scriu aceste lucruri, ca să nu păcătuiți. Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit“ (1 Ioan 2:1). Ioan vorbea aici bisericii lui Hristos, oameni care fuseseră născuți din nou, și asupra cărora Duhul Sfânt începuse să lucreze. Acești neprihăniți mai păcătuiesc, și de aceea au nevoie de un Mijlocitor la Tatăl.

Pavel vorbește despre o altfel de categorie de neprihăniți, despre unii care, făcuți părtași de natură divină, căderea este fatală. El vorbește despre o nouă familie divino-umană, posibilă datorită realizării scopului lui Dumnezeu în Isus Hristos, și pe care o aștepta și el, deși nu prea se întrezărea. Aceștia nu pot păcătui fără să cadă fatal, dincolo de orice recuperare.

Începătorul acestei categorii de neprihăniți este Hristos. El era părtaș de natură divină, și, dacă ar fi păcătuit, nu mai era posibilă niciun fel de salvare. Tot la fel va fi cu neprihăniții generației care va veni la Nuntă. După ce vor fi făcuți părtași de natură divină, orice păcat devine fatal, imposibil de iertat sau șters. În acel moment Hristos încetează rolul de Mijlocitor. Fiecare om, sfânt sau păcătos, stă în fața lui Dumnezeu și a legii Sale sfinte. Harul s-a închis, deoarece lucrarea Duhului Sfânt asupra inimilor a luat sfârșit. Fiecare a decis ceea ce dorește să facă cu viața lui.

Chiar ideea de Mijlocitor cere neapărat existența păcătoșilor. Păcătoșii nu pot sta în picioare fără Mijlocitor. Neprihăniții care păcătuiesc pot continua să trăiască doar datorită rolului și lucrării Mijlocitorului nostru ceresc. În limbajul sanctuarului, serviciul zilnic (daily), se desfășoară sub protecția Mijlocitorului. Când are loc serviciul anual (yearly), poporul este eliberat de păcat, împăcat cu Dumnezeu, adus la starea originală din Eden, iar vrăjmășia încetează. Rolul Mijlocitorului a luat sfârșit, deoarece Și-a realizat misiunea: Biserica a fost făcută „continuarea întrupării lui Hristos“.

Când susținem că oamenii sunt făcuți părtași de natură divină la botez, la nașterea din nou, dar după aceea îmbătrânesc și mor, este clar că nu am înțeles nici doctrina sanctuarului, nici rolul Mijlocitorului.

Efectul imediat?

Neprihăniții care mai păcătuiesc – cei care cred 1 Ioan 2:1 – intră în agonie când

citesc Evrei 6:4-6. Pavel le spune că nu există niciun Mijlocitor pentru ei, și că sunt pierduți dacă au păcătuit.

Așa se întâmplă când nu știm că există două categorii de neprihăniți, și că Scriptura vorbește despre ambele, fără să le confunde. Singura noastră salvare, în babilonia lingvistică ce a cuprins biserica, va fi să apelăm la metoda de interpretare oferită de Pavel în 1 Corinteni 2:13.

Ctrl+Z de la păcat la neprihănire

Utilizatorii Google Mail au avut recent surpriza plăcută să descopere o nouă funcție a acestui serviciu de mesagerie electronică. Ai trimis din neatenție mesajul la o adresă greșită? Regreți o formulare pripită, o expresie nepotrivită? Mai rău, o informație strict secretă expediată persoanei nepotrivite? Nicio problemă. Ai ocazia să retragi mesajul de pe serverul de mail înainte ca acesta să ajungă la destinație. Este adevărat, timpul de reacție este destul de limitat – câteva secunde – dar totuși ghidușia te poate scuti de o mulțime de dureri de cap.

N-ar fi grozav să dispunem și în viață de o asemenea jucărie? Am abuzat de înghețata preferată? Ctrl+Z. Ne-am certat cu cel mai bun prieten, aruncându-i în față mizerii de care nici nu ne credeam în stare? Ctrl+Z. Am pierdut două ore pentru nimicurile de pe YouTube? Ctrl+Z. Am depășit viteza legală? Ctrl+Z, iar radarul nu mai știe nimic. Am părăsit pe ai mei tocmai când aveau cel mai mult nevoie de mine? Ctrl+Z. Începem un război care nu se mai termină? Ctrl+Z. Ne ruinăm conștiința pentru o ciorbă de linte? Ctrl+Z.

Deși lumea nu știe, iar biserica nu pare interesată, avem la dispoziție un astfel de instrument formidabil. Este adevărat, nu avem acces direct la el, dar îl putem controla printr-un intermediar. Este un Admin pe care noi îl numim Mijlocitor, și care operează această comandă la cererea noastră expresă.

Pentru toate greșelile făcute, pentru toate păcatele comise, chiar pentru o viață complet ruinată, Ctrl+Z este la dispoziția noastră. Un singur click venit din străfundul inimii, și intenția noastră este preluată instantaneu de Admin.

Nu, nu este realizată instantaneu, în momentul comiterii păcatului, deoarece se întâmplă, de cele mai multe ori, să ne răzgândim. Dar când firul vieții a ajuns la capăt, și a venit timpul pentru Ctrl+Alt+Delete, putem fi siguri că Admin este

credincios și drept să respecte dorința aprinsă a inimii noastre și să execute pentru noi Ctrl+Z de la păcat la neprihănire.

Efectul acestei operații? „De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna“ (Isa 1:18).

Deși noi așa am prefera, nu este folositor să folosim Ctrl+Z pentru fiecare infracțiune în clipa conștientizării ei. Dacă ar fi așa, s-ar toci tastele, s-ar distruge contactele de pe tastatură – adică ar veni secerișul, ar trece vara – și noi tot dependenți de Ctrl+Z am rămânea. Odată ce am refuzat în Eden sistemul de operare divin, ne-am blestemat singuri să „mâncăm“ din pomul cunoștinței în „toate zilele vieții noastre“ (Gen 3:17).

Scriptura nu ne-a lăsat să disperăm. În 1844, Marele nostru Admin a operat pe Serverul divin un general și profund Ctrl+Z pentru toți sfinții generațiilor trecute. Deodată a intrat în templul Său Solul legământului (Mal 3:1-3), făcând undo la nebunia lui Adam. Sufletele de sub altar au primit o haină albă și așteaptă ca generația în viață a poporului lui Dumnezeu să înțeleagă și să aprecieze fenomenala oportunitate a secolelor: Realizarea unui Ctrl+Z asupra credincioșilor, în marea Zi a Ispășirii finale. Momentul este descris astfel:

„El (îngerul) mi-a arătat pe marele preot Iosua, stând în picioare înaintea Îngerului Domnului, și pe Satana stând la dreapta lui, ca să-l pârască.

Domnul a zis Satanei: «Domnul să te mustre, Satano! Domnul să te mustre, El care a ales Ierusalimul! Nu este el, Iosua, un tăciune scos din foc?»

Dar Iosua era îmbrăcat cu haine murdare, și totuși stătea în picioare înaintea Îngerului.

Iar Îngerul, luând cuvântul, a zis celor ce erau înaintea Lui: «Dezbrăcați-l de hainele murdare de pe el!» Apoi i-a zis lui Iosua:

«Iată că îndepartez de la tine nelegiuirea, și te îmbrac cu haine de sărbătoare!»

Eu am zis: «Să i se pună pe cap o mitră curată!» Și i-au pus o mitră curată pe cap, și l-au îmbrăcat în haine, în timp ce Îngerul Domnului stătea acolo“ (Zah 3:1-5).

Acest pasaj este comentat în Mărturii vol 5 și Patriarhi și Profeți, iar concluzia nu poate scăpa nimănui: Haina albă a neprihănirii lui Hristos nu este oferită poporului lui Dumnezeu decât la sfârșitul Zilei Ispășirii, pe care noi o numim „finală“, aceea făcută pentru credincioșii în viață. Acesta este momentul când pentru generația în viață se face Ctrl+Z de la păcat la neprihănire:

„Viziunea lui Zaharia despre Iosua și îngerul se aplică în mod deosebit experienței poporului lui Dumnezeu în încheierea mării zile a ispășirii. În timp ce copiii lui Dumnezeu își umilesc sufletele, rugându-se pentru curăție de inimă, se dă porunca: «Dezbrăcați-l de hainele murdare de pe el», și sunt rostite cuvintele de speranță: «Iată că îndepărtez nelegiuirea de la tine, și te îmbrac în haină de sărbătoare.»

„Haina nepătată a neprihănirii lui Hristos este așezată asupra copiilor lui Dumnezeu, încercați, ispitiți, dar credincioși. Disprețuita rămășiță este îmbrăcată cu haine slăvite, spre a nu mai fi niciodată întinată de murdăriile lumii. Numele lor sunt păstrate în cartea vieții Mielului, alături de credincioșii tuturor veacurilor. Ei au rezistat atacurilor amăgitorului; răcnetul balaurului nu i-au făcut să renunțe la loialitatea lor. Acum ei sunt pentru eternitate la adăpost de vicleniile ispititorului. Păcatele lor sunt transferate asupra inițiatorului păcatului“ (PK 587; 5 T 475).

Aceasta este o operație de o clipă, făcută simultan pentru toți cei care au dorit cu toată inima să fie eliberați din sclavia păcatului, și au apreciat calea consacrată pentru realizarea acestui măreț eveniment, Nunta Mielului. Metoda lui Dumnezeu de vindecare este un act creator, realizat instantaneu: „Căci El zice, și se face; poruncește, și ceea ce poruncește, ia ființă“ (Ps 33:9).

Adică, Ctrl+Z de la păcat la neprihănire.

Laodicea, poporul judecății

Prietenii mei tele-evangheliști discutau recent, într-un talkshow religios, subiectul judecății de cercetare și produsul final al acesteia, o generație care va birui păcatul și fărădelegea.

Ei sugerau că, deși conceptul judecății poate fi susținut cu Biblia, modul în care este el înțeles și aplicat în teologia adventistă este aberant, lipsit de logică și complet nefolositor. Judecata de cercetare, spun ei, a fost o soluție de ieșire din criză, o încercare nereușită de a spăla rușinea eșecului din 1844.

Spre a ilustra modul în care trebuie înțeles conceptul judecății de cercetare, ei făceau trimitere la imaginea despre flanelograf pe care o folosesc eu într-un

material legat de cartea Păcatul Cetății, numind acea metaforă „o expresie fericită“.

Câteva clarificări se impun, deoarece eu constat că prietenii mei folosesc foarte nefericit această „expresie fericită,“ cu totul în afara credinței mele cu privire la subiectul în discuție.

Este adevărat, eu cred că judecata de cercetare este prost înțeleasă, greșit prezentată, și inutil întreținută, în forma actuală, așa cum este ea cunoscută în biserică. În cel mai simplist, convenabil și naiv mod, noi am luat ceremoniile sistemului iudaic de pe pământ, și le-am transferat în cer, fără să înțelegem că ele sunt doar metafore despre realități extrem de profunde, și de a căror înțelegere corectă depind atât de multe în marea controversă.

Dar să speculezi bezna actuală a unui popor adormit spre a ridiculiza, caricaturiza și lepăda un adevăr fundamental al bisericii pe care o reprezinți, și care te hrănește în cel mai real sens al cuvântului, este o situație foarte nefericită. Să condamni și să caricaturizezi un adevăr esențial al planului de mântuire doar pentru că poporul îl proclamă naiv, nu este nici elegant, nici folositor, nici acceptabil.

Poporul nu are nicio vină aici. Ceea ce i s-a predicat, aceea crede. Ani de zile oamenilor li s-a prezentat varianta ceremonială a judecății de cercetare, și acum ne batem joc de ei că se frisează inutil la gândul judecății, că devin paranoici întrebându-se dacă nu cumva judecata a trecut de ei, și prin urmare ce rost mai are să joace vreun rol în piesa asta a evlaviei de paradă. Prietenii mei spuneau că ei chiar cunosc astfel de indivizi care au devenit paranoici de frica judecății de cercetare.

Eu personal nu am văzut niciunul, dar dacă în biserică mondială judecata de cercetare a produs doar câțiva paranoici, pe care îi cunosc doar amicii mei (și cu siguranță că paranoicii nu fac parte din corpul pastoral), atunci este cazul să caute motive mai serioase pentru a respinge conceptul judecății de cercetare.

Ceea ce constat eu este că lipsa înțelegerii corecte a judecății de cercetare, sau, mai exact, prezentarea ei greșită, a produs și întreține epidemia de laodiceanism, extinsă la nivel global, și pentru care corpul pastoral – din care cu onor prietenii mei fac parte – nu are nicio soluție. Departe de a se frisona la gândul judecății, poporul acesta doarme liniștit, sub aripa protectoare a îndreptățirii, scufundat mai adânc ca niciodată în asemănare cu lumea, mai dispus ca niciodată la compromis teologic, visând la Noul Pământ în timp ce face orice sacrificiu pentru un loc cât mai confortabil pe acest vechi pământ.

Și de ce s-ar ocupa frații de altceva, dacă oricum nu au niciun rol în justificarea onoarei lui Dumnezeu, dacă tot ce le trebuie ca să meargă în cer este îndreptățirea prin credință, dacă revenirea lui Hristos nu poate fi grăbită sau întârziată, și dacă ispășirea a fost completă la cruce?

Departate de a se frisona cu gândul la judecată, poporul nostru aleargă disperat după bulgărele de aur, plecat șase zile pe săptămână la picioarele lui Mamona, ca să poată aduce Domnului în sabat o zecime cât mai consistentă.

Să zâmbești condescendent în fața unei caricaturi la care și tu ai contribuit substanțial, ar trebui să fie jenant pentru un membru al corpului pastoral. Cui folosește acest exercițiu de inutilitate? Ce vină are poporul că profesorii lui nu mai reușesc să treacă de faza cu flanelograful? În loc să vină pe genunchi să ceară iertare bisericii pentru contribuția lor la această imagine primitivă despre judecată și ispășire, prietenii mei dau vina pe flanelograf, dorind să-l vadă cât mai repede la lada de gunoi.

Flanelograful n-are nicio vină. El are un scop didactic, potrivit categoriei de vârstă pentru care este folosit. Pe o cale potrivită cu mintea și experiența lor, copiii află despre fapte, evenimente și situații pe care nu le-ar putea înțelege altfel. Aceasta nu înseamnă că cele prezentate prin intermediul flanelografului sunt mituri, legende urbane. Nu poți afirma că judecata de cercetare este o tehnică de a spăla eșecul din 1844, stând în fața flanelografului și arătând cu degetul, făcând remarci umilitoare la adresa naivilor din bănci. Calea corectă este să chemi pe educatorii poporului acesta jefuit la standardul lui Pavel din Evrei 5:11-14, la o mai profundă înțelegere a felului în care a fost Hristos „făcut desăvârșit“, ca apoi să fie făcut „urizitorul unei mântuiri veșnice“ (Evr 5:9).

Dacă am folosi sensul expresiei biblice, judecata nu ar crea nicio dificultate. În limbajul spiritual, judecata înseamnă izbăvire, eliberare. Cartea numită Judecătorii este o pladoarie pentru această poziție. Judecătorii din vechime nu erau președinți de tribunale, ci izbăvitori, oameni prin care Dumnezeu elibera poporul de sub dominația triburilor războinice din jur:

„Copiii lui Israel au strigat către Domnul, și Domnul le-a ridicat un izbăvitor, care i-a izbăvit: pe Otniel, fiul lui Chenaz, fratele cel mai mic al lui Caleb“ (Jud 3:9).

„Copiii lui Israel au strigat către Domnul, și Domnul le-a ridicat un izbăvitor, pe Ehud, fiul lui Ghera, Beniamitul, care nu se slujea de mâna dreaptă“ (Jud 3:15).

„După el, a urmat Șamgar, fiul lui Anat. El a ucis șase sute de oameni dintre Filistenii cu un otic de plug. Și el a fost un izbăvitor al lui Israel“ (Jud 3:31).

Judecătorii era izbăvitori, mântuitori, eliberatori, precursori ai marelui Izbăvitor, Judecător, Mântuitor, pe care Dumnezeu urma să-l ridice din neamul lor pentru izbăvirea poporului Său: „Îi vei pune numele Iosua, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale“ (Mat 1:21).

Purtând numele marelui conducător din vechime, prin care Dumnezeu a scos pe Israel din pustie și l-a trecut Iordanul în Țara Promisă, Mesia urma să scoată pe poporul Său din pustia păcatului, trecându-l granițele în patria cerească. Marele nostru Izbăvitor, Căpetenia mântuirii noastre, are o misiune clar precizată de înger: „Va mântui pe poporul Lui din păcatele sale“.

În metaforele planului de mântuire, Ziua Ispășirii era momentul când poporul lui Dumnezeu, cu păcatele mărturisite prin sângele mielului de jertfă adus la sanctuar în tot cursul anului, era curățit, eliberat, mântuit din păcat. Când marele preot ieșea din Sfânta Sfintelor, lucrarea era încheiată, poporul era eliberat de păcat, izbăvirea promisă era realizată.

Tot așa se întâmplă în realitate. Dumnezeu realizează asupra credincioșilor veniți la Sanctuar, la judecată, o lucrare structurală majoră, complexă, chiar dacă ea se realizează la simpla rostire a cuvântului creator.

Lui Ezechiel i-au fost descoperite schimbările pe care Dumnezeu le va face asupra copiilor Săi veniți la judecată:

- „Căci vă voi scoate dintre neamuri, vă voi strânge din toate țările, și vă voi aduce iarăși în țara voastră.
- „Vă voi stropi cu apă curată, și veți fi curățiți; vă voi curăți de toate spurcăciunile voastre și de toți idolii voștri.
- „Vă voi da o inimă nouă, și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima din piatră, și vă voi da o inimă de carne.
- „Voi pune Duhul Meu în voi, și vă voi face să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți legile Mele“ (Eze 36:24-27).

Acestea sunt operațiuni majore, schimbări radicale ale ființei umane, cu adevărat o nouă lucrare de creație, o altă naștere, apariția unui nou tip de ființe umane, oameni părtași de natură divină. Până acum așa ceva nu s-a întâmplat decât cu Domnul Hristos, al doilea Adam. El a fost prima ființă de pe pământ, de la căderea lui Adam, în care acest scop al lui Dumnezeu a fost realizat (DA 161). Ziua Ispășirii, sau a judecății, nu face decât să ducă întruparea colectivă a lui Hristos la finalul preconizat de Dumnezeu. Nunta, Ziua Ispășirii, Judecata de cercetare, curățirea Sanctuarului, toate sunt expresii ale aceleiași lucrări: Legământul cel veșnic.

Atunci când Legea – caracterul lui Dumnezeu – este scrisă într-o inimă curățită de păcat, oamenii încetează să mai păcătuiască. Legea Duhului de viață a înlocuit legea păcatului și a morții, iar scopul lui Dumnezeu a fost atins. Acum ei pot fi folosiți în marea și ultima lucrare pe care Dumnezeu o are de făcut pentru omenirea întregă, eveniment pe care noi îl numim „Marea Strigare“, și care va aduce pe orice om la o ultimă alegere înainte de închiderea harului:

„De aceea voi sfinți Numele Meu cel mare, care a fost pângărit printre neamuri, pe care l-ați pângărit în mijlocul lor. Și neamurile vor cunoaște că Eu sunt Domnul, zice Domnul Dumnezeu, când voi fi sfințit în voi sub ochii lor“ (Eze 36:23).

Prin urmare, Judecata este cea mai bună veste cu putință. Toți cei care au credința lui Isus, și răspund invitației la Nuntă, vor fi eliberați de păcat, fără excepții sau condiții. Fără bani și fără plată, atrași de frumusețea neprihănirii admirată în Fratele nostru mai mare, suntem așteptați în Locul Prea Sfânt al noului legământ, acolo unde Dumnezeu și omul „se întâlnesc“.

Când se spune că „totul este gata“, aceasta înseamnă că haina de lumină a neprihănirii „nu are niciun fir de origine omenească“, și că nu putem contribui cu nimic la obținerea ei. Prin urmare, nici nu ni se reproșează eșecurile trecute, oportunitățile pierdute, sau evlavia fără putere în care ne-am complăcut atâția ani. Cerul știe foarte bine de ce este capabilă natura umană sub robia legii păcatului și a morții. De asemenea, s-a dovedit în Hristos, în fața întregului univers – îngerii sau oameni – le ce nivel poate fi adusă natura umană atunci când este unită cu natura divină.

Acum, prin lucrarea izbăvitoare a judecății, Dumnezeu așează înaintea noastră această ofertă uluitoare, aproape fantastică. El așteaptă să facă din biserica Sa „continuarea întrupării lui Hristos“ (The EGW 1888 Materials, 1709), aducerea Trupului la „statura plinătății lui Hristos“, capul Bisericii.

Concluziile declarației monumentale din Ezechiel 36:23 vin de la sine, și clarifică toate îndoielile noastre cu privire la necesitatea curățirii sanctuarului în Ziua Ispășirii finale:

– Numele lui Dumnezeu a fost „pângărit“ de biserica Sa, prin amestecul de evlavie și nelegiuire din viața noastră;

– Neamurile au fost astfel amăgite să se închine lui Baal deghizat în Hristos, așezat „în templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu“;

– Neamurile vor înțelege cine este adevăratul Dumnezeu doar atunci când El va fi sfințit în noi sub ochii lor.

Chemarea la judecată este, în esență, o invitație de a accepta realizarea scopului lui Dumnezeu cu poporul Său, de a ne convinge să venim la Nuntă: „Iată Mirele, ieșiți-l în întâmpinare“.

Unii dintre pastorii noștri, încântați de poleiala științifică a teologiei reformaționiste, resping vehement acest concept al curățirii totale de păcat în Ziua Ispășirii. Argumentul lor este că Dumnezeu nu așteaptă, nu cere și nu produce o stare de desăvârșire într-o presupusă generație finală. Ei spun că mântuirea a fost și va fi mereu „doar prin credință“, iar tot ceea ce face Dumnezeu în această lucrare este să ne declare sfinți. Ei îl citează pe Luther cu faimoasa lui formulă „simul justi et peccatores“ (simultan drepti și păcătoși), pe care o consideră ecuația finală în orice discuție despre biruința asupra păcatului. Adică, până la plecarea spre cer vom fi păcătoși de fapt, și sfinți de drept; deși trăim în păcat, cerul alege să ne declare sfinți, deoarece credem în jertfa ispășitoare a lui Hristos.

Aceasta este esența legalismului. Ei consideră că mântuire înseamnă o declarație legală, juridică, prin care ni se schimbă statutul, fără să ni se schimbe starea. Păcătuim, dar cerul se face că nu vede. Facem răul pe care îl urâm, dar suntem declarați sfinți din cauza legii pe care o iubim.

După această teologie, ambiguitatea din Romani șapte nu va fi niciodată rezolvată, iar Pavel nu trebuia să se mai obosească să scrie și capitolul opt.

„Iubesc binele dar fac răul“ este toată evanghelia, dincolo de care reformaționiștii noștri, alături de creștinismul popular, nu mai reușesc să vadă nimic, sau văd doar „anatema“, cu toate că Pavel striga disperat: „O, nenorocitul de mine, cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?“ (Rom 7:24).

„Nenorocitul de mine“ este nenorocitul de laodicean, care se mândrește în dualismul evlaviei de paradă explicat de marele apostol: „Astfel, deci, cu mintea, eu slujesc legii lui Dumnezeu; dar cu firea pământească, slujesc legii păcatului“ (Rom 7:25).

Nu-l acuzăm pe Luther pentru perspectiva limitată a lui „simul justi et peccatores“ deoarece, la acea dată, era chiar foarte mult. Era revoluționar. Dar acela era doar un început timid al ieșirii din bezna secolelor papale. Lumină adițională a venit mereu de atunci încolo, iar cei care nu țin pasul cu ea o fac spre rușinea lor veșnică.

Pavel rezolvă magistral impasul lui „simul justi et peccatores“ în capitolul imediat următor. El spune că izbăvirea după care striga disperat în capitolul șapte este marea realizare a evangheliei, deoarece în ea este descoperită „puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede“ (Rom 1:16). Este o „neprihănire

pe care o dă Dumnezeu, prin credință și care duce la credință“, aceasta fiind „credința lui Isus“.

„Puterea lui Dumnezeu pentru mântuire.“ Dacă Dumnezeu poate să declare pe păcătoși sfinți, datorită credinței lor în Isus, de ce nu ar putea să-i și elibereze de „acest trup de moarte“, tot prin aceeași credință? Dacă ne iartă și ne îndreptățește prin credință, de ce nu ar putea și să ne vindece total de păcat prin aceeași credință? Ce este nepotrivit în credința care vindecă? Dacă un grăunte de credință spune muntelui să se mute, iar acesta ascultă și se supune, de ce oare credința lui Isus să fie incapabilă să ridice din ruină un templu pentru locuirea Duhului Sfânt?

Domnul Hristos a avut o confruntare cu strămoșii liberalilor noștri de azi. Un grup de cărturari se adunaseră să vadă și să audă pe noul profet din Nazaret. Stăteau în mulțime și ascultau cuvintele vieții. Câțiva bărbați au adus pe targă un bolnav, un paralytic, și deoarece nu reușeau să intre în camera unde se afla Isus, au desfăcut acoperișul și l-au coborât cu funii la picioarele Învățătorului. Văzându-le credința și perseverența, El a spus bolnavului: „Omule, păcatele îți sunt iertate“ (Luca 5:20). Dar nu s-a întâmplat nimic. Sigur, omul se bucura să audă că păcatele îi sunt iertate, deoarece în societatea lor predomina credința că suferința și moartea sunt pedeapsa lui Dumnezeu pentru păcat. Dar spera la mai mult, căci nu era prea încântat să fie iertat, dar să se întoarcă acasă tot pe targă.

Între timp, cărturarii noștri luminați făceau calcule. Cine poate ierta păcatul, afară de Dumnezeu? Cu ce drept iartă acest rabin? A fost un prilej măreț ca Hristos să demonstreze valoarea nebănuită a iertării prin credință. Iertarea însemna vindecare, izbăvire în cel mai profund sens: „Ce este mai lesne, a zice: «Păcatele îți sunt iertate» sau a zice: «Scoală-te, și umblă?» Dar, ca să știți că Fiul omului are putere pe pământ să ierte păcatele, «Ție îți poruncesc» a zis El slăbănogului «scoală-te, ridică-ți patul, și du-te acasă»“ (Luca 5:23-24).

Slăbănogul din acest episod este biserica, aflată în starea laodiceană descrisă de Pavel în Romani șapte. Cu mintea, biserica slujește legii lui Dumnezeu, fără discuție. Dar cu firea pământească ea slujește legii păcatului, în ilustrația lui Pavel „bărbatul“, „omul cel vechi“ (Rom 7:2). Apostolul spune că așa ceva este adulter spiritual, în care Hristos nu Se poate complace. Cât timp trăim în robia firii pământești, orice „relație“ cu Hristos este adulter spiritual. (Ah, cât de des aud și citesc în publicațiile noastre că trebuie să avem „o relație“ cu Hristos!).

Și acum urmează tragedia: Dreapta radicală spune că printr-un riguros program de fapte, plus ajutorul lui Dumnezeu, trebuie să biruim progresiv orice păcat, până nu vom mai avea niciunul. Stânga liberală spune că aceasta este o prostie, că am fost deja mântuiți în clipa când am crezut în Hristos, și că nu avem nevoie

de nicio vindecare sau biruință, deoarece biruința a fost obținută de Hristos, în numele nostru.

Ambele versiuni șchioapătă serios, în lumina doctrinei noastre fundamentale despre Sanctuar.

Fariseii sunt eronați, deoarece legea păcatului și a morții care ne controlează nu poate fi anulată, detronată, de biruințe asupra unor păcate particulare. Iudeii au încercat această metodă, și au finisat-o până la nivel de artă, ca să constate mai târziu că „toți am ajuns ca niște necurați, și toate faptele noastre bune sunt ca o haină mânjită. Toți suntem ofiliți ca o frunză, și nelegiuirile noastre ne iau ca vântul“ (Isa 64:6).

Saducheii sunt de asemenea eronați, deoarece iertarea care nu produce vindecare de păcat, părtășie cu natura divină, este inutilă. Hristos a iertat întreaga omenire prin jertfa Sa, dar prin aceasta El doar a deschis drumul spre locul Prea Sfânt, acolo unde natura umană și natura divină se unesc, sunt așezate în starea lor naturală, dinainte de căderea în păcat. Să crezi că Hristos te-a iertat, dar să nu vii la judecată, la Nuntă, la unirea dintre divin și uman, la împlinirea noului legământ, este o scurtătură ticăloasă care a dus protestantismul popular direct în brațele balaurului, la picioarele unui tron părăsit de Hristos. Și îl va duce curând în tripla alianță care va alunga harul și protecția lui Dumnezeu de pe pământ.

Reformaționistii noștri au nevoie să mai mediteze puțin la doctrina îndreptățirii prin credință. Decretul preluat de Pavel din Habacuc sună un pic mai altfel decât l-au înțeles ei: „Cel neprihănit va trăi prin credință“. Da, cel neprihănit, nu cel păcătos, cum încearcă ei să ne convingă.

Slăbănogul a fost vindecat prin credință, nicio discuție. Dar a fost vindecat, nu declarat sănătos printr-un decret divin. Hristos nu i-a dat un certificat medical prin care legifera o vindecare virtuală, deși omul rămânea mai departe paralizat. Puterea creatoare care-L însoțea a acționat cât se poate de material asupra corpului, minții, aceluși om, făcând schimbări dramatice, observabile, palpabile. Da, instantaneu, și nu prin terapii, tratamente, gimnastică medicală, pastile dubioase sau tratamente naturiste. Instantaneu, prin puterea creatoare a Tatălui care locuia în El, și nu prin intermediul farmakiei omenești.

Tot așa se va întâmpla cu biserica, atunci când se va lăsa convinsă să vină la Judecată, la Nuntă. Oamenii vor putea constata în direct, „sub ochii lor“, cine este Dumnezeuul Creator și cine este impostorul pe care l-au confundat cu Dumnezeu. Prin credința lui Isus, oamenii vor fi izbăviți, vindecați, făcuți un templu al lui Dumnezeu prin Duhul prin aceeași putere creatoare ce a adus lumile la existență. Puterea care iartă, îndreptățește, este capabilă să și vindece, să mântuiască, să

scrie Legea în inimă și minte. Atunci sanctuarul va fi curățit, justificat, restaurat, adus la starea lui inițială, aceea în care omul și Dumnezeu erau uniți. Orice „relație“ cu Hristos va înceta, deoarece s-a produs căsătoria, scopul etern al lui Dumnezeu în creațiune.

Argumentul principal în combaterea conceptului unei generații care va trăi fără păcat înainte de închiderea harului este teama de himera dispensaționalismului. Stânga liberală spune că Dumnezeu nu schimbă niciodată maniera prin care mântuiește pe oameni. Așa cum au fost mântuiți sfinții generațiilor trecute, la fel vor fi mântuiți și sfinții ultimei generații. Cu alte cuvinte, dacă sfinții generațiilor trecute au păcătuit până la moarte, dar au fost primiți prin sângele jertfei, prin credință, tot la fel se va întâmpla și cu ultima generație. Atâta timp cât au credință în jertfa ispășitoare, sfinții ultimei generații vor fi mântuiți, deși trăiesc în păcat.

Când nu vor mai trăi în păcat? Răspunsul lor este: Când trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, imediat înainte de plecarea la cer. De ce atunci și nu mai înainte, sau după, în timpul călătoriei spre cer? Deoarece, spun ei, nu este posibil să trăiești fără păcat atâta timp cât acest trup de moarte nu este schimbat. Și desigur, nu după, deoarece nu poți părăsi planeta cu un trup muritor și cu obiceiuri rele nebiruite.

Să analizăm această explicație.

Că Dumnezeu nu mântuiește pe oameni prin metode diferite, suntem perfect de acord. Ceea ce susținem noi, în acord cu doctrina Sanctuarului, este că toți mântuiții veacurilor, de la Abel la ultima generație, sunt salvați în Ziua Ispășirii, și nu în afara ei, separat sau dispensațional.

Altfel spus, mântuiții veacurilor trecute sunt salvați exact ca și sfinții din generația în viață, și nu diferit. Eroarea fatală a ofertei liberale vine din faptul că, refuzând lumina despre Sanctuar, nu pot înțelege că sfinții din morminte nu au fost mântuiți în viață, sau la momentul morții lor. Da, au fost iertați prin credință, și au murit în credința lui Isus, dar acest act nu este decât pașaportul pentru participarea la o lucrare ulterioară, începută abia în 1844.

Prin credința lui Hristos, numele acestor oameni au fost scrise în Cartea Vieții. Dacă până în momentul morții au păstrat această credință, sau chiar dacă au obținut-o în ultimele lor clipe, precum tâlharul de pe cruce, numele lor este păstrat în Cartea Vieții. Dar aceasta nu înseamnă că omul respectiv a fost mântuit. El a beneficiat doar de prima fază a lucrării de mântuire, și anume iertarea. A doua fază, curățirea de păcat, urma să aibă loc mai târziu, chiar dacă în lipsa lui. Cum se face această curățire în lipsă? Este ea legitimă, conformă cu dreptatea? Uriașa memorie biologică a Marelui Server ceresc, trupul lui Hristos, dacă vreți, conține o copie fidelă a fiecărui individ care s-a născut vreodată pe pământ. De la

ADN până la ultimele detalii de comportament, totul este înscris cu fidelitate acolo. De la schimbări fizice sau fiziologice până la gânduri, aspirații sau dorințe nemărturisite, totul este actualizat clipă de clipă în copia din cer. Între original și copie are loc o permanentă sincronizare. Orice schimbare în original se reflectă imediat în copie. O copie a ființei noastre există acolo, salvată pentru scopuri de mare importanță. În acest sens se spune despre noi că locuim în cer, că ne aflăm în Sanctuar (Apoc 11:1).

Pavel a încercat o slabă explicație, dar ce putea spune, cu informațiile și limbajul vremii lui? Și totuși, din cuvintele lui putem înțelege conceptul acesta atât de familiar pentru generația informatică a zilelor noastre:

„Știm, în adevăr, că, dacă se desface casa pământească a cortului nostru trupesc, avem o clădire în cer de la Dumnezeu, o casă, care nu este făcută de mână, ci este veșnică. Și gemem în cortul acesta, plini de dorința să ne îmbrăcăm peste el cu locașul nostru ceresc, negreșit dacă atunci când vom fi îmbrăcați nu vom fi găsiți dezbrăcați de el. Chiar în cortul acesta deci, gemem apăsați; nu că dorim să fim dezbrăcați de trupul acesta, ci să fim îmbrăcați cu trupul celălalt peste acesta, pentru ca ce este muritor în noi, să fie înghițit de viață“ (2 Cor 5:1-4).

Destul de bine, pentru acea vreme, nu? Pavel încerca aici să explice că Dumnezeu are o copie de siguranță a ființei noastre, un backup total pe Serverul ceresc.

O definiție a expresiei „backup“ sună astfel în manualele de informatică:

„În tehnologia informației, backup înseamnă realizarea de copii ale datelor, astfel ca aceste copii să poată fi folosite pentru a restaura originalul, în urma unui eveniment ce a produs pierderea datelor. Aceste copii sunt numite backups, și sunt folosite în două cazuri: Mai întâi, pentru a restaura o stare produsă de un dezastru (numită recuperare după dezastru), iar apoi, spre a restaura un număr mic de fișiere, după ce acestea au fost șterse sau corupte accidental.“

Există o copie a acestui corp, și nu este nicio problemă dacă actualul corp este distrus, dacă „se desface“ casa trupului nostru local, originalul. Dumnezeu păstrează în memorii indestructibile tot ce ține de persoana noastră, în întreaga ei complexitate.

Directoarele de pe Serverul din cer stochează însă diferențiat pe locuitorii planetei pământ. Copiile unora dintre ei, din motive obiective, sunt păstrate într-un director numit „Cartea vieții Mielului“ (Ce idee glorioasă, că ființele „salvate“ acolo reprezintă viața Mielului! Ei sunt viața Lui, sufletul Lui, speranța Lui!).

Copiile altora sunt păstrate într-un alt director, numit „Cartea Morții“. Aici sunt păstrate copiile celor care au ales rebeliunea, s-au complăcut în nelegiuire și au respins oferta mântuirii și vindecării făcută omenirii cu un preț uriaș, chiar viața lui Dumnezeu. Aceștia, deși au murit și prin moarte și-au sigilat destinul, vor fi chemați odată la viață, așa că și copiile ființei lor sunt păstrate, menținute în „cărți“, deși asupra lor nu se mai face nicio modificare, nicio intervenție.

Să ne întoarcem la curățirea Sanctuarului.

Prin Daniel, Dumnezeu spune că Sanctuarul va fi curățit după ce vor trece 2300 de seri și dimineți de la darea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului. Aceasta înseamnă 1844.

Expresia „curățit“ este destul de controversată, fiecare traducere a Bibliei oferind o altă semnificație a termenului tahter, folosit de îngerul care i-a vorbit lui Daniel. Orice ar fi vrut să spună îngerul, termenul justifică lucrarea din Sanctuar așa cum au înțeles-o pionierii, indiferent dacă este vorba de „curățit“, „restaurat“, „refăcut“, „adus la starea lui inițială“, sau orice altă traducere ar suporta el. Un singur lucru nu înseamnă tahter, și anume: Tahter nu înseamnă că Sanctuarul va fi lăsat așa cum este, adică întinat, spurcat, călcat în picioare de cornul cel mic, devastat de vrăjmașii care au intrat în el cu topoarele, ca într-o pădure frumoasă (Ps 74).

Sanctuarul a fost întinat din cauza prezenței în el a copiilor de siguranță ale locuitorilor pământului, pe care Dumnezeu le păstrează pe Serverul ceresc. Viața fiecărui om a fost salvată în memoria cerească, cu toată povara de stricăciuni, defecte de caracter moștenite sau cultivate, păcate de tot felul sau deficiențe fizice. Moartea a pus capăt unei vieți de păcat, a sigilat o realitate pe care omul nu o mai poate schimba. Originalul a fost distrus, iar copia de siguranță din cer a rămas la stadiul ultimei actualizări, clipa morții.

Locuitorii pământului care se odihnesc în morminte se împart în două categorii: Cei care au rămas loiali rebeliunii lui Satana, și cei care au trecut de partea lui Dumnezeu, prin credința în Mântuitorul promis în Eden.

În 1844 a început lucrarea prefigurată de Ziua Ispășirii din sistemul ceremonial. Cărțile „au fost deschise“, directoarele din Cartea Vieții Mielului au fost accesate, iar copiile memorate acolo au intrat într-un proces de editare, de reparare, restaurare, aducere la starea inițială. Templul inimii este refăcut, și pregătit pentru instalarea noului sistem de operare, pentru întoarcerea Șekinei. Lucrând asupra copiei, Marele nostru Preot înlătură tot ce este murdar, necurat sau defect, nepotrivit cu proiectul inițial al creației.

Această uriașă lucrare de editare se face însă doar pentru oamenii care au dorit, care au sperat și cerut cu seriozitate o astfel de intervenție în viața și ființa lor. Strigătul inimii lor, pe când erau în viață, a fost acela al lui David, într-o formă sau alta: „Ai milă de mine, Dumnezeule, în bunătatea Ta! După îndurarea Ta cea mare, șterge fărădelegile mele! Spală-mă cu desăvârșire de nelegiuirea mea, și curățește-mă de păcatul meu!... Curățește-mă cu isop, și voi fi curat; spală-mă, și voi fi mai alb decât zăpada... Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic!“ (Ps 51:1-10).

Modelate corect, curățite și aduse la starea inițială, copiile ființei lor sunt păstrate în Cartea Vieții Mielului. Pe baza acestor copii, persoanele respective vor fi chemate la viață la prima înviere. Mai precis, ele sunt recreate după copiile de rezervă păstrate în cer, acum curate, „spălate în sângele Mielului“.

Toate celelalte nume, ale morților care nu au dorit această curățire, rămân nemodificate, și sunt transferate în alt director, de unde vor fi chemate la viață la a doua înviere, după mileniu. În termenii Scripturii, ei sunt șterși din cartea Vieții Mielului.

Revin acum la definiția expresiei backup, pentru a clarifica ce se întâmplă cu generația în viață a poporului lui Dumnezeu, ultima generație, care a dorit eliberarea de păcat:

„În tehnologia informației, backup înseamnă realizarea de copii ale datelor, astfel ca aceste copii să poată fi folosite pentru a restaura originalul, în urma unui eveniment ce a produs pierderea datelor. Aceste copii sunt numite backups, și sunt folosite în două cazuri: Mai întâi, pentru a restaura o stare produsă de un dezastru (numită recuperare după dezastru), iar apoi, spre a restaura un număr mic de fișiere, după ce acestea au fost șterse sau corupte accidental.“

Bun. Copiile de siguranță sunt păstrate pentru două cazuri deosebite. Primul caz, când are loc un dezastru, adică toată informația de pe harddisk a fost pierdută, compromisă iremediabil. Acesta este cazul celor morți în Hristos. Moartea este dezastrul care spulberă toată „informația“ despre persoana lor. Totul este pierdut, și ca să existe o înviere trebuie să folosească fișierele de siguranță, backup-ul din memoria cerească.

Dar ele, așa cum sunt, nu pot fi folosite pentru reinstalare deoarece ar produce din nou moarte. Aici intervine funcția de Izbăvitor a Marelui nostru Preot. Copia de siguranță este editată, „curățită“, este înlăturată orice defecțiune fizică sau morală, iar când va fi încărcată în trupul nou creat la înviere după acest tipar, omul va fi un templu sfânt în Domnul, „fără pată, zbârcitură sau ceva de felul acesta“. Cei ce

sunt astfel „în Hristos“ devin „o făptură nouă“. Scopul etern al lui Dumnezeu este realizat.

Al doilea caz se adresează celor găsiți în viață, ultima generație a poporului lui Dumnezeu. Definiția spune că backup-ul, copia de siguranță, mai folosește și „spre a restaura un număr mic de fișiere, după ce acestea au fost șterse sau corupte accidental“.

Când curățirea Sanctuarului ajunge la cei vii, avem o altă situație. Multe fișiere există, sunt valide și nu au nevoie de modificări, în special cele legate de domeniul fizic. Corpul nu este rău în sine, chiar dacă suferă efectele deciziilor greșite luate sub controlul legii păcatului și a morții. Altele însă au nevoie de schimbări dramatice, mai ales cele din domeniul spiritual, precum sufletul și spiritul, cu întinarea grosieră la care au fost supuse prin despărțirea de izvorul vieții la început, în Adam. Templul inimii trebuie refăcut, curățit, restaurat spre a face față unirii, părții cu natura divină realizată în Ziua Ispășirii pentru cei vii.

Lucrarea de curățire asupra celor în viață nu se face însă progresiv, în timpul vieții, ci doar în momentul Zilei Ispășirii, fiind o lucrare colectivă.

Da, există o lucrare progresivă asupra lor, dar aceasta urmărește să le descopere domeniile care trebuiesc „editate“, modificate sau eliminate, astfel ca Duhul Sfânt să obțină din partea lor acordul obligatoriu pentru o astfel de intervenție majoră asupra individului. Fără voia lor, printr-o decizie exprimată clar și în cunoștință de cauză, orice astfel de intervenție este imposibilă, fiind un amestec asupra libertății individului.

Există două posibilități, valide amândouă, prin care această curățire se realizează asupra poporului lui Dumnezeu în viață la acel moment. O variantă susține că restaurarea trebuie făcută în original, direct în viața omului, iar prin actualizare, aceasta se regăsește în copiile de siguranță. Cealaltă propune că ștergerea păcatelor pentru cei vii se face în copiile de siguranță aflate în cer, ca și în cazul celor morți, iar prin sincronizare modificările se transferă în originalul de pe pământ.

Eu mă simt confortabil cu oricare dintre ele, deoarece în ambele cazuri Dumnezeu și nu omul este Cel care operează schimbarea, editarea, ștergerea, curățirea, aducerea la starea inițială. Atâta timp cât ești online, „în Hristos“, nu este important dacă modificările se fac în original sau în copie. Pentru Duhul Sfânt este simplu să sincronizeze în orice direcție, să facă upload sau download de fișiere editate. Indiferent cum se face lucrarea, Sfântul Locaș va fi curățit, refăcut la starea lui inițială, și pregătit pentru locuirea deplină a Duhului Sfânt.

Prin urmare, atât sfinții din morminte cât și cei în viață sunt mântuiți printr-o singură metodă, o singură cale, calea consacrată, calea lui Dumnezeu din Sanctuar. „Calea Ta, o Dumnezeule, este în Sanctuar“ (Ps 77:13 KJV). Ambele categorii de sfinți sunt produsul lucrării începută în 1844, simbolizată de metafora curățirii din Sfânta Sfintelor a sistemului ceremonial.

Niciun sfânt al generațiilor trecute nu a fost „mântuit“ înainte de 1844. Da, ei toți au murit în Hristos, ceea ce le conferă un loc în directorul din Cartea Vieții asupra căruia se vor face modificările majore ale curățirii. Cu excepția celor care au fost luați la cer în situații speciale – Enoh, Ilie, Moise – ei toți „se odihnesc“ în țărână, în așteptarea momentului vindecării realizate în Sanctuar.

Ioan vede o scenă în care ei strigă la Dumnezeu, întrebând cât mai trebuie să treacă până vor putea fi chemați afară din mormintele lor. Răspunsul este interesant: „Fiecăruia din ei i s-a dat o haină albă, și li s-a spus să se mai odihnească puțină vreme, până se va împlini numărul tovarășilor lor de slujbă și al fraților lor, care aveau să fie omorâți ca și ei“ (Apoc 6:11). Pentru ei, Nunta a avut loc în 1844, și nu la data morții. Atunci li s-a dat o haină albă, de în subțire, strălucitor și curat, deși ei nu mai existau ca entități vii, fiind de mult timp la odihnă, în morminte.

Generația în viață este curățită și făcută părtașă de natură divină înainte de închiderea harului, când sunt sigilați și astfel Dumnezeu își „sfințește“ (Eze 36:23) numele prin ei, iar peste câțiva timp li se alătură, prin înviere, și sfinții generațiilor trecute, și ei fără pată, zbârcitură sau ceva de felul acesta. Din generațiile trecute sau din cea prezentă, Dumnezeu obține un popor sfânt, curat, conectat la izvorul vieții și părtaș de natură divină, ca rezultat al lucrării creatoare desfășurată în Sanctuar. Toți au fost aduși la acest standard înalt prin operațiunea descrisă în Maleahi 3:1-3, autentică judecată, curățire, restaurare a Sanctuarului:

„Iată, voi trimite pe solul Meu; el va pregăti calea înaintea Mea. Și deodată va intra în Templul Său Domnul pe care-L căutați: Solul legământului, pe care-L doriți; iată că vine, zice Domnul oștirilor. Cine va putea să sufere însă ziua venirii Lui? Cine va rămâne în picioare când Se va arăta El? Căci El va fi ca focul topitorului, și ca leșia nălbitorului. El va ședea, va topi și va curăți argintul; va curăți pe fiii lui Levi, îi va lămuri cum se lămurește aurul și argintul, și vor aduce Domnului daruri neprihănite.“

„Solul“ a venit la Minneapolis, prin solia neprihănirii lui Hristos în legătură cu legea, trimisă în 1888 prin frații Waggoner și Jones. Dar nu a fost luat în serios, deoarece frații nu vedeau necesitatea unei lucrări vindecătoare, de restaurare a templului inimii.

Tot ce așteaptă Dumnezeu acum este ca „poporul judecății“ să înțeleagă privilegiul excepțional la care este chemat, și să primească invitația de a veni la Nunta Mielului. Mirele a ieșit din camera Lui, dar Mireasa încă zăbovește, amețită de idei confuze despre judecată, ispășire, viață fără păcat.

Invitația zace demult în cutia poștală a bisericii Laodicea, iar textul ei este simplu și concis: „Totul este gata: Pofțiți la Nuntă!“

Sărbătoarea corturilor este produsul Zilei Ispășirii

Confuzia cu privire la scopul și rolul Templului de la Ierusalim a umbrit semnificațiile complexe ale altor componente ale serviciului ceremonial, în care sunt oglindite marile realități ale planului de mântuire.

Când înțelegem că Templul era o pildă despre scopul etern al lui Dumnezeu de a locui în „fiecare ființă creată“, toate celelalte elemente ale serviciului ceremonial apar într-o nouă lumină, și completează modelul care a fost prezentat lui Moise pe munte.

Un exemplu este Sărbătoarea Corturilor. Aceasta avea loc la cinci zile după Ziua Ispășirii, și dura șapte zile. Luna a șaptea din calendarul iudaic, numită Tishri, corespunde perioadei septembrie-octombrie din calendarul nostru. Ziua Ispășirii avea loc în ziua a zecea a lunii a șaptea, iar Sărbătoarea Corturilor în ziua a cincisprezecea. Deși perioadele de timp sunt importante – iar 22 octombrie este plin de semnificații, ca și desfășurarea sesiunii CG din 1888 exact în această perioadă – ne referim aici mai mult la semnificațiile spirituale ale acestei sărbători.

La cinci zile după Ziua Ispășirii, poporul era chemat la marea și ultima sărbătoare a anului, un prilej de bucurie pentru tot ce făcuse Domnul pentru ei în acel an. Recoltele erau deja strânse de pe câmp, poporul fusese curățit de întinarea păcatului acumulată asupra Sanctuarului, toate grijile și problemele erau date uitării.

Dar care este explicația faptului că în aceste șapte zile li se cerea să locuiască în corturi făcute din ramuri de palmier sau salcie? De ce nu puteau sărbători în casele lor, așa cum se obișnuia cu alte ocazii?

Când înțelegem corect rolul Templului, în contextul mai larg al planului de mântuire, imediat Sărbătoarea Corturilor capătă sens și clarifică marile teme ale acțiunilor lui Dumnezeu pentru restaurarea poporului Său din ultima generație.

Fiecare ființă creată este un cort, o locuință a Creatorului, un locaș al lui Dumnezeu prin Duhul. Adam și Eva s-au alăturat rebeliunii lui Satana și au refuzat scopul lui Dumnezeu în creațiune. Nu au vrut să fie un cort pentru Creatorul, crezând minciuna că această ordine universală ar fi o piedică în dezvoltarea lor către dumnezeire, „dreptul lor prin naștere“, cum zicea heruvimul apostaziat.

Planul de mântuire, deci, trebuie să repare această breșă produsă în împărăția neprihănirii, aducându-i pe oameni înapoi la poziția lor de corturi, temple sfinte ale lui Dumnezeu.

Serviciul ceremonial, prezentat lui Moise pe munte, era o reprezentare metaforică a lucrării prin care Dumnezeu repară, restaurează, curățește Sanctuarul. Dumnezeu și omenirea, despărțiți de păcat, sunt puși din nou împreună, cele două naturi – umană și divină – sunt „împăcate“, în sensul că sunt din nou unite.

Prima acțiune majoră a lui Dumnezeu în acest plan oglindit de sistemul ceremonial a fost Omul Isus Hristos. Pentru prima oară de la căderea lui Adam, pe pământ trăia o ființă umană în care scopul lui Dumnezeu era realizat – natura umană era părtașă de natură divină. „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine“ (2 Cor 5:19). Omenescul era împăcat cu divinul, adică templul sufletului era din nou ocupat de Șekina; Dumnezeu Se întorsese în locuința Lui de drept, în cortul părăsit în Eden.

În prima Lui confruntare cu liderii poporului ales, Hristos a clarificat fără dubii că bătălia nu are de-a face cu clădirea la care iudeii priveau cu atâta mândrie, că adevăratul Templu al lui Dumnezeu este trupul Său.

Hristos este Modelul pentru poporul Său. Scopul etern al lui Dumnezeu trebuie realizat, și va fi realizat, în toți cei care înțeleg și acceptă această ordine a creațiunii. Ea este temelia guvernării divine pentru o societate care dorește să trăiască în neprihănire.

În acest context, Sărbătoarea Corturilor capătă o dimensiune universală. Dumnezeu cheamă biserica la Nuntă, la părtășie cu natura divină, la împlinirea scopului Său etern cu „fiecare ființă creată“.

Unii vor accepta invitația pe care prietenii Împăratului au refuzat-o, și vor veni la Nuntă. Cu ei, Dumnezeu realizează ștergerea păcatelor și unirea cu natura divină. Duhul Sfânt Se întoarce pentru totdeauna în locuința Sa de drept, templul inimii,

aducând neprihănirea veșnică pe care a pierdut-o Adam. Ziua Ispășirii își atinge scopul, adică Nunta Mielului. Miresei lui Hristos i s-a dat să se îmbrace cu in subțire, strălucitor și curat, adică haina de lumină pe care o purta Adam ca semn al locuirii Creatorului în el.

În acest moment, Dumnezeu obține o mulțime de „corturi“, de temple ale Duhului, ceea ce declanșează în cer marea Sărbătoare a Corturilor, imensa bucurie văzută și descrisă de Ioan:

„Și cei douăzeci și patru de bătrâni și cele patru făpturi vii s-au aruncat la pământ și s-au închinat lui Dumnezeu, care ședea pe scaunul de domnie. Și au zis: «Amin! Aleluia!» Și din scaunul de domnie a ieșit un glas, care zicea: «Lăudați pe Dumnezeul nostru, toți robii Lui, voi care vă temeți de El, mici și mari!» Și am auzit, ca un glas de gloată multă, ca vuietul unor ape multe, ca bubuitul unor tunete puternice, care zicea: «Aleluia! Domnul, Dumnezeul nostru Cel Atotputernic, a început să împărățească. Să ne bucurăm, să ne veselim, și să-l dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului; soția Lui s-a pregătit, și i s-a dat să se îmbrace cu in subțire, strălucitor, și curat» – Inul subțire sunt faptele neprihănite ale sfinților“ (Apoc 19:4-8).

Aceasta este marea bucurie a Sărbătorii Corturilor. După mii de ani de conflict și controversă cu taina nelegiurii, Dumnezeu a reușit să curățească Sanctuarul, să obțină „corturile“ mărturiei prin care numele Său va fi sfințit sub ochii oamenilor (Eze 36:23). Biserica a fost făcută finalizarea întrupării lui Hristos, descoperirea tainei lui Dumnezeu.

Marea bucurie a Sărbătorii Corturilor descrisă de Ioan, și care se află încă în viitor, nu poate avea loc atâta timp cât biserica nu își înțelege destinul înalt la care este chemată, nu crede că Ziua Ispășirii pregătește „corturi“ pentru Dumnezeul nostru, și nu primește invitația la Nuntă.

Fără Ziua Ispășirii și Sărbătoarea Corturilor nu există a doua venire a lui Hristos, deoarece „Dumnezeul nostru cel Atotputernic“ nu poate începe să împărățească până nu are loc curățirea Sanctuarului din Ziua Ispășirii finale.

Înțelegem noi rolul determinant pe care Mireasa lui Hristos îl ocupă în ecuația marii controversă?

Nunta Mielului

1. Care este definiția cea mai concisă pentru nuntă, căsătorie, în limbaj spiritual?

Căsătoria este o metaforă pentru scopul etern al lui Dumnezeu în creațiune, adică unirea dintre natura divină și natura creată, umană sau a celorlalte ființe inteligente din univers (vezi COL 307).

2. De unde știm care este scopul etern al lui Dumnezeu în creațiune?

Dumnezeu a avut plăcerea să ni-l descopere prin intermediul slujitorilor Săi, în diferite forme și folosind imagini familiare. Dar cea mai concisă și explicită formulare a fost făcută relativ recent, spre a ajuta la maturizarea bisericii care urmează să devină Mireasa lui Hristos, și sună astfel: „Scopul lui Dumnezeu a fost din veacuri veșnice ca fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt până la om, să fie un templu în care să locuiască Creatorul“ (DA 161).

3. Aceasta înseamnă că toate ființele din univers, de la serafimii din jurul tronului lui Dumnezeu și până la ultima familie de ființe inteligente, sunt de fapt creaturi duale, o fuziune perfectă între natura creată și natura divină?

Exact. Natura divină este de fapt sistemul de operare divin, pe care îl primesc la naștere toate ființele create. Cele două componente interacționează perfect. Ceea ce pune în valoare capacitățile naturii create este sistemul de operare divin. El gestionează o permanentă conexiune la Marele Server al vieții, cu toate binecuvântările adiționale ce decurg de aici.

4. După același principiu a fost creat și Lucifer?

Sigur. Ca toți ceilalți serafimi, el era un templu, o locuință a Creatorului. Având capacitatea omniprezenței, Duhul Sfânt instala o copie a caracterului lui Dumnezeu în fiecare din ei, făcându-i astfel părtași de natura divină.

5. În ce a constat rebeliunea lui?

Lucifer susținea că prezența naturii divine în ei este un sistem de supraveghere și control, prin care sunt împiedicați să evolueze spre dumnezeire. El susținea că îngerii sunt prin natura lor sfinți și nemuritori, și că nu este nevoie de acest sistem al sclaviei. Sigur, el știa că nu așa stau lucrurile. A fost doar o diversiune, spre a forța mâna lui Dumnezeu.

6. Concepția actuală este că el s-a revoltat împotriva Legii, pe care voia să o modifice.

Corect, dacă înțelegem că Legea este o transcriere, o copie, a caracterului lui Dumnezeu. Când înțelegem că scopul etern al lui Dumnezeu a fost nunta, unirea dintre creatură și divinitate, nu este greu să punem în perspectiva corectă această imagine despre Lege. Legea fiind copia caracterului lui Dumnezeu instalată în inima lor, Lucifer lupta împotriva acestei ordonanțe fundamentale a guvernării divine, insistând că nu este necesară, și că ei se pot descurca perfect și fără ea scrisă acolo.

7. Au reușit să obțină ceea ce au dorit?

Da, au reușit. Scopul lui Dumnezeu nu este realizat împotriva voinței ființelor create. Nimeni nu poate fi obligat să trăiască, dacă nu dorește. Părtașia cu natura divină era singura soluție pentru nemurire, dar nicidecum o condamnare la viață eternă. Ființele create aveau opțiunea să iasă din lumea în care au fost aduse prin actul creator al Părintelui lor divin, dacă nu le plăcea ambianța.

8. Adică ființele erau create sfinte, dar nemuritoare doar sub condiția unirii cu natura divină?

Într-un fel, da. Imaginați-vă că undeva, pe o planetă din vasta creațiune a lui Dumnezeu, o ființă de o anumită ordine nu găsește plăcere în legile guvernării divine. De ce a fost creată? Și acum, dacă nu dorește să trăiască într-o astfel de lume, de ce să fie condamnată la închisoare veșnică? De ce să posede nemurire dacă urăște lumea în care trebuie să trăiască?

Dumnezeu a creat lumile din univers pe fundamentul de nezdruccinat al neprihănirii, iar libertatea de alegere este una dintre pietrele acestui fundament. Nimeni nu este obligat să trăiască, sau să slujească altora, dacă nu dorește. Dacă dragostea sau slujirea nu vin spontan, din apreciere pentru valorile legii divine, nimeni nu este obligat sau constrâns să se supună. Nimeni nu este rob într-o lume pe care o urăște, și din care vrea să scape cu orice preț.

Pentru o astfel de eventualitate, Dumnezeu a prevăzut un mecanism, o poartă de ieșire din viață – simplă, nedureroasă, perfect legală și cu totul eficientă: Cere despărțirea de izvorul vieții, deconectarea de natura divină, și instantaneu dispari ca și când nu ai existat niciodată (vezi DA 764).

9. Se pare că Lucifer și îngerii aliați cu el, deși au cerut și au obținut despărțirea de natura divină, nu au dispărut instantaneu, în moartea a doua, ci au continuat să trăiască. Cum se explică aceasta? Nu a funcționat mecanismul? A mințit Dumnezeu?

Nicidecum. S-a întâmplat ceva cumplit. Înainte de a cere deconectarea de la izvorul vieții, Satana a umplut universul cu minciuna că părtașia cu natura divină este un jug al sclaviei, și că odată cu deconectarea de la izvorul vieții, ființele intră într-un proces evolutiv spre dumnezeire. El spunea că Dumnezeu, profitând de

poziția avantajoasă pe care o ocupă, a blocat evoluția spre dumnezeire a celorlalți prin acest sistem de control, prin locuirea Duhului Sfânt în fiecare dintre ei.

Lucifer fiind unul dintre cei doi heruvimi acoperitori care „sigilau desăvârșirea“, așezat „în mijlocul pietrelor scânteietoare“, este ușor de înțeles că minciuna lui a avut un impact devastator asupra îngerilor de pe planeta reședință. El era singurul care trebuia să știe ce se întâmplă în sistemul de guvernare divin, cunoștea secretele și principiile împărăției ca nimeni altul. Au fost fascinați de posibilitatea amețitoare de a ajunge ca Dumnezeu, ieșind din starea de robi înșelați, sclavi ai unui Dumnezeu sever, arbitrar, arogant și înșelător.

În această situație, Dumnezeu nu putea permite funcționarea mecanismului morții a doua, în care s-ar fi scufundat instantaneu îngerii revoltați. Dacă nu intervenea, tot universul ar fi fost convins că Lucifer a avut dreptate, că a descoperit piatra filozofală, iar Dumnezeu l-a omorât spre a nu scăpa situația de sub control. Ar fi urmat o revoltă perpetuă, iar universul ar fi devenit o mare și eternă pușcărie.

Cum a intervenit Dumnezeu este greu de explicat în detaliu, și nu doresc să intru în acest subiect, deși cred că înțeleg în parte ce s-a întâmplat acolo. Tot ce pot spune acum este că legea nu putea fi călcată fără ca infractorul să suporte consecințele. Despărțirea de izvorul vieții produce moarte instantanee și veșnică. Oricine intervenea în stoparea consecințelor ei, suporta efectele anulării ei, adică moartea veșnică. Cel care a întrerupt efectul mortal al deconectării de la izvorul vieții, a fost el însuși lovit de moarte, de anihilare veșnică. Dumnezeu „a dat“ (Ioan 3:16). Pentru totdeauna. Fără nicio posibilitate de a mai avea înapoi ceea ce a dat. Creatorul a suferit efectul mortal al suspendării legii, astfel ca acuzatorii Săi să poată rămâne în viață, iar acuzațiile împotriva guvernării Sale să fie clarificate.

10. Să revenim la Adam. A fost și el creat conform scopului lui Dumnezeu din veacuri veșnice, adică părtăș de natură divină?

Da. Nu poate exista viață de sine stătătoare, adică fără o conexiune la izvorul vieții, marele Server care este Dumnezeu. Natura divină instalată în ființele create joacă rolul de interfață între individ și Creator, punându-l pe primul în contact cu posibilitățile și infrastructura vieții din univers. Adam era părtăș de natură divină, prin locuirea Duhului Sfânt în el, iar trupul lui radia lumina acelei prezențe, ca o dovadă că Șekina se află la locul ei de drept.

11. În ce a constat „căderea“ lui?

Eva și-a permis o audiență la pomul cunoștinței fără soțul ei, convinsă că poate controla situația și singură. Nu știa cu cine are de-a face. A fost expusă celei mai

amăgitoare lecții despre știința demonilor, iar profesorul nu era altul decât savantul care fascinasese pe îngerii din cer cu „secretul“ ascuns în scopul etern al lui Dumnezeu.

Eva a fost ajutată să ia decizia mortală de a cere și ea deconectarea de la izvorul vieții, cu convingerea că astfel va evolua spre dumnezeire. Adam a ales conștient acest drum, nedorind să se despartă de soția lui iubită. S-au alăturat rebeliunii lui Satana, iar acesta a devenit noul administrator al planetei, cel care ia decizii globale în încercarea de a demonstra universului că se poate trăi decent și fără părtășia de natură divină, că se poate ridica o civilizație și fără legea lui Dumnezeu scrisă în inimă.

12. Dacă milioane de îngeri au cerut despărțirea de natura divină, dacă Adam și Eva au ales același drum, nu dovedește aceasta că este o problemă cu sistemul guvernării divine?

Nu, nu este nicio problemă cu acest sistem. Răzvrătirea lui Lucifer nu era motivată de faptul că nu mai putea trăi în neprihănire fiind părtăș de natură divină. El a dorit să ocupe locul lui Dumnezeu, împotrivindu-se principiului că cel mai mare este cel care slujește cel mai mult.

Prin intervenția lui Dumnezeu, îngerii revoltați au fost păstrați în viață spre a se demonstra dacă este sau nu o problemă cu scopul etern al lui Dumnezeu. Procesul acesta continuă, deși trebuia demult să observăm și să recunoaștem nebunia care s-a abătut peste familia omenească trăind în afara scopului lui Dumnezeu. Am văzut cu toții la ce ticăloșie indescriptibilă se coboară natura umană, lipsită de sistemul de operare divin. Oricine poate vedea că, deși omenirea a acceptat marele secret al diavolului – că părtășia de natură divină este un jug al sclaviei – nu prea am devenit dumnezei. În loc să evoluăm spre dumnezeire, ne apropiem cu pași repezi spre distrugere totală.

13. Dumnezeu nu pare să aibă vreo soluție la această rebeliune generalizată. Chiar nu-l pasă că pierim?

Ba da, Îi pasă. Și are o soluție excepțională, simplă și eficientă. Se numește Nunta, unirea dintre divin și uman, prezentată chiar de la început în sistemul ceremonial al sanctuarului, iar apoi pe viu, real, practic, în viața Omului Isus Hristos. El a fost primul membru al familiei omenești, după căderea lui Adam, în care scopul etern al lui Dumnezeu a fost realizat. În mijlocul rebeliunii, în mijlocul unei civilizații deconectate de la izvorul vieții, Dumnezeu a ridicat un om spre a demonstra valoarea sistemului divin de guvernare, ca să ne câștige inimile și să venim la Nunta Mielului. Cred că aceasta este cea mai concisă și valoroasă definiție:

„Hristos a venit să ne facă părtași de natură divină și viața Lui declară că omenescul unit cu divinul nu comite păcat“ (MB 180).

14. Hristos a fost un om părtaș de natură divină, sau Dumnezeu părtaș de natură umană?

Hristos a fost fuziunea perfectă dintre natura umană și cea divină. Există o definiție acceptată de toată lumea: Hristos a fost 100% divin, și 100% uman. De acord cu această definiție. Dacă este așa, contează de la ce capăt al ecuației privim problema? Dacă putem spune că El a fost Dumnezeu părtaș de natură umană, la fel de sigur putem spune că El a fost un om părtaș de natură divină. Avem două argumente pentru această ultimă formulare:

Primul argument este credința lui Isus. El spunea mereu că este un templu (Ioan 2:19), că Tatăl locuiește în El (Ioan 14:10), că nu poate face nimic de la Sine, că tot ce face se datorează locuirii Tatălui în templul sufletului Său. Nu veți auzi din gura lui Isus expresii care să sugereze că El locuiește în omenesc, inversul expresiei „Tatăl locuiește în Mine“.

Al doilea argument este declarația de necombătut a lui Moise, în profeția lui despre Mesia: „Domnul, Dumnezeul tău, îți va ridica din mijlocul tău, dintre frații tăi, un proroc ca mine: să ascultați de el!“ (Deut 18:15)

15. Dacă „viața Lui declară că omenescul unit cu divinul nu comite păcat“, de ce Adam, în care omenescul era unit cu divinul, a comis păcat?

Definiția sorei White nu vrea să spună că Adam nu putea comite păcat nici dacă ar fi vrut. Între „nu poate să comită păcat“ și „poate să nu comită păcat“ este o diferență. Dacă voia, Adam putea să nu comită păcat. Dar el a ales deliberat să comită păcat, și așa ceva Dumnezeu nu a interzis, nu interzice și nu va interzice niciodată, de-a lungul veșniciei. Oricine oricând poate alege să se despartă de natura divină, dacă ține neapărat. Atâta timp cât ești conectat la izvorul vieții, poți trăi în neprihănire, dacă vrei. Odată ce te-ai deconectat, nu mai poți trăi în neprihănire, oricât de mult ți-ai dori.

16. Să deducem de aici că la fel stau lucrurile și în cazul lui Hristos?

Exact. Domnul Hristos putea alege oricând să se despartă de natura divină. Putea cere oricând Tatălui să plece, să părăsească templul trupului Său. Dar nu a făcut-o. Dacă o făcea, nu mai putea trăi fără păcat, și nu mai putea demonstra nimic, nici omenirii, nici universului.

Domnul Hristos nu era „blocat“ în sfințenie. Putea alege varianta diavolului, se putea alia cu el, dacă dorea. Dar nu a făcut-o. De ce? Deoarece a dorit să onoreze căile neprihănirii, pe care le iubea cu adevărat. A înțeles că Dumnezeu L-a chemat

la o foarte înaltă cinste, spre a deveni Modelul de omenire plănuită de Dumnezeu. A ales să rămână loial lui Dumnezeu. Și a reușit. A demonstrat că, atunci când omenescul este unit cu divinul, omul nu păcătuiește.

De fapt, chiar în această direcție s-au concentrat toate eforturile diavolului. El a încercat să-L anihileze fizic pe Hristos cât încă era un copilăș lipsit de apărare, deoarece știa că va fi greu să-L convingă și pe al doilea Adam așa cum l-a convins pe primul.

Dar nu a reușit, așa că și-a pus la lucru toată amăgirea, ca o ultimă și disperată soluție de a strica din nou scopul lui Dumnezeu. Toate ispitirile lui, de la Nazaret până la Golgota, urmăreau să-L amăgească pe Hristos, să-L determine să accepte știința pomului cunoștinței binelui și răului, să devină „cu adevărat uman“ și să ajute omenirea după regulile jocului condus de el.

Dar omenirea nu putea fi ajutată în acest fel. O civilizație doar „umană“ este o aberație a diavolului, o încercare nereușită de a construi o guvernare alternativă în univers, care s-a dovedit a fi criminală și falimentară, incapabilă de a menține viața. Civilizația propusă de Dumnezeu pentru această planetă este una divino-umană, al cărei începător este Hristos. Omul Isus Hristos.

17. Dar ce se întâmpla dacă Sinedriul nu lua decizia de a-L răstigni pe Hristos? El nefiind glorificat, ar fi îmbătrânit ca și noi și ar fi murit, nu? Dar fiind părtăș de natură divină, nu era posibil să moară. Cum rezolvăm acest impas?

Este adevărat că cel ce este părtăș de natură divină nici nu păcătuiește, nici nu moare. Sinedriul avea două opțiuni acceptabile. Putea recunoaște în Isus Hristos pe trimisul lui Dumnezeu, Cel care avea soluția corectă la problema păcatului, și se putea uni cu El în lucrare. Imediat se producea în biserică o mare redeșteptare, iar Dumnezeu putea împlini cu ei făgăduința din Ezechiel 36:20-38. Ploaia Timpurie cădea imediat, urmată de Ploaia Târzie. Erau făcuți părtăș de natură divină, iar Dumnezeu era sfințit în ei, sub ochii omenirii uimite. Marea strigare dădea foc planetei cu vestea bună a eliberării din păcat, și astfel se încheia rapid istoria păcatului. Se demonstra pe baza faptelor că fundamentul creațiunii, unirea dintre divin și uman, este viabil.

18. Și a doua opțiune?

A doua opțiune a Sinedriului era să se dea la o parte din drum, ca Dumnezeu să poată lucra prin alte instrumente. Astfel, Dumnezeu lucra prin ucenici, cu rezultate asemănătoare.

Dar ei au refuzat ambele opțiuni. Prin decizia de a răstigni pe Hristos, Omul Model pentru omenire, ei spuneau universului că refuză scopul etern al lui

Dumnezeu, că vor să rămână „cu adevărat umani“ și nu divino-umani, așa cum era Hristos.

19. Să clarificăm un aspect: Neprihănirea este posibilă doar prin unirea cu natura divină, și oricine nu este părtăș de natură divină este păcătos. Corect?

Corect. Fără caracterul lui Dumnezeu imprimat în inimă, nimeni nu poate trăi în neprihănire. Dar nu numai atât. Fără părtășia de natură divină nu se poate trăi deloc, nu există viață în această unitate stricată, ruptă.

20. Bun. Atunci cum se explică momentul crucii, când Domnul Hristos a fost părăsit de Tatăl? Nu înseamnă că cele două naturi s-au despărțit? Și dacă Hristos a rămas fără natura divină, nu a devenit automat păcătos?

Da, cele două naturi s-au despărțit într-un anumit moment pe cruce. Tatăl, despre care Domnul Hristos spunea mereu că locuiește în El, S-a retras. Unirea dintre divin și uman a încetat. A devenit Hristos automat un păcătos? Să vedem.

În primul rând, Hristos nu a cerut și nu a dorit să se despartă de natura divină. Nu a fost intenția Lui ca templul inimii să fie eliberat de locuirea Duhului Sfânt. Despărțirea de natura divină se produce doar ca urmare a dorinței exprese a ființei, în deplină cunoștință de cauză, în exercitarea dreptului libertății de alegere. Ea nu se produce accidental, în urma unei neînțelegeri, unui capriciu sau unei erori de comunicare. Nu se produce nici din cauza vreunui capriciu al guvernării divine.

În al doilea rând, El nu a comis vreun act reprobabil, o greșeală ireparabilă care să justifice despărțirea de natura divină. Nici nu se putea așa ceva, deoarece, conform definiției, „omenescul unit cu divinul nu comite păcat“.

21. Atunci cum se poate explica despărțirea de natura divină în cazul acesta?

Dumnezeu nu a dorit să strice planurile oamenilor. Ei trebuiau lăsați să meargă până la capăt, ca să nu existe dubii despre intențiile reale ale inimii firești față de Dumnezeu. În natura umană părăsită de natura divină, există ascunsă adânc o dorință secretă de a-L ucide pe Dumnezeu. Acest lucru trebuia înțeles, și de aceea Dumnezeu a permis oamenilor să-L răstignească pe Hristos. Ei trebuiau să vadă și să înțeleagă cât de departe pot merge atunci când nu își cunosc inimile. Din acest motiv, Tatăl S-a retras, natura divină L-a părăsit.

Altfel, Hristos nu putea să moară.

Dar acum devine extrem de interesant. În momentul în care natura divină s-a retras, efectul imediat a fost moartea. Când a strigat „Eli, Eli, lama sabactani“, mintea Lui a intrat într-o teribilă agonie, care a provocat imediat stop cardiac (DA 722).

Bătălia Lui teribilă din Ghetsemani trebuie înțeleasă în această lumină. El nu se teme de moarte. A știut din copilărie că El este Mielul lui Dumnezeu. A știut și a spus mereu ucenicilor că va fi răstignit de bătrânii de la Ierusalim (Mat 16:21). Este absurd să credem că acum, când s-a apropiat momentul, Isus a început să se teamă, căutând motive spre a evita drumul Golgotei.

Când se ruga fierbinte „Depărtează de la Mine paharul acesta“ (Mat 26:39; Marcu 14:36), El nu cerea anularea intenției criminale a liderilor de la Ierusalim. Agonia care transforma transpirația în sânge era produsă de gândul inacceptabil că Tatăl, cu care fusese una toată viața Lui, Îl va părăsi. Era îngrozit la gândul că natura umană va fi părăsită de natura divină, că va rămâne un templu gol, pustiu, părăsit de Șekina. Stricarea Nunții era ceea ce Îl îngrozea de moarte, nicidecum răstignirea în sine. Paharul pe care dorea să-l evite era pierderea părtășiei de natură divină, cea mai prețioasă comoară din univers.

Când s-a produs fisiunea atomică dintre cele două naturi, templul trupului și-a încetat existența. În oglinda metaforică, perdeaua din templu a fost sfâșiată de sus până jos, ca să poată vedea oricine că Șekina a dispărut. Chivotul lui Dumnezeu, chivotul legământului, a murit.

22. Dacă natura divină s-a retras, părăsind templul sufletului lui Hristos, cum putem susține că păcatul, călcarea legii, putea fi rezolvată doar prin jertfa Dătătorului Legii? Se pare că pe cruce a murit doar natura umană. Nu așa spune și Ellen White?

Da. Exact. Iată pasajul: „A fost natura Fiului Mariei schimbată în natura divină a Fiului lui Dumnezeu? Nu; cele două naturi au fost în mod misterios unite într-o singură persoană – Omul Isus Hristos. În El locuiește trupește toată plinătatea dumnezeirii. Când Hristos a fost răstignit, nu a murit decât natura Sa umană. Divinitatea nu poate muri; acest lucru ar fi imposibil“ (SDA Commentary, 5:1113; 7 ABC 446).

Pasajul acesta este o comoară neprețuită în înțelegerea Nunții. El spune, cât de clar se putea, că Hristos a fost o unitate a celor două naturi. Spune că trupul lui Hristos a fost o locuință a divinității, un templu sfânt al Creatorului.

Ultima parte a citatului încearcă să ne propulseze către profunzimea tainei lui Hristos, oferindu-ne câteva detalii esențiale. Mai întâi, pe cruce nu a murit decât natura umană a Omului Isus Hristos. Apoi, ni se spune că natura divină nu poate muri...

23. Se confirmă deci varianta că jertfa de ispășire pentru păcat nu a fost Creatorul, Dătătorul legii, ci un om, Fiul Mariei? Nu aceasta înseamnă, atunci când spui că a murit doar natura umană?

Aceasta înseamnă, atunci când nu înțelegi că Dumnezeu „a dat“ pe Alticineva, în altă parte a universului și a timpului, iar ceea ce s-a întâmplat pe Golgota a fost doar o oglindire sumară, pentru simțurile noastre tocite, a ceea ce s-a întâmplat pe muntele Moria divin, la capătul miazănoaptei, atunci când copiii rebeli ai lui Dumnezeu au cerut deconectarea de la izvorul vieții. Adevărata, reala jertfă pentru păcat a fost chiar Fiul etern al lui Dumnezeu.

Nimeni, cu excepția Creatorului, nu putea stopa „urgie“ (Num 16:46-48), moartea a doua, care urma să lovească pe Lucifer și acoliții lui, atunci când au decis să renunțe la părăsirea de natură divină. Doar sfâșierea mortală a Cuiva egal cu legea i-a împiedicat pe călcătorii ei să se prăbușească în moartea veșnică. Sfâșierea Nunții, ruperea legământului, are efecte cataclismice, care nu pot fi ocolite. Existența și perpetuarea rebeliunii lui Satana, adică menținerea în viață a unor ființe despărțite de natura divină, este posibilă doar datorită faptului că devastarea, în loc să lovească pe călcătorii legii, a lovit pe Cel care S-a așezat între urgie și păcătoși. Cuvântul S-a așezat între cei morți și cei vii, și urgia a încetat.

24. Atunci cum rămâne cu ideea că divinitatea nu poate muri?

Expresia sorei White este înțeleasă greșit. Ea nu spune că Divinitatea nu poate muri, atunci când ea se oferă să salveze de la moarte sigură pe supușii împărăției. Nu intră în contradicție cu adevărul fundamental că nimeni nu putea salva pe călcătorii legii, în afară de Legiutor. S-au oferit îngerii pentru această lucrare, dar nu era posibil. Efectele legii călcate pot fi stopate doar de Legiutor.

Ceea ce dorește dânsa să spună este că Dumnezeu nu poate fi omorât de oameni, prin răstignirea lui Hristos, de exemplu. Dumnezeu Se află în afara capacității oamenilor de a-L ucide. Acesta este sensul expresiei.

Prin urmare, divinitatea nu a „evitat“ jertfa la Golgota, părăsind templul ei, deoarece jertfa se produsese în alt loc și timp, ceea ce a menținut în viață pe îngerii căzuți, despărțiți de natura divină, deconectați de la izvorul vieții.

25. Care este situația actuală, pe acest pământ? Este cineva părtaș de natură divină?

Nu. Absolut nimeni. Toți suntem lipsiți de slava lui Dumnezeu, temple goale în care Șekina dorește cu ardoare să revină. De aceea ni s-a trimis invitația la Nuntă, și este înfiorător să observăm lipsa de responsabilitate cu care ea este tratată.

26. Dacă scopul lui Dumnezeu este să locuiască „în fiecare ființă creată“, nu au dreptate panteiștii, sau propunătorii new-age, care spun că în fiecare om există o parte de divinitate, care trebuie descoperită prin diferite tehnici?

Nu, nu au dreptate. Aceste credințe provin din teologia diavolului, care dorește să spulbere taina lui Hristos, scopul etern al lui Dumnezeu, împotriva căruia el a luptat cu disperare încă de la începutul rebeliunii.

Da, Adam a fost creat ca un templu, era părtaș de natură divină, dar a ales varianta lui Satana și astfel a rămas un templu gol. Șekina l-a părăsit. El a născut copii în această stare de despărțire de Dumnezeu, așa că oricine se naște pe acest pământ aflat în rebeliune este lipsit de slava lui Dumnezeu (Rom 3:23).

Civilizația umană se află în conflict cu scopul etern al lui Dumnezeu, iar planul de mântuire urmărește tocmai acest lucru, să aducă pe om în armonie cu scopul Său. Prin urmare, nimeni nu a fost în trecut, și nu este în prezent, părtaș de natură divină. Evident, cu excepția Omului Isus Hristos. Doar la Nunta Mielului vor exista pământeni în care Dumnezeu va locui, conform scopului Său etern. În prezent, omul este un templu lipsit de prezența divină, pentru ocuparea căruia se duce o luptă acerbă între Hristos și Baal. „Toți au păcătuit, și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu“ (Rom 3:12). Adică temple goale, „pustiite fără curmare“ (Ps 74:3), inimi care „suferă de moarte“ (Isa 1:5).

27. Există vreo șansă ca Nunta să se poată produce, în actuala confuzie teologică?

Apostolului Ioan i-au fost arătate ultimele scene ale mării controversate. El a văzut și a descris pentru noi momentul culminant al acestei bătălii din jurul scopului etern al lui Dumnezeu. A văzut Nunta Mielului în desfășurare. A văzut Mireasa, care s-a pregătit pentru Nuntă și a primit haine de însubțire, strălucitor și curat. A auzit o mare bucurie în cer, produsă de acest eveniment, iar un glas puternic a anunțat faptul excepțional că abia acum, odată cu Nunta Mielului, Dumnezeul nostru Cel Atotputernic a început să împărățească. Odată cu trâmbița a șaptea, taina lui Dumnezeu, Hristos în voi, a luat sfârșit. Creatorul Se întoarce în locuința Lui de drept, după atâtea milenii de pustiire. Sanctuarul a fost curățit, restaurat, adus la starea lui inițială.

Dacă Ioan a văzut aceste momente epocale, aceasta înseamnă că ele există ascunse în viitorul nostru; ne așteaptă să ne maturizăm, să încetăm opoziția față de scopul lui Dumnezeu, și să venim la Nuntă. Ne așteaptă să transformăm viitorul în prezent, și să ne bucurăm de destinul înalt așezat înaintea fiecărui suflet. Mesajul cerului este clar exprimat: „Totul este gata: Pofțiți la Nuntă!“

Sanctuarul — eterna piatră de poticnire
Nuntă, căsătorie, legământ
Sanctuarul și poporul ales în ecuația mării controversate
Legământul căsătoriei și taina lui Dumnezeu
Sanctuarul, Nunta, în solia 1888
Între divorțul din Eden și Nunta din Apocalipsa
Harta și busola ultimei generații
Taina lui Dumnezeu se va sfârși
O singură cale de scăpare: Părtași de natură divină
„Iată Mirele, ieșiți-l în întâmpinare!“
Când ne va interesa Nunta mai mult decât ospățul ei?
Cincizecimea și nunta Mielului
Har-mo'ed-don și Mireasa lui Hristos
Următorul eveniment major: Ziua Ispășirii pentru cei vii
Ștergerea păcatelor
Sanctuarul, centrul mării controversate
Marea Sincronizare
Știința mântuirii
Re: Știința mântuirii
Ispășirea: Locul unde Dumnezeu și omul devin una
Joaca de-a înlocuirea nu poate continua la infinit
„Întruparea continuă a lui Hristos“ — un scop nerealizat
Fără Mijlocitor în fața unui Dumnezeu sfânt
Sfinții generațiilor trecute: Părtași de natură divină?
„Într-o singură zi“
„Să Mă depărteze de Sfântul Meu locaș“
Înlocuitor, Exemplu, Model
Neprihănirea și viața fără păcat, incompatibile?
În ce fel este Noul Ierusalim Mireasa lui Hristos?
Legământul cel veșnic este chiar evanghelia
„O mare lucrare urmează să aibă loc“
Sanctuarul și lunga întârziere
Slava lui Dumnezeu în sanctuar
Hristos: Idealul lui Dumnezeu pentru familia umană
Părtași de natură divină — esența soliei 1888
Hristos, un tron părăsit și mișcarea ecumenică
Cu fața spre răsărit în timpul sigilării
Hristos: produsul noului legământ
Scopul soliei 1888: Pregătirea unui popor special

Un nou sistem de operare
Curățirea sanctuarului în Ezechiel
Solul legământului cel veșnic
De ce urăsc ei sanctuarul?
Păcatul nu se vindecă singur
Calea nouă și vie a legământului cel veșnic
Upgrade hardware pentru noul sistem de operare
Un popor al sanctuarului
Slava generației finale
Ziua ispășirii — reconectare la izvorul vieții
Ziua ispășirii finale este iminentă
Șekina gonită, umilită, disprețuită
Sanctuarul și abisul New Age
Comoara sanctuarului
Ziua ispășirii și viața fără de păcat
Părtași de natură divină
Pavel a văzut slava noului legământ
Rolul Duhului Sfânt în ploaia timpurie și ploaia târzie
Două categorii de neprihăniți
Ctrl+Z de la păcat la neprihănire
Laodicea — poporul judecății
Sărbătoarea Corturilor este produsul Zilei Ispășirii
Nunta Mielului